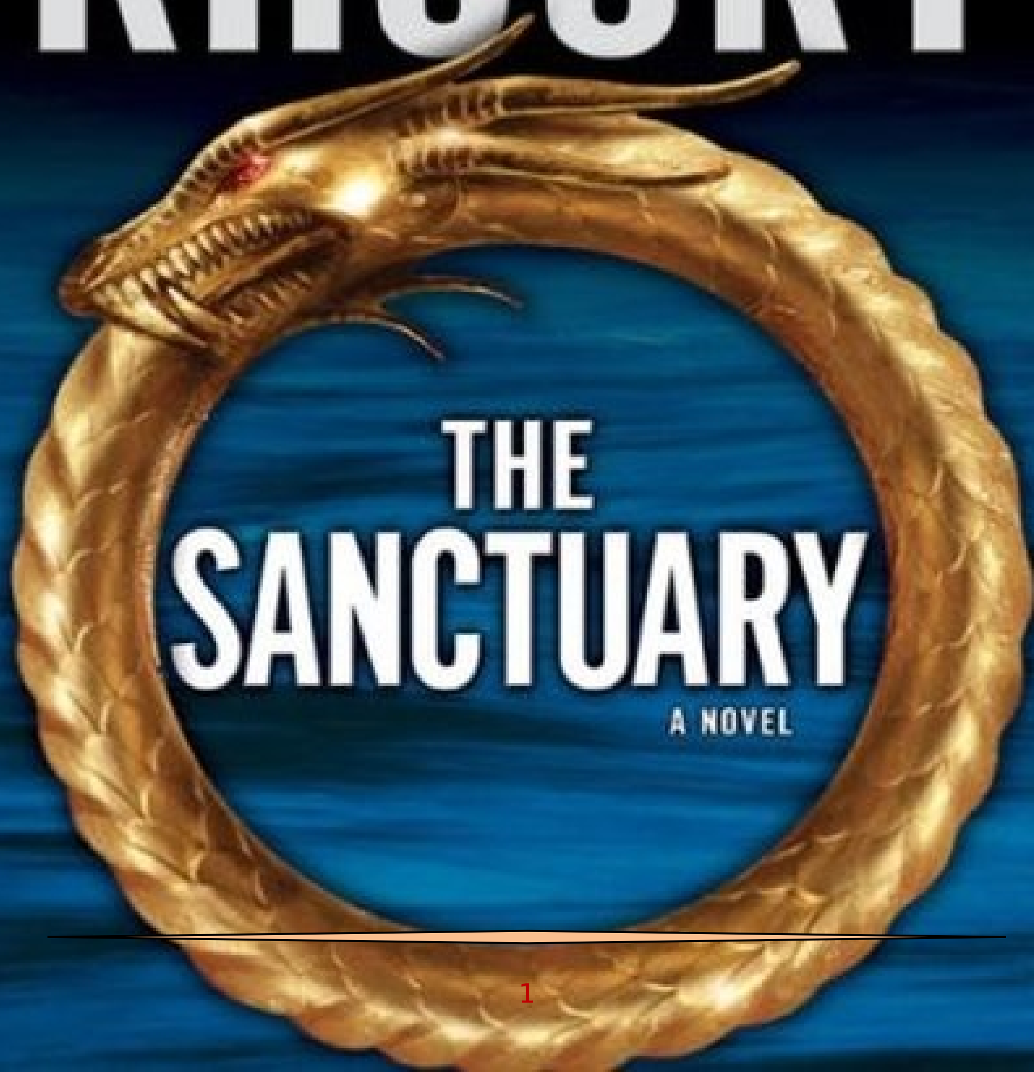
NEW YORK TIMES BESTSELLING AUTHOR OF

THE LAST TEMPLAR

RAYMOND KHOURY

RAYMOND KHOURY

SANCTUARUL

RAYMOND KHOURY

Originar din Liban, s-a refugiat în timpul Războiului Civil, în anul 1975, la New York. Apoi s-a întors în Liban şi a studiat arhitectura la Universitatea Americană din Beirut. La terminarea studiilor, în anul 1984, când a izbucnit din nou războiul, a fost evacuat din oraş la bordul unui elicopter şi s-a stabilit la Londra, unde şi-a deschis un birou de arhitectură.

Khoury a scris un scenariu de film, nominalizat la Fulbright Fellowship in Screenwriting. Apoi a obţinut drepturile de ecranizare pentru romanul lui Melvin Bragg, *The Maid of Buttermere*, cu Robert De Niro în rolul principal.

În prezent se află în Los Angeles, unde lucrează la a cincea serie de succes produsă de BBC, *Spooks*, cunoscută ca MI-5 în SUA, şi la adaptarea pentru marile ecrane a *Ultimului templier*.

Pentru fiicele mele uimitoare,

elixirele mele speciale.

Nici un tată nu ar putea fi mai mândru.

M.

„Când un distins... savant declară că ceva este posibil, are aproape întotdeauna dreptate.

Când susţine că ceva este imposibil, probabil că se înşală.”

Arthur. C. Clarke

Tempus edax, homo edacior.

„Timpul mistuie, omul distruge.”

Proverb din Roma antică

Prolog

1

NEAPOLE – NOIEMBRIE 1749

Hârşâitul abia dacă se auzea, şi totuşi îl trezi. De fapt, nu era destul de puternic ca să trezească pe cineva dintr-un somn adânc, dar el nu mai dormise astfel de ani de zile.

Părea să fie un obiect de metal care se freca de piatră.

Poate că n-avea nici o importanţă. Unul dintre zgomotele inofensive ale casei. Un servitor care îşi începea ziua înainte de revărsatul zorilor.

Poate.

Pe de altă parte, ar fi putut fi ceva nu tocmai de bun augur. De pildă, o sabie. Care se atingea, din întâmplare, de perete.

E cineva aici.

Se ridică în capul oaselor. În clipa aceea, domnea o linişte de mormânt. Pe urmă auzi altceva.

Paşi.

Furişându-se în susul scării din piatră rece.

Aproape insesizabili, dar sigur acolo.

Apropiindu-se.

Coborî în grabă din pat şi se repezi spre uşile de sticlă de pe peretele din faţa şemineului, care dădeau într-un balconaş. Trase draperia într-o parte, le deschise fără zgomot şi se strecură afară, în aerul muşcător al nopţii. Iarna se apropia cu repeziciune, aşa că picioarele goale îi îngheţau pe pardoseala rece ca un sloi. Se aplecă peste balustradă şi se uită cu atenţie în jos. Curtea palatului său era învăluită de o întunecime de iad.

Îşi încordă privirea în căutarea unei reflexii, a unei străluciri metalice în mişcare, dar nu reuşi să desluşească nici un semn de viaţă. Pe partea opusă a străzii şi dincolo de ea, contururile celorlalte case abia se distingeau în contralumina primelor licăriri ale zorilor, ghicite în spatele Vezuviului. Văzuse de multe ori soarele înălţându-se din spatele muntelui şi al fuiorului său de fum cenuşiu, prevestitor de rele. Era o privelişte măreaţă, copleşitoare, care îl îmbărbăta de obicei, atunci când aproape orice altceva dădea greş.

În noaptea aceea totul se schimbase. Răul îşi răspândise ghimpii în văzduh.

Se grăbi să se întoarcă în cameră şi îşi trase pe el o pereche de pantaloni bufanţi şi o cămaşă, fără să se mai ostenească să-i încheie nasturii. Avea de făcut alte lucruri mai urgente. Se repezi către măsuţa de toaletă şi îi trase sertarul de sus. Tocmai atinsese mânerul pumnalului cu degetele, când uşa dormitorului se izbi de perete şi trei bărbaţi dădură buzna înăuntru. Aveau săbiile scoase din teacă. În licărirea palidă a tăciunilor aproape stinşi din cămin, desluşi pistolul din mâna celui din mijloc.

Era destulă lumină ca să-l recunoască pe omul cu arma de foc. Şi înţelese dintr-odată despre ce era vorba.

— Să nu faci vreo prostie, Montferrat, scrâşni şeful agresorilor.

Bărbatul cunoscut drept marchizul de Montferrat ridică braţele calm şi păşi în lături, îndepărtându-se de măsuţa de toaletă. Intruşii se răsfirară în evantai, înconjurându-l, cu săbiile îndreptate ameninţător către faţa lui.

— Ce cauţi aici? întrebă el, cu prudenţă.

Raimondo di Sangro îşi puse sabia în teacă şi lăsă pistolul pe masă. Înşfăcă un scaun şi îl împinse cu piciorul către marchiz. Scaunul nimeri într-o adâncitură din podea şi se răsturnă cu zgomot pe o parte.

— Stai jos, se răsti el. Bănuiesc c-o să avem nevoie de ceva timp.

Montferrat ridică scaunul şi se aşeză ezitând, fără să-l scape din ochi pe di Sangro.

— Ce vrei?

Di Sangro întinse mâna către şemineu şi aprinse o lumânare de care se folosi ca să aprindă o lampă cu gaz. O puse pe masă,

îşi recuperă arma, apoi o flutură către însoţitorii săi, concediindu-i. Aceştia dădură din cap şi părăsiră încăperea. El trase un alt scaun, pe care se aşeză călare, faţă în faţă cu prizonierul său.

— Ştii foarte bine ce vreau, Montferrat, răspunse, îndreptându-şi ameninţător spre el pistolul cu două ţevi, cremene şi fitil, şi privindu-l cercetător înainte de a adăuga, muşcător: Şi ai putea să-ncepi cu adevăratul tău nume.

— Numele meu adevărat?

— Hai să terminăm cu joaca, marchize. Rosti ultimul cuvânt ca pe o insultă, în bătaie de joc, cu chipul plin de dispreţ. Am cerut să ţi se verifice actele. Sunt false. De fapt, în nici una dintre vagile frânturi, pe care le-ai lăsat să scape despre trecutul tău de când ai ajuns aici nu pare să existe vreo fărâmă de adevăr.

Montferrat ştia că acuzatorul său dispunea de toate resursele necesare pentru întreprinderea unor asemenea cercetări. Raimondo di Sangro moştenise titlul de *principe di San Severo* – principe de San Severo – la frageda vârstă de şaisprezece ani, după moartea celor doi fraţi ai săi. Iar Carol al VII-lea, tânărul rege al Spaniei, al Neapolelui şi Siciliei, se număra printre prietenii şi admiratorii lui.

Cum am putut să-l judec atât de greşit pe omul ăsta? se întrebă Montferrat cu o groază crescândă. Cum am făcut greşeala să aleg locul ăsta?

După ani de chin şi neîncredere în propriile sale forţe, abandonase în sfârşit căutările din Orient şi se întorsese în Europa cu mai puţin de un an în urmă, trecând prin Constantinopol şi Veneţia în drumul său către Neapole. Nu avusese intenţia să rămână în oraş. Planul său fusese să-şi continue drumul către Messina şi de acolo să plece, pe mare, către Spania şi, poate, înapoi acasă, în Portugalia.

Zăbovi asupra acestui gând.

Acasă.

Un cuvânt făcut pentru alţii, nu pentru el. Un cuvânt sec, găunos, căruia timpul îi îndepărtase, cu desăvârşire, orice semnificaţie.

Neapole îi alungase, pentru o vreme, gândul la renunţare. Sub guvernarea viceregilor spanioli, oraşul înflorise, devenind, după Paris, al doilea din Europa, încadrându-se, totodată, în noua Europă pe care o descoperea, un continent diferit de cel pe care îl lăsase în urmă. Era un tărâm unde ideile Iluminismului conduceau oamenii către un alt viitor – idei îmbrăţişate şi dezvoltate în Neapole de Carol al VII-lea, care încurajase prelegerile, studiul şi dezbaterile pe teme culturale. Regele înfiinţase o bibliotecă naţională şi un muzeu de arheologie care să găzduiască relicvele scoase la lumină din recent descoperitele oraşe îngropate Herculanum şi Pompei. În plus, Montferrat fusese momit de ostilitatea regelui faţă de Inchiziţie, blestemul vieţii lui anterioare. Neliniştit din pricina influenţei iezuiţilor, regele îi strivise cu grijă sub călcâi, înăbuşindu-i, şi reuşise să o facă fără să stârnească mânia papei.

Aşa că revenise la numele de care se folosise la Veneţia, cu ani în urmă: marchizul de Montferrat. I se păruse că era simplu să se piardă printre vizitatorii oraşului în plină agitaţie. O serie de ţări îşi înfiinţaseră în Neapole academii care să adăpostească torentele neîntrerupte de călători veniţi să studieze oraşele romane abia dezgropate, începuse în scurt timp să se întâlnească cu o mulţime de cărturari, atât localnici, cât şi din întreaga Europă, cu bărbaţi care gândeau la fel ca el, cu minţi iscoditoare.

Bărbaţi ca Raimondo di Sangro.

Minţi cu adevărat iscoditoare.

— O droaie de minciuni, continuă di Sangro, cântărindu-şi în mână pistolul şi cercetându-l pe Montferrat cu ochii sticlind de o neînfrânată lăcomie. Minciuni incitante şi mai degrabă bizare, de vreme ce Contessa di Czergy, scumpa doamnă bătrână, pretinde că te-a cunoscut la Veneţia, unde purtai acelaşi nume, Montferrat... cu câţi ani în urmă? Treizeci? Mai mulţi?

Numele îl străpunse pe falsul marchiz ca o spadă. Ştie. Nu, nu poate şti. Dar bănuieşte.

— Bineînţeles că mintea legumei bătrâne nu mai e ceea ce a fost odată. Până la urmă, ravagiile timpului ne vin tuturor de hac, nu-i aşa? continuă di Sangro. Dar în privinţa ta a fost atât de insistentă, a susţinut atât de limpede.

Cu atâta hotărâre şi cu o încăpăţânare de neclintit că nu se înşală... Era greu să-i nesocoteşti vorbele ca pe nişte aiureli amăgitoare ale unei cotoroanţe bătrâne. Şi am descoperit că vorbeşti limba arabă ca pe a mamei tale, că ştii Constantinopolul ca-n palmă că şi că ai călătorit extrem de mult prin Orient, dându-te – fără greş, după cum mi s-a spus – drept un şeic arab. Atât de multe mistere pentru un singur om, *marqúese*. Sfidează logica – sau buna-credinţă.

Montferrat se încruntă în sinea lui, reproşându-şi fiecare clipă în care văzuse în bărbatul din faţa lui un spirit înrudit, un posibil aliat. Pentru că îl studiase şi îl analizase, chiar dacă o făcuse pe ascuns.

Da, îl judecase cât se putea de greşit. Dar, îşi spuse, poate că asta era voia sorţii. Poate că venise timpul să se despovăreze. Poate că era momentul să-şi dezvăluie taina în faţa lumii. Poate că stătea în puterea omului să găsească un mod nobil şi generos de a se folosi de ea.

Di Sangro îl ţintuia cu privirea, studiindu-i fiecare tresărire a muşchilor feţei.

— Ei, haide odată. M-am smuls din pat la ora asta scandaloasă numai şi numai ca să-ţi ascult povestea, *marqúese*, spuse el cu dispreţ. Şi sincer să fiu, nu mă interesează în mod deosebit cine eşti sau de unde eşti de fapt. Nu vreau să aflu altceva decât secretul tău.

Montferrat susţinu privirea inchizitorului său.

— Nu vrei să ştii, principe. Crede-mă. Nu e un har, pentru nimeni. E un blestem, pur şi simplu un blestem. Un blestem pentru care nu există nici o alinare.

Di Sangro nu era impresionat.

— De ce nu mă laşi pe mine să judec asta?

Montferrat se aplecă spre el.

— Ai familie, spuse cu voce acum seacă şi distantă. Soţie. Copii. Regele îţi e prieten. Ce altceva îşi mai poate dori un bărbat?

Răspunsul veni cu o uşurinţă neliniştitoare.

— Mai multe. De acelaşi soi.

Montferrat clătină din cap.

— N-ar trebui să răscoleşti lucrurile.

Di Sangro se trase mai aproape de prizonierul său. Ochii îi dogoreau cu o fervoare aproape mesianică.

— Ascultă-mă, *marqúese*. Oraşul ăsta, acest băiat-rege neînsemnat... toate astea n-au nici o importanţă. Dacă ceea ce bănuiesc e adevărat, putem fi împăraţi. Pentru aşa ceva, oamenii îşi vor vinde până şi sufletul.

Falsul marchiz nu stătu în cumpănă nici o clipă.

— Tocmai asta mă sperie.

Respiraţia lui di Sangro deveni greoaie din cauza frustrării, în timp ce încerca să aprecieze cât de hotărât era celălalt. Ochii îi scânteiară, lăsându-se în jos când întrezări pe pieptul lui Montferrat ceva ce îi stârni curiozitatea. Se apropie, aplecându-se ameninţător, şi întinse mâna de-a latul mesei, scoţând de sub cămaşa descheiată a marchizului un lanţ cu medalion. Mâna acestuia ţâşni şi-l opri, înhăţându-i încheietura, dar principele se grăbi să ridice arma şi îi trase cocoşul. Montferrat îşi slăbi treptat strânsoarea. Principele mai ţinu o clipă medalionul între degete, apoi i-l smulse pe neaşteptate de la gât, rupând lanţul. Îl aduse mai aproape şi îl studie pe îndelete.

Era un obiect simplu, rotund, turnat din bronz, ca o monedă mare, cu diametrul de peste două degete. Nu înfăţişa decât un şarpe încolăcit ca un inel pe faţa medalionului, cu capul în partea de sus a cercului format de propriul său trup.

Şarpele îşi înghiţea coada.

Principele se uită întrebător la Montferrat. În ochii împietriţi ai falsului marchiz nu se putea citi nimic.

— M-am săturat să tot aştept, *marqúese*, şuieră di Sangro ameninţător. M-am săturat să tot încerc să dau un înţeles tuturor acestora, scrâşni apoi, strângând mai tare medalionul între degete şi aruncându-l furios în Montferrat. M-am săturat de replicile tale criptice, de strădania de a desluşi ceva printre aluziile tale ezoterice. M-am săturat să tot ascult rapoarte despre întrebările pe care le pui în treacăt anumitor cărturari sau călători şi să tot pun cap la cap ceea ce cred acum că e adevărat în privinţa ta. Vreau să ştiu, îţi poruncesc să-mi spui! Aşa că alegerea îţi aparţine. Poţi să-mi spui totul, aici şi acum. Sau poţi să-ţi iei taina cu tine în mormânt.

Împinse arma şi mai aproape. Ţevile ei suprapuse stăteau acum, înfricoşătoare, la câţiva centimetri de faţa prizonierului. Lăsă ameninţarea să plutească o clipă în aer.

— Dar, adăugă el, dacă te hotărăşti să mori aici, în noaptea asta, şi să-ţi iei cunoştinţele cu tine pe lumea cealaltă, aş vrea să te gândeşti bine la un singur lucru: Ce anume îţi dă dreptul să ne lipseşti de ele, să dispreţuieşti o lume întreagă, ţinând-o în ignoranţă? Ce ai făcut ca să-ţi câştigi dreptul de a lua această decizie în numele nostru, al tuturor celorlalţi?

Era o întrebare pe care şi-o pusese de multe ori el însuşi, o întrebare care îi bântuia viaţa.

În trecutul îndepărtat, un alt bărbat, un bătrân pe care îl privise dându-şi sufletul, un prieten a cărui moarte fusese pricinuită – după părerea sa – de ajutorul dat de el însuşi, făcuse alegerea în locul lui. Prietenul îl uluise pe Montferrat spunându-i, cu ultima suflare, că, în ciuda acţiunilor lui jalnice şi odioase, îi putea citi în ochi reticenţa şi îndoiala. Bătrânul era cumva sigur că bravura, nobleţea şi cinstea tânărului său protejat existau încă, îngropate în adâncurile fiinţei sale, înăbuşite de un prost îndrumat simţ al datoriei. În cea mai întunecată clipă a vieţii, prietenul reuşise să descopere o făgăduinţă în viaţa tânărului său protejat şi un scop al acesteia, ceva la care falsul marchiz renunţase de multă vreme. Iar acest lucru atrăsese după sine o acceptare, o revelaţie şi o misiune care aveau să-i devoreze lui Montferrat tot restul vieţii.

Cineva alesese în locul lui. Dreptul de a decide îi fusese lăsat moştenire de cineva cu mult mai merituos decât se crezuse el vreodată în stare să devină.

Dar Montferrat se uimise pe el însuşi.

Făcuse tot ce îi stătuse în puteri, trecuse prin încercările cele mai cumplite ca să descopere, conţinutul paginilor lipsă ale manuscrisului antic şi să-i smulgă tainele pierdute.

Izbutise să scape din mâinile acuzatorilor săi din Portugalia. Căutase în Spania şi la Roma. Călătorise până la Constantinopol şi mai departe, în Orient. Dar nu descoperise nimic care să-i aducă cercetările cu un pas înainte.

Eşuase.

Se gândise că, întorcându-se pe pământul natal, avea să-i fie mai uşor să decidă care ar fi trebuit să fie următoarea sa

mişcare. Amestecul lui di Sangro întrerupsese lotul. Şi, în ceaţa care îi învăluia mintea, strălucea cu limpezime o singură idee: că a-l dispreţul pe omul din faţa lui, ţinându-l în ignoranţă, era o alegere pe care o făcea cu mare plăcere.

Cât despre restul lumii, ei bine... asta era o altă poveste.

— Ei? se răsti di Sangro, cu mâna tremurându-i uşor sub greutatea pistolului.

Bărbatul care îşi spunea Montferrat sări de pe scaun şi se aruncă asupra adversarului, întinzând mâna şi împingându-i pistolul într-o parte tocmai când acesta apăsa pe trăgaci. Încărcătura explodă cu un zgomot asurzitor în timp ce ei se luptau pentru armă, iar glonţul ţâşni din ţeava de sus şi şuieră pe lângă urechea lui Montferrat înainte de a muşca din lambriul de pe peretele din spate lui. Cei doi bărbaţi se izbiră de masa de lângă şemineu, încă încleştaţi în lupta pentru dobândirea pistolului, iar uşa dormitorului se deschise dintr-odată. Lacheii lui di Sangro se năpustiră înăuntru, cu săbiile ridicate. Montferrat observă că atenţia adversarului său se îndreptase pentru o clipă într-acolo şi profită de ocazie, repezindu-şi cotul în spate şi dându-i o lovitură sălbatică, drept în beregată. Principele dădu înapoi sub forţa izbiturii, slăbind strânsoarea pistolului exact cât era nevoie pentru ca Montferrat să i-l smulgă din mână. Acesta îl împinse într-o parte şi ridică arma, rotind-o şi armând-o în timp ce se îndepărta de primul lacheu, care îl ataca deja, şi trase. Glonţul îl lovi pe agresor în piept, făcându-l să se răsucească într-o parte şi să se prăbuşească pe podea, la picioarele lui Montferrat.

Marchizul îşi aruncă pistolul gol către cel de-al doilea atacator şi ridică repede sabia bărbatului căzut. Principele îşi revenise într-o oarecare măsură şi, cu toate că nu se ţinea bine pe picioare, o trase pe a sa din teacă.

— Nu-l ucide, şuieră apropiindu-se de sluga lui. Îl vreau viu... pentru moment.

Montferrat strânse sabia în ambele mâini, ridicând-o într-o poziţie defensivă şi făcând-o să zvâcnească brusc în dreapta şi în stânga, ceea ce îi ţinea pe adversari la distanţă.

Aceştia se pripeau, iar, pentru un om cu experienţa lui, calmul era o armă tot atât de utilă ca o spadă. Avea să aştepte până când făceau o greşeală. Nerăbdător să-şi demonstreze

calităţile, lacheul fandă cu nesăbuinţă. Montferrat îi pară lovitura şi îşi repezi piciorul spre el cu toată puterea, nimerindu-l în partea anterioară a coapsei. Bărbatul urlă de durere şi Montferrat observă, cu coada ochiului, că principele stătea locului, cu prudenţă. Se hotărî să se concentreze asupra atacatorului şi îşi roti sabia, lovind-o pe a bărbatului şovăielnic cu toată forţa şi aruncându-i-o din mână. Principele ţipă de mânie şi se năpusti înainte, întrerupându-l pe Montferrat, a cărui sabie se îndreptă acum în altă parte. Marchizul reuşi să-şi îndepărteze primul agresor cu o lovitură a piciorului înainte de a se răsuci în grabă, ca să-l înfrunte pe di Sangro. Lacheul se împletici în spate, se izbi de masă şi alunecă în şemineul imens. Schelălăi, chinuit de durerea din braţul pârlit, cu care încercase să-şi amortizeze căderea, iar din cămin săriră scântei şi tăciuni aprinşi. Montferrat îi văzu mâneca aprinzându-se exact în clipa în care pe covor se întindea o brazdă de flăcări izvorâtă din lampa căzută de pe masă.

Falsul marchiz se străduia să pareze loviturile lui di Sangro în timp ce flăcările care mistuiau covorul se înălţau cu furie, lingând draperia din catifea groasă înainte de a o lua în stăpânire. În căldura şi fumul ce transformau camera într-un infern, principele izbea fără cruţare şi una dintre loviturile sale cumplite îl surprinse pe Montferrat, smulgându-i sabia din mână. Marchizul făcu un pas înapoi, încercând să evite tăişul sabiei lui di Sangro, care se contura acum, ameninţător, mult prea aproape de gâtul lui. Prin fumul care se ridica în încăpere, observă că bătăuşul cu mâna arsă reuşise să-şi stingă hainele aprinse şi se ridica, gata să reintre în încăierare. Omul se trase într-o parte, plasându-se în dreptul uşii ca să-i blocheze orice încercare de fugă.

Montferrat era copleşit numeric, dezarmat şi perfect conştient de asta.

Aruncă priviri nervoase în stânga şi-n dreapta, descoperi o posibilă cale de scăpare şi se hotărî să-şi încerce norocul. Ridică mâinile şi făcu un pas într-o parte, către draperia în flăcări, fără să-şi ia ochii de la di Sangro.

— Trebuie să stingem incendiul înainte de a cuprinde celelalte etaje, strigă el, rotindu-şi cu prudenţă picioarele pe deasupra flăcărilor, în direcţia draperiei.

— Celelalte etaje n-au decât să se ducă dracului, ripostă di Sangro, atâta vreme cât secretul tău nu e mistuit de foc.

Montferrat reuşise să se apropie treptat de draperia aprinsă. Haina pe jumătate arsă aruncată de lacheu zăcea acolo, mocnind. Falsul marchiz îşi puse planul în aplicare. O înşfăcă şi o folosi ca să-şi protejeze mâinile în timp ce şi le întindea în mijlocul flăcărilor, smulgând draperia de pe bara care o susţinea şi azvârlind-o către di Sangro şi sluga lui. Catifeaua în flăcări căzu cu violenţă peste omul principelui, care urlă îngrozit, străduindu-se să o azvârle. Dar îmbrăţişarea vâlvătăilor îl cuprinse înainte de a reuşi să o trântească de podea, unde se transformă într-o barieră de foc, despărţindu-i pe cei doi de prada lor. Montferrat nu stătu pe gânduri. Deschise uşa balconului dintr-o smucitură şi se repezi în noapte.

După dogoarea puternică din dormitor, adierea răcoroasă care venea dinspre golf îl izbi ca o palmă. Aruncă o privire grăbită înapoi, în interior, şi îi văzu pe di Sangro şi pe lacheul lui pe jumătate pârjolit încercând cu înfrigurare să stingă flăcările cu lovituri de picior şi ocolindu-le apoi ca să-l urmărească. Di Sangro îşi ridică privirea şi ochii i se pironiră într-ai lui Montferrat. Acesta dădu din cap şi, cu inima la gură, se cocoţă pe balustradă, aruncându-se de pe ea.

Ateriză, cu o bufnitură, pe balconul unei camere de la etajul inferior. Şocul căzăturii transmise o vibraţie dureroasă care îi împietri fălcile şi îi zăngăni în creier. O alungă clătinând din cap şi sări în picioare, căţărându-se pe balustrada de fier forjat înainte de se arunca pe acoperişul care se proiecta în afară cu două niveluri mai jos, chiar în momentul când di Sangro reuşea să iasă pe balcon.

— Puneţi mâna pe el! strigă principele în întuneric, profilându-se pe fundalul luminos al flăcărilor ca un demon din iad.

Montferrat îşi întoarse ochii spre intrarea palatului şi zări doi bărbaţi care se năpusteau în beznă, cu siluetele conturate de lumina felinarului purtat de unul dintre ei. Se căţără de-a curmezişul acoperişului şi sări pe al unei clădiri învecinate, dislocând ţiglele care căzură zăngănind. Privi coamele acoperişurilor şi hornurile, stabilind traseul pe care urma să-şi găsească scăparea. Ştia că îşi putea pierde uşor urma,

dispărând în întunericul aglomerării compacte de clădiri a oraşului.

Îl îngrijora, mai degrabă, ceea ce avea să urmeze.

După recuperarea preţioasei comori pe care o descoperise şi pe care o păstra ascunsă la loc sigur, departe de palatul său – o precauţie pe care şi-o lua întotdeauna – avea să fie nevoit să plece în altă parte.

Trebuia să-şi găsească un nume nou şi un alt cămin.

Să se reinventeze. Încă o dată.

O mai făcuse.

Avea să o repete.

Îl auzi pe principe zbierând în noapte, ca un posedat:

— Montferrat!

Ştia că nu scăpase de el pentru totdeauna. Un om ca di Sangro nu se dădea bătut cu uşurinţă. Fusese copleşit de o lăcomie febrilă, care nu se dădea niciodată dusă după ce apuca să ia pe cineva în stăpânire.

În timp ce se furişa prin beznă, ideea îl înfrigură pe Montferrat până în măduva oaselor.

2

BAGHDAD – APRILIE 2003

— Domnule, tocmai au trecut cele zece minute.

Căpitanul Eric Rucker din Batalionul 1 al Regimentului 7 de Cavalerie se uită la ceas şi dădu din cap, încuviinţând. Privi chipurile din jurul său, murdare şi încordate, leoarcă de sudoare. Încă nu era zece dimineaţa şi soarele strălucea deja cu putere, revărsându-şi asupra lor căldura ucigătoare. Nici echipamentul greu de protecţie nu îi ajuta, când afară erau patruzeci şi trei de grade la umbră. Dar fără el nu s-ar fi descurcat.

Termenul fusese depăşit.

Era timpul să intre.

Cu o sincronizare stranie, chemarea la rugăciune înălţată dintr-un minaret din apropiere despică aerul prăfos, sufocant. Rucker auzi un scârţâit în spatele lui şi ridică ochii, văzând o femeie bătrână, cu părul pe jumătate încărunţit, pe jumătate vopsit cu henna, aplecându-se pe fereastra unei case aflate vizavi de obiectiv. Ea îl studie cu ochi întunecaţi şi apatici înainte de a trage jaluzelele.

El îi lăsă câteva clipe ca să-şi găsească adăpost în adâncurile casei, apoi declanşă atacul cu o scurtă înclinare a capului către ofiţerul executiv.

O grenadă Mark 19 lansată din Humvee-ul din frunte şuieră pe strada largă şi rase de pe suprafaţa pământului poarta principală a complexului. Şefii de grupe năvăliră înăuntru, urmaţi îndeaproape de vreo douăzeci de soldaţi, şi se pomeniră sub tirul unor pistoale-mitralieră. Gloanţele şuierau în jurul lor în timp ce se răsfirau în evantai şi se ghemuiau, căutând adăpost în spatele oricărui obiect ce le ieşea în cale. Doi bărbaţi căzură înainte ca restul să-şi găsească poziţii sigure de ambele părţi ale uşii. Sloboziră curând un potop de foc asupra casei, ca acoperire, în timp ce răniţii erau traşi înapoi, în relativa

siguranţă a străzii, de bărbaţi cu bicepşi imenşi şi inimi mult mai mari.

Uşa din faţă era baricadată şi ferestrele blocate. În următoarele douăzeci şi două de minute, ambele tabere traseră mii de gloanţe, având ca rezultat un progres insignifiant. Un alt soldat fu rănit când tirul celor din casă ciurui maşina în spatele căreia se ghemuise.

Rucker dădu ordinul de retragere. Clădirea era înconjurată. Bărbaţii din interior nu plecau nicăieri.

Timpul era de partea lui.

Precum în numeroase alte cazuri care urmaseră, totul începuse cu un intrus.

În seara aceea fierbinte de primăvară, un bărbat de vârstă mijlocie, purtând un costum zdrenţuit şi având capul acoperit cu o bucată de pânză murdară, se apropiase de soldaţii care păzeau poarta Taberei de Recrutare FOB[1]. Temându-se că ar fi putut fi observat stând la taclale cu inamicul, începuse să vorbească repede, cu voce scăzută. Soldaţii îl ţinuseră la distanţă în timp ce era chemat localnicul pe care îl foloseau ca interpret. Acesta ascultase spusele bărbatului şi îi informă că i se putea îngădui să intre imediat ce reuşeau să se asigure că nu avea asupra lui nici un explozibil. Pe urmă se grăbise să-l alerteze pe comandantul taberei.

Bărbatul deţinea informaţii despre locul unde se afla o „persoană care prezenta interes”.

Vânătoarea începuse.

Prioritatea numărul unu a militarilor din Irak era să ia urma grupării de membri ai partidului Baath rămaşi fideli lui Saddam. Operaţiunea „Tunetul” fusese fulgerătoare, oraşul fusese cucerit mai repede şi cu mai multă uşurinţă decât se aşteptaseră, dar cei mai mulţi dintre băieţii răi îl părăsiseră. Din pachetul de cărţi de joc alcătuit din cincizeci şi cinci de irakieni pe care Pentagonul îşi dorea în cea mai mare măsură să pună mâna, prea puţini fuseseră capturaţi sau ucişi până atunci – iar printre ei nu se aflau nici Asul de Pică, nici cei doi fii ai săi.

Instalat în siguranţă într-una dintre sălile de şedinţe ale bazei, bărbatul cu capul acoperit vorbea foarte agitat. Mai mult

1 Forward Operating Base - Bază Operaţională Avansată (n.tr.).

decât agitat. Era de-a dreptul îngrozit. Interpretul îi atrase atenţia comandantului bazei, care nu dădea prea mare importanţă acestui fapt. Din punctul lui de vedere, aşa ceva era de aşteptat. Oamenii aceia trăiseră vreme de decenii sub o dictatură cruntă, monstruoasă. A-l trăda pe unul dintre torţionarii lor nu era tocmai o îndeletnicire de zi cu zi.

Interpretul nu era chiar atât de sigur.

Comandantul bazei află, cu dezamăgire, că acolitul regimului pe care îl vindea bărbatul cu capul acoperit nu era pe lista celor mai căutate persoane, întocmită de Pentagon. De fapt, nimeni nu auzise vreodată de el. Se părea că le era cu totul necunoscut.

Bărbatul cu capul acoperit nu ştia nici măcar care îi era numele. Se referea la el numindu-l *hakeem*.

Doctorul.

Dar nici acolo, în adăpostul sigur al bazei operaţionale avansate, nu reuşea să pronunţe cuvântul decât cu o voce înspăimântată, abia auzită.

Nu le putea da nici un nume. Nici nu ştia prea multe amănunte, cu excepţia faptului că, înainte de invazie, o serie de bărbaţi fuseseră văzuţi pătrunzând în complexul lui rezidenţial în miez de noapte, în maşini oficiale, de culoare întunecată. De vreo câteva ori fusese vizitat chiar de liderul cel neînfricat în persoană.

Nu putea nici măcar să-l descrie, cu excepţia unui singur detaliu uimitor, care îi intrigă pe toţi cei prezenţi în încăpere: *hakeem*-ul nu era irakian. Nu era nici măcar arab.

Era occidental.

Iar în pachetul de cărţi de joc al Pentagonului nu se afla, cu siguranţă, nici un occidental.

De fapt, pe listă nu exista decât o singură persoană care nu făcea parte nici din armată, nici din guvern. Era totodată, în mod bizar, singura regină din pachetul de cărţi de joc – din punct de vedere biologic, oricum. Cartea cea mai puţin importantă era o femeie, o savantă pe nume Huda Ammash, supranumită cu tandreţe „doamna Antrax”, fiica fostului ministru al apărării şi presupusa coordonatoare a programului de înarmare biologică a Irakului.

Toate condiţiile erau îndeplinite. Doctor. Apropiat al lui Saddam. Occidental. Localnic îngrozit. Era suficient pentru declanşarea acţiunii.

Permisiunea fusese cerută şi acordată chiar în noaptea aceea.

Planul de acţiune fusese întocmit.

În zorii zilei, Rucker şi oamenii lui întăriseră încercuirea exterioară cu forţe armate şi cu vehicule blindate. Conform indicaţiilor bărbatului cu capul acoperit, ţinta se afla într-o clădire de beton cu trei niveluri, situată în centrul cartierului Saddamiya din Bagdad. Zona nu fusese cunoscută sub acest nume dintotdeauna. Pe vremuri, nu era decât un cartier prăpădit. Saddam crescuse pe străzile lui jalnice, mersese la şcoala de acolo şi tot acolo îşi pusese la punct modul original de a aborda viaţa. După ce preluase conducerea ţării, adusese buldozerele şi răsese totul de pe suprafaţa pământului, înainte a transforma locul într-o comunitate exclusivistă, cu clădiri impozante, în stil modernist, din beton şi cărămidă, plasate în spatele unor pasarele arcuite şi efectiv izolate cu ziduri de restul oraşului. Îşi primise numele şi devenise căminul oamenilor demni, în ochii lui Saddam, de o asemenea cinste. Batalionul luase în primire zona încă din momentul cuceririi Baghdad-ului şi o tratase cu prudenţă, dată fiind aversiunea evidentă faţă de invadatori a loialiştilor care continuau să locuiască acolo.

Detaşamentele înarmate îşi ocupaseră poziţiile, lunetiştii erau la locurile lor. Atacul putea să înceapă.

Respectând noile proceduri standard care se aplicau în asemenea cazuri, Rucker folosea o tactică de genul „încercuieşte-şi-bate-la-uşă”. Perimetrul odată înconjurat, soldaţii se apropiaseră de casă şi îşi făcuseră cunoscută prezenţa. Folosindu-se de o portavoce, un interpret îi informase pe cei dinăuntru că aveau la dispoziţie zece minute pentru a ieşi din casă cu mâinile ridicate.

Zece minute mai târziu se dezlănţuise iadul.

În timp ce personalul medical se ocupa de evacuarea răniţilor, Rucker dădu ordinul de „pregătire a obiectivului”, cu intenţia de a minimiza pierderile în timpul inevitabilei repetări a tentativei de a pătrunde în interior. Două elicoptere OH-58D Kiowa zburară deasupra clădirii, bombardând-o cu proiectile de

70 de milimetri şi mitraliind-o în acelaşi timp, în vreme ce trupele de la sol lansară mai multe grenade Mark 19 şi două grenade antitanc mult mai puternice, folosindu-se de aruncătoarele de umăr AT-4.

În cele din urmă, casa se cufundă în tăcere. Rucker îşi trimise oamenii din nou înăuntru, numai că de data asta, în faţa lor mergeau două Humvee cu mitralierele de calibrul .50 fumegând. Îşi dădu în curând seama că obiectivul fusese mai mult decât bine pregătit. Oamenii săi pătrunseră în interior cu foarte puţine dificultăţi, descoperind în calea lor mai multe cadavre şi numai trei membri ai Gărzilor Republicane, izolaţi şi atinşi de suflul exploziilor, pe care îi scoaseră din clădire cu repeziciune.

Rucker se simţi cuprins de uşurare când îşi auzi, prin radio, oamenii care strigau „Liber”. Detaşamentele din avangardă confirmaseră că locul se afla în întregime sub control.

Căpitanul intră în casa *hakeem*-ului în timp ce cadavrele erau aliniate pentru identificare. Le privi feţele murdare, pline de sânge, şi se încruntă. Era limpede că erau localnici, irakieni, infanterişti abandonaţi de multă vreme de comandanţii lor. Ceru ca bărbatul cu capul acoperit să fie chemat înăuntru. Acesta fu adus, sub pază strictă, şi i se permise să verifice morţii. Îi privi pe rând, clătinând din cap de fiecare dată, cu spaimă din ce în ce mai vizibilă după fiecare identificare negativă.

Hakeem nu era de găsit nicăieri.

Rucker se posomori. Operaţiunea impusese antrenarea unor resurse considerabile, trei dintre oamenii lui fuseseră răniţi, unul foarte grav, şi se părea că totul se dovedise zadarnic. Era pe punctul de a ordona o altă cercetare amănunţită, când staţia radio pârâi şi el recunoscu vocea sergentului Jess Eddison.

— Domnule... În glasul lui Eddison se desluşea un tremur neliniştitor, pe care Rucker nu-l mai remarcase până atunci. Cred că e necesar să vedeţi asta.

Căpitanul şi ofiţerul său executiv îl urmară pe un şef de grupă pe coridorul interior al casei, de unde pornea scara somptuoasă, placată cu marmură, ce urca spre dormitoarele de la etajele superioare. O uşă laterală ducea către subsol. Cei trei îşi folosiră lanternele ca să lumineze coridoarele fără ferestre şi coborâră cu grijă treptele, după care se întâlniră cu Eddison şi

cu doi PFC[2] din Plutonul 2. Eddison străpunse bezna cu raza lanternei şi îi conduse de-a lungul coridorului.

Ceea ce descoperiră nu prea aducea a spaţiu standard de relaxare.

Cu excepţia cazului în care ai fi fost doctorul Mengele.

Subsolul se întindea sub întreaga casă, precum şi sub curtea interioară. Primele câteva încăperi în care pătrunseră nu aveau nimic alarmant. Cea dintâi era un birou. Părea să fi fost golit în grabă. Pe podea erau împrăştiate hârtii rupte, iar un mic teanc de cărţi arse zăcea sub forma unui morman de funingine şi coperte. Uşa alăturată era a unei săli largi de baie, după care urma o altă cameră, cu mai multe canapele şi cu un televizor imens.

Încăperea în care pătrunseră apoi era mult mai mare. Era o sală de operaţii în toată puterea cuvântului. Mobilierul şi echipamentele chirurgicale erau de ultimă oră. Domnea o ordine relativă, care contrasta cu aspectul sordid al restului casei. Se părea că paznicii aflaţi în clădire nu se aventuraseră să intre acolo. Poate pentru că nu doriseră să o facă. Sau poate pentru că le fusese teamă.

Pe podea era o peliculă de lichid albăstrui. Rucker şi oamenii lui îl urmară pe Eddison, cu bocancii scârţâind pe dalele jilave de piatră. Coridorul ducea către un laborator unde, pe un dulap alb, cu sertare, care se întindea pe tot peretele lung al încăperii, se aflau un şir de cuve transparente, pline cu o soluţie verde-albăstruie. Câteva, alese parcă la întâmplare, fuseseră sparte, ca şi cum cineva ar fi încercat să şteargă în grabă urmele unor fapte scandaloase. Celelalte erau intacte.

Rucker şi şeful de grupă se îndreptară într-acolo, cu intenţia de a privi mai îndeaproape. Lichidul pătrundea înăuntru printr-o serie de ţevi, iar în cuvele intacte erau suspendate o serie de organe umane: creier, ochi, inimi şi alte părţi mai mici ale corpului, pe care Rucker nu le recunoscu. Pe masa de lucru de alături erau împrăştiate de-a valma mai multe vase Petri. O serie de cabluri atârnau în gol în loc să fie conectate la computere. Acestea din urmă dispăruseră.

2 Patrolman First Class (n.tr.).

După un colţ, Rucker găsi o altă încăpere, lungă şi îngustă. Intră şi dădu peste mai multe frigidere mari de inox, aliniate unul lângă altul. Se întrebă dacă să se uite chiar el înăuntru sau să aştepte sosirea unei echipe hazmat[3] Decise că, dată fiind lipsa încuietorilor sau a semnelor de avertizare, nu exista nici un risc şi deschise primul frigider. Era plin de cuve stivuite cu grijă, umplute cu un lichid roşu, gros. Ştiu că era vorba de sânge înainte de a vedea etichetele pe care erau trecute date şi nume.

Sânge uman.

Nu în micile eprubete medicale cu care era obişnuit.

Era sânge cu toptanul.

Eddison îi conduse în acea parte a subsolului despre care le vorbise iniţial. Un coridor îngust ducea într-o altă zonă, care trebuie să fi fost construită sub pavajul curţii, cu toate că Rucker nu putea fi sigur, pentru că în labirintul acela întunecat, îşi pierduse pe deplin simţul orientării de care se bucura la suprafaţă. Era vorba, efectiv, de o închisoare. Celulă lângă celulă, aliniate de o parte şi de alta a culoarului. Interiorul acestora era mobilat simplu, cu paturi, toalete şi chiuvete. Rucker văzuse unele care arătau cu mult mai rău. Locul te ducea mai degrabă cu gândul la un salon de spital fără ferestre.

Dacă n-ar fi fost cadavrele.

Câte două în fiecare celulă.

Împuşcate în cap, într-un ultim act de demenţă disperată.

Erau bărbaţi şi femei. Tineri şi bătrâni. Copii, cel puţin o duzină, băieţi şi fete deopotrivă. Toţi purtau salopete albe, identice.

Ultima celulă avea să rămână întipărită în memoria lui Rucker până la sfârşitul zilelor sale.

Pe podeaua albă, goală, zăceau întinse pe spate cadavrele a doi băieţi. Capetele le fuseseră rase de curând, complet. Se holbau la el cu ochi încremeniţi, cu frunţile străpunse de câte un crater minuscul, rotund şi roşu, cu ţestele rase încadrate de bălţi ca de răşină, dense şi lucioase. Şi, pe unul dintre pereţii celulei, o schiţă grosolană, parcă săpată în zid cu o furculiţă sau cu un alt obiect cu vârful bont.

3 HAZardous MATerials - Substanţe Periculoase (n.tr.).

Opera unui suflet disperat, ţipătul mut al unui copil îngrozit, adresat unei lumi nepăsătoare.

Imaginea circulară a unui şarpe, încolăcit şi înghiţindu-şi propria coadă.

ZABQINE, LIBANUL DE SUD – OCTOMBRIE 2006

Aruncând o privire înapoi, către ruinele moscheii, Evelyn Bishop îl zări, pe jumătate ascuns în spatele unui zid crestat de şrapnele, singur, cu omniprezenta ţigară între degetul mare şi arătător. Imaginea o azvârli înapoi, într-un trecut îndepărtat.

— Farouk?

Chiar şi după atâta timp, era de neconfundat. Ochii lui răspunseră cu un zâmbet nesigur, confirmându-i identitatea.

Ramez – fostul ei student mărunţel, hiperactiv, acum el însuşi asistent în cadrul aceleiaşi catedre şi musulman şiit, ceea ce îi uşura accesul în partea aceea a ţării – îşi ridică ochii de la groapa de sub peretele exterior al moscheii. Evelyn îi spuse că avea să se întoarcă imediat şi îşi croi drum către locul unde stătea bărbatul.

Nu-l mai văzuse pe Farouk de când lucraseră împreună la săpăturile istovitoare din Irak, cu douăzeci şi ceva de ani în urmă. La vremea aceea, ea era neobosita Sitt Evelyn, Lady Evelyn, tânără, energică, pasionată de munca ei, o forţă a naturii care conducea excavaţiile de pe colina palatului lui Sennacherib[4] din Ninive şi pe cele din Babilon, la nouăzeci şi cinci de kilometri sud faţă de Baghdad. El era, simplu, Farouk, un bărbat din anturajul de localnici al arheologilor, un individ scund, burtos, pleşuv, fumând ţigară de la ţigară, vânzător de antichităţi şi „facilitator”, un soi de misit de care părea să fie neapărată nevoie pentru a putea întreprinde ceva în acea parte a lumii. Fusese întotdeauna amabil, cinstit şi eficient, un tip liniştit, retras, care aducea întotdeauna ceea ce promisese, dând din cap cu modestie, şi care nu se eschiva niciodată dacă primea

4 Rege al Asiriei (705-681 î.Hr.). A reconstruit oraşul Ninive şi a distrus Babilonul (n.tr.).

o cerere dificilă. Dar umerii încovoiaţi, brazdele de pe frunte şi puţinele şuviţe cărunte care supravieţuiseră acolo unde fusese cândva stăpân părul negru şi des arătau limpede că anii nu trecuseră peste el cu prea multă generozitate. Pe de altă parte, nu se putea spune că, în ultima perioadă. Irakul ar fi avut parte de o epocă de aur.

— Farouk, spuse ea, radiind. Ce mai faci? Doamne, câtă vreme a trecut?

— Foarte multă, Sitt Evelyn.

Nu fusese niciodată un izvor de exuberanţă, dar Evelyn îşi spuse că acum vocea lui era deosebit de stinsă. Nu reuşea să-i definească pe deplin şi cu exactitate expresia feţei. Oare răceala se datora, pur şi simplu, anilor care trecuseră, sau era vorba de altceva? Se simţi cuprinsă de o umbră se stânjeneală.

— Ce faci? Aici locuieşti acum?

— Nu, am plecat din Irak de numai două săptămâni, răspunse el posomorât, înainte de a adăuga: Am venit să te caut.

Răspunsul o ului.

— Să mă cauţi pe mine?...

Acum era sigură că ceva nu era câtuşi de puţin aşa cum ar fi trebuit. Iar ochii lui, care aruncau priviri nervoase în jur, între două fumuri de ţigară trase cu lăcomie, îi sporeau îngrijorarea.

— E totul în ordine?

— Te rog! Am putea?...

Îi făcu semn să se îndepărteze de moschee şi o conduse dincolo de un colţ, într-un ungher mai discret şi mai ferit.

Ea îl urmă, uitându-se cu grijă unde punea piciorul, întotdeauna în alertă din cauza minelor antipersonal răspândite în întreaga regiune. Văzând privirile aruncate pe furiş de Farouk în josul dealului, către cel mai important drum care străbătea satul, înţelese limpede că el se ferea de o cu totul altă ameninţare. Dincolo de străduţele înguste, Evelyn întrezărea activităţile desfăşurate la baza pantei – camioane descărcând provizii, corturile improvizate înălţându-se, maşini croindu-şi drum prin întregul haos cu viteza melcului, totul punctat de ocazionalele explozii îndepărtate, un memento constant al faptului că, deşi războiul de treizeci şi patru de zile se încheiase în mod oficial şi se aflau în plin armistiţiu, conflictul era departe de a fi rezolvat – dar nu reuşea să vadă ce anume îl îngrijora.

— Ce se întâmplă? îl întrebă. Eşti bine, sănătos?

El se uită din jur, asigurându-se din nou că nu erau spionaţi, apoi îşi aruncă ţigara cu un bobârnac şi scoase din buzunarul hainei un plic mic, maroniu şi zdrenţuit.

— Ţi-am adus astea, spuse, întinzându-i-l.

Ea îl deschise şi extrase un mic teanc de fotografii. Erau făcute cu un polaroid, uşor curbate şi uzate.

Evelyn ridică ochii către Farouk cu o privire întrebătoare, cu toate că instinctul îi spunea deja ce anume înfăţişau fotografiile. Abia le răsfoise pe primele, când cele mai urâte temeri i se adeveriră.

Se mutase în Liban în 1992, chiar în perioada în care ţara punea capăt unui război civil îndelungat şi, în ultimă instanţă, fără nici un sens. Plecase în Orientul Mijlociu la scurt timp după ce terminase facultatea la Berkeley, spre sfârşitul anilor 1960. Se ocupa de o serie de săpături arheologice în Iordania, Irak şi Egipt, când se înfiinţase un nou post de profesor în cadrul catedrei de arheologie a Universităţii Americane din Beirut. Împreună cu posibilitatea de a lua parte activă la excavaţiile din centrul oraşului, într-o nouă zonă accesibilă – o oportunitate ispititoare dacă luai în considerare istoria feniciană, greacă şi romană a locului – postul constituia o şansă pe care n-o putea lăsa să-i scape printre degete. Îl solicitase şi îl primise.

Acum, după un deceniu şi jumătate. Beirutul era căminul ei definitiv şi irevocabil. Ştia că acolo avea să-şi trăiască restul vieţii şi tot acolo avea să moară, iar perspectiva nu o nemulţumea. Ţara aceea o primise bine şi ea îi returnase favorurile cu prisosinţă – fapt atestat de un mic grup de studenţi entuziaşti şi de muzeul restaurat al oraşului. Pe durata reconstruirii zonei centrale, pusese lucrurile cap la cap împreună cu constructorii şi cu buldozerele lor şi se străduise să-i influenţeze pe membrii guvernului şi pe observatorii internaţionali trimişi de UNESCO. Câştigase o serie de bătălii şi pierduse altele, dar reuşise să facă o schimbare. Fusese o parte intrinsecă a renaşterii oraşului şi a întregii ţări. Se întâlnise atât cu optimismul, cât şi cu cinismul, cu altruismul şi cu corupţia, cu generozitatea şi cu lăcomia, cu speranţa şi cu disperarea, cu un adevărat cocktail de emoţii şi instincte umane în stare pură,

nemascate şi expuse fără a se ţine prea mult cont de modestie şi de ruşine.

Iar apoi, acest dezastru.

Atât Hezbollah, cât şi israelienii făcuseră greşeli grosolane şi, aşa cum era de aşteptat, preţul îl plăteau civilii inocenţi. În vara aceea, cu doar câteva săptămâni înainte, Evelyn urmărise, cu un nod în gât, elicopterele Chinooks şi vasele de război care îi transportau pe străinii prinşi în cursă, dar nu-i trecuse niciodată prin cap să li se alăture. Ea era acasă.

Între timp, avea o mulţime de lucruri de făcut. Se hotărâse ca reînceperea cursurilor să aibă loc peste numai o săptămână, cu o lună mai târziu decât de obicei. Cele de pe perioada verii aveau să fie reprogramate. O parte din personalul facultăţii nu avea să se mai întoarcă. Următoarele luni urmau să reprezinte o adevărată provocare de natură organizatorică, ocazional completată de câte o nebunie stranie, demnă de luat în considerare, asemănătoare cu cea care o adusese în ziua aceea acolo, la Zabqine, un orăşel letargic de pe dealurile unduitoare din sudul Libanului, situat la mai puţin de opt kilometri de graniţa cu Israelul.

Localitatea în sine se afla acolo numai cu numele. Majoritatea caselor fuseseră reduse la nişte mormane de moloz cenuşiu, bare contorsionate de fier şi sticlă topită. Altele fuseseră rase de pe suprafaţa pământului, înghiţite de găurile negre săpate de bombele ghidate cu laser. Buldozerele şi camioanele sosiseră cu repeziciune, îndepărtând dărâmăturile – un balast macabru pentru consolidarea terenului în vederea construirii hotelurilor de pe vreo plajă. Trupurile celor care pieriseră între etajele aplatizate ca nişte clătite ale caselor fuseseră îngropate şi oraşul dădea acum, sfidător, semne ezitante de viaţă. Supravieţuitorii, cei care reuşiseră să-l părăsească înainte de atacul necruţător, se întorceau, stând în corturi improvizate în timp ce plănuiau cum să reconstruiască. Alimentarea cu energie electrică avea să fie reluată abia după multă vreme, dar, cel puţin, autocamioanele aduseseră cisterne care să asigure apa potabilă. Formând un şir de dimensiuni reduse, o serie de săteni îşi aşteptau cu răbdare rândul, ţinând în mâini recipiente de plastic şi sticle, în timp ce alţii descărcau

proviziile din două camioane UNIPIL[5] care aduseseră alimente şi alte provizii strict necesare pentru supravieţuire. Copiii alergau în jurul lor, jucându-se – dintre toate jocurile posibile – de-a războiul.

Ramez o adusese în sat în dimineaţa aceea. El se născuse în oraşul din apropiere. Un localnic în vârstă, singurul sătean care rămăsese în localitate în timpul bombardamentului – care îl lăsase pe jumătate surd – îi condusese în susul covorului de resturi de zidărie, către ruinele micii moschei. Cu toate că Ramez i-o descrisese, priveliştea care îi întâmpinase când ajunseseră în vârful dealului era tulburătoare.

Cupola verde a moscheii reuşise cumva să supravieţuiască bombardamentului care năruise restul micii construcţii de piatră. Stătea, pur şi simplu, acolo, ridicată în mod bizar deasupra ruinelor, o construcţie ireală pe care numai războiul putea să o transforme, cât ai clipi, în realitate.

Fâşii zdrenţuite din ceea ce fusese odată covorul roşu din interior fluturau sinistru, agăţate de crengile golaşe ale copacilor din jur.

Dărâmând zidurile moscheii, bombele deschiseseră pământul, dând la iveală o crevasă în partea din spate şi expunând vederii o încăpere până atunci ascunsă dedesubt. Deşi şterse şi măcinate de vreme, frescele biblice de pe pereţii acesteia erau de neconfundat. Era o biserică preislamică, îngropată sub moschee. Conform relatărilor din Evanghelii, zona aceea de coastă fusese străbătură adesea de Iisus şi de ucenicii săi, fiind presărată cu vestigii din perioada creştinismului timpuriu. Biserica Sfântul Toma, aflată în imediata apropiere a oraşului Tyr, fusese construită deasupra unei structuri considerate a fi cea mai veche biserică atestată documentar din întreaga lume, înălţată de Sfântul Toma după întoarcerea sa din Cipru. Dar la sfârşitul secolului al VII-lea, Islamul măturase întreaga regiune şi multe lăcaşuri de rugăciune fuseseră înlocuite de cele ale noii credinţe.

O cercetare în jurul unul altar şiit în căutarea ruinelor altuia, al unei credinţe precedente, nu avea să fie simplă, mai

5 United Nations Interim Force in Lebanon - Forţa Interimară a Naţiunilor Unite din Liban (n.tr.).

ales în asemenea momente, cu rana proaspătă a războiului încă deschisă şi cu trăirile mai intense decât de obicei ale localnicilor.

Evelyn îşi imaginase că ziua aceea avea s-o pună la încercare.

Dar nu în acest fel.

Dezamăgirea se abătu asupra ei ca o rafală de vânt. Se uită la Farouk cu ochii plini de o tristeţe nemascată.

— Ce faci, Farouk? Credeam că mă cunoşti mai bine.

Fotografiile pe care le ţinea în mână erau imagini surprinse în grabă, înfăţişând artefacte, comori din vremuri apuse, relicve din leagănul civilizaţiei: tăbliţe cu scriere cuneiformă, peceţi cilindrice, statuete din alabastru şi din teracotă, vase de lut. Văzuse multe instantanee asemănătoare, începând din anul 2003, când trupele americane luaseră cu asalt Baghdadul, iar eşecul lor în privinţa asigurării pazei muzeelor şi a altor situri de importanţă culturală stârnise indignarea întregii lumi. Hoţii se dezlănţuiseră, acuzaţii de corupţie şi de maşinaţiuni politice fuseseră făcute, retrase şi reluate, iar estimările numărului de obiecte furate oscilau vertiginos în ambele sensuri, cu o lipsă de seriozitate strigătoare la cer. Un singur lucru era cert: comori datând de mii de ani fuseseră indiscutabil furate, unele fiind apoi returnate, dar cele mai multe continuau să lipsească.

— Te rog, Sitt Evelyn…, insistă Farouk.

— Nu, i-o reteză ea cu asprime, îndesându-i fotografiile în mâini. Zău aşa! Mi-ai adus mie astea, sau ce? Chiar te aştepţi să le cumpăr sau să te ajut să le vinzi?

— Te rog, repetă el cu voce vlăguită. Trebuie să mă ajuţi. Nu mă pot întoarce acolo. Uite.

Răsfoi pozele cu frenezie, căutând ceva.

— Uită-te la asta.

Evelyn observă că degetele lui îngălbenite tremurau, îi studie chipul şi limbajul trupului – era cuprins de spaimă, fără nici o îndoială, aşa cum ar fi fost firesc să fie. Scoaterea artefactelor antice din Irak prin contrabandă atrăgea după sine pedepse severe, care puteau fi fatale, în funcţie de acea parte a graniţei în care erai arestat. Însă altceva o nedumerea. Era dispusă să admită că nu-l cunoştea foarte bine şi că nu-l mai

văzuse de ani de zile, dar credea că se pricepea destul de bine să înţeleagă oamenii şi să-şi dea seama din, ce aluat erau făcuţi, iar ideea că Farouk s-ar fi putut înjosi jefuindu-şi ţara, o ţară de care, după cum îşi amintea ea, îl lega o dragoste profundă... Pe de altă parte, ea nu trecuse prin mai multe răsturnări sângeroase de situaţie, prin trei războaie majore şi printre toate ororile petrecute în răstimpurile dintre ele. Îşi ţinu în frâu instinctul care o împingea să-l judece şi se văzu nevoită să admită că nu avea idee cum fusese viaţa lui de când nu se mai văzuseră. Şi că oamenii recurgeau la fapte disperate ca să-şi asigure supravieţuirea.

El scoase câteva fotografii din pachet şi o ţintui din nou cu privirea.

— Uite.

Îl studie şi se strădui să se liniştească respirând adânc, dădu din cap a încuviinţare şi îşi concentră atenţia asupra fotografiilor pe care el i le înmâna. În prima se vedeau câteva cărţi vechi, aşezate pe ceea ce părea a fi o masă. Le privi cu mai multă atenţie. Îi venea greu să spună cât de vechi erau cărţile, dacă nu avea posibilitatea să le răsfoiască. Zona avea o istorie atât de bogată, semănând mai degrabă cu o paradă a civilizaţiilor, neîntreruptă vreme de mii de ani. Totuşi, câteva amănunte trădau indicii despre vârsta lor. Aveau coperte crăpate, din piele, unele cu ornamente aurite, iar altele împodobite cu modele geometrice, medalioane mandorlă[6] şi pandante ştanţate. Încreţiturile şnururilor care traversau cotoarele erau de asemenea vizibile, toate acestea plasându-le într-o epocă premergătoare secolului al XIV-lea. Ceea ce sugera că ar fi putut să fie atractive pentru muzee şi colecţionari.

Privi cea de-a doua fotografie şi încremeni, străbătută de fiorul recunoaşterii. O apropie de ochi, studiind-o cu atenţie şi măturând-o cu vârfurile degetelor, într-o încercare zadarnică de a limpezi imaginea, străduindu-se să răzbată prin noianul de amintiri pe care i le stârnise: înfăţişa un codice antic, stând cu un aer candid între alte două cărţi vechi. Cu învelitoarea de piele crăpată şi prăfuită. Coperta din spate se prelungea cu o clapă. Aceasta, o trăsătură distinctivă a cărţilor islamice din

6 Vechi simbol mistic pentru lumină, figurat, de regulă, ca un halo vertical (n.tr.).

Evul Mediu, era de obicei îndoită şi aşezată sub coperta din faţă când tomul era închis, fiind folosită atât drept semn de carte, cât şi pentru a proteja paginile, păstrându-le în bună stare.

Judecând după aspect, cartea aceea veche nu avea nimic remarcabil, cu excepţia simbolului de pe copertă: motivul rotund, inelar, al unui şarpe care îşi înghiţea propria coadă.

Îşi ridică brusc ochii, întâlnind privirea lui Farouk. I se părea că nu rosteşte cuvintele destul de repede.

— Unde ai găsit astea?

— Nu le-am găsit eu. Le-a descoperit Abu Barzan, un prieten al meu. Şi el vinde antichităţi. Are o prăvălie mică, în Al-Mawsil, îi explică Farouk, folosind numele arab al oraşului Mosul. Nimic ilegal, înţelegi, numai ce ni se permitea să comercializăm pe timpul lui Saddam.

Înainte de invazie, exportul celor mai valoroase antichităţi era privilegiul exclusiv al oficialităţilor din partidul Baath. Pleava – restul populaţiei – era lăsată să-şi dispute firimiturile.

— Saddam avea informatori peste tot, după cum ştii. Bineînţeles că acum lucrurile stau altfel. Oricum, prietenul meu a venit să mă vadă la Baghdad, acum vreo lună. El umblă prin nord, prin satele vechi, căutând obiecte de valoare. E pe jumătate kurd şi, când se află acolo, îi convine să-şi dea uitării jumătatea sunnită, iar oamenii îşi deschid uşile în faţa lui. Oricum, a dat peste piesele astea – ştii cum stau lucrurile. E o harababură pe scară largă. Haos total. Bombe, omoruri, detaşamentele morţii... Oameni alergând speriaţi de colo-colo, făcând orice le stă în puteri ca să rămână în afara pericolului şi să pună o pâine pe masă. Vând tot ce e cu putinţă, mai ales acum, când o pot face pe faţă. Dar nu se găsesc prea mulţi cumpărători, cel puţin nu în Irak. Oricum, Abu Barzan avea colecţia asta şi încerca s-o vândă. Voia să plece din ţară, să se stabilească într-un loc sigur – toţi vrem asta – dar avea nevoie de bani. Aşa că întreba în toate părţile, fără zarvă, căutând un cumpărător. Ştia că aveam câteva relaţii utile peste hotare. S-a oferit să împartă profitul cu mine.

Farouk îşi aprinse o altă ţigară, rotindu-şi privirile pe furiş.

— Oricum, când am văzut Ouroboros-ul, m-am gândit la tine, adăugă întinzând mâna şi lovind cu degetul în fotografia

codicelui. Am întrebat în dreapta şi în stânga, căutând pe cineva care să ştie unde eşti. Mahfouz Zacharia...

— Bineînţeles! exclamă Evelyn.

Păstrase legătura cu custodele Muzeului Naţional de Antichităţi din Baghdad. Mai ales după invazie, când izbucnise întregul scandal al jafurilor.

— Farouk, ştii că nu mă pot atinge de aşa ceva. N-ar trebui să purtăm discuţia asta.

— Trebuie să mă ajuţi, Sitt Evelyn. Te rog! Nu mă pot întoarce în Irak. E mai rău decât îţi închipui. Vrei cartea asta, nu-i aşa? O să-ţi fac rost de ea. Numai ajută-mă să rămân aici, te rog! Îţi poţi permite un şofer, nu-i aşa? Un asistent? Fac orice. Pot să mă fac util, ştii asta.,Te rog! Nu mă pot întoarce acolo.

Ea se trase înapoi.

— Nu-i chiar atât de simplu, Farouk.

Clătină uşor din cap şi se uită la dealurile pierdute în depărtări, de dincolo de moschee. De-a lungul zidului scund de piatră, frunzele de tutun înşirate pe sârmă ca să se usuce sub soarele verii zăceau, rând lângă rând, putrede şi decolorate, acoperite cu acelaşi praf gros care sufoca întreaga regiune. Deasupra lor se înălţă şi apoi se stinse zumzetul unui avion teleghidat israelian, o amintire statornică a încordării mocnite.

Chipul lui Farouk se posomori. Începuse să respire precipitat şi mâinile lui nu-şi găseau astâmpărul.

— Îl ţii minte pe Hajj Aii Salloum?

Un alt nume din trecut. Tot un negustor de antichităţi, dacă pe Evelyn n-o înşela cumva memoria – ceea ce nu se întâmpla de obicei. Prăvălia lui era uşă-n uşă cu a lui Farouk. Îşi aminti că cei doi erau apropiaţi, cu toate că, în privinţa clienţilor şi a vânzărilor, se aflau într-o competiţie neîntreruptă.

— E mort. Vocea lui Farouk tremura. Şi cred că din cauza cărţii ăsteia.

Evelyn se înnegură în timp ce îşi căuta cuvintele.

— Ce i s-a întâmplat?

În ochii lui licări o spaimă profundă.

— Despre ce e cartea asta, Sitt Evelyn? Cine altcineva mai e pe urmele ei?

— Nu ştiu, răspunse ea, cu glasul potopit de consternare.

— Mă gândeam la domnul Tom. S-a ocupat de asta alături de tine. Poate că el ştie. Trebuie să-l întrebi, Sitt Evelyn. Se întâmplă ceva foarte rău. Nu poţi să mă trimiţi înapoi, acolo.

La auzul numelui, ea simţi o împunsătură în inimă, înainte de a apuca să răspundă, vocea lui Ramez reverberă printre mormanele de moloz din jurul lor.

— Evelyn?

Farouk îi aruncă o privire neliniştită. Evelyn întinse gâtul şi îl văzu pe Ramez croindu-şi drum către ei dinspre moschee. Se uită din nou la Farouk, ai cărui ochi rătăceau în josul aleilor, către strada principală. Când se întoarse spre ea, tot sângele părea să-i fi pierit din obraji. O privi cu atâta spaimă, încât simţi o strângere de inimă. El îi îndesă în mâini micul teanc de fotografii şi plicul şi se mulţumi să spună:

— Ora nouă, în centru, lângă turnul cu ceas. Te rog să vii.

Ramez ajunse alături de ei, evident întrebându-se ce se petrecea. Evelyn ezită, căutându-şi cuvintele, nereuşind să hotărască ce ar fi trebuit să spună.

— Farouk e un vechi coleg. De demult, din Irak.

Ramez părea să fie de deplin conştient de neliniştea care plutea între ei.

Evelyn simţi că Farouk făcea o mişcare şi întinse mâna spre el, într-un gest liniştitor.

— E OK. Ramez şi cu mine lucrăm împreună. La Universitate.

Făcea tot ce-i stătea în puteri ca să-i dea de înţeles că noul sosit nu reprezenta o ameninţare, dar era limpede că ceva îl speriase, pentru că se mulţumi să dea din cap în grabă către Ramez, după care i se adresă ei cu voce insistentă, rugătoare:

— Te rog să fii acolo.

Şi, înainte ca Evelyn să fi putut obiecta, el urca deja poteca spre moschee, îndepărtându-se de centrul localităţii.

— Farouk, aşteaptă!

Păşi în lături, retrăgându-se de lângă Ramez şi strigând în urma lui, dar o făcea zadarnic. Îl pierduse deja din ochi.

Se întoarse către Ramez, care părea uluit. Îşi reaminti dintr-odată că încă mai ţinea fotografiile în mâini, expuse din plin vederii lui, şi îşi dădu seama că el le remarcase. Asistentul îi adresă o privire întrebătoare. Ea îngheşui fotografiile în plic şi

se grăbi să le îndese în buzunar, afişând, ca prin farmec, un zâmbet dezarmant.

— Îmi cer scuze. El nu a făcut decât să... E o poveste lungă. Ne întoarcem în încăpere?

Ramez dădu politicos din cap şi o conduse înapoi, în susul potecii.

Ea îl urmă cu ochii în gol, cu stomacul făcut ghem din pricina vorbelor neliniştitoare ale lui Farouk, cu mintea prea copleşită de cele întâmplate ca să înregistreze o imagine pasageră din oraşul de dedesubt: doi bărbaţi stând pe marginea drumului, cu o privire apatică – deloc neobişnuită într-un asemenea cadru şi în asemenea împrejurări, o expresie pe care se obişnuise să o surprindă pe chipuri de când cu războiul – şi totuşi, cumva ruptă de tot ceea ce se întâmpla în jurul lor şi îndreptată în direcţia ei, până când unul dintre cei doi se urcă într-o maşină şi demară în pripă, iar celălalt îi întâlni pentru o clipă ochii înainte de a dispărea în spatele unei case năruite.

— Încă nu e în mâinile voastre? Deşi părăsise Baghdadul cu mai bine de patru ani în urmă şi în ciuda talentului său înnăscut de a deprinde limbile străine şi a eforturilor sale intense, vocabularul arab şi accentul continuau să-i fie influenţate de răstimpul petrecut în Irak. De aceea, oamenii însărcinaţi să lucreze pentru el – conduşi de Omar, bărbatul care tocmai îi telefonase – proveneau cu toţii din estul noii sale patrii adoptive, din apropierea graniţei cu Irakul, unde dăduseră o mână de ajutor la contrabanda cu arme şi la trecerea combatanţilor peste graniţă în ambele direcţii. În linii mari, cele două limbi erau identice, dar între ele existau destule deosebiri care să genereze inadvertenţe şi neînţelegeri.

Ceea ce nu trebuia să se-ntâmple.

În privinţa acurateţei, era mândru de sine. Nu tolera inexactităţile şi neseriozitatea îl făcea să-şi piardă repede răbdarea. Şi, ţinând cont de tonul derutat al celuilalt, ar fi putut spune, încă din momentul în care fusese întrerupt şi răspunsese apelului telefonic, că răbdarea sa avea să fie pusă serios la încercare.

Răspunsul răsună în telefonul celular după o pauză plină de ezitări.

— Nu.

— Cum adică nu? se răsti *hakeem*, smulgându-şi cu furie mănuşile chirurgicale. De ce nu? Unde e?

Omar nu se intimida cu uşurinţă, dar în tonul lui se simţea acum o nuanţă suplimentară de respect.

— S-a dovedit a fi prudent, *mu'allimna*.

De partea cealaltă a graniţei, bărbaţii aflaţi în slujba lui îi spuneau întotdeauna aşa. Învăţătorul nostru. Un apelativ ce exprima respectul servitorilor umili, câtuşi de puţin dornici să iasă în evidenţă. Nu-i învăţase cine ştie ce. Doar să se asigure că făceau ceea ce li se ceruse, şi asta fără să pună întrebări. De fapt, nu trebuia să înveţe, ci doar să capete o deprindere, teama fiind principalul lor factor motivaţional.

— Adevărul e că nu ni s-a ivit o ocazie favorabilă, continuă Omar. L-am urmărit până la Universitatea Americană. S-a dus la facultatea de arheologie. L-am aşteptat în afara clădirii, dar el a ieşit, probabil, prin altă parte. Unul dintre oamenii mei supraveghea ieşirea dinspre mare şi l-a văzut strecurându-se afară şi urcându-se într-un taxi.

Hakeem se încruntă.

— Deci ştie că e urmărit, spuse cu nemulţumire şi asprime.

— Da, recunoscu Omar fără tragere de inimă, înainte de a adăuga: Dar asta nu e o problemă. O să punem mâna pe el până mâine seară.

— Sper, ripostă *hakeem*, cu acreală. Pentru binele. vostru.

Se străduia din greu să-şi ţină furia sub control. Omar nu-l dezamăgise până atunci. Ştia care erau riscurile şi îşi făcea datoria aşa cum se cuvenea, fără cruţare. Fusese transferat în slujba *hakeem*-ului cu ordinul clar de a-i purta de grijă şi de a se asigura că avea la dispoziţie tot ceea ce îi era necesar. Şi ştia că, în meseria lui, greşelile nu erau trecute cu vederea. Lucru care îi oferea *hakeem*-ului o oarecare consolare.

— Unde e acum?

— L-am urmărit până în Zabqine, un orăşel din sud, de lângă graniţă. S-a dus acolo să se-ntâlnească cu cineva.

Amănuntul îi stârni imediat interesul.

— Cu cine?

— Cu o femeie. O americancă. Se numeşte Evelyn Bishop. Predă arheologia la Universitate. O femeie în vârstă. Pare trecută de şaizeci de ani. I-a arătat nişte documente.

Nu ne-am putut apropia destul de mult ca să vedem despre ce era vorba, dar trebuie să fi fost fotografiile colecţiei.

Interesant, cugetă *hakeem*. Negustorul irakian abia a sosit în oraş de câteva ore şi se duce să vadă o femeie care se întâmplă să fie arheolog? Memoră informaţia, propunându-şi să mediteze mai târziu asupra ei.

— Şi?...

O altă pauză ezitantă, apoi tonul lui Omar scăzu şi mai mult.

— L-am pierdut. Ne-a observat şi a fugit. L-am căutat în tot oraşul, dar a dispărut. Acum sunt în faţa apartamentului femeii. Au fost întrerupţi, au de terminat o afacere.

— Ceea ce înseamnă că o să te conducă la el.

Hakeem încuviinţă în sinea lui, dând din cap în tăcere. Ridică o mână şi îşi frecă faţa, masându-şi sprâncenele încruntate şi gura uscată. Era sigur că, în cazul ăsta, nu putea tolera un eşec. Aştepta de prea multă vreme.

— Rămâi pe urmele ei, insistă apoi cu răceală, şi, când se întâlnesc, adu-i pe amândoi la mine. O vreau şi pe ea. Ai înţeles?

— Da, *mu'allimna*.

Răspunsese pe un ton hotărât. Fără nici o ezitare. Ceea ce era exact pe placul *hakeem*-ului.

Închise şi recapitulă conversaţia în minte preţ de o secundă, înainte de a-şi pune telefonul în buzunar şi de a-şi relua treaba începută.

Se spălă pe mâini şi îşi trase o pereche de mănuşi chirurgicale noi, apoi se apropie de patul pe care zăcea băiatul, imobilizat cu curele, plutind la hotarul dintre inconştienţă şi luciditate, cu ochii îngustaţi părând de ceramică, două semiluni albe privind pe furiş pe sub pleoapele grele, la fiecare dintre tuburile ce îi ieşeau din diversele părţi ale trupului, sugând cantităţi minuscule din lichidele acestuia, odată cu ultimul strop de viaţă.

Când Evelyn reuşi să se întoarcă în oraş, în apartamentul ei situat la etajul al doilea al unei clădiri de pe rue Commodore, era trecut de şase seara.

Se simţea extenuată, la finele unei zile care o marcase din mai multe puncte de vedere. După dispariţia lui Farouk, Ramez – care, dând dovadă de o remarcabilă stăpânire de sine, nu o întrebase nimic despre irakian şi nici măcar nu încercase să aducă vorba despre el ca din întâmplare – reuşise să obţină o întrevedere cu primarul din Zabqine, acesta din urmă având în minte, aşa cum era de înţeles, probleme mult mai presante decât săpăturile arheologice pe locul unui posibil altar creştin timpuriu. Cu toate acestea, Evelyn şi tânărul ei protejat îl fermecaseră şi uşa le rămăsese deschisă în scopul unor explorări viitoare. Ceea ce reprezenta o adevărată realizare, având în vedere că mintea ei fusese în altă parte pe toată durata întâlnirii.

Începând din momentul în care Farouk îi arătase plicul zdrenţuit cu fotografii polaroid, amintirile trezite de acestea îi acaparaseră gândurile. Odată ajunsă acasă, făcuse un duş îndelungat şi fierbinte, iar acum era aşezată la biroul ei, privind ţintă dosarul gros care o urmărea ca o umbră la fiecare nou domiciliu. Îi dezlegă şnururile, îl deschise şi începu să-l răsfoiască. Fotografiile vechi şi paginile îngălbenite, cu scrisul decolorat, pline de notiţe şi de fotocopii, scoteau la iveală o parte din ea care zăcea de multă vreme în întuneric. Paginile se întorceau una după alta, evocând emoţii învălmăşite, care o potopeau, conducând-o înapoi, într-o vreme şi într-un loc pe care nu izbutise niciodată să le dea uitării.

Al-Hillah, Irak, toamna, 1977.

Nu era în Orientul Mijlociu decât de şapte ani, pe care şi-i petrecuse făcând săpături arheologice în Iordania, la Petra, şi în Egiptul de Sus. O activitate în timpul căreia învăţase multe – şi tot acolo se îndrăgostise pentru prima oară de locurile acelea – dar cercetările nu erau ale ei. Tânjea de multă vreme să se implice în ceva despre care să poată spună că îi aparţine. Şi, după o mulţime de investigaţii intense şi insistenţe neobosite pentru obţinerea fondurilor, reuşise. Săpăturile în cauză se refereau la oraşul care o fascinase dintotdeauna şi căruia, în

ultimii ani, arheologii îi acordaseră prea puţină importanţă: Babilonul.

Istoria cetăţii legendare acoperea mai bine de patru mii de ani, dar, pentru că nu fusese construită din piatră, ci din cărămizi de lut uscate la soare, nu supravieţuise ravagiilor timpului decât într-o foarte mică măsură. Puţinele sale rămăşiţe fuseseră, în cele din urmă, distruse de numeroasele puteri coloniale care stăpâniseră acel greu încercat colţ de lume în ultima jumătate de secol. În faţa Mamei Natură, a otomanilor, a francezilor şi a germanilor care îl jumuliseră ca vulturii, străvechiul leagăn al civilizaţiei nu avusese nici o şansă.

Evelyn sperase, într-o mică măsură, că putea încerca să îndrepte această nedreptate.

Săpăturile începuseră cu mult zel. Condiţiile de lucru nu erau prea aspre, iar ea se obişnuise deja cu căldura şi cu insectele. Fusese surprinsă de bunăvoinţa autorităţilor. Baath-iştii preluaseră puterea cu cinci ani înainte, după un deceniu de lovituri de stat, iar ea îi găsea pragmatici şi curtenitori – când ajunsese pentru prima oară acolo, în apropiere de Ama Exorcistul, iar sângeroasa lovitură de stat dată de Saddam era la ani de zile distanţă. Săpăturile se desfăşurau într-o regiune săracă, dar oamenii erau amabili şi primitori. Până la Baghdad mergeai două ore cu maşina, ceea ce făcea ca o mâncare bună, o baie decentă şi relaţiile sociale cărora le dusese dorul să fie la-ndemână.

Descoperirea în sine se datorase unui noroc. Un păstor de capre din zonă, care săpa în căutare de apă, dăduse, într-o încăpere subterană din apropierea moscheii Al-Hillah, peste un mic tezaur sub forma unor tăbliţe cu scriere cuneiformă, din rândul celor mai vechi texte scrise. Nimerindu-se prin preajmă, Evelyn ajunsese prima la faţa locului şi hotărâse că situl merita să fie explorat în continuare.

Câteva săptămâni mai târziu, în timp ce măsura adâncimea pânzei freatice într-un vechi garaj învecinat cu moscheea, găsise ea însăşi încă ceva. Nu era tot atât de vechi şi de valoros. Dar reprezenta, fără îndoială, o descoperire spectaculoasă: o serie de mici încăperi subterane, boltite, date uitării de secole. Primele erau goale, cu excepţia puţinelor mobile austere, din lemn, şi a unor ustensile pentru gătit. Interesant, dar nu

excepţional. Totuşi, în cea mai adâncă dintre ele, ceva îi atrăsese atenţia într-un mod ce ţinea în mult mai mare măsură de intuiţie decât de raţiune: pe peretele principal fusese cioplită imaginea amplă, rotundă, a unui şarpe care îşi înghiţea propria coadă.

Ouroboros.

Unul dintre cele mai vechi simboluri mistice din lume. Originile sale se regăseau cu mii de ani în urmă, în dragonii cu capete de porci ai civilizaţiei Hongshan din China şi în Egiptul antic, de unde fusese preluat de fenicieni şi de greci, care îi dăduseră şi numele, Ouroboros, ceea ce însemna „cel care îşi devorează coada”. Plecând de aici, imaginea se regăsea în mitologia scandinavă, în tradiţia hindusă şi în simbolismul aztec, pentru a da numai câteva exemple. De-a lungul secolelor, ocupase totodată un loc de neclintit în simbolistica secretă a alchimiei. Şarpele care se autodevorează era un arhetip plin de forţă, având diferite semnificaţii pentru diferite popoare – un simbol al binelui pentru unele, un semn prevestitor de rău pentru altele.

Cercetările desfăşurate apoi în încăperile subterane avuseseră ca urmare descoperiri şi mai ciudate. Obiectele considerate iniţial ustensile de bucătărie dintr-una dintre camere se dovediseră a fi ceva mult mai ezoteric: echipamente primitive de laborator. După o examinare mai atentă, se constatase că cioburile de sticlă erau, de fapt, bucăţi de retorte şi de flacoane. Găsiseră şi rămăşiţe de dopuri de plută şi de eprubete, alături de o serie de recipiente şi pungi din piei de animale.

Încăperile aveau ceva de rău augur, care captivase curiozitatea lui Evelyn. Se simţea de parcă ar fi dat, din întâmplare, peste teatrul de operaţiuni al unei grupări clandestine necunoscute, al unei clici obscure care dorea să se reunească departe de ochi indiscreţi, străjuită de sinistrul devorator al propriei sale cozi. Îşi petrecuse următoarele săptămâni explorând camerele subterane cu mai multă atenţie şi fusese răsplătită printr-o altă descoperire: un vas imens de lut, acoperit cu o piele de animal, îngropat într-un colţ al uneia dintre încăperile întunecoase. Pe el se regăsea o imagine a Ouroboros-ului, similară cu cea de pe perete. În interior, Evelyn descoperise foi de hârtie – material care, în regiunea aceea,

înlocuise pergamentul încă din secolul al VIII-lea, cu mult înainte de a ajunge în Europa – acoperite din abundenţă cu texte şi împodobite cu migală cu motive geometrice fascinante, cu reprezentări ştiinţifice ale naturii şi cu studii anatomice viu colorate, bizare.

Răsfoind diversele imagini ale simbolului din dosarul ei – gravuri, sculpturi în lemn şi alte reprezentări – dădu peste un grup de fotografii vechi, decolorate. Împinse dosarul deoparte şi le studie cu atenţie. Erau mai multe instantanee ale încăperilor, plus unele în care apărea ea însăşi alături de echipa care cercetase situl, printre membrii acesteia numărându-se şi Farouk. Cât de mult se schimbase, se gândi. Aşa cum ne-am schimbat cu toţii. Se crispă în timp ce îşi plimba degetele pe suprafaţa unei fotografii care îi trimise un fior slab în tot trupul. O înfăţişa pe ea însăşi, mult mai tânără, o femeie ambiţioasă de treizeci de ani, cu ochi scânteietori, alături de un bărbat cam de aceeaşi vârstă. Stăteau umăr la umăr pe un sit pustiu, doi aven-turieri dintr-o epocă apusă. Fotografiile nu aveau o rezoluţie grozavă – erau mici copii pe care le obţinuse la vremea respectivă şi se uzaseră stând aproape treizeci de ani în dosarul ei. În ziua aceea, soarele dogorise cu sălbăticie şi amândoi aveau feţele ascunse în spatele unor ochelari de soare şi în umbra protectoare a unor pălării de safari. Cu toate acestea, ochii ei completară cu repeziciune detaliile trăsăturilor. Şi, chiar după atâţia ani, inima îi tresăltă la vederea lui.

Tom.

Fixă îndelung fotografia, străpungând-o cu privirea, şi zgomotul oraşului haotic se îndepărtă, cedând locul tăcerii. Imaginea îi aşternu pe chip un zâmbet trist, în timp ce în suflet i se învolburau sentimente contradictorii.

Nu înţelesese niciodată ce se întâmplase, de fapt, în zilele acelea de mult apuse.

Tom Webster îşi făcuse apariţia la Al-Hillah neanunţat, la câteva săptămâni după descoperirea încăperilor. Se prezentase drept arheolog şi istoric de la Institutul Haldane, un centru de cercetări afiliat Universităţii Brown. Îi povestise că se afla în Iordania când un coleg adusese vorba despre cercetările ei asupra Ouroboros-ului. În evul întunecat dinainte de internet,

cercetările presupuneau vizitarea bibliotecilor şi obţinerea informaţiilor de la experţi în urma unei discuţii directe cu aceştia – adesea la modul şocant, faţă în faţă. Făcuse drumul până acolo pe uscat, cu maşina, ca să o vadă şi să afle mai multe despre descoperirea ei.

Rămăseseră împreună patru săptămâni.

Până atunci, nici un bărbat nu-i trezise sentimente atât de puternice.

Îşi petrecuseră zilele examinând încăperea, studiind textele scrise şi colile ilustrate găsite în interior şi urmând indiciile care îi conduceau către bibliotecile şi muzeele din Baghdad şi din alte părţi ale Irakului, căutând oameni de ştiinţă şi istorici.

Caligrafia textelor le plasa, fără putinţă de tăgadă, în epoca dinastiei abbaside[7] cam prin secolul al X-lea. Datarea cu carbon a uneia dintre curelele de piele care fixau colile le confirmase supoziţiile în această privinţă. Textele erau caligrafiate şi ilustrate superb şi se refereau la o multitudine de subiecte din diverse domenii: filozofie, logică, matematică, chimie, astrologie, astronomie, muzică şi spiritualitate. Dar nimic nu explica cine le scrisese şi nu exista nici o menţiune legată de semnificaţia şarpelui care îşi devora coada.

Evelyn şi Webster lucraseră împreună, împărtăşind aceeaşi pasiune, şi cercetările lor aprinseseră scânteia repede consumată a unor speranţe când descoperiseră o serie de informaţii despre o grupare obscură din aceeaşi perioadă, Confreria Neprihănirii. Adevărata identitate a acesteia nu era decât o ipoteză. Se ştiau prea puţine despre ea, cu excepţia faptului că era alcătuită din filozofi neoplatonicieni care se întâlneau, în secret, din douăsprezece în douăsprezece zile şi că din moştenirea ei secretă făcea parte un remarcabil compendiu de învăţături ştiinţifice, spirituale şi ezoterice aparţinând unor civilizaţii diverse, considerat cea mai veche enciclopedie cunoscută.

Oricum, anumite aspecte ale scrierilor descoperite în încăperea subterană concordau cu lucrările lăsate în urmă de Confrerie, atât în privinţa stilului, cât şi în cea a conţinutului.

7 Dinastie arabă (750-l258), în timpul căreia civilizaţia islamică a atins apogeul şi al cărei prim reprezentant a fost califul Al-Mansur, constructorul Baghdadului (n.tr.).

Însă nici una dintre ele nu se referea la spiritualitatea celor care ocupaseră spaţiul subteran. Cu toate că rădăcinile sale erau în Islam, în lucrările Confreriei erau incluse şi învăţături din Evanghelii şi din Tora. Membrii săi erau consideraţi liber-cugetători, care nu subscriseseră la nici o credinţă anume, străduindu-se în schimb să descopere adevărul din toate religiile şi să valorifice cunoaşterea ca pe o adevărată hrană a sufletului. Militaseră pentru o reconciliere, pentru o fuziune a tuturor sectelor din regiune, în speranţa că ar fi putut crea un sanctuar spiritual amplu, care să le includă pe toate.

Evelyn şi Webster făcuseră speculaţii, întrebându-se dacă era sau nu posibil ca grupul din încăperile subterane să fi fost o ramură a Confreriei, dar nu exista nici o dovadă care să le susţină sau să le infirme teoria. Totuşi, unul dintre aspectele acesteia se potrivea aproape perfect. Se credea că membrii Confreriei îşi avuseseră originea în Basra şi în Baghdad. Al-Hillah se afla între cele două localităţi.

În întreg răstimpul petrecut împreună, Evelyn fusese surprinsă de interesul necontenit manifestat de Webster şi năucită de energia şi de eforturile lui neostoite, dedicate elucidării măruntei enigme scoase de ea la lumină. De asemenea, pentru un specialist de care nu auzise niciodată, părea să ştie teribil de multe lucruri despre Ouroboros şi despre istoria regiunii.

Totodată, era sigură că se îndrăgostise de ea, aşa cum şi ea se îndrăgostise de el. Ceea ce făcuse ca plecarea lui bruscă să fie foarte greu de suportat. Mai ales ţinând cont de ceea ce îi lăsase. Şi de minciuna în care fusese nevoită să trăiască începând de atunci.

Mâhnirea îi înnegură chipul când despărţirea dureroasă îi năvăli în amintire. O acceptare pasivă, care o susţinuse vreme de mulţi ani, preluă controlul, îndepărtând melancolia şi aducându-i gândurile brusc înapoi, la situaţia neplăcută din prezent.

Din ramele lor de pe peretele opus biroului, priveau în jos, către ea, câteva dintre paginile ilustrate descoperite în încăperea grupului secret, fascinante prin frumuseţea şi misterul lor. Îşi desprinse ochii de ele şi scoase teancul de

fotografii polaroid pe care i le lăsase Farouk. O alese pe cea care reprezenta străvechiul codice şi îşi aminti noutăţile neliniştitoare cu ceafa străbătută de un fior.

Un om pe care îl cunoştea murise. Din cauza acelui obiect.

Unde îl găsise prietenul lui Farouk? Şi ce anume conţinea? Cu ani în urmă, cercetările lor, ale ei şi ale lui Tom, nu dăduseră nici un rezultat. De ce ar fi avut cartea aceea o importanţă mult mai mare?

Îşi aminti ultima întrebare a lui Farouk: Cine mai e pe urmele ei?

Cu toată harababura care o înconjura, ăsta era ultimul lucru de care avea nevoie. Dar nu avea cum să-l evite. Nu voia să se ducă la întâlnirea cu Farouk, dar ştia că nu era în stare să-l dezamăgească. Irakianul îşi pusese nădejdea în ea. Avea nevoie de ajutor. Era îngrozit. Cu cât îşi amintea mai bine spaima înstăpânită pe chipul lui, cu atât mai mult o neliniştea întâlnirea stabilită. Un alt gând continua să se facă auzit.

Trebuia să-l anunţe pe Tom.

Dacă nu reuşea să-i dea de urmă, nu era nimic de făcut. Nu s-ar fi putut spune că ţinuseră legătura. De fapt, nici nu-l mai văzuse, nici nu-i mai vorbise după plecarea lui din Irak.

Nici măcar când descoperise că era însărcinată.

Lăsă fotografia din mână şi îşi scoase agenda. Era o Filofax de mari dimensiuni, legată în piele, pe care o purta cu ea de decenii şi care abia se mai putea închide din cauza numeroaselor scrisori, cărţi de vizită şi notiţe puse la păstrare între copertele ei uzate de-a lungul anilor. Scotoci prin buzunarele şi despărţiturile din coperte până ce găsi o carte veche de vizită. Numele lui. Tom Webster, era tipărit cu litere reliefate, arămite, alături de cel al institutului şi de sigla acestuia. Rezistase tentaţiei de a o folosi şi, cu timpul, o surghiunise într-un colţ izolat al agendei şi al minţii sale.

Treizeci de ani. Un apel telefonic era lipsit de sens.

Rugămintea lui Farouk îi persista în urechi. „Trebuie să-l întrebi, Sitt Evelyn.” În sufletul ei, ceva se sfâşie, îndemnând-o să încerce.

Semnalul avu nevoie de câteva secunde ca să treacă de la un satelit la altul, înainte ca sunetul familiar al unei linii telefonice din Statele Unite să fie repede înlocuit de vocea unei femei care

o informă pe Evelyn, pe un ton excesiv de prietenos, că se afla în legătură cu Institutul Haldane.

Ea ezită.

— Încerc să dau de urma unui vechi prieten, spuse în cele din urmă, cu voce tremurătoare. Se numeşte Tom Webster. Mi-a lăsat acest număr de contact, dar... ei bine, a trecut ceva timp de atunci.

— O clipă, vă rog. Inima lui Evelyn se strânse în timp ce operatoarea îşi verifica baza de date. Îmi pare rău, reveni vocea acesteia, oarecum nepotrivit de veselă. Aici nu apare nimeni cu acest nume.

Evelyn se chirci în scaun.

— Sunteţi sigură? Adică, n-aţi mai putea verifica încă o dată, vă rog?

Operatoarea îi ceru să îi spună numele de familie pe litere, căută din nou şi ajunse la acelaşi rezultat. Evelyn oftă trist. Probabil că operatoarea o auzi, pentru că adăugă:

— Dacă doriţi, pot să verific înregistrările de la serviciul nostru de personal şi să vă sun apoi. Poate că prietenul dumneavoastră a lăsat câteva date cu ajutorul cărora să fie găsit.

Evelyn îşi spuse numele, îi lăsă numărul celularului ei din Beirut, îi mulţumi şi închise. De fapt, nu se aşteptase să dea de el acolo, trecuse prea mult timp, dar freamătul emoţiei o făcea să se simtă, în continuare, încordată şi agitată.

Se uită la ceas. Era aproape şapte. Se încruntă, pusese de acord să se-ntâlnească cu Mia ca să bea ceva împreună la hotelul ei. Farouk nici n-ar fi putut alege o oră mai nepotrivită. Se gândi s-o sune pe Mia şi să contramandeze întâlnirea, dar nu suporta ideea de a mai sta singură încă două ore, captivă în caruselul amintirilor care se învârtejeau la periferia minţii ei, aşteptând să meargă la un rendez-vous care o speria tot mai mult pe minut ce trecea.

Hotărî că o băutură în compania fiicei ei, ascultând muzică bună şi privind o serie de figuri care să-i distragă atenţia, ar fi putut-o ajuta să suporte aşteptarea. Nu trebuia decât să evite gândurile legate de un subiect extrem de supărător. Măcar până când avea să înţeleagă ce se petrecea de fapt.

Închise dosarul şi îl aşeză pe birou, îşi îndesă în geantă fotografiile polaroid şi celularul şi se îndreptă spre hotelul aflat vizavi de apartamentul ei.

Telexurile erau istorie. Restaurantul chinezesc de cartier dispăruse, înlocuit de unul japonez, un Benihana strălucitor. Dispăruse de mult şi circularul News Bar[8], înlocuit de cel botezat, cu tot atâta imaginaţie, Lounge[9], desăvârşit prin adăugarea lambriurilor, a potpuriurilor de melodii suave, gen Café del Mar, şi a posibilităţii de a comanda un cocteil mojito din fructul pasiunii – şi tot acolo era şi Coco, papagalul localului, care imita fără greş zgomotul sinistru al unui proiectil de artilerie, ceea ce îi făcuse pe mulţi vizitatori neiniţiaţi să o ia la fugă în căutarea unui adăpost.

Clipele de glorie ale hotelului se întinseseră până în anii 1980, când fusese locul preferat de întâlnire a „clicii” din Beirut. Dan Rather, corespondentul CBS, şi Peter Jenning, de la NBC, stăteau întotdeauna acolo.

În vremurile când miliţiile rivale transformau Beirutul de Vest într-un purtător de stindard al haosului urban din era modernă, înainte ca această onoare să fie uzurpată de Mogadiscio şi apoi de Baghdad, hotelul *Commodore* era un sanctuar al filet mignon-ului, al electricităţii, al telexurilor în funcţiune, şi un bar întotdeauna nesecat, mulţumită unui manager curajos şi unor taxe de protecţie generoase. Ca să spunem adevărul, probabil că managerul îşi făcea mult prea bine datoria: marea majoritate a reporterilor sosiţi în oraş pentru monitorizarea conflictelor se aventurau rareori în afara siguranţei tihnite oferite de hotel, scriindu-şi relatările de martori oculari mai degrabă de pe linia scaunelor din faţa barului decât de pe linia frontului.

Din fericire, zilele acelea erau de mult apuse – măcar în cea mai mare parte. Iar „liftingul facial” care adusese oraşul înapoi la viaţă nu ocolise hotelul, acum numit *Meridien Commodore*. În ciuda renovării elegante, continua să fie locul preferat al corespondenţilor ziarelor străine, chiar şi fără Coco. Clica era loială, fapt cu mult mai evident după izbucnirea neaşteptată a

8 Barul cu Noutăţi (n.tr.).

9 Trândăvie (n.tr.).

scurtului, dar violentului război ce ocupase prima pagină a tuturor ziarelor din lume pe întreaga durată a verii. *Commodore* îşi regăsise gloria de altădată, debordând de alcool şi de adrenalină.

Având cele mai bune conexiuni la telecomunicaţiile în bandă largă din oraş şi dând din nou dovadă de aceea imperceptibilă abilitate de a le crea oaspeţilor impresia că făceau parte dintr-o imensă familie siciliană – ceea ce era reconfortant pentru Mia Bishop, dat fiind faptul că nu avea în spate o experienţă a traiului într-o regiune în plin război.

Fapt pe care nu ţinea câtuşi de puţin să-l schimbe.

Nu îşi alesese ca specialitate genetica pentru a-şi face rost de un bilet către o zonă periculoasă.

— Ştiu că, după toate probabilităţile, nu e treaba mea, dar... eşti sigură că te simţi bine?

După ce discutase cu Evelyn despre progresele propriei ei activităţi şi după ce făcuseră schimb de bârfe şi de observaţii legate de miliardele de urmări ale războiului care aveau să le pigmenteze viaţa în viitorul apropiat, Mia pusese în sfârşit întrebarea. O rodea din momentul în care se aşezaseră şi, cu toate că se simţea stingherită adresându-i-o, ştia că s-ar fi simţit încă şi mai rău dacă nu i-ar fi oferit mamei sale ocazia de a spune tot ce avea pe suflet, dacă simţea nevoia să o facă.

La auzul vorbelor ei, Evelyn se foi uşor, schimbându-şi poziţia pe canapeaua elegantă, şi sorbi alene din paharul cu vin.

— Mă simt bine, confirmă apoi, cu ceea ce aducea a o jumătate de zâmbet silit, înainte ca ochii să-i alunece, pierzându-se în strălucirea mângâietoare a vinului. N-am nimic.

— Eşti sigură?

Evelyn şovăi.

— Doar că... Azi m-am întâlnit cu cineva. Un om pe care nu-l mai văzusem de multă vreme. De cincisprezece ani, sau poate chiar mai de mult.

Mia îi adresă un zâmbet plin de subînţelesuri.

— Înţeleg.

Evelyn îşi dădu seama ce insinua.

— Nimic de genul ăsta, crede-mă, protestă ea. E vorba de un misit, de un localnic care ne dădea o mână de ajutor în timpul

cercetărilor arheologice. În Irak. Înainte de regimul lui Saddam. Am făcut o deplasare în sud, cu Ramez – îl ştii, nu-i aşa?

Mia dădu din cap, încuviinţând.

— Cred că da. Săptămâna trecută, în biroul tău? Un tip mărunţel, nu?

Dintre colegii lui Evelyn, el era singurul pe care îl întâlnise. Mia sosise în Beirut cu numai trei săptămâni în urmă, cu unul dintre primele avioane care aterizaseră pe aeroport imediat ce acesta fusese redeschis, după ce aeronavele de luptă israeliene îi bombardaseră pistele, în prima zi a războiului.

Intrase cu mare iuţeală în lumea bizară a Beirutului de după război: masivul avion Airbus se oprise brusc, clătinându-se, la câteva secunde după ce atinsese solul, apoi virase strâns, ieşind de pe pistă, dând la iveală un buldozer şi un camion cu ciment, care participau la repararea craterului făcut de o bombă exact în mijlocul pistei. Mia îi mai avea încă în faţa ochilor pe muncitorii care îşi fluturau cu nepăsare mâinile către ea şi către restul pasagerilor şocaţi.

Beirutul revenise la viaţă, cu sau fără cratere pe pistele de aterizare. Iar ea putea să se ocupe în sfârşit de marele proiect fenician în care fusese angrenată pentru întreaga durată a anului, chiar dacă îl începea cu o întârziere de câteva luni faţă de data planificată.

Fusese abordată în timp ce lucra alături de o mică echipă de geneticieni din Boston, care îşi asumase prodigioasa sarcină de a studia modul în care se răspândise omenirea pe întreg globul pământesc. Proiectul, care presupunea analiza mostrelor ADN colectate de la mii de bărbaţi din triburile izolate de pe toate continentele, avusese un rezultat care îţi tăia răsuflarea, confirmând că suntem cu toţii descendenţii unui mic trib de vânători şi culegători care a trăit în Africa cu circa şaizeci de mii de ani în urmă, descoperire care nu picase prea bine într-o serie de cercuri „sensibile”. Mia se alăturase echipei imediat ce îşi obţinuse doctoratul, ceea ce se întâmpla cu puţin timp înainte ca rezultatele centralizate ale activităţii ei să fie date publicităţii; de atunci, munca lor fusese lipsită de spectaculozitate şi repetitivă, constând mai ales în colectarea tot mai multor mostre care să susţină concluzia finală. Se gândise să se transfere într-o altă zonă fierbinte a cercetării, dar cele mai interesante lucrări

din domeniul geneticii fuseseră restrânse din cauza aversiuni prezidenţiale faţă de studiul celulelor stem. Aşa că rămăsese în expectativă – până ce se ivise oferta.

O abordase reprezentantul fundaţiei de caritate *Hariri*, ale cărei buzunare extrem de adânci fuseseră umplute de fostul prim-ministru miliardar al Libanului, înainte de asasinarea sa din anul 2004. Propunerea avansată de reprezentantul fundaţiei era vagă, dar fascinantă: pe scurt, îi ceruse să îi ajute să descopere cine fuseseră fenicienii.

Ceea ce i se păruse extrem de incitant.

În mod surprinzător şi în ciuda faptului că erau menţionaţi în numeroase texte scrise de cei cu care veniseră în contact, despre fenicieni existau puţine informaţii nemijlocite. Pentru un popor considerat inventatorul primului alfabet din lume, al cărui rol de „intermediar cultural” a declanşat acea renaştere din Grecia care a condus la zămislirea civilizaţiei occidentale, nu lăsaseră prea multe în urmă. Din scrierile şi din literatura lor nu se păstrase nimic, iar toate cunoştinţele referitoare la ei fuseseră puse cap la cap cu ajutorul datelor consemnate de o terţă parte. Până şi numele le fusese atribuit de alţii, şi anume de grecii antici, care le spuseseră Phoinikes, oamenii roşii, datorită hainelor luxoase purpurii pe care le confecţionau folosind mult preţuitul colorant extras din glandele unei moluşte. Nu existau biblioteci feniciene, nu se descoperise nici un tezaur de cunoştinţe feniciene, nici un sul de papirus pus la păstrare într-un vas de alabastru. Nimic nu rămăsese în urma celor două mii de ani de istorie enigmatică, încheiată în mod brutal când oraşele lor căzuseră în mâinile unei serii de invadatori culminând cu romanii care, în anul 146 înainte de Hristos, arseseră din temelii Cartagina, presăraseră sare peste ruine, interziseseră recolonizarea zonei vreme de douăzeci şi cinci de ani şi distruseseră orice urmă a ultimului centru al culturii feniciene. Era ca şi cum tot ce amintea de ei ar fi fost şters de pe suprafaţa pământului.

Dar numele stârnise pasiuni violente chiar şi în Liban. După războiul civil din anii 1970 şi 1980, câteva facţiuni creştine din ţară îl preluaseră pur şi simplu, pentru a crea o diferenţă subtilă între ei şi compatrioţii lor musulmani, zugrăvindu-i pe aceştia drept un popor migrator sosit din peninsula Arabică după

apariţia islamismului, care avea mai puţine drepturi asupra pământului. Se părea că toate neînţelegerile din regiune se reduceau, în ultimă instanţă, la cinci cuvinte: „Noi am fost primii aici.” Tensiunile escaladaseră până la un punct în care cuvântul fenician devenise tabu în cercurile oficiale. În Muzeul Naţional din Beirut nu apărea nici măcar o singură dată, pe etichetele exponatelor fiind afişat acum un termen mult mai corect din punct de vedere politic: „Epoca Timpurie a Bronzului”.

Ceea ce era o ruşine – şi totodată o foarte posibilă denaturare a istoriei. De aici, necesitatea proiectului.

Mia era conştientă că păşea pe un teren politic minat. Scopurile proiectului erau suficient de altruiste: dacă era posibil să foloseşti mostrele ADN pentru a stabili că toţi locuitorii ţării, creştini şi musulmani deopotrivă, erau descendenţii unei singure culturi, ai unui singur popor, ai unui singur trib, faptul ar fi contribuit la spulberarea prejudecăţilor de mult înrădăcinate şi ar fi trezit un sentiment al unităţii. Doi experţi libanezi fuseseră angajaţi ca să lucreze împreună cu ea: un istoric extrem de respectat care ţinea cursuri la Universitate şi un genetician care s-o asiste. Primul era creştin, iar cel de-al doilea musulman. Dar, aşa cum avea să afle Mia în curând, pentru oamenii din zonă loialitatea faţă de trib avea o importanţă extremă, iar redefinirea istoriei nu era neapărat întâmpinată cu braţele deschise.

Totuşi, cu cele trei mari ofuri din sinea ei – nici un bărbat sau copil căruia să-i poarte de grijă, o agendă socială tot atât de deprimantă şi de pustie ca un magazin de băuturi alcoolice din centrul Kabulului şi un proiect fascinant şi finanţat cu generozitate, nu avea, practic, de ce să stea pe gânduri, mai ales că i se oferea astfel ocazia să-şi cunoască mai bine mama.

Să o cunoască într-adevăr.

Aşa că semnase deasupra liniei punctate şi îşi făcuse bagajele – după care le despachetase cu tot atâta repeziciune şi se uitase la CNN vreme de două luni, până când luptele se sfârşiseră, se căzuse de acord asupra încetării focului şi blocada fusese ridicată.

— Se află, literalmente, sub moschee, îi povestea Evelyn Miei. Ar putea fi una dintre cele mai vechi capele cunoscute, e de-a dreptul uluitor. O să te duc acolo, dacă vrei. Ramez e dintr-un orăşel din apropiere şi a auzit despre ea.

— Iar tipul ăsta a apărut aşa, ca din senin?

Evelyn încuviinţă.

Mia îşi studie mama. Sinceritatea şi hotărârea din vocea ei aveau ceva care o convinse că nu era, pur şi simplu, reticentă, iar agitaţia nervoasă nu dispăruse.

— Nu-mi pot imagina prin ce au trecut localnicii, comentă ea, cu amărăciune. Individul căuta de lucru?

Evelyn se crispă, stingherită.

— Da. Într-un fel. E... complicat.

Nu părea dornică să dea mai multe amănunte. Mia se hotărî să nu insiste. Dădu uşor din cap, confirmând că îi lua în seamă replica, schimbară câte o jumătate de zâmbet, apoi luă o altă înghiţitură de vin. Pentru o clipă, între ele domni o tăcere plină de subînţelesuri, pe urmă un chelner se apropie parcă plutind, umplu paharul Miei din sticla aproape goală din frapieră şi le întrebă dacă mai doreau una.

Evelyn îşi îndreptă spatele, smulgându-se din reverie.

— Cât e ceasul?

Se uită la al ei, în timp ce Mia îi răspundea chelnerului clătinând din cap. Când acesta se îndepărtă, Mia remarcă un bărbat tuns scurt, cu părul de un negru intens, cu ochii duşi în fundul capului şi cu faţa ciupită de vărsat, care stătea la bar fumând şi trăgând cu coada ochiului spre ele – o privire rece, înainte de a se întoarce în altă parte. Nu era în Beirut de multă vreme, dar îşi dăduse seama că, în oraşul acela, bărbaţii îi acordau mai multă atenţie decât cea cu care era obişnuită, farmecul trăsăturilor ei fiind amplificat de aerul evident exotic dat de tenul palid, uşor pistruiat, şi de părul de culoarea mierii. Ar fi minţit dacă n-ar fi recunoscut că privirile care îndemnau la flirt îi făceau plăcere, iar în cazul acesta ar fi considerat privirea bărbatului un compliment şi nu i-ar fi dat importanţă, mai ales dacă tipul ar fi fost drăguţ – numai că nici măcar mama lui nu l-ar fi putut descrie folosind un asemenea epitet, iar în privirea lui nu fusese nimic care să aibă de-a face cu flirtul. De fapt, ocheada îi dăduse fiori. Ceea ce, din nou, nu i se întâmpla pentru prima oară în oraşul acesta – de când în jurul lor izbucnise un război brutal, oamenii erau furioşi şi suspicioşi, mai ales în privinţa străinilor, acesta fiind dezavantajul înfăţişării ei exotice. Dar bărbatul avea ceva care nu se încadra în atmosferă,

nu părea să fi venit acolo în căutarea distracţiei, expresia de pe chipul lui era prea rece, prea împietrită, prea detaşată, ca a unui android, şi...

Evelyn îi spulberă micul acces de paranoia, ridicându-se brusc în picioare.

— Chiar trebuie să plec. Nu ştiu unde-mi erau minţile, se mustră singură, luându-şi haina şi geanta de pe canapea. Se întoarse spre Mia. Îmi pare rău, pur şi simplu nu-mi pot permite să întârzii la... Trebuie să mă întâlnesc cu cineva. Putem cere nota de plată?

După expresia feţei ei, Mia îşi dădu seama cât de mult se grăbea.

— Du-te. Mă ocup eu de asta.

Evelyn dădu să-şi deschidă geanta.

— Lasă-mă cel puţin să...

Dar Mia întinse mâna, aşezându-şi-o peste a ei şi oprind-o cu un gest liniştitor.

— Lasă asta. Du-te. Faci cinste data viitoare.

Evelyn îi adresă un zâmbet încărcat de trăiri intense – recunoştinţă, îngrijorare, stânjeneală, poate, îşi spuse Mia cu o neaşteptată strângere de inimă, chiar şi spaimă – şi plecă în grabă.

Mia o urmări strecurându-se printre câţiva amatori de băutură care stăteau în picioare în colţul lor şi dispărând în mulţimea învălmăşită. Localul era plin de zumzetul obişnuitei clientele gălăgioase, care bea din greu şi fuma încă şi mai abitir. Se lăsă pe spate, afundându-se în fotoliu, neştiind ce ar fi trebuit să creadă, şi când îşi roti ochii prin încăpere, îl zări pe androidul de la bar îndreptându-se şi el către ieşire.

Părea grăbit.

Prea grăbit.

Înţelese dintr-odată ce se întâmpla şi în mintea ei deja tulburată apăru un fitil aprins. Încercă să-l urmărească din priviri şi se ridică în picioare, întinzându-şi gâtul după el, dar bărbatul se amestecase deja în marea de oameni din bar, care o împiedica să zărească uşa de la intrare.

Gânduri negre o potopiră, înălţându-i-se din ungherele întunecate ale imaginaţiei, şi încăperea păru să se îndepărteze dintr-odată, pierzându-şi contururile. Cele două – sau fuseseră

trei – pahare de vin nu îmbunătăţeau lucrurile. Se aşeză din nou, năucită şi buimacă, liniştindu-se. Şi atunci îl zări.

Celularul lui Evelyn.

Îndesat în partea laterală a canapelei, cu un capăt ieşit în afară, abia vizibil.

Rederulă în gând, la iuţeală, toate cele întâmplate – şi cu ochii minţii îşi revăzu mama scoţându-l din geantă imediat ce se aşezase şi punându-l alături, pe canapea, de parcă şi-ar fi dorit să înceapă să sune.

Mia nu mai stătu pe gânduri. Îl înşfăcă şi se repezi pe urmele lui Evelyn.

Mia reuşi să iasă în hol şi apoi în stradă, exact la timp ca să vadă un taximetru, un Mercedes gri, dispărând pe rue Commodore. Reuşi să desluşească, prin lunetă, ceafa lui Evelyn. Mai mulţi taximetrişti care aşteptau în faţa hotelului, în căutare de clienţi, se îndreptară către ea oferindu-şi serviciile şi, în toată zăpăceala, o altă maşină trecu pe lângă ea, o berlină BMW neagră, în care erau patru bărbaţi – iar prin fereastra pasagerului Mia îl văzu pe androidul de la bar, vorbind la telefonul mobil în timp ce privea încordat înainte, cu ochii lui negri, ca de granit, lipiţi de taxiul lui Evelyn.

În gândurile ei confuze nu mai stăruia nici o îndoială: Evelyn era urmărită. Asta nu poate fi de bine.

Preţ de o nanosecundă, o idee sparse ceaţa de sauvignon de pe creierul ei – sun-o pe celular, avertizeaz-o – înainte de a-şi aminti că celularul mamei ei era chiar acolo, că îl ţinea în mână.

Grozav!

Se uită în stânga, apoi în dreapta, cu adrenalina care îi alerga prin vene limpezindu-i mintea înceţoşată şi înţesată de cacofonia ofertelor confuze ale taximetriştilor, apoi îl înhăţă pe cel mai apropiat dintre ei, zbierând:

— Unde ţi-e maşina?

Omul îi răspunse într-o engleză stricată că era chiar acolo şi arătă către un alt Mercedes – probabil că în oraşul ăla erau mai multe decât în Frankfurt, îşi spusese Mia imediat ce sosise – parcat cu câteva maşini mai încolo, lângă bordura trotuarului de vizavi.

Mia întinse braţul către BMW-ul care se îndepărta. În spatele lui se strecuraseră acum alte două automobile.

— Vezi maşina aia? Trebuie s-o urmărim. Trebuie s-o ajungem din urmă. OK?

Şoferul nu păru să priceapă şi ridică din umeri, aruncând o privire amuzată către colegii săi...

Dar Mia îl împingea deja către Mercedesul lui.

— Haide, să mergem, *yalla*, insistă ea cu voce convingătoare, trebuie să urmărim maşina aia, înţelegi? Urmărire? Maşină?

Făcea gesturi ample şi silabisea apăsat, de parcă asta ar fi avut darul să transforme cuvintele ei străine într-unele inteligibile.

Totuşi, îşi atinse cumva scopul, de vreme ce şoferul păru să înţeleagă că, indiferent despre ce ar fi vorbit ea, era ceva urgent. O conduse la maşină şi o instală pe bancheta din spate, în timp ce el se aşeza la volan şi, peste câteva secunde, automobilul se năpustea afară din parcare, în traficul haotic al serii.

Mia se aplecă înainte, stând practic deasupra şoferului, în timp ce taxiul îşi croia drum cu greu pe străzile înguste şi aglomerate din Beirutul de Vest. Străbătură întreaga rue Commodore, Mia scrutând toate intersecţiile ca să se asigure că taxiul lui Evelyn nu o luase într-o altă direcţie şi reuşind în cele din urmă să întrezărească, în depărtare, Mercedesul care virase la dreapta şi se îndrepta spre piaţa Sanayeh.

Despărţit de el printr-o maşină sau două, BMW-ul negru îl urmărea cu insistenţă.

Mintea Miei lucra febril. Se străduia să se-nţeleagă cu şoferul, încercând să-l facă să menţină un echilibru delicat între a nu pierde din ochi maşina lui Evelyn şi a nu le da androidului şi însoţitorilor lui ocazia să îşi dea seama că erau urmăriţi – ceea ce nu e prea uşor de comunicat când eşti nevoit să mimezi instrucţiunile printr-o oglindă retrovizoare.

În acelaşi timp, creierul îi era asaltat de focul încrucişat al unei serii de întrebări. De ce era urmărită mama ei? Cine o urmărea? O ţineau, pur şi simplu, sub observaţie? De fapt, exista un fel de „poliţie secretă” locală şi, având în vedere războiul abia încheiat, străinii erau suspecţi, nu-i aşa? Cu toate că Mia nu reuşea să-şi dea seama ce fel de ameninţare ar fi putut reprezenta o femeie de şaizeci de ani. Sau aveau de gând să-i

facă vreun rău? S-o răpească? Din zilele Vestului Sălbatic, adică din anii 1980 încoace, în Beirut nu mai fusese răpit nici un străin – Mia se documentase imediat după ce fusese contactată de reprezentantul fundaţiei – dar situaţia din întreaga regiune era instabilă, extremiştii din ambele părţi ale hotarului imaginându-şi noi metode de a provoca durere şi de a comite atrocităţi în fiecare zi, şi nimic nu era realmente inimaginabil.

Bun, acum devii ridicolă. Calmează-te! Pentru numele lui Dumnezeu, e profesoară de arheologie! Locuieşte aici de ani de zile. Probabil că nu e nimic altceva decât o formalitate, o operaţiune de rutină. Îi dai telefonul, ea pleacă la rendez-vous-ul ei, iar tu te întorci la hotel la timp pentru emisiunea ta de la TV.

Dar nici ea nu credea ce-şi spune. Simţea că era vorba de ceva rău, foarte rău. Întreaga seară îi defilă fulgerător prin minte şi, cu toate că nu-şi cunoştea foarte bine mama, se opri asupra stânjenelii din vocea ei şi a falselor asigurări liniştitoare din prima clipă în care se aşezaseră alături.

De fapt, legătura care le unea era un mic miracol, începând de la vârsta de trei ani, Mia fusese crescută de sora mamei sale, Adelaide, şi de Aubrey, soţul acesteia, în Nahant, pe o mică insulă situată la nord de Boston şi legată de continent printr-un dig circulabil. Îşi vedea mama numai de Crăciun, când venea în vizită, şi în timpul verii, când se ducea ea acolo unde Evelyn făcea săpături.

La scurt timp după ce născuse, la Baghdad, aceasta din urmă îşi dăduse seama că a o creşte pe Mia în Irak nu era câtuşi de puţin o soluţie ideală. La vremea aceea, în Orientul Mijlociu, a fi o mamă singură era totuna cu o invitaţie la răspândirea şoaptelor pline de dispreţ. Nici situaţia politică nu era mai strălucită. La un an după naşterea Miei, Saddam Hussein preluase puterea în urma unei lovituri de stat sângeroase, scufundând ţara sub un val de teamă şi de paranoia. Irakul rupsese relaţiile diplomatice cu Siria, iar încăierările izbucnite de-a lungul graniţei cu Iranul conduseseră, în 1980, la izbucnirea unui război de zece ani între cele două state. Noul regim se mândrea cu săpăturile arheologice efectuate de Evelyn, aşa că ea era în siguranţă. Dar în jurul ei, situaţia devenea din zi în zi tot mai deprimantă şi, nu după mult timp, se urcase într-un avion către Cairo.

Egiptul o adoptase şi munca ei era răsplătită din plin. Cu şcolile şi cu asistenţa sanitară, lucrurile stăteau cu totul altfel. În primul an petrecut acolo, Evelyn făcuse eforturi ca să-şi împace îndatoririle materne cu explorările de care se ocupa, încercând să-i ofere Miei o viaţă decentă şi în acelaşi timp ştiind că, mai curând sau mai târziu, trebuia să aleagă. Epidemia de holeră care lovise ţara când Mia avea trei ani o convinsese că nu o mai putea ţine acolo. Medicii erau o raritate, copiii mureau, iar Evelyn trebuia să o ducă pe Mia într-un loc mai bun, mai sigur.

Gândul de a părăsi regiunea îi pustia sufletul. Sora ei, Adelaide, îi sugerase un compromis dificil. Ea şi soţul ei aveau o fetiţă cu cinci ani mai mare decât Mia. Complicaţiile survenite în timpul naşterii o împiedicau să mai aducă pe lume alţi copii, cu toate că amândoi şi-i doreau cu disperare. De Crăciun, când Evelyn venise în vizită, se gândiseră deja la o adopţie. Într-o seară, în timp ce zăpada albea plaja din jurul casei, Adelaide făcuse propunerea. Formau un cuplu afectuos, stabil – amândoi fiind profesori universitari – şi Evelyn ştia că îi puteau oferi Miei un cămin plin de dragoste şi o soră.

Se ţinuseră de cuvânt şi Mia avusese parte de un cămin minunat. Mersese la facultate şi, aşa cum se întâmplă adesea în primii ani ai vieţii de adult, se îndepărtase de Evelyn.

Pe urmă se ivise proiectul.

Investigaţia ADN întreprinsă de Mia era legată îndeaproape de cercetări mult mai tradiţionale şi de studiul pietrelor şi al oaselor, practicat de istorici şi de arheologi. În desfăşurarea proiectului erau implicaţi doi experţi locali în istoria feniciană, dar multe dintre informaţiile de care avea nevoie Mia deveniseră pentru Evelyn o a doua natură. Aşa se face că luaseră legătura încă din prima zi a sosirii ei în Beirut, mai degrabă ca posibile prietene decât ca mamă şi fiică.

Mia ar fi vrut să stabilească o relaţie mult mai plină de căldură, dar Evelyn era rece. Cu toate că vieţile altora trezeau curiozitatea ei instinctivă, de explorator, i se întâmpla rareori să invite pe cineva în viaţa ei. Mia împărtăşea aceeaşi fascinaţie, dar era mult mai primitoare – exagerând chiar, dacă era să te încrezi în spusele mamei ei. Aşa se face că, la început. Mia o găsise pe Evelyn distantă şi rece, prima ei impresie fiind că

urmau să colaboreze în mod cordial – şi atât. Dar, după câteva drumuri lungi cu maşina către situri arheologice îndepărtate şi după două prânzuri stropite cu *arrak* într-un *tekhshihis* tradiţional din munţi. Mia fusese plăcut surprinsă descoperind că excavatorul eficient, rece şi raţional numit Evelyn Bishop era însufleţit de o inimă omenească generoasă.

O inimă omenească generoasă, urmărită acum de nişte bărbaţi cu intenţii dubioase.

Ţinându-şi neliniştea în frâu. Mia se concentră asupra drumului care i se aşternea înainte. Pentru o clipă, pierdu din vedere Mercedesul, care reapăru apoi cu vreo şase maşini în faţă, străbătând oraşul în grabă, urmărit îndeaproape de umbra lui tainică.

Taxiul lui Evelyn se îndepărtă de centura Beirutului şi începu să coboare către centru. Distrus în timpul războiului civil, acesta fusese reconstruit fără economie de bani şi de efort, fiind acum înţesat de magazine şi de restaurante. Mercedesul şi BMW-ul pătrunseră în inima lui înainte ca traficul să se blocheze în jurul taxiului Miei, căruia îi tăiară calea maşinile sosite, într-o dementă debandadă generală, din trei direcţii, ce convergeau în aceeaşi intersecţie.

Mia îl îmboldi pe şofer cu gesturi frenetice şi cu insistenţe nebuneşti, terorizându-l şi cicălindu-l când ţâşni, croindu-şi drumul în timp ce evita aripile şi barele de protecţie ale automobilelor din jur. După vreo duzină de înjurături şi o serie de gesturi ameninţătoare, se avântară în sfârşit pe strada liberă din faţa lor.

Traficul devenea din ce în ce mai aglomerat pe măsură ce se apropiau de zonele pietonale şi Mia observă că, la vreo sută de metri distanţă, Evelyn coborî din taxi şi dispăru în aglomeraţia dintr-un pasaj boltit.

— Acolo, ea e! exclamă, arătând către silueta îndepărtată – dar năvala adrenalinei în vene i se întrerupse brusc când îşi dădu seama că taxiul încremenise iarăşi. Între ea şi Evelyn se întindea, compactă, o mare de maşini oprite, îndesate unele într-altele, iar trei stăteau de-a latul, fiind verificate de un poliţist de la circulaţie care te ducea cu gândul la Moise, în timp ce automobilele de pe o stradă perpendiculară se îngrămădeau, străduindu-se să traverseze intersecţia.

Cu ochii alergând în toate părţile, într-o încercare de a aprecia care ar fi fost cea mai bună mişcare. Mia observă că androidul şi un alt bărbat coborau din BMW – acesta fiind de asemenea prins în ambuteiaj – strecurându-se apoi printre maşini în direcţia în care dispăruse Evelyn. Zona mişuna de oameni – în Beirut nimeni nu lua vreodată cina înainte de ora nouă, şi într-o noapte plăcută de octombrie ca aceea, restaurantele şi pizzeriile din centru se bucurau de o mare popularitate, fiind deschise încă mult timp după miezul nopţii. Alegerea aflată în faţa Miei nu mai era, din— tr-odată, câtuşi de puţin teoretică: a urmări o Evelyn aflată în siguranţa relativă a unui taximetru şi alături de un şofer solid era una; dar a ajunge efectiv la ea, scăpând-o poate şi de urmăritori, era cu totul altceva.

Nu avea de ales.

Îşi afundă mâna în buzunar, îndesă în palma şoferului o bancnotă de zece dolari – dolarul american era, în Liban, monedă alternativă – şi, cu inima la gură, sări din taxi, strecurându-se apoi printre maşinile cu motoarele huruind, sperând că instinctele o înşelau şi întrebându-se ce avea să facă dacă nu era aşa.

Întrebările se învârtejeau în mintea lui Evelyn încă de când Farouk îi ţinuse calea, în Zabqine. Credincios cuvântului dat, irakianul era acolo, lângă turnul cu ceas din Place de l'Étoile, pufăind din ţigară în aşteptarea ei.

Nu cu mult mai vechi de o sută de ani, turnul văzuse tot ce fusese mai rău în războiul civil şi supravieţuise, în mod remarcabil, cu toate că era plasat exact pe faimoasa Linie Verde care despărţea Beirutul de Est de cel de Vest.

După cei aproape cincisprezece ani scurşi de la restaurarea meticuloasă a fiecăruia dintre crenelurile sale realizate într-un splendid stil otoman, veghea asupra unui oraş ce clocotea, încă o dată, de furie şi de indignare. Pe flancurile sale fluturau drapele libaneze şi lozinci antirăzboinice intens controversate, în timp ce la bază stăruiau, cumplite, urmele ororilor din luptele recente.

Farouk alesese bine locul. Piaţa era plină-ochi de oameni; unii priveau tăcuţi împrejurimile, alţii treceau grăbiţi ducându-şi

sacoşele cu cumpărături sau vorbind, cu detaşare, la telefoanele mobile. O mână de soldaţi înarmaţi, postaţi în faţa Palatului Parlamentului din partea opusă a pieţei, ofereau un plus de siguranţă.

Îşi aruncă chiştocul exact în clipa în care Evelyn ajunse în dreptul lui şi, după ce privi neliniştit peste umăr, o conduse în josul unuia dintre pasajele boltite ce radiau din piaţă, îndepărtându-se de turn.

Evelyn sări peste obişnuita flecăreală introductivă şi trecu direct la subiect.

— Farouk, ce se petrece? Cum adică Hajj Aii a fost omorât din cauza acestor obiecte? Ce i s-a-ntâmplat?

Irakianul se opri într-un colţ liniştit, alături de o galerie de artă cu obloanele trase. Se întoarse spre ea, scoţându-şi încă o ţigară cu degete tremurătoare. O umbră îi traversă chipul şi păru să ţină piept unor amintiri evident dureroase.

— Când Abu Barzan – prietenul meu din Mosul – mi-a arătat pentru prima oară ce anume încerca să vândă, m-am gândit imediat la tine, pentru cartea cu Ouroboros. Celelalte... sunt nişte obiecte frumos realizate, fără îndoială, dar ştiam că n-o să fii interesată să te amesteci în aşa ceva. Trebuie să înţelegi însă că ele sunt, evident, cele mai valoroase şi, aşa cum ţi-am spus mai înainte, trebuia să fac rost de nişte bani, de cât de mulţi eram în stare, ca să plec pentru totdeauna din locul ăla blestemat. Am încercat să iau legătura cu o parte dintre clienţii mei, care sunt, ca să spunem aşa, mai puţin scrupuloşi, dar nu fac afaceri cu prea mulţi oameni de soiul ăsta. Aşa că i-am spus lui Aii despre ce era vorba. El avea câteva legături bune, cu o clientelă diferită de a mea, care pune mai puţine întrebări... Şi mă grăbeam, trebuia să găsesc un cumpărător înainte de a o face Abu Barzan, chiar dacă aveam să împart partea mea cu o a treia persoană, cum era Aii. Înţelegi, jumătate din ceva e mai mult decât nimic şi, dacă Abu Barzan reuşea să vândă înaintea mea, n-aş fi avut nici un câştig. Când i-am vorbit lui Aii despre obiecte, i-am dat nişte copii ale fotografiilor polaroid pe care le aveam de la Abu Barzan. Farouk clătină din cap, parcă dojenindu-se pentru o greşeală cumplită. Copii ale tuturor fotografiilor.

Trase îndelung din ţigară, ca şi cum s-ar fi întărit pentru cea mai dificilă parte a poveştii.

— Nu ştiu cui i le-a arătat, dar a venit la mine după nici o săptămână, spunând că avea un cumpărător cu care se înţelesese la preţ pentru întregul lot. Pentru tot lotul. Eu voiam să păstrez cartea – ştiam cât de mult te interesa la vremea respectivă tot ce purta simbolul ăla şi mă gândeam că era posibil să te ispitească şi să mă ajuţi să vând restul, sau să-mi dai o mână de ajutor ca să-mi găsesc o slujbă aici, în Beirut – aşa că i-am spus lui Aii să-i comunice cumpărătorului că putea lua toate celelalte piese din fotografiile polaroid în afară de carte, şi că aveam să-i facem, în compensaţie, o mică reducere. Aii a fost de acord că părea o contraofertă rezonabilă, numai cele două statuete de alabastru valorând mai mult decât preţul cerut de noi pentru întregul lot, în timp ce cartea, ei bine… nu avea să i se simtă lipsa. Înghiţi cu greutate. Nici că m-aş fi putut înşela mai mult.

Vreme de o săptămână sau cam aşa ceva, n-am mai primit nici o veste; pe urmă, într-o dimineaţă, m-a sunat soţia lui. Era înnebunită. Spunea că nişte bărbaţi veniseră după el, în prăvălie. Zicea că nu erau irakieni. Credea că erau sirieni, sau că ar fi putut fi – îşi frecă rădăcina nasului, ca şi cum simpla rostire a cuvântului ar fi fost de ajuns ca să-i provoace o durere fizică – *mukhabarat*.

Mukhabarat.

Un termen omniprezent în regiune, pronunţat de obicei cu prudenţă şi pe şoptite, unul dintre primele cuvinte pe care trebuise să le înveţe Evelyn când ajunsese pentru prima dată la Baghdad, cu atâţia ani în urmă. Ad-literam, nu însemna nimic altceva decât „informaţii” sau „comunicaţii”, dar nimeni nu îl folosea cu acest sens. Nu îl mai folosea, de când devenise „pseudonimul” poliţiei secrete, al nemiloşilor „furnizori de informaţii” fără de care nu putea guverna nici un tiran. Bineînţeles că existenţa unor astfel de agenţii de securitate internă nu se limita la Orientul Mijlociu. În îngrijorător de brutala nouă ordine mondială a secolului XXI, aproape toate statele din lume – poate cu excepţia Liechtenstein-ului – le foloseau fără nici o restricţie, iar ele păreau să îşi trateze victimele, deopotrivă, cu o cruzime lipsită de orice remuşcare,

care făcea ca procedeele demenţiale ale lui Ivar Cel Fără Oase[10] să pară jalnice.

— Au ţinut-o afară în vreme ce doi bărbaţi au stat de vorbă cu el, adăugă Farouk cu voce tânguitoare, apoi i-a auzit ţipând la el. Voiau să ştie unde se aflau obiectele. L-au lovit de vreo două ori, pe urmă l-au târât afară din magazin, l-au aruncat într-o maşină şi-au plecat. L-au luat, pur şi simplu. În zilele noastre, în Irak se întâmplă des aşa ceva, dar de data asta n-a fost din motive politice. Înainte de a pleca, soţia lui Aii i-a auzit vorbind despre fotografii. Despre copiile pe care i le dădusem. Ăia erau cumpărătorii, Sitt Evelyn – sau mai degrabă veniseră în numele potenţialului cumpărător. Iar unul dintre ei i-a spus celuilalt: „El vrea numai cartea. Pe celelalte le putem vinde noi.” Numai cartea, Sitt Evelyn. Înţelegi?

Ea simţi o greaţă care i se ridica în gâtlej.

— Şi l-au omorât?

Farouk abia reuşi să articuleze cuvintele.

— Trupul lui a fost găsit în aceeaşi seară, aruncat într-un şanţ de pe marginea drumului. Era...

Scutură din cap cutremurându-se, evident chinuit de idee, şi slobozi un oftat dureros.

— Se folosiseră de o maşină electrică de găurit.

— Şi ce ai făcut?

— Ce puteam să fac? Aii nu ştia nimic despre Abu Barzan. Nu-i spusesem de unde proveneau obiectele. Îl cunoşteam foarte bine, dar trăim vremuri cumplite, într-un stat bântuit neîncetat de teamă şi de paranoia, şi mi-e ruşine să recunosc că n-am avut destulă încredere în el ca să-i povestesc despre Abu Barzan, de teamă să nu se-nţeleagă amândoi pe la spatele meu.

Evelyn pricepu unde voia să ajungă.

— Ceea ce înseamnă că Aii nu le-a putut spune decât despre tine.

— Exact. Aşa că am fugit. Imediat ce am închis telefonul, mi-am împachetat câteva lucruri şi am plecat de acasă. Aveam nişte bani – cu toţii îi ţinem acasă, băncile nu mai prezintă nici o garanţie. Nu prea mulţi, dar erau suficienţi ca să mă scoată din

10 Ivar Ragnarsson, căpetenie a vikingilor de pe teritoriul Danemarcei; împreună cu fraţii săi, a condus armata care a invadat Anglia de Est în anul 865 (n.tr.).

Baghdad şi să mituiesc grănicerii. Aşa că i-am luat şi am fugit. M-am ascuns în casa unui prieten şi, în aceeaşi noapte, după ce a fost găsit cadavrul lui Aii, am fost sigur că erau pe urmele mele. Am plecat din ţară. Am mers cu mai multe autobuze, le-am plătit şoferilor de camion să mă ia cu ei, am folosit orice mijloc de transport pe care l-am găsit. M-am dus mai întâi la Damasc – nu e un traseu la care să te gândeşti din prima clipă, cum e cel prin Amman, şi e mai aproape de Beirut, locul unde voiam să ajung. Ca să te găsesc. Am întrebat la Universitate şi mi-au spus că erai plecată la Zabqine, toată ziua. N-am mai putut aştepta. Trebuia să te văd.

Evelyn detesta întrebarea pe care trebuia să i-o pună. În ciuda stomacului întors pe dos din cauza sorţii cumplite a lui Aii şi a mâhnirii profunde stârnite de situaţia lui Farouk – nu doar de încurcătura cumplită în care se afla, ci şi de coşmarul pe care îl trăise probabil în ultimii ani – nu îşi putea scoate din minte imaginea de pe fotografia polaroid. Îşi stăvili emoţiile contradictorii.

— Dar cartea? Ai văzut-o? Ştii unde e?

Farouk nu păru deranjat de întrebare.

— Când Abu Barzan a venit la mine, i-am cerut să-mi arate colecţia, dar nu avea nimic asupra lui. Era prea periculos să călătorească purtând obiectele cu sine. Pe drumuri sunt prea multe baraje şi prea multă armată. Îmi imaginez că le-o fi păstrând în prăvălia lui sau acasă, undeva, în siguranţă. Nu trebuia să le deplaseze decât după ce găsea un cumpărător, trecându-le peste graniţă către un loc mai sigur unde să încheie târgul, în Turcia sau în Siria – cel mai probabil în Turcia, nu e departe de Al-Mawsil – fără să-şi asume riscul de a trece prin Baghdad.

Mintea lui Evelyn era potopită de tot mai multe întrebări.

— Dar cum a dat peste colecţie? Nu ţi-a spus unde a găsit-o?

Farouk nu răspunse. Se uita undeva, dincolo de ea, şi ochii i se umplură dintr-odată de spaimă. O înhăţă de mână.

— Trebuie să plecăm. Acum.

Preţ de câteva fracţiuni de secundă, Evelyn nu-i pricepu cuvintele. Acestea părură să plutească în aerul dintre ei, precum o conversaţie separată, paralelă, ca şi cum nu ar fi fost menite urechilor ei, ca şi cum era o conversaţie pe care o auzea din

depărtare. Pe urmă îşi simţi capul întorcându-se, aproape din reflex, fără voia ei, ca să urmărească privirea lui înfricoşată şi remarcă doi bărbaţi scunzi şi îndesaţi, aceiaşi doi bărbaţi pe care îi mai zărise, făcându-şi loc cu forţa printre oameni şi îndreptându-se către ei, cu buzele strânse într-o linie compactă sub mustăţile negre, bogate, cu ochi lipsiţi de viaţă, aducând cu fantele întunecate din viziera unui coif.

Farouk aproape că îi smulse braţul din încheietură şi se îndepărtară, cu repeziciune, prin mulţimea care nu bănuia nimic.

Cu venele inundate de adrenalină. Mia înainta cu prudenţă prin agitaţia din pasajul boltit, cercetând cu disperare mulţimea în căutarea mamei sale şi străduindu-se să nu atragă atenţia asupra ei. Pierduse secunde preţioase croindu-şi drum prin valurile de trafic şi ocolind BMW-ul blocat în ambuteiaj şi, când pătrunsese în zona de promenadă, androidul şi însoţitorul lui dispăruseră din vedere.

Când ajunse în capătul pasajului, se văzu nevoită să renunţe la adăpostul relativ al coloanelor, ieşind în piaţa deschisă, care cobora în pantă lină către turnul cu ceas. Aerul din jur era îmbibat în amestecul deconcertant al unui festivism de neînfrânt cu o nesfârşită tristeţe. Sperând că nu avea să fie observată, se strecură printre şirurile de cafenele, cu palmele transpirând de nelinişte şi căutând-o din ochi pe Evelyn şi pe urmăritorii săi.

Mulţimea se deschise pentru o clipă înaintea ei şi i se opri inima în loc când îşi recunoscu mama, aflată la vreo sută de metri în faţa ei, stând de vorbă cu un bărbat pe care nu îl recunoscu. Pentru o clipă, răsuflă uşurată – Evelyn se afla chiar acolo, discutând cu o persoană pe care era limpede că o cunoştea, totul avea să fie perfect – până când îl văzu pe bărbat reacţionând brusc la ceva anume şi înşfăcând-o pe Evelyn de mână înainte de a o rupe amândoi la fugă.

Iuţeala cu care reacţionase o şocă pe Mia. Îşi roti în grabă privirile prin piaţă şi îi zări pe android şi pe însoţitorul lui, la jumătatea distanţei dintre ea şi Evelyn, înaintând fără să alerge, dar mişcându-se atât de repede cât o puteau face fără să atragă prea mult atenţia.

O spaimă care nu semăna cu nimic din ceea ce experimentase în toată viaţa ei academică, trăită la adăpost, îi străbătu trupul, ţintuind-o de pământ. Simţi nevoia să strige după ajutor, dar nu exista nici o figură cunoscută spre care să se întoarcă, nici un poliţist care să o ajute, nici un răgaz în care să chibzuiască.

Îşi dădu frica deoparte, îşi încordă muşchii picioarelor, readucându-le la viaţă, şi o porni în goană pe urmele lor.

Farouk şi Evelyn alergară în josul zonei de promenadă a pieţei, despicând mulţimea, deplasându-se fără să aibă în minte vreun traseu care să le asigure scăparea sau un plan anume, aruncând priviri înfricoşate peste umăr, către neobosiţii lor urmăritori, în timp ce se străduiau să înainteze.

— Farouk, opreşte-te! strigă Evelyn, cu furia şi panica răsunându-i în glas. Sunt oameni în jurul nostru. Nu ne pot face nimic aici.

— Ei nu par să se sinchisească, ripostă irakianul, fără să slăbească pasul.

Şi-ar fi asumat – poate – riscul, dacă ar fi putut ajunge la soldaţii din faţa Parlamentului, dar în momentul când îi observase pe cei doi oameni care îi urmăreau, aceştia se aflau deja între ei şi soldaţi, iar el şi Evelyn nu aveau cum să-i ocolească.

Ceva din mulţimea din faţa lor îi atrase brusc atenţia. Un alt bărbat, cu aceleaşi buze strânse, aceiaşi ochi de gheaţă. Apropiindu-se calm de ei, cu mâna strecurându-i-se sub haină, unde Farouk era sigur că întrezărise patul unui pistol ieşind din toc.

Irakianul ochi o stradă laterală care se deschidea în stânga lor şi se aruncă într-acolo. Alergă vreo sută de metri în susul drumului, apoi se îndreptă spre o moschee aflată la marginea zonei de promenadă.

Evelyn trecu dincolo de colţ împleticindu-se, dar se redresă repede. Acum respira cu greutate, picioarele începuseră deja s-o doară şi era limpede că nu mai putea menţine prea mult acelaşi ritm. Era într-o formă rezonabilă pentru vârsta ei, dar nu mai fugise astfel de..., ei bine, n-o mai făcuse niciodată.

Continuară să alerge, lăsând în urmă agitaţia şi luminile strălucitoare din piaţă, paşii lor răsunând în întunericul ce îi înconjura acum ca un tunel. O idee o izbi pe neaşteptate. Farouk nu ştia încotro fugea. Nu cunoştea bine Beirutul, sau nu-l cunoştea deloc, şi era lipsit de sens să se lase călăuzită de el. Ei, centrul oraşului îi era cât se poate de familiar, dar aleea aceea îi era necunoscută şi era fără îndoială mai înţelept să rămână într-o zonă aglomerată. În afară de asta, alergarea la deal, chiar şi pe o pantă atât de lină ca aceea, nu le era de nici un ajutor.

— Farouk, ascultă-mă, strigă ea cu răsuflarea tăiată, trebuie să găsim nişte poliţişti sau pe cineva care te poate proteja...

— Nimeni nu ne poate proteja, se răsti el cu voce spartă de disperare, nu de ei, înţelegi? Trebuie să găsim un taxi, o maşină, ceva...

Vocea i se frânse când, în spatele lor, răpăitul sacadat a trei perechi de picioare grăbite sfâşie tăcerea, reflectat de zidurile din jur. Bărbatul cu pistol li se alăturase celorlalţi şi, acum, când nu se mai temeau că ar fi putut atrage atenţia asupra lor, încercau să-i înconjoare.

Cu fiecare pas, ei i se părea tot mai greu să continue să alerge şi era gata să se dea bătută când, prin spatele moscheii din dreapta lor, se deschise o stradă îngustă. Ducea către rue Weygand, un bulevard important care vuia de traficul serii – şi era plin de taxiuri.

Priveliştea o revigoră, părând să aibă acelaşi efect şi asupra lui Farouk.

— Haide, strigă el în timp ce coteau la dreapta, năpustindu-se în josul aleii pustii şi grăbindu-se, cu răsuflarea tăiată, către luminile strălucitoare şi către posibila salvare din faţa lor.

Se aflau la jumătatea străzii când Evelyn văzu o maşină virând şi îndreptându-se spre ei.

Era un BMW negru.

Farouk se duse glonţ către el, fluturându-şi braţele cu frenezie şi strigând echivalentul local al cuvântului „ajutor”, dar Evelyn slăbi pasul, brusc înfricoşată. Lumina intensă a străzii din spatele maşinii o ajuta să desluşească în interiorul acesteia silueta unui bărbat. Părea să ţină la ureche un telefon mobil. Ceva îi spunea că nu se afla acolo din întâmplare.

— Farouk, strigă ea, aşteaptă!

Irakianul se opri împleticindu-se şi se întoarse spre ea, derutat şi cu răsuflarea tăiată. Evelyn continua să privească maşina cu suspiciune, când aceasta se opri brusc în mijlocul drumului, cu motorul încă huruind. Pe urmă şoferul aprinse farurile, inundând strada cu o lumină rece.

Evelyn făcu câţiva paşi înapoi, ducându-şi mâna la ochi ca să-i ferească de strălucirea orbitoare; zgomotul din spatele ei îi atrase atenţia. Se întoarse şi îi văzu pe cei trei urmăritori care alergau pe alee, luminaţi din plin de farurile maşinii. Se opriră când dădură cu ochii de ea. Unul dintre ei ţinea în mână un telefon mobil pe care îl închise, punându-l în buzunar. Se uită în jur, asigurându-se că nu le stătea nimeni în cale, şi dădu din cap către însoţitorii săi. Evelyn auzi portierele maşinii deschizându-se. Se răsuci şi îl zări pe şofer coborând.

Se uită la Farouk. Stătea locului, tot atât de paralizat de spaimă ca ea, în timp ce atacatorii îi încercuiau, iar BMW-ul negru, cu portierele larg deschise, torcea în fundal, ca o arătare flămândă în aşteptarea hranei. Ea începu să ţipe.

Mia auzi ţipetele mamei ei exact când ajunse lângă zidul moscheii. Se uită pe strada din spatele acesteia şi văzu doi bărbaţi luptându-se cu Evelyn. Erau la jumătatea aleii, la vreo şaizeci de metri de Mia. Ea trase cu coada ochiului către maşină şi avu impresia că îi recunoştea masca tip BMW.

Evelyn lovea cu picioarele şi ţipa în timp ce camaradul androidului încerca să îi astupe gura cu palma. Îl muşcă, apoi îl pocni cu geanta, ceea ce nu făcu decât să-l înfurie şi mai mult. O înşfăcă şi i-o smulse din mână, dând cu ea de pământ, înainte de a o lovi pe Evelyn cu sălbăticie, cu dosul palmei, făcând-o să dea înapoi clătinându-se.

Mai aproape de Mia, Farouk se sprijinea cu spatele de zidul moscheii, de-a lungul căruia se întindea aleea. În lumina farurilor, aducea cu proverbialul cerb încolţit. Alţi doi bărbaţi – androidul şi încă unul, pe care Mia nu-l mai văzuse până atunci – se îndreptau către el. Mâna androidului era ridicată în dreptul ochilor, cu degetul întins, într-un gest sever, ameninţător.

Mia se crispă. Instinctul de conservare îi spunea să se ascundă în siguranţa din spatele zidului şi să nu se amestece. Orice urmă a instinctului său combativ era pusă la respect de bunul-simţ. Nu avea absolut nici o şansă de izbândă şi, dat fiind că nu era *Batgirl*, nici măcar nu îi trecea prin cap ce ar fi putut face.

Ei, poate că avea o idee.

Simplă. Primitivă. Nu deosebit de inventivă sau de aventuroasă.

Poate periculoasă.

Categoric periculoasă, dacă se gândea mai bine, dar trebuia să facă ceva.

Aşa că ţipă cât o ţinea gura.

Mai întâi „mamă”, apoi „ajutor”.

Scena violentă de la jumătatea drumului îngheţă dintr-odată, de parcă cineva ar fi apăsat butonul de pauză al unui aparat video. Toate capetele se întoarseră către Mia, răpitorii aruncându-i priviri crunte, cu expresii furioase şi surprinse, însoţitorul lui Evelyn cu gura căscată de uimire – iar ochii Miei se întâlniră cu ai lui Evelyn, a cărei scurtă privire plină de disperare şi de recunoştinţă avea să-i rămână în amintire până la sfârşitul zilelor.

Stop-cadrul nu dură multă vreme şi cei doi bărbaţi care săriseră la Evelyn îşi dublară eforturile de a o duce pe bancheta din spate a maşinii, iar androidul îl lăsă pe Farouk în grija camaradului său şi se repezi către Mia.

Ea se retrase cu câţiva paşi, ezitând, înainte ca instinctul ei de conservare să preia cu succes controlul. O rupse la fugă înapoi, către moschee, apelând la toată energia din picioarele care o ardeau şi continuând să ţipe din toate puterile. Aruncând o privire grăbită peste umăr, îl văzu pe prietenul lui Evelyn ferindu-se de gangsterul care venea spre el, împingându-l într-o parte şi luând-o la goană în direcţia opusă, către latura nepăzită a maşinii.

Androidul furios strigă în urma ei ceva în limba arabă, făcând să-i îngheţe sângele în vene, şi îi auzi paşii apăsaţi tot mai aproape în timp ce ocolea zidul, aproape strivindu-se de doi soldaţi din armata libaneză care apărură în fugă de după colţ. Păreau să vină dinspre intrarea din faţă a moscheii, unde Mia

văzu mica gheretă a unei santinele. Se agăţă de unul dintre ei şi, străduindu-se să-şi recapete răsuflarea, arătă în spate, către android, care apăru în capătul aleii. La vederea soldaţilor, acesta se opri brusc, uluit, clătinându-se pe picioare.

— Mama mea. O răpesc. Vă rog, ajutaţi-o, izbucni Mia, iscodind ochii soldatului în căutarea unui semn că o înţelegea.

El o privi lung, cu suspiciune, înainte de a-i face cu răceală semn din cap, cerându-i să se dea la o parte şi, cu mâna deja ducându-i-se către armă, îi strigă androidului ceva care suna a ordin. Acesta ridică imperturbabil o mână fermă şi îi răspunse zbierând pe un ton care o derută – îl ocăra pe soldat aproape ca şi cum ar fi fost sergentul lui pe câmpul de instrucţie. Apoi îl văzu, şi mai alarmată, ducându-şi cealaltă mână la spate. Se întoarse către soldat uluită şi panicată şi observă, cu uşurare, că el nu era câtuşi de puţin în aceeaşi stare. Ripostă strigându-i ceva androidului în timp ce-şi ridica arma – apoi pieptul i se deschise într-o explozie de sânge şi fu aruncat în zidul moscheii, exact în clipa când răsunară două împuşcături asurzitoare.

Îşi luă ochii de la soldatul căzut, se răsuci şi văzu că androidul îşi modifica direcţia armei, în vreme ce al doilea soldat o înşfăcă şi o trânti la pământ, în acelaşi timp ochind cu arma din cealaltă mână. Din pistolul androidului ţâşniră mai multe gloanţe, muşcând zgomotos din zidul de alături şi împroşcând cu cioburi de piatră care se înfipseră în pământ, lângă ea. Soldatul trase de câteva ori, greşind probabil ţinta, pentru că îl văzu pe android apăsând pe trăgaci încă de două ori înainte de a se repezi dincolo de colţ, dispărând în josul aleii.

Soldatul sări în picioare şi se grăbi către camaradul lui căzut. Mia îşi impuse să se ridice şi i se alătură, împleticindu-se. Ceea ce văzu îi întoarse stomacul pe dos. Soldatul rănit părea mort. Avea faţa mânjită de sânge şi ochii goi i se holbau în neant. Supravieţuitorul scuipă nişte cuvinte pline de furie, apoi îi făcu semn Miei să rămână locului şi se avântă pe urmele androidului. Mia se holbă la el cu chipul lipsit de expresie şi aruncă încă o privire către cadavrul însângerat de la picioarele ei. Încă amuţită de spaimă şi şocată, nu avea de gând să rămână acolo singură. Se luă după soldat cu paşi nesiguri.

Când intră pe alee, auzi un scârţâit de cauciucuri. Soldatul era la zece metri în faţa ei, cu arma ridicată, dar nu avea nici o

şansă. BMW-ul se năpustea deja către el. Trase de vreo două ori, cu disperare, înainte ca maşina să-l lovească, azvârlindu-l peste capotă ca pe o păpuşă de cârpă. Se răsuci în aer şi se izbi de parbrizul pe care se lăţi o reţea de crăpături fine, ca o pânză de păianjen, înainte de a ricoşa pe portbagaj şi de a ateriza cu o bufnitură surdă pe asfalt.

Mia era următoarea.

Se ghemui în spatele zidului, chiar în clipa când BMW-ul ţâşnea de pe alee. Bara de protecţie a acestuia reteză colţul de piatră la câţiva centimetri de ea, într-o explozie zgomotoasă de oţel şi zid, apoi maşina viră brusc şi se îndepărtă, îndreptându-se către moschee. Când trecu pe lângă ea în viteză. Mia surprinse o imagine fugară a celor din maşină, androidul şi şoferul în faţă, mama ei înghesuită între doi gangsteri pe bancheta din spate.

Însoţitorul lui Evelyn nu se zărea nicăieri. Mia se ridică din spatele zidului. Pe stradă domnea din nou o linişte de mormânt, de parcă nu s-ar fi întâmplat nimic. Nu ştia încotro să o ia. Îl observă pe cel de-al doilea soldat, care zăcea ceva mai departe pe stradă. Dincolo de el văzu geanta mamei sale, cu conţinutul împrăştiat în jur şi, alături, solitar, unul dintre pantofii ei. Se apropie de soldat, dându-şi dintr-odată seama că tremura din tot trupul. Bărbatul zăcea pe pământ, contorsionat în unghiuri nefireşti, cu o şuviţă de sânge şerpuindu-i din colţul gurii. O privi cu ochi plini de durere şi clipi.

Picioarele i se înmuiară, căzu în genunchi alături de el şi începu să plângă.

Pe urmă, preţ de o oră sau două, totul i se păru ca în ceaţă.

Stând într-o cameră austeră de interogatoriu din secţia de poliţie Hobeish de pe rue Bliss, Mia îşi simţea stomacul răvăşit de greaţă. Răcoarea şi igrasia din încăperea cu pereţi de beton nu-i erau de nici un ajutor. Tremura violent, probabil mai degrabă din pricina şocului şi a spaimei.

Se strădui să nu-şi îndepărteze atenţia de la singurul lucru care conta în momentul acela: să-şi salveze mama. Dar nu era sigură că cei doi detectivi aşezaţi de partea cealaltă a mesei sau poliţaii agitaţi care ieşeau şi intrau într-un stil derutant îi înţelegeau mesajul.

Îl părăsise pe soldatul însângerat şi, ca o zombi, pornise împleticindu-se către artera principală din capătul aleii, unde se oprise, pur şi simplu, cu lacrimile şiroindu-i pe obraji, cu braţele ridicate, cu ochii la maşinile care se apropiau. Probabil că ceva din expresia ei chinuită îşi găsea drum spre inimile altora, pentru că maşinile opreau una după alta, şoferii oferindu-se s-o ajute. Nu după mult timp, apăruse cavaleria, sub forma mai multor jeepuri Durango pline cu bărbaţi înarmaţi din poliţia Fuhud, un soi de forţă paramilitară. Liniştita străduţă dosnică se metamorfozase într-o menajerie gălăgioasă, haotică. Soldatul împuşcat murise deja. Cel izbit de maşină era încă în viaţă şi fusese luat de o salvare. Geanta şi pantoful lui Evelyn fuseseră recuperate. Miei i se puseseră tot felul de întrebări, fiind târâtă de la un poliţist la altul – încercase să le explice că mama ei îşi uitase telefonul şi li-l înmânase odată cu al ei, această ultimă cerere stârnindu-i o uşoară îngrijorare – înainte de a fi urcată, în cele din urmă, într-unui dintre jeepurile lor şi dusă în grabă la secţia de poliţie, sub escortă armată.

Se foi pe scaunul rece, metalic, şi sorbi din sticla cu apă pe care i-o adusese cineva.

— Vă rog, murmură.

Îşi simţea gâtul uscat, de parcă i-ar fi fost frecat cu glaspapir. Propriile ţipete disperate continuau să-i răsune în urechi. Înghiţi apa şi mai încercă o dată.

— Ascultaţi-mă. Trebuie s-o găsiţi. Au luat-o. Trebuie să faceţi ceva înainte de a fi prea târziu.

Unul dintre detectivii din faţa ei încuviinţă şi îi răspunse într-o engleză stricată, dar nu erau vorbele pe care le aştepta, ci doar alte platitudini evazive şi condescendente. Părând ceva mai preocupat, partenerul lui, un bărbat slab şi vânos, cu mutră de dihor, care cotrobăise prin geanta mamei ei şi îi întinsese conţinutul pe masă, părea acum extrem de interesat de nişte fotografii pe care le găsise înăuntru, într-un plic maroniu. În timp ce le studia, îşi ridică ochii către Mia, cu o expresie câtuşi de puţin pe placul ei. Îşi înghionti colegul mai înalt şi îi arătă fotografiile. Mia nu reuşi să înţeleagă ce spuneau – nu putea nici măcar să vadă ce reprezentau fotografiile – dar amândoi o priveau acum cu suspiciune.

Ea tremura şi mai tare.

Cei doi detectivi discutară ceva între ei şi părură să fi căzut de acord asupra următorului pas. Dihorul adună lucrurile lui Evelyn şi le îndesă în geantă, în timp ce prietenul lui care debita platitudini îi spuse Miei, prin gesturi, să stea liniştită, explicându-i cât de bine îi stătea în puteri că aveau să se întoarcă în curând. Ea încă mai reacţiona cu o uşoară întârziere şi, înainte de a avea timp să obiecteze sau să întrebe ce anume îi preocupa, cei doi se îndreptau deja către uşă. După ce o închiseră, auzi o cheie răsucindu-se în broască, apoi clicul zăvorului.

Grozav!

Se prăbuşi în scaun şi închise ochii, sperând că astfel putea să alunge coşmarul, luându-şi ziua de la început.

O oră mai târziu, cei doi detectivi erau din nou în faţa ei, de cealaltă parte a mesei, numai că acum li se alăturase un bărbat cu figură de mops, într-un costum gri fără cravată şi cu enervarea zugrăvită pe chipul zbârcit, de un trandafiriu-palid, semn că fusese smuls din solitudinea confortabilă a casei sale. Mintea ei era acum ceva mai limpede – i se oferise o ceaşcă de cafea turcească, o specialitate locală ca un sirop gros, cu care te obişnuiai abia după o bună bucată de timp, dar care începuse să-i placă în ultimele săptămâni – şi îşi ciulise urechile când noul ei vizitator se prezentase drept John Baumhoff şi o informase că lucra la ambasada americană.

Urmă o conversaţie mult mai puţin promiţătoare.

Baumhoff bătu cu degetele în fotografiile polaroid, pe care le întinsese pe masă, pentru ca ea să le poată vedea.

— Aşadar, spuneţi că nu ştiţi nimic despre astea? o întrebă încă o dată, cu o voce puţin cam prea stridentă pentru un bărbat.

Mia oftă şi îşi concentră eforturile, ca să se calmeze.

— V-am povestit ce s-a întâmplat. Nu ştiu nimic despre aceste obiecte, aceste relicve, sau ce-or fi fiind. Am băut ceva împreună. Ea şi-a uitat telefonul. Am avut impresia că era urmărită. Am încercat s-o avertizez. Indivizii ăia au îndesat-o în maşina lor şi au luat-o...

— Omorând între timp un soldat şi rănind grav un altul, exclamă Baumhoff, aruncând o privire plină de subînţelesuri către detectivii de lângă el, care încuviinţară în mod solemn.

— Da, exact, izbucni ea, şi ăsta e motivul pentru care trebuie s-o găsiţi, fir-ar să fie! Probabil că e deja închisă în cine ştie ce gaură de iad, în timp ce staţi aici jucând canastă cu fotografiile astea.

El o măsură cu o privire extenuată a ochilor săi obosiţi, apoi se întinse şi strânse fotografiile, punându-le pe rând una peste alta cu degetele lui letargice, durdulii.

— Domnişoară, ăăă – părea să-i fi uitat deja numele, pe care îl notase pe carnetul din faţa lui – Bishop, dacă mama dumneavoastră a fost într-adevăr răpită, oricum n-am fi putut face mare lucru.

— Aţi fi putut instala baraje rutiere, protestă Mia, aţi fi putut alerta armata. Dumnezeu ştie că e plin de soldaţi peste tot. Aţi fi putut face ceva.

Baumhoff o privi chiorâş.

— Aici nu suntem acasă, domnişoară Bishop. Aici lucrurile nu merg aşa. Dacă vor să pună mâna pe cineva, atunci e sigur că îl înhaţă. Sau că o înhaţă, în cazul nostru. Ei cunosc toate drumurile secundare. Ştiu unde pot fi în siguranţă. Pun totul la punct cu mult timp înainte. Problema este – ridică din umeri – că nu ne aflăm în Irak. Aici n-a mai fost răpit nici un străin de, oh, să tot fie cincisprezece ani, dacă nu chiar mai mult. Pur şi simplu, nu se mai practică. Făcând abstracţie de câte un asasinat politic ocazional, oraşul e surprinzător de sigur, mai ales pentru un străin. Iată de ce, adăugă întrerupându-se ca să reexamineze fotografiile pe care le ţinea în mâini, trebuie să fiu de acord cu oamenii ăştia când spun că e, probabil, vorba despre altceva. Despre un soi de belea în care s-a vârât mama dumneavoastră.

Ridică din sprâncene, îşi supse buzele şi îşi deschise palmele într-un gest întrebător, ca şi cum ar fi aşteptat ca ea să umple golurile sau să-l lămurească.

Mia îi aruncă o privire uluită.

— Ce tot spuneţi?

Baumhoff o studie o clipă – stilul lui cinic o deranja acum cu adevărat – apoi ridică teancul de fotografii.

— Acestea, spuse el. Sunt bunuri furate, domnişoară Bishop.

Mia rămase cu gura căscată.

— Cum?

— Furate, repetă Baumhoff. Din Irak. Probabil că aţi citit despre micul război care e în plină desfăşurare acolo.

— Da, dar...

— Din muzee au fost furate mii de relicve de genul ăsta. Încă se mai scurg încoace, găsindu-şi drumul către mâinile unor colecţionari care nu se sinchisesc prea mult de provenienţa lor. Valorează o grămadă de bani... dacă poţi să le treci graniţa prin contrabandă şi, adăugă el, fără să lase nici un dubiu asupra insinuării sale, să ajungi la cumpărătorul potrivit.

O privi cu subînţeles. Mia se înnegură şi îşi găsi cu greu cuvintele.

— Credeţi că mama are ceva de-a face cu asta?

El arătă către fotografii.

— Erau în geanta ei, nu-i aşa?

— De unde ştiţi că sunt furate? ripostă ea. Totul ar putea fi legal, nu credeţi?

Baumhoff clătină din cap.

— Scoaterea din ţară a obiectelor de origine mesopotamiană a fost interzisă de când a început tot balamucul. Nu pot afirma cu certitudine că obiectele din fotografii sunt furate, deocamdată nu am avut când să pun să fie verificate – n-o să ştim până mâine, când se încheie cercetările făcute de oamenii noştri de acolo – dar e foarte probabil să fie bunuri de contrabandă. Ceea ce ar putea explica cele petrecute în seara asta. Nu e indicat să te amesteci în aşa ceva.

Mia îşi reaminti discuţia pe care o purtase cu Evelyn în bar.

— Staţi o clipă, făcu ea, agitată. Zicea că azi a venit cineva s-o vadă. Un tip cu care a colaborat cu ani în urmă. În Irak.

Afirmaţia stârni interesul detectivilor, care îl rugară pe Baumhoff să ceară mai multe explicaţii. Mia îi puse pe cei trei la curent cu ce îi povestise Evelyn şi ei dădură din cap cu interes. Baumhoff ridică din umeri şi îndesă fotografiile în servieta lui.

— Bun. Ei, e târziu, iar eu nu mai am nimic de făcut aici. Sunt nevoiţi să vă reţină peste noapte, până când un ofiţer administrativ o să vă ia o declaraţie oficială, mâine dimineaţă, o informă cu nepăsare, în timp ce se ridica de pe scaun.

Mia îşi ieşi din fire.

— Tocmai am văzut cum mi-a fost răpită mama şi dumneavoastră mă lăsaţi aici?

— N-or să vă elibereze până ce nu le daţi declaraţia aia, o informă Baumhoff cu un aer posomorât. Ţine de birocraţia franceză pe care au moştenit-o şi nu se poate rezolva la ora asta târzie. O să fiţi în siguranţă aici. O să vă puteţi petrece noaptea în camera asta şi, credeţi-mă, o să fie mult mai confortabil decât într-o celulă. Vă vor aduce ceva de mâncare, o pernă şi nişte pături. Eu o să mă întorc mâine dimineaţă.

— Nu mă puteţi lăsa aici, izbucni ea, sărind în picioare.

Dihorul îşi desfăcu braţele într-un gest liniştitor şi i se puse în drum.

— Nu puteţi face asta, insistă Mia.

— îmi pare rău, zise Baumhoff cu detaşare profesională, dar un om a fost ucis, iar altul se luptă cu moartea şi, chiar dacă nu vă convine, sunteţi amestecată în asta. O să limpezim totul mâine. Nu vă faceţi griji. Încercaţi să dormiţi.

Şi tocmai când îşi lua rămas-bun schiţând un zâmbet neajutorat, undeva în încăpere se auziră trilurile unui telefon celular.

Baumhoff şi detectivii îşi duseră instinctiv mâinile la ale lor, înainte de a realiza că nu era vorba de soneria vreunuia dintre ele. Dihorul mirosi primul ce se întâmpla – ceea ce nu era de mirare. Îşi vârî mâna în geanta lui Evelyn şi scoase cele două celulare, al ei şi al Miei. Ea nu recunoscu melodia. Suna al lui Evelyn.

Dihorul apăsă butonul de răspuns şi ridică mobilul. Era pe punctul de a răspunde, când se opri. Se holbă o clipă la celular, apoi ridică ochii spre Baumhoff.

— Dă-mi-l mie, zise reprezentantul ambasadei, în grabă şi cu voce scăzută.

Dihorul se întoarse spre partenerul lui, cerând indicaţii. Detectivul mai înalt dădu din cap şi răspunse ceva în grabă, fiind evident de acord, înainte ca Baumhoff, temându-se ca nu cumva să piardă convorbirea, să înhaţe telefonul, lipindu-şi-l de ureche.

— Alo, răspunse el, cu o voce artificială, nepăsătoare.

Mia îi văzu chipul încordându-se în timp ce se concentra asupra convorbirii. Auzea ecourile estompate ale vocii

celuilalt – era o voce de bărbat, fără îndoială, şi părea a unui american.

— Pentru moment, doamna Bishop nu e disponibilă, zise Baumhoff, după ce ascultă o clipă. Cine sunteţi?

Mia îl auzi răspunzând scurt şi, pentru că spusele sale nu păreau pe placul lui Baumhoff, acesta zise iritat:

— Sunt un coleg al doamnei Bishop. Dumneavoastră cine sunteţi, vă rog?

Interlocutorul rosti câteva cuvinte şi el căpătă un aer surprins.

— Da, desigur, e bine sănătoasă. De ce v-aţi închipui altceva? Cine sunteţi?

Ajunse repede la capătul răbdării şi ridică tonul, cu năduf:

— Trebuie să-mi spuneţi cine sunteţi, domnule.

Pentru o clipă sau două, în încăpere se aşternu o tăcere îngheţată, apoi Mia îl văzu pe Baumhoff încruntându-se şi luând telefonul de la ureche. Se uită la el cu ciudă, apoi ridică ochii spre detectivi.

— Nu ştiu cine era. A închis, iar numărul de la care a sunat nu apare.

Gesticulă, întărindu-şi spusele. Aruncă o privire spre Mia. Ea îi răspunse cu o alta, dând de înţeles că nu avea vreun indiciu. Dihorul întinse mâna după telefon. Baumhoff i-l înapoie, dădu din cap şi se răsuci către Mia.

— Mă întorc mâine dimineaţă.

Şi părăsi încăperea.

Ea se uită urât în urma lui, dar asta nu-i era de nici un folos. Detectivii ieşiră, încuind apoi uşa. Mia măsură încăperea cu pasul, holbându-se la pereţii sumbri, golaşi. Furia care o cuprinsese, înlăturându-i disconfortul fizic, începu să pălească şi, în acelaşi timp, oboseala şi greaţa reveniră în grabă. Se lăsă să alunece pe podea şi se ghemui, cu spatele lipit de perete, cuprinzându-şi faţa în mâini.

Aventura ei căpăta accente de film de groază.

10

La fiecare denivelare a drumului, durerea străbătea ţeasta lui Evelyn ca o arsură.

Portbagajul maşinii era căptuşit cu mai multe pături îndoite, dar asta nu-i era de cine ştie ce folos. Nu numai că asfaltul era plin de hârtoape şi ciuruit de găuri care, din când în când, păreau adevărate crevase – semăna, mai degrabă, cu o potecă de munte decât cu o şosea asfaltată, îşi spunea Evelyn în momentele ei trecătoare de luciditate – dar părea o înşiruire nesfârşită de curbe strânse, când la stânga, când la dreapta, şi de suişuri şi coborâşuri pe dealuri şi pe munţi, iar trupul ei era aruncat, fără nici un avertisment, de colo-colo, ca o sticlă în voia valurilor la vreme de furtună, şi la fiecare schimbare de direcţie, era strivită de unul dintre pereţii interiori ai portbagajului.

Banda adezivă care îi astupa gura şi sacul de pânză de pe cap îi măreau suferinţa. Izolarea senzorială ar fi fost destul de neplăcută şi fără călătoria de iad, pe drumul lung şi şerpuitor. Abia dacă putea respira, străduindu-se să tragă în piept, în doze mici, aerul umed şi stătut. O îngrijora gândul că i s-ar fi putut face greaţă. S-ar fi înecat în propria ei vomă, iar ei nici măcar n-ar fi auzit-o. Gândul îi trimise în vene un flux înviorător de anxietate. Oasele o dureau din pricina loviturilor neîncetate din timpul călătoriei, iar nailonul cătuşelor de la încheieturile mâinilor şi de la glezne se freca de pielea ei subţire şi zbârcită.

Îşi dorea să-şi găsească uşurarea pierzându-şi cunoştinţa. Simţea cum alunecă în neant, dar, de fiecare dată, tocmai când era gata să leşine, o altă hurducătură o trezea, făcând-o să se cutremure de durere.

Înainte de a se îndepărta prea mult de centru, maşina se oprise într-o parcare părăsită, în spatele unei clădiri serios avariate, de la periferia sudică. Evelyn fusese trasă afară, legată, şi i se puseseră căluşul şi gluga, fiind apoi aruncată în portbagajul altei maşini aflate în aşteptare, totul cu eficienţa unei deprinderi bine înrădăcinate. Îi auzise pe răpitorii ei discutând ceva în grabă, dar fiind confuză şi astfel înfăşurată, cuvintele i se păruseră de neînţeles, iar apoi portierele fuseseră trântite şi maşina pornise la drum clătinându-se. N-ar fi putut să ghicească de cât timp se afla acolo, dar era sigură că trecuseră deja mai multe ore.

Şi nici nu ştia cât avea să mai dureze.

Mintea îi era asaltată de un amalgam de imagini înceţoşate. Se vedea pe sine însăşi alergând la întâmplare pe sub arcadele

din centru, cu răsuflarea tăiată, cu picioarele arzându-i din pricina efortului. Urmându-l pe Farouk. Cu chipul lui îngrozit.

Farouk. Ce se întâmplase cu el? Scăpase? Nu era cu ea, în maşină. Crezu că îşi amintea cum îl văzuse furişându-se din mâinile răpitorilor ei şi alergând în josul aleii, pe lângă automobil. Exact după ce o strigase cineva pe nume.

Mia. Oare nu visase? Fiica ei fusese într-adevăr acolo? Prin minte îi fulgeră imaginea ca din altă lume a Miei stând locului, înlemnită de surpriză şi strigând din capătul opus al străzii. Ea aproape sigură că asta se întâmplase cu adevărat. Dar cum? Ce căuta Mia acolo? Cum de ajunsese atât de repede? Îşi amintea că băuseră vin împreună. Că o lăsase la hotel. Ce căuta pe aleea aia? Şi, mult mai important, era în siguranţă?

Mâhnirea o izbi ca un pumn, aproape oprindu-i bătăile inimii. Muriseră oameni. Nu se-ndoia de asta. Împuşcăturile îi răsunară în urechi. Soldatul, secerat de maşină. Bufniturile asurzitoare, înfundate, trupul, ca un manechin de la testele de rezistenţă, izbit de parbriz, sfărâmându-l. Încercă să se concentreze, să-şi amintească mai limpede, dar fiecare hop o zgâlţâia din toate încheieturile, răvăşindu-i gândurile.

Încercă să-şi piardă controlul, să leşine, dar nu izbuti. Neliniştea şi durerea erau de neînfrânt. Începu să se concentreze asupra călătoriei, cu o groază crescândă. Ore. Dura de ore întregi. Ceea ce nu suna bine. Nu într-o ţară atât de mică. Unde o duceau? Se afundă printre amintiri disonante, se întoarse la articolele din ziare pe care le citise cu ani în urmă, despre „zilele negre” ale Libanului. Răpirile. Ziariştii, ostaticii ridicaţi la întâmplare de pe străzi, îşi aminti cum îşi descriau călătoriile – înfăşuraţi în bandă adezivă ca nişte mumii, înghesuiţi în lăzi, ascunşi în portbagaje. Îşi imagină, cuprinsă de o spaimă tot mai puternică, celulele în care fuseseră ţinuţi. Goale. Reci. Înlănţuiţi de calorifere scoase din funcţiune. Supravieţuind cu resturi de mâncare dezgustătoare. Şi, ivindu-se fulgerător din beznă, cel mai înspăimântător amănunt îi reveni în amintire.

Nimeni nu aflase vreodată unde fuseseră ţinuţi.

Ani de captivitate. Cele mai eficiente servicii de spionaj din lume. Nici un singur indiciu. Nici un informator. Nici o răscumpărare. Nici o încercare de salvare. Nimic. De parcă ar fi

fost şterşi de pe suprafaţa pământului, ca să reapară după ani de zile – dacă erau norocoşi.

Probabil că maşina nimerise într-o groapă adâncă, fiindcă îşi simţi capul azvârlit pe spate şi aruncat în sus, izbindu-se de tabla portbagajului. Explozia de durere se dovedi destul de violentă ca s-o facă în sfârşit să-şi piardă cunoştinţa, trimiţând-o în îndurătoarea pace a unui somn fără vise.

11

Cu chipul lipsit de expresie, Farouk rămase cu privirea pierdută asupra amestecului haotic de şoproane şi corturi improvizate. Până şi în întunericul apăsător, sfâşiat ici şi colo de licărul palid al unei lămpi cu gaz, putea simţi suferinţa şi disperarea din nemişcarea ce îl înconjura. Domnea o linişte stranie, cu excepţia zgomotelor înăbuşite plutind printre copaci, aduse pe aripile vântului dinspre aparatele de radio. Cei mai mulţi dintre refugiaţi se lăsaseră în sfârşit în voia somnului.

Sanayi, piaţa-grădină, era unul dintre rarele petice de verdeaţă din labirintul de beton al Beirutului – verdeaţă fiind un cuvânt generos, dacă te gândeai cât de pârjolit şi de neîngrijit era terenul, chiar şi în circumstanţe normale. Odată cu izbucnirea războiului din sudul ţării, sute de refugiaţi o transformaseră în căminul lor. Aşa cum făcuse şi Farouk, imediat după sosirea într-un oraş în care nu avea pe nimeni căruia să-i ceară ajutorul.

Trase un ultim fum din ţigara pe care o stinse apoi strivind-o de pământ. Se bătu cu palma peste buzunare. Dădu peste un pachet gol de ţigări. Îl mototoli, îl aruncă cât colo şi, în sinea lui, ridică din umeri cu resemnare. Îşi săltă reverele hainei în jurul gâtului şi se ghemui, sprijinindu-se de zidul scund ce înconjura piaţa.

La asta se redusese viaţa lui. Singur într-o altă ţară răvăşită de război. Fără adăpost. Stând pe vine pe o potecă acoperită de noroi uscat. Îl aştepta o dimineaţă încă şi mai lipsită de speranţe decât a sufletelor obidite îngrămădite pe terenul arid din faţa lui.

Îşi cuprinse capul în mâinile tremurânde şi încercă să se rupă de lume, dar goana din ultimele douăzeci şi patru de ore nu

se lăsa dată uitării în tăcere. Îşi frecă faţa, blestemându-se fiindcă îşi amintise de interesul lui Evelyn, fiindcă o amestecase într-o vânzare cu care ea nu era de acord, fiindcă dezlănţuise întregul dezastru... Apoi se holbă în întuneric, întrebându-se ce-i mai rămăsese de făcut.

Să plece? Să se întoarcă acasă, în Irak? Să se întoarcă... unde? Într-o ţară distrusă, devastată de un război civil brutal? O ţară a răpirilor în masă, a echipelor morţii şi a maşinilor-capcană, un tărâm al haosului deplin şi al suferinţei. Scutură din cap. Nu avea la ce să se întoarcă, nu avea nici un alt loc în care să se ducă. Ţara lui nu mai exista. Iar el era aici acum, pribeag pe pământ străin, de unde fusese răpită singura lui legătură, singura lui prietenă.

Din cauza lui.

El o atrăsese în toată povestea asta, iar ea căzuse în mâinile lor.

Gândul era ca un pumnal înfipt în inimă. Scutură din cap iarăşi şi iarăşi. Cum de putuse lăsa să se întâmple una ca asta? Era vina lui şi nu exista nici o scăpare. Îi văzuse, ştia că sunt pe urmele lui şi îi condusese totuşi la ea, îi lăsase să o ia pe ea în locul lui. Îşi aduse aminte de cadavrul torturat al lui Aii şi se cutremură. Vechea lui prietenă – Sitt Evelyn – în mâinile acelor monştri. Era atât de cumplit, încât nu voia nici măcar să-şi imagineze.

Trebuia să încerce s-o ajute. Cumva. Să anunţe lumea în ce o amestecase. Să îi ajute s-o găsească, să-i îndrume în direcţia corectă. Să-i prevină, spunându-le cu ce aveau de-a face. Dar cum? Cu cine să vorbească? Nu se putea duce la poliţie. Intrase ilegal în ţară. Încerca să vândă bunuri furate. Chiar dacă avea cele mai bune intenţii, poliţaii tot nu s-ar fi purtat cu mănuşi cu un contrabandist irakian care trecuse ilegal graniţa.

Se gândi la femeia tânără de pe alee. Dacă n-ar fi apărut ea, ar fi fost prins odată cu Evelyn. Ar fi fost... Îşi imagină maşina electrică de găurit, îşi imagină burghiul care se răsucea, săpând în carnea lui. Îşi alungă gândul, concentrându-se din nou asupra femeii. La început, crezu că totul ţinuse, pur şi simplu, de noroc. Că era o străină care nimerise pe o stradă nepotrivită, într-un moment nepotrivit. Pe urmă îşi aminti ce strigase. I se păruse că spusese „mamă”. Ceea ce îl nedumerea. Era fiica ei? Şi, făcând

abstracţie de asta, ce căuta acolo? Evelyn stabilise o întâlnire, sau fusese o simplă coincidenţă?

Oricum, totul era lipsit de rost. Nu ştia nici cine era fata, nici unde s-o găsească. Nu mai zăbovise prin preajmă după ce reuşise să scape. Habar n-avea ce i se întâmplase. Din câte ştia el, o prinseseră şi pe ea.

Din harababura din minte i se desprinse un chip. Bărbatul cu care era Evelyn în Zabqine. Ramez – ăsta era numele lui, nu-i aşa? Ce spuse Evelyn? Erau colegi. La Universitate.

Putea să-i dea de urmă. Mai fusese la catedra de arheologie. Ramez îl văzuse împreună cu Evelyn. Lui îi putea spune ce ştia. Poate că şi ea îi povestise omului ce vorbise cu el. Probabil că era îngrijorat din pricina ei. Avea să-l asculte.

Asta era. Cel mai bun lucru pe care-l putea face. Pe măsură ce se gândea mai bine, ideea devenea tot mai atrăgătoare. Avea nevoie de bani. Suma de care dispunea era aproape pe ducă, iar situaţia în care se găsea devenise disperată. Nu mai era vorba de a-şi croi o viaţă mai bună într-un loc mai sigur decât ţara sa de baştină. Acum era vorba, pur şi simplu, de supravieţuire. Trebuia să dispară şi, fără bani, nu putea s-o facă. Trebuia să găsească un cumpărător pentru colecţia lui Abu Barzan. Nu mai vorbise cu el de când plecase din Irak. Între timp, ticălosul ar fi putut găsi el însuşi un cumpărător şi, dacă era aşa, Farouk rămânea fără nimic de vânzare. Colegul lui Evelyn avea, probabil, legături în lumea colecţionarilor. Libanezi bogaţi.

Poate că era interesat să-l ajute să vândă. I-ar fi dat un procent. În oraşul acela, hotarul dintre bogaţi şi săraci era un adevărat canion şi, în astfel de vremuri, cei mai mulţi oameni aveau buzunarele goale. Banii nu se găseau pe toate drumurile. Şi, oricât ai fi fost de virtuos şi de plin de principii, trebuia să mănânci şi să plăteşti chiria.

Oboseala îl învălui ca un giulgiu. Se lăsă să alunece pe pământ şi se strânse grămadă, sperând că avea să cadă pradă somnului. Avea să meargă la Universitate în dimineaţa următoare. Să-l găsească pe Ramez. Să discute cu el. Şi, poate – doar poate – pentru el toată povestea avea să se termine mai bine decât pentru prietenul său Aii.

Nu reuşea să creadă însă una ca asta nici măcar pentru o secundă.

12

Tom Webster lăsă jos celularul şi privi prin fereastra care se întindea din podea până-n plafonul biroului său de pe Quai des Bergues. La Geneva, după-amiaza târzie era răcoroasă. Soarele cobora în spatele piscurilor stâncoase ale Alpilor, oglindindu-se în lac şi scăldându-i apa liniştită într-o scânteiere incandescentă, de un roz-auriu. Zăpada nu apăruse încă, dar nu avea să mai întârzie mult.

Convorbirea îi trezise o senzaţie de nelinişte profundă. Recapitulă scurta conversaţie în minte, examinând fiecare nuanţă, trecând în revistă fiecare sunet pe care îl auzise. Apelul, odată recepţionat, începuse cu o pauză. Era clar că existase o ezitare. Urmaseră cuvintele trunchiate, despre care era sigur că fuseseră în limba arabă. Şi apoi bărbatul vorbise în sfârşit în telefon, pretinzând că era un coleg al ei. În tonul lui era ceva evident rigid. Iar insistenţa cu care dorea să afle cine o suna pe Evelyn indica, fără greş, că nu era vorba de un prieten care răspunsese din întâmplare la telefon.

Se lăsase atrasă în povestea asta. Apoi, un gând mult mai alarmant: E teafără?

Mesajul primit de la centralista institutului îl luase prin surprindere. Trecuseră atâţia ani... câţi anume? Treizeci. Se întrebă ce anume o îndemnase pe Evelyn să-i telefoneze, după atât de multă vreme.

Avea bănuielile lui.

Între cele două evenimente – telefonul primit de la ; unul dintre spionii lui din Irak pe neaşteptate, cu ceva mai mult de o săptămână în urmă, şi cel dat de Evelyn la centrala Institutului Haldane – trebuia să existe o legătură. Era mai mult decât evident. Dar nu anticipase apariţia unor probleme ulterioare. El şi partenerii lui acţionaseră întotdeauna ferit. Bineînţeles că trebuia să fie prudenţi – în munca lor, discreţia avea o importanţă capitală – dar nu aveau de ce să se aştepte la apariţia unor complicaţii.

Încercă să găsească o explicaţie raţională a convorbirii şi să-şi alunge temerile, dar ele nu se dădeau duse. Nu îi mirosea a bine. Învăţase cu multă vreme în urmă să se încreadă în

instinctele sale şi acum ele îi atrăgeau cu putere atenţia. Trebuia să afle ce se petrecea cu adevărat. Şi să-i sune pe ceilalţi. Să-i anunţe ce se întâmpla. Să ajungă la un acord unanim – aşa cum o făceau ei trei întotdeauna – hotărând ce anume era de făcut ca să ţină lucrurile sub control.

Se uită la ceas. Beirutul era cu două ore înainte. Mulţumită diferenţei de fus orar, avea să poată primi nişte răspunsuri peste câteva ore. Trebuia să rămână treaz şi să dea nişte telefoane exact înainte de a se lumina de ziuă. Ceea ce nu-l deranja.

Era vorba despre cauza căreia îi dedicase întreaga sa viaţă, aşa cum o făcuseră şi ceilalţi, înaintea lui. Şi, dacă instinctul nu-l înşela, acum era implicată şi Evelyn.

Din nou.

Expiră cu putere şi se întoarse către biroul său. Codicele stătea acolo. Îl scosese din seif ceva mai devreme. Stătea acolo pur şi simplu, cu nevinovăţie. Îl privi îndelung, apoi îl ridică şi clătină uşor din cap.

Nevinovăţie.

Nu tocmai.

Cartea îl prinsese în mreje, pe el şi pe ceilalţi, îi încâlcise de secole în plasa ei chinuitoare. Era irezistibilă, şi asta dintr-un motiv întemeiat. Era o adevărată valoare.

Ridică din umeri, o deschise la prima pagină şi îşi aminti cum începuse totul.

13

TOMAR, PORTUGALIA – AUGUST 1705

În timp ce îl urma pe temnicer în josul scării înguste, în spirală, Sebastian simţea răceala igrasiei prelingându-se în afara pereţilor şi cuprinzându-i oasele în îmbrăţişarea ei ucigătoare.

Îşi ţinea ochii în jos, ferindu-i de flăcările torţei din mâna temnicerului. În legănarea luminii aurii, observă că în mijlocul treptelor se formase un şanţ. Asta îl nedumerise la început, înainte de a-şi da seama că fusese săpat în piatră de trecerea repetată a picioarelor înlănţuite.

Mulţi prizonieri se stinseseră acolo, în Tomar. Şi încă mai mulţi aveau să le calce pe urme.

Îl urmă pe temnicer pe un coridor lung şi îngust. De o parte şi de alta se înşiruiau uşi grosolane din lemn cu lacăte ameninţătoare, de oţel. Temnicerul se opri în faţa uneia dintre ele. Alese, pe bâjbâite, o cheie de pe un inel imens şi o descuie. Uşa se cutremură din balamale şi se roti către exterior. Deschiderea aducea cu gura unei grote, o intrare într-un abis tenebros. Sebastian se uită la temnicer. Bărbatul asudat dădu din cap cu un dezinteres neliniştitor. Sebastian îşi făcu curaj, luă o torţă din suportul ei de pe perete, o aprinse de la cea adusă de temnicer şi pătrunse înăuntru.

În ciuda decorului infernal, silueta bărbatului îngrămădit într-un colţ întunecat i se păru dintr-odată familiară. Sebastian înmărmuri văzându-l, în timp ce asupra lui se lăsa o imensă tristeţe.

— E în ordine, i se adresă bătrânul. Vino.

Sebastian nu reuşea să se clintească. Avea impresia că picioarele îi erau ţintuite pe podeaua de piatră.

— Te rog, şopti din nou bătrânul, cu glas răguşit şi uscat. Vino. Stai lângă mine.

Sebastian făcu un pas înainte, şovăind, apoi încă unul, refuzând să accepte imaginea pe care o avea în faţa ochilor şi care îi frângea inima.

Bărbatul zdrobit, dărâmat, ridică un braţ diform, înlănţuit, şi îi făcu semn să se apropie. Sebastian observă că nu mai putea mişca două dintre degete. Iar cel mare îi lipsea cu totul.

Isaac Montalto era un om bun. Fusese unul dintre prietenii apropiaţi ai tatălui lui Sebastian. Amândoi erau bărbaţi cu ştiinţă de carte, dascăli şi preceptori ai nobilimii, şi petrecuseră ani de zile muncind cot la cot în marele oraş Lisabona, studiind şi traducând texte arabe şi greceşti de mult date uitării. Un invadator mărunt pusese capăt tuturor acestora. Virusul unei gripe, inofensiv după standardele din zilele noastre, făcuse ravagii în iarna aceea, luând cu sine familia lui Sebastian. Bebeluşul supravieţuise – tatăl lui acţionase cu mare grabă, dându-l în grija prietenului său Isaac, care locuia în apropiere de Tomar, imediat ce în familie apăruseră primele semne de boală. Isaac şi soţia lui îi purtaseră de grijă cât de bine le

stătuse în puteri, înainte ca femeia să se îmbolnăvească ea însăşi. Bătrânul nu avusese de ales şi îl încredinţase pe Sebastian călugărilor de la mănăstirea din Tomar. Soţia lui Isaac nu reuşise să iasă din iarnă, dar el şi Sebastian supravieţuiseră.

Fiind văduv, Isaac nu se simţise în stare să ţină copilul cu el. Călugării îl crescuseră, alături de ceilalţi orfani. Dar Isaac nu se afla niciodată prea departe. Îi era prieten şi mentor, veghind cu grijă pe măsură ce bebeluşul creştea, devenind băiat şi apoi tânărul bărbat de acum. Se despărţise de el cu inima grea când fusese ales să se pună în slujba lui Dumnezeu în mănăstirea de pe lângă catedrala din Lisabona. Dar asta se petrecuse cu trei ani în urmă. Iar acum bătrânul era acolo, o victimă a Inchiziţiei, o reflexie palidă, stâlcită, a bărbatului care fusese cândva.

— Isaac, spuse Sebastian, cu vocea grea de amărăciune şi de căinţă. Doamne, Dumnezeul meu...

— Da, şopti bătrânul, chicotind cu mâhnire, cu ochii îngustaţi din pricina durerii din piept. Dumnezeul tău... Înghiţi cu greutate şi dădu din cap, ca pentru sine însuşi. Trebuie să fie foarte mândru. Pentru că vede până unde sunt în stare să meargă slujitorii săi din dorinţa de a se asigura că toată lumea îi urmează cuvântul.

— Sunt sigur că n-a dorit niciodată să se ajungă la aşa ceva, spuse Sebastian.

O umbră de zâmbet reuşi să se strecoare cumva în privirea lui Isaac.

— Ai grijă, dragul meu băiat, îl avertiză el. Astfel de vorbe te-ar putea aduce în celula de alături.

Nebunia Inchiziţiei infestase peninsula Iberică de mai bine de două sute de ani. Aidoma mult mai cunoscutului ei echivalent din Spania, Inchiziţia portugheză urmărea mai ales să-i stârpească pe cei care se convertiseră de la alte credinţe – musulmani şi evrei – care, deşi pretindeau că o îmbrăţişaseră pe cea catolică, practicau în taină cultul în care se născuseră.

Lucrurile nu stătuseră întotdeauna aşa. Reconquista – recucerirea Spaniei şi a Portugaliei din mâinile maurilor, care începuse în secolul al XI-lea – dăduse naştere unei societăţi tolerante, multirasiale şi multireligioase. Creştinii, evreii şi musulmanii trăiseră, munciseră şi prosperaseră

împreună. În oraşe ca Toledo, traduseseră umăr la umăr textele păstrate vreme de secole în biserici şi moschei. Redescoperiseră cultura greacă, pe care Occidentul o dăduse uitării atât de multă vreme, iar universităţile din Paris, Bologna şi Oxford se bazau pe eforturile lor. Acolo începuseră de fapt Renaşterea şi revoluţia ştiinţifică.

Dar această toleranţă religioasă nu fusese pe placul Romei. Contestarea credinţei oarbe în Dumnezeu şi într-un unic set de reguli stricte trebuia să înceteze. Regii Spaniei se folosiseră de intoleranţa Bisericii ca să-şi facă jocul. Înfiinţaseră Inchiziţia în 1478, iar Portugalia le urmase exemplul după cincizeci şi ceva de ani. Aşa cum se întâmplase în cazul tuturor conflictelor generate de diferende religioase, adevăratele motive aveau mult mai mult de-a face cu lăcomia decât cu credinţa. Între Reconquista şi Inchiziţie nu exista nici o diferenţă. Amândouă erau, în esenţă, un mod de a pune stăpânire pe pământuri.

Botezul cu de-a sila începuse fără întârziere. Peninsula trebuia purificată – şi secătuită. Evreii şi musulmanii rămaşi în Spania şi Portugalia aveau de ales între a se converti şi a fi expulzaţi. Convertiţii începuseră să fie cunoscuţi sub numele de Neo-Christos – creştini noi. Mulţi dintre cei care preferaseră să rămână erau latifundiari şi negustori bogaţi. Ar fi avut foarte mult de pierdut plecând. Aşa că acceptaseră crucea, unii îmbrăţişând noua credinţă în silă, alţii refuzând să renunţe la religia în care se născuseră sau la riturile ei, respectându-i obiceiurile între pereţii caselor proprii şi, în cazul celor mai încăpăţânaţi, luând efectiv parte la slujbele din sinagogi ascunse.

Închisorile Inchiziţiei ajunseseră, curând, să depăşească numărul celorlalte clădiri publice. Deţinuţii arestaţi în vederea interogatoriilor erau întinşi pe masa de tortură şi li se smulgeau braţele şi picioarele. Inchizitorii păreau să aibă o slăbiciune şi pentru tălpile victimelor. Pe ale unora le ciomăgeau, în timp ce altora le făceau tăieturi pe care le ungeau cu unt şi îi ţineau apoi deasupra focului. Hotărârile măsluite ale tribunalelor şi denunţurile falsificate erau urmate de mărturisiri smulse cu forţa. Celor care mărturiseau de bună voie li se îngăduia să plătească o amendă şi să se pocăiască în cadrul unui *auto dafe*, o „profesiune de credinţă” sub forma unei ceremonii publice de

penitenţă; celor care mărturiseau pe masa de tortură li se confisca averea şi erau întemniţaţi, adesea pe viaţă, sau arşi pe rug.

Noii creştini trimiteau soli la Roma, ca să-i implore – şi ca să-i mituiască – pe papă şi pe oamenii lui de încredere, ca să îi ţină în frâu pe inchizitori. Regele cheltuia încă şi mai mult ca să păstreze Roma de partea lui. Şi, în timp ce banii se scurgeau către Vatican, convertiţii continuau să trăiască cu frica-n sân, fiind nevoiţi să aleagă între a părăsi ţara, pierzând totul, şi a rămâne, riscând să ajungă în camerele de tortură.

Isaac preferase să rămână. Iar camera de tortură care îl pândea de ani de zile era pe punctul de a deveni ultimul său cămin.

— N-am ştiut, Isaac, spuse tânărul. N-am ştiut că erau pe urmele tale.

— Nu-ţi face probleme, Sebastian.

— Ba da, se aprinse el, cu vocea tremurând de emoţie. Au spus că au găsit cărţi în casa ta. Au spus că au dovezi scrise, mărturisiri care le susţin acuzaţiile, făcute de cineva care te cunoaşte. Ce pot face, Isaac? Te rog! Spune-mi ceva, orice mi-ar putea fi de folos ca să repar această nedreptate cumplită.

Sebastian Guerreiro urmase calea Domnului cu inima deschisă. Nu se aşteptase să fie condus către aşa ceva. Nu era în slujba Inchiziţiei decât de ceva mai mult de un an. Fusese ales chiar de Francisco Pedroso, marele inchizitor în persoană, un bărbat charismatic, cu o personalitate puternică. Dar întrebările din mintea tânărului se înmulţiseră pe zi ce trecea, cu fiecare oroare la care era martor, până când reconcilierea dintre învăţăturile pe care le primise cu braţele deschise şi faptele mentorilor săi ajunsese să i se pară imposibilă.

— Şşt, răspunse bătrânul. Ştii că nu e nimic de făcut, în afară de asta, acuzaţiile sunt adevărate. Mi-am moştenit credinţa de la tata, tot aşa cum a primit-o şi el moştenire. Şi, chiar dacă n-ar fi întemeiate, treizeci de hectare din pământul Tamarului le-ar face să fie. Isaac îşi drese glasul şi ridică ochii spre Sebastian. Nu de asta am cerut să fii adus aici. Te rog, stai lângă mine. Bătu cu palma în grămada de paie aflate pe pământ, alături de el. Trebuie să-ţi spun ceva.

Sebastian dădu uşor din cap şi se aşeză.

— Credeam că o să mai treacă încă mulţi ani înainte de a-ţi cere asta, Sebastian. Am avut dintotdeauna de gând să fac aşa, dar... Oftă din greu. Nu cred că-mi pot permite să mai aştept.

Surprinderea şi confuzia luară în stăpânire chipul lui Sebastian.

— Despre ce e vorba, Isaac?

— Trebuie să-ţi încredinţez ceva. S-ar putea să fie o povară imensă, din pricina căreia ai putea să fii ucis, sau să sfârşeşti într-un loc tot atât de luxos ca ăsta. Tăcu, părând să studieze reacţia tânărului, apoi adăugă: Să continui, sau mă înşel crezând că ai rămas acelaşi Sebastian dintotdeauna?

El îi prinse privirea scrutătoare şi îşi lăsă ruşinat ochii în pământ.

— Am rămas aşa cum mă ţii minte, dar nu sunt sigur că îţi merit încrederea, zise cu mâhnire. Am văzut multe lucruri, Isaac. Lucruri pe care nimeni n-ar trebui să le lase să se întâmple, dar m-am dat deoparte şi am tăcut.

Aruncă o privire către Isaac, temându-se că avea să-l dojenească. Dar din ochii prizonierului nu radiau către el decât căldură şi îngrijorare.

— Am făcut de ocară amintirea tatălui meu. Te-am făcut de ocară pe tine.

Isaac îşi întinse mâna mutilată, care tremura când atinse pe braţul tânărului.

— Trăim în vremuri nefaste. Nu te învinui pentru faptele infame ale celor cărora le stă în putere să se poarte şi în alt chip.

Sebastian dădu din cap, cu inima încă sufocată de păreri de rău.

— Isaac, nici o povară n-o să fie prea grea. Nu, după cele la care am fost părtaş.

Bătrânul păru să-şi cântărească pentru o ultimă oară hotărârea de a-i vorbi.

— Tatăl tău voia să ştii, spuse el în cele din urmă. I-am promis că o să-ţi dezvălui totul la timpul potrivit. Şi mă tem că, dacă n-o fac acum, n-o să mai am o altă ocazie. Iar totul se va... pierde.

Ochii lui Sebastian străluciră.

— Tata?

Bătrânul dădu din cap, strângând din pleoape.

— Am descoperit ceva, noi doi, cu mulţi ani în urmă. Aici, în Tomar. În criptele mănăstirii. Îl privi cu înflăcărare. O carte, Sebastian. O carte cât se poate de uluitoare. O carte care e posibil să fi purtat cândva un har deosebit.

Sebastian încruntă din sprâncene.

— Cândva?

— Aşa cum ştii, mănăstirea deţine un adevărat tezaur de cunoştinţe în criptele, în cuferele şi lăzile sale cu codice vechi şi cu pergamente scrise cu sute de ani în urmă, furate nenorocirilor din ţări străine sau prădate de cruciaţi, toate aşteptând să fie traduse şi catalogate. E o muncă anevoioasă şi fără de sfârşit. Eu şi tatăl tău am avut norocul de a fi invitaţi să lucrăm la traducerea lor, alături de călugări, dar sunt atât de multe şi, în mare parte, e vorba despre consemnări laice ale unor dispute, de corespondenţă personală lipsită de valoare… de banalităţi.

O carte dintr-o ladă prăfuită ne-a atras atenţia chiar din clipa în care am zărit-o. Era amestecată printre diverse cărţi şi pergamente vechi. Pe parcursul îndelungatei sale istorii, fusese udată la un moment dat de apă şi îi lipseau ultimele pagini. Totuşi, avea coperta relativ intactă. Pe ea se afla un simbol pe care nu-l mai văzusem până atunci, un şarpe încolăcit sub formă de cerc, devorându-şi coada.

Cartea era scrisă într-un vechi dialect arab, unul destul de greu de tradus. Însă semnificaţia titlului era limpede. Tăcu o clipă, umezindu-şi gâtlejul uscat, şi aruncă o privire îngrijorată spre uşă, asigurându-se că nu trăgea nimeni cu urechea. Se numea *Kitab al Wasifa* – carte de reţete.

Bătrânul se aplecă spre el, ca un conspirator.

— Tatăl tău şi cu mine ne-am hotărât să le ascundem călugărilor existenţa ei. Într-o noapte, am scos-o din mănăstire pe furiş. Am avut nevoie de luni întregi ca s-o traducem cu fidelitate, fiindcă era în vechea scriere Naskhi. Şi, cu toate că folosea limba arabă, era presărată cu cuvinte şi cu expresii din persană, ceea ce nu e neobişnuit când ai de-a face cu o lucrare ştiinţifică, dar e mai greu de citit. Noi însă am reuşit s-o descifrăm. Şi am făcut un pact, toţi patru – părinţii tăi, eu şi draga mea Sara, răposata. Ne-am legat să-i punem noi înşine în

practică învăţăturile. Să vedem dacă dau rezultate. Şi, dacă ar fi fost aşa, să dezvăluim descoperirea noastră în faţa lumii întregi.

La început, cartea a părut să-şi ţină promisiunile. Dădusem, din întâmplare, peste ceva miraculos, Sebastian. Pe urmă, treptat, am devenit conştienţi că avea un defect. Unul care, dacă nu era înlăturat, însemna că nu puteam vorbi niciodată, în faţa nimănui, despre descoperirea noastră, pentru că asta ar fi condus la un alt soi de transformare, care ar fi întors lumea cu susul în jos, într-un mod pe care nu şi i-ar fi dorit nici un om cu mintea-ntreagă. Aşa stând lucrurile, trebuia să rămână secretul nostru. Chipul i se crispă de mâhnire. Iar apoi a intervenit soarta, cu cruzimea ei necruţătoare.

Gândurile bătrânului părură să plutească înapoi, către vremuri dureroase, către iarna în care îşi pierduse soţia şi prietenii. De atunci, în ochii lui, toţi anii fuseseră sumbri.

— Ce era în carte? întrebă Sebastian.

Bătrânul se uită la el, apoi se mulţumi să şoptească, cu o strălucire vie în ochi:

— Viaţă.

Dezvăluirea lui Isaac îi frământa gândurile, fără a-i da pace vreme de zile întregi. Nu se putea gândi la nimic altceva. Nu putea să doarmă. Îşi îndeplinea îndatoririle fără să le acorde atenţie. Mâncarea şi băutura îşi pierduseră gustul.

Ştia că viaţa lui nu avea să mai fie niciodată aceeaşi.

În cele din urmă, reuşise să găsească un gol pe lista însărcinărilor sale, într-un moment când absenţa lui nu putea stârni suspiciuni, şi făcuse o călătorie pe dealurile din jurul Tomarului. Cunoştea bine pământurile lui Isaac. Fuseseră confiscate odată cu întemniţarea bătrânului, viile fiind lăsate să putrezească, neîngrijite, în timp ce tribunalul Inchiziţiei îşi netezea drumul către verdictul inevitabil.

Sebastian făcu o plimbare în şaua calului către movila descrisă de Isaac cu lux de amănunte. Ajunse acolo în momentul când lumina zilei se mai agăţa încă, îndărătnică, de cerul tot mai întunecat. Măslinul în floare era uşor de găsit. Copacul amărăciunii, aşa îl numise Isaac. Intr-un alt loc şi într-un alt timp, ar fi primit un nume care să sugereze contrariul, cugetă Sebastian.

Descălecă şi făcu douăzeci de paşi către soarele ce apunea. Aflorimentul de piatră era acolo, exact unde îi spusese Isaac că trebuia să se afle. Speranţa îi tremura în fiecare nerv când îngenunche şi începu să sape în solul uscat, folosindu-se de un mic pumnal.

Peste câteva minute, lama lovi în lădiţă.

Îşi înfipse degetele în ţărână, îndepărtând cu frenezie pământul din jurul micului cufăr, pe care îl ridică apoi cu grijă, de parcă s-ar fi putut sfărâma în strânsoarea mâinilor sale. Era o cutie simplă, metalică, lată de vreo trei palme şi înaltă de vreo două. Un stol de ciori se ivi pe neaşteptate, zburând în josul dealului, şi i se roti deasupra capului croncănind înainte de a dispărea în valea alăturată. Sebastian se uită în jur, asigurându-se că era singur, apoi deschise cu greu cufăraşul.

Înăuntru se aflau două obiecte, aşa cum îi povestise Isaac. O pungă înfăşurată cu grijă într-o bucată de piele unsă cu ulei. Şi o cutie mică de lemn. Sebastian lăsă cutia jos şi îndepărtă pielea, scoţând la lumină cartea şi coperta ei gravată.

O privi îndelung, sorbind din ochi fascinantul şi bizarul simbol de pe copertă. O deschise. Primele file erau din hârtie netedă, rezistentă şi lucioasă. Erau acoperite cu ilustraţii superbe, desenate în perspectivă şi mari cât pagina, ale trupului uman şi ale organelor sale interne. Le însoţeau numeroase etichete explicative. Alte pagini erau scrise cu cerneală neagră, îngrijit şi ferm, în scrierea Naskhi, presărate cu o mulţime de marcaje roşii, realizate cu migală. Îşi luă ochii de la ele, răsuci cartea şi văzu ceea ce îi povestise Isaac. Coperta din spate lipsea. Cotorul răsucit sugera că se pierduseră şi câteva pagini de la sfârşit. Ultimele două dintre cele rămase erau încreţite şi aspre, iar cerneala se dizolvase de multă vreme, lăsând în urmă o mâzgăleală neinteligibilă, albăstruie.

Cu o durere arzătoare în suflet, Sebastian înţelese. Lipsea o parte-cheie a cărţii. Cel puţin asta speraseră părinţii lui şi Isaac odată ce cusurul ieşise la iveală: că paginile lipsă continuaseră taina, cheia înlăturării hibei. Dar nu puteau fi siguri. Poate că defectul era de neînvins. Poate că nu exista nici un leac. Ceea ce ar fi însemnat că volumul reprezenta un imens pericol şi că întreaga aventură era sortită eşecului. Lăsă jos cartea şi săltă

cuţia cea mică. Pe capacul acesteia era gravat acelaşi simbol. Scoase şovăind clema care o bloca şi apoi o deschise.

Conţinutul ei era încă acolo.

Şi, pe dealul acela singuratic, Sebastian ştiu care avea să-i fie soarta. Trebuia să le continue munca. Trebuia să se străduiască să înlăture defectul.

Deşi ştia că, făcând-o, avea să-şi pună viaţa în mare pericol.

Nu era simplu să afli care era originea cărţii. Tatăl lui Sebastian şi Isaac se străduiseră ani de zile să o descopere. Nu reuşiseră să afle cu certitudine decât un singur lucru: cartea fusese inclusă printre codicele şi pergamentele dintr-o serie de lăzi ce ajunseseră la Tomar după căderea cetăţii Acra, din 1291.

Textele fuseseră adunate de templieri în timpul incursiunilor în Ţara Sfântă, când se ştia că studiaseră religia şi ştiinţa duşmanilor musulmani, cu mult înainte ca ordinul să fi fost desfiinţat de papa Clement al V-lea, în anul 1312. După arestarea templierilor din Franţa, se poruncise ca toate posesiunile lor din Europa să intre sub stăpânirea cavalerilor Ordinului Sfântului loan din Ierusalim – Ospitalierii. Totuşi, consiliilor din diverse provincii li se îngăduise să-i judece pe templierii de pe teritoriul lor şi, în Spania, Consiliul din Tarragona, condus de arhiepiscopul Rocaberti, un prieten al călugărilor-războinici templieri, se întrunise şi decretase că membrii ordinului din Catalonia şi Aragón erau nevinovaţi, ca şi cei din Mallorca şi din Regatul Valenciei. Ordinul urma să fie dizolvat, dar fraţilor li se îngăduia să rămână în mănăstirile lor, primind o rentă pe toată durata vieţii.

lacob al II-lea, regele Aragonului, care nu dorea ca bogăţiile templierilor să sfârşească în sipetele tot mai puternicilor ospitalieri, întemeiase un nou ordin, cel de Montesa, în care îi ascunsese, efectiv, pe foştii templieri. Membrilor noului ordin, cunoscuţi sub numele de *montesinos*, li se cerea să se supună regulilor Ordinului de Calatrava, care exista deja, fiind tot cistercian şi având ritualuri similare cu cele practicate de templieri. Îşi puteau păstra bunurile şi aveau să protejeze regatul împotriva musulmanilor din Granada, ultimele rămăşiţe ale Islamului din peninsula Iberică.

În Portugalia, Dinis, regele, nu uitase cât de mult îl ajutaseră templierii să-i înfrângă pe mauri. De aceea apărase legitimitatea ordinului. După ce le confiscase în mod paşnic averile, aşteptase alegerea succesorului lui Clement al V-lea, apoi îl convinsese pe noul papă să îngăduie înfiinţarea unui nou ordin, care să se numească, simplu, Ordinul lui Hristos. De fapt, templierii nu îşi schimbaseră decât numele. Cavalerii din Castilia şi Portugalia nu fuseseră nici măcar interogaţi, cu atât mai puţin Judecaţi. Deveniseră, pur şi simplu, membrii unui alt ordin, care acceptase să respecte riturile Ordinului de Calatrava şi îşi continuase activitatea, teafăr şi nevătămat.

Castelul Tomar fusese cartierul general al templierilor din Portugalia şi îşi păstrase acelaşi statut în cadrul noului ordin. Edificiul semeţ, de o uluitoare frumuseţe arhitecturală, care nu-şi pierduse câtuşi de puţin splendoarea, era vestit în întreaga peninsulă graţie sculpturilor şi motivelor sale gotice, romane şi manueline, precum şi datorită bisericii rotunde, specifice Ordinului Templierilor, unde erau îngropaţi mulţi dintre maeştrii acestuia. În decursul anilor, i se adăugaseră o mănăstire şi o serie de claustre boltite şi devenise cunoscut sub numele de Convento de Cristo.

Isaac îi povestise lui Sebastian că, Judecând după evidenţele templierilor, cufărul care adăpostea codicele deteriorat fusese adus din Levant. Era dificil să afli alte detalii despre provenienţa sa, pentru că nu era simplu să scoţi la lumină documentele templierilor portughezi. Se depuseseră eforturi concertate pentru ă îngropa orice dovadă scrisă care să ateste că aceştia se metamorfozaseră, devenind Ordinul lui Hristos. Templierii din Portugalia şi, în cele din urmă, noul ordin îi asimilaseră şi pe cei mai mulţi dintre fraţii lor francezi, care reuşiseră să scape de prigoana regelui Filip cel Frumos. Numele specific franţuzeşti ale acestora trebuia ascunse, ca să se evite o potenţială răzbunare a Vaticanului.

Totuşi, mai existau cripte şi biblioteci în care tatăl lui Sebastian şi Isaac nu reuşiseră să pătrundă. Pe de altă parte, el, ca ofiţer al Inchiziţiei, ar fi putut s-o facă. Aşa că tânărul începu să cerceteze cu mare grijă şi cu multă discreţie arhivele secrete ale Bisericii, cu speranţa că ar fi putut afla mai multe despre originea înceţoşată a codicelui.

Îşi petrecu ore întregi în arhivele de la Torre de Tumbo din Lisabona. Vizită vechile biserici şi castele ale templierilor din Longroiva şi Pombal, croindu-şi drum cu greutate printre consemnări vechi ale diverselor donaţii, concesiuni şi contestaţii şi printre coduri de legi, în căutarea unor indicii care fie să elucideze misterul paginilor lipsă, fie să-i dezvăluie locul unde s-ar fi putut afla un alt exemplar al cărţii. Se duse călare până la castelul Almourol, construit de templieri pe o mică insulă din mijlocul fluviului Tejo şi despre care se zvonea că ar fi fost bântuit de stafia unei prinţese care tânjea de dor în aşteptarea iubitului ei, un sclav maur. Nu descoperi nimic.

Îl ţinea pe Isaac la curent cu acţiunile sale, dar bătrânul se simţea din ce în ce mai rău. Contractase o infecţie la plămâni şi Sebastian ştia că nu avea să supravieţuiască iernii. Iar cercetările pe care le făcea atrăseseră atenţia superiorilor săi.

Primi în curând invitaţia de a se prezenta în faţa marelui inchizitor. Francisco Pedroso ştia despre vizitele în celula bătrânului muribund şi auzise despre investigaţiile lui prin ţară. Sebastian îşi motivă călătoriile punându-le pe seama unei urmăriri prea pline de zel a textelor eretice, dând asigurări că acţiunile sale nu corupeau nici un măcar un singur om. Minimaliză şi importanţa vizitelor făcute lui Isaac, prezentându-le drept nişte ultime încercări zadarnice de a-i salva sufletul.

Printre buzele sale bătrâne şi ofilite, cumplitul preot îi spuse tânărului că Dumnezeu îşi urmărea îndeaproape toţi supuşii şi îi reaminti că un om care vorbea în numele victimelor era socotit mai vinovat decât acuzatul.

Sebastian ştia că, în Portugalia, strădaniile sale ajunseseră la sfârşit. De atunci încolo, avea să fie supravegheat. Orice pas greşit îl putea conduce în temniţă. Şi în iarna aceea, odată cu moartea lui Isaac, înţelese că nu mai rămăsese nimic care să-l lege de locurile unde se născuse. Moştenirea lăsată de părinţii săi şi de Isaac îi asigura supravieţuirea. Mai mult decât atât, munca lor trebuia dusă la bun sfârşit, iar promisiunea pe care o făcuseră trebuia îndeplinită.

Într-o dimineaţă înviorătoare de primăvară, Sebastian îşi mânase calul singuratic pe Ponte Velha şi prin pădurile de eucalipţi de pe munţii din jur. Se ducea în Spania, către

cartierele generale ale templierilor din Tortosa, Miravet. Monzón, Gardeny şi Peniscola. Dacă avea să fie necesar, intenţiona să-şi continue cercetările chiar la Toledo, în însăşi patria învăţăturilor şi a tălmăcirilor.

Iar dacă şi aceste căutări aveau să dea prea puţine rezultate, voia să meargă pe urmele şarpelui care se autodevora către originile sale, dincolo de Mediterana, pe drumul Constantinopolului şi până în inima lumii vechi, unde aflau tainele sale ascunse.

14

Venind dintr-o moschee învecinată, chemarea tânguitoare la rugăciune din zorii zilei se strecură înăuntru prin toţi porii peretelui de beton, alungând brusc somnul Miei.

Aruncă o privire somnoroasă asupra ceasului de la mână şi se încruntă. Abia reuşise să treacă peste disconfortul culcuşului ei improvizat – două pături aspre pe care le îndoise, aşternându-le apoi pe podeaua din mozaic – şi să ignore larma zgomotoasă a strigătelor de care vibra secţia de poliţie pe toată durata nopţii.

Lucrurile se îmbunătăţiră într-o oarecare măsură peste vreo două ore, când în uşa camerei de interogatoriu apăru un poliţist, cu maniere agreabile, aducând o sticlă cu apă proaspătă şi o *man'oushi* fierbinte – o foaie de aluat subţire, ca o pizza, acoperită cu un amestec abundent de cimbru, seminţe de susan şi ulei de măsline. Cu un curaj împins până la extrem. Mia ceru să meargă din nou la toaletă, ştiind bine că, pentru a scăpa de urmările unei o a doua vizite în grupul sanitar al secţiei de poliţie, de o scârboşenie medievală, ar fi putut avea nevoie de ani întregi de terapie – şi, foarte posibil, de un tratament cu antibiotice. Fu adusă înapoi, în celula ei improvizată, şi încuiată vreme de alte câteva ore exasperante, pe care le petrecu plimbându-se de colo-colo şi străduindu-se să-şi domine cele mai întunecate temeri, până când, pe la ora prânzului, uşa se deschise scârţâind şi speranţa pătrunse înăuntru sub chipul lui Jim Corben.

Acesta se prezentă drept unul dintre consilierii economici ai ambasadei şi o întrebă dacă se simţea bine. Dihorul şi

inspectorul Platitudine îl însoţeau, dar ea îşi dădu imediat seama că lucrurile căpătaseră un cu totul alt dinamism. Corben avea prestanţă, iar detectivii erau mult prea conştienţi de asta. Ţinuta lui, strângerea de mână, tonul ferm al vocii, siguranţa de sine din privire – două tipuri diferite de oameni, îşi spuse ea, comparându-l cu Baumhoff, şi asta înainte de a se familiariza cu prăpastia larg căscată care îi separa, din punct de vedere al aspectului fizic, pe cei doi reprezentanţi ai ambasadei. Pe frontul acela, Baumhoff era depăşit cu desăvârşire – dezgustător de gras, chel, un tip de cincizeci şi ceva de ani cu tenul alb ca brânza, faţă de celălalt, zvelt, păr scurt, uşor bronzat, de vreo treizeci şi cinci de ani. Impresia ei era atât de fără de rezerve părtinitoare fiindcă, după ce o întrebase dacă se simţea bine, Corben articulase cuvintele magice care îşi croiseră drum direct către disperarea din sufletul ei şi aproape că îi umpluseră ochii de lacrimi, şapte cuvinte pe care nu avea să le dea niciodată uitării: Am venit să vă scot de aici.

Beatitudinea izvorâtă din răsunetul lor avu nevoie de o secundă sau două ca să o inunde cu desăvârşire. Pe urmă el preluă controlul şi o conduse către uşă. Detectivii nici nu obiectară, nici nu scoaseră vreun cuvânt, cu toate că ea nu le dăduse încă nici o declaraţie oficială. Era evident că Jim Corben făcuse apel la o lege prioritară, iar cei doi se traseră deoparte, pur şi simplu, privind-o în timp ce ieşea. Mia îl urmă uluită, către partea din spate a secţiei de poliţie şi apoi dincolo de uşa din dos, în lumea scăldată în lumina soarelui, fără să fi fost nevoie nici măcar de completarea vreunui formular sau de o semnătură de punere în libertate.

O conduse în grabă către maşina lui, un Grand Cherokee gri-închis, cu geamuri fumurii şi număr de înmatriculare diplomatic, parcată printre maşinile de patrulare şi SUV-urile poliţiei Fuhud, şi o ajută să urce, după care se instală dintr-o săritură în spatele volanului. Ieşi din parcarea secţiei de poliţie, îl salută pe paznic cu o mişcare scurtă a capului şi intră în traficul amiezii.

Aruncă o privire în oglinda retrovizoare.

— În faţa secţiei sunt vreo doi reporteri. N-am vrut să vă implice în toată povestea asta.

— Au aflat despre mine?

Corben dădu din cap.

— Azi-noapte au existat o mulţime de martori. Dar nu vă faceţi griji. Deocamdată am reuşit să nu divulgăm numele mamei dumneavoastră şi nici al dumneavoastră nu a fost menţionat, iar eu aş vrea ca lucrurile să rămână aşa, cel puţin în ceea ce vă priveşte. Tipii de la secţie au primit ordine în acest sens. Ştiu ce să spună şi ce să păstreze pentru ei.

Mia se simţea de parcă ar fi ieşit din hibernare.

— Nu a fost menţionat – unde anume, la ştiri?

— Răpirea mamei dumneavoastră a ţinut paginile ediţiilor de dimineaţă ale ziarelor. În momentul de faţă, vorbesc despre o americancă al cărei nume nu se cunoaşte, dar îl vor afla ceva mai târziu, în cursul zilei de astăzi, pentru că ambasada va fi nevoită să dea o declaraţie. Încercăm să minimalizăm totul şi s-ar putea să reuşim. Nici guvernul nu e dornic să dea toată povestea pe faţă. E publicitate negativă pentru ţară şi, în momentul de faţă, situaţia e într-un echilibru destul de instabil, după cum nu mă îndoiesc că ştiţi. Au intenţia să dea de înţeles că e vorba de o afacere cu artefacte furate care s-a sfârşit prost, de nişte contrabandişti care se ceartă la împărţirea prăzii, chestii de genul ăsta.

— Astea-s minciuni, protestă Mia. Mama n-a făcut contrabandă.

El ridică din umeri a înţelegere, dar nu păru convins.

— Cât de bine o cunoaşteţi?

Poate că de vină erau extenuarea şi foamea, sau poate că motivul era o vagă veridicitate a insinuării lui, dar Mia nu mai ştia, pur şi simplu, ce să creadă.

— E mama mea, începu ea pe un ton solemn.

— Nu mi-aţi răspuns la întrebare.

Ea se încruntă.

— Am venit aici abia de trei săptămâni! Înainte de asta, am locuit în Boston. Aşa că nu pot spune c-am fost tot timpul ca două boabe într-o păstaie, dar e mama mea şi ştiu ce fel de om e. Adică, ce Dumnezeu! Aţi cunoscut-o? Pentru ea, arheologia e un cult. Oftă obosită, apoi adăugă: E o femeie cumsecade.

Femeie cumsecade. Ştia cât de stupid suna, dar una peste alta, ea era convinsă că exprima adevărul.

— Şi tatăl dumneavoastră? Unde e?

O vagă tristeţe înnegură faţa Miei.

— Nu l-am cunoscut niciodată. A murit la scurt timp după naşterea mea. Un accident de maşină. În drum spre Iordania.

Corben îi aruncă o privire fugară şi dădu din cap, părând să-i analizeze cuvintele.

— Îmi pare rău, zise el.

— E în ordine. S-a întâmplat demult.

Se uită în tăcere pe fereastră. Străzile erau pline de oameni care îşi vedeau de treburile lor de zi cu zi. Îşi simţi inima înjunghiată de invidie. Îşi dorea nepăsarea lor – înainte de a-şi da seama că, probabil, nu erau atât de lipsiţi de griji precum păreau, ţinând cont de cele prin care trecuseră şi de vulnerabilitatea ţării lor. Nu putea şti ce se petrecea în spatele chipurilor afabile, iar asta o făcu să-şi spună că, poate, atunci când totul se reducea la asta, la momentele de criză care definesc adevăratul caracter al oamenilor, adevărul era că nu ştii niciodată despre alţii atât de multe cum ţi-ai fi închipuit. Cu un fior de vinovăţie, se pomeni întrebându-se dacă nu cumva era posibil ca Baumhoff şi Corben să aibă dreptate. De fapt, nu-şi cunoştea mama chiar atât de bine. Nu ştia ce se petrecea, în realitate, în viaţa ei. Din acest punct de vedere, era foarte uşor ca sentimentele ei instinctive să nu coincidă cu adevărul greu de acceptat.

Maşina încetini şi se opri, prinsă în traficul de pe strada îngustă, cu câte o singură bandă pe sens. Mia se întoarse spre Corben.

— Nu se poate să credeţi într-adevăr că era implicată într-o tranzacţie cu artefacte furate.

El îi susţinu privirea.

— Din câte am înţeles, o căutau pe ea anume şi, cu excepţia cazului în care a fost aleasă drept primă ţintă a unei campanii care vizează străinii, fapt despre care serviciul nostru de spionaj susţine că este extrem de puţin probabil, asta e singura perspectivă din care putem aborda acum lucrurile.

Pe măsură ce pricepea sensul vorbelor lui, moralul Miei scădea în mod vizibil. Corben o studie cu un aer gânditor.

— Uitaţi cum stau lucrurile, nu contează de ce au luat-o. Esenţial este că cineva a răpit-o, că cineva a înhăţat de pe stradă o femeie, o americancă, iar ceea ce se ascunde în spatele

acestei răpiri nu are importanţă decât dacă ne ajută s-o salvăm. Pentru că asta vrem de fapt, asta e ţinta noastră finală. S-o aducem înapoi. De toate celelalte ne putem ocupa mai târziu.

În vocea lui se simţea o încurajare plină de blândeţe. Mia reuşi să schiţeze o jumătate de zâmbet. Îi străluciră ochii şi dădu din cap, apreciindu-i hotărârea.

— Ştiu că sunteţi obosită, adăugă el, că aşteptaţi probabil cu disperare să ajungeţi acasă, să vă repeziţi sub duş şi să ştergeţi cu buretele această experienţă, dar trebuie să discutăm neapărat despre cele petrecute azi-noapte. Aţi fost acolo. Ceea ce-mi veţi spune ne-ar putea fi de mare folos, ar putea avea o importanţă crucială pentru strădania noastră de a da de urma ei. În asemenea situaţii, timpul nu e niciodată de partea noastră. Credeţi că ne putem ocupa de asta chiar acum? Ea înclină din cap. Fără nici o îndoială.

15

Un miros amărui, usturător, săgetă nările lui Evelyn, redându-i cunoştinţa.

Se îndreptă cu o tresărire, scuturându-se ca să-l îndepărteze. Îşi ridică brusc pleoapele şi lumina necruţătoare a neonului din încăpere îi potopi ochii. Părea să vină de pretutindeni, ca şi cum s-ar fi aflat într-o cutie albă. Îşi coborî din nou pleoapele, strângând din ochi cu putere.

Crâmpeie de luciditate împrăştiară treptat ceaţa care îi învăluia mintea. Un lucru era sigur, nu se mai afla în portbagajul strâmt al maşinii. Stătea pe un scaun tare, cu ramă metalică. Încercă să-şi schimbe poziţia şi simţi o durere arzătoare în încheieturile mâinilor şi în glezne. Încercă să şi le mişte, dar nu reuşi. Înţelese că erau încătuşate de scaun.

Simţi mişcare în jurul ei şi deschise ochii cu prudenţă. La câţiva centimetri de faţa ei se retrăgea o mână neclară. Ţinea între degete ceva, un soi de cilindru de mici dimensiuni. Când izbuti să îşi focalizeze privirea, realiză că era o capsulă. Se gândi că era probabil vorba de nişte săruri aromate. Prinse o ultimă adiere a mirosului în timp ce îşi ridica privirile, urmărind mâna. Era a unui bărbat care stătea în faţa ei, în picioare.

Evelyn îi remarcă mai întâi ochii. Erau neobişnuit de albaştri şi pe de-a-ntregul lipsiţi de orice emoţie. În minte îi veni cuvântul arctic. Erau aţintiţi asupra ei, studiind-o cu o curiozitate detaşată, urmărindu-i fiecare tresărire a trupului. Nu clipeau niciodată.

Presupuse că bărbatul era trecut de cincizeci de ani. Avea o figură frumoasă, distinsă. Trăsăturile – fruntea, pometţii bărbia şi nasul – erau proeminente, acviline şi, cu toate acestea, dăltuite cu fineţe. Pielea uşor bronzată avea o pronunţată tentă aurie. Îşi purta cu mândrie părul bogat, ondulat şi încărunţit, uns cu gel şi dat peste cap, şi era înalt, având peste un metru optzeci şi cinci. Ceea ce-i atrase atenţia lui Evelyn, preocupând-o în mod deosebit, era supleţea lui ieşită din comun. Nu aducea cu slăbiciunea unui bulimic; era doar costeliv, iar înălţimea lui scotea asta şi mai bine în evidenţă. Era limpede că se îngrijea cu minuţiozitate, ţinându-şi pofta de mâncare în frâu, şi nu părea să aibă nici o slăbiciune în această privinţă. Ţinuta lui sugera încredere în sine şi autoritate, iar răceala de rău augur a ochilor trăda o voinţă de oţel şi o intransigenţă care o neliniştea.

Dintr-un anumit motiv, instinctul îi spunea că nu era arab – fapt confirmat de accentul lui, când se decise, în sfârşit, să vorbească. Nu i se adresă lui Evelyn, ci cuiva pe care ea nu-l observase, aflat undeva în spate.

— Dă-i nişte apă, ordonă el, cu voce calmă, cu o arabă care nu-i aparţinea în nici un caz unui indigen, dar care, în mod bizar, avea ceva ce îi amintea de Irak.

Un alt bărbat apăru alături de ea şi îi ridică la buze o sticlă cu apă minerală rece. Avea trăsături mohorâte, ameninţătoare, şi ochii morţi, ca ai indivizilor care o răpiseră din Beirut. Cel care o luase în captivitate părea să aibă la dispoziţie o adevărată armată particulară. Îşi lăsă deoparte gândul în timp ce sorbea cu recunoştinţă câteva înghiţituri, înainte ca omul cu figură întunecată se să retragă, dispărând iarăşi din vedere, precum o stafie.

Bărbatul din faţa ei se apropie de im dulap scund care se întindea de-a lungul peretelui şi trase un sertar. Evelyn nu putea să vadă ce anume făcea, dar auzi un zgomot asemănător cu al unei pungi de plastic sfâşiate. Îşi roti ochii prin încăpere cu o îngrijorare crescândă. Nu avea nici o fereastră şi era zugrăvită,

în întregime, într-un alb strident, acrilic. Dulapul cu sertare, alb şi strălucitor, acoperea întreaga lungime a peretelui. Încăperea părea întreţinută impecabil, fiind meticulos de eficientă – supărător de eficientă, îşi spuse Evelyn dintr-odată. O reflexie a stăpânului său, realiză ea.

În minte i se amestecau de-a valma mai multe gânduri îngrijorătoare.

Mai întâi, şi cel mai important, faptul că nu era legată la ochi. Răpitorii ei din Beirut – ei, asta se înţelegea de la sine, n-ar fi putut să valseze prin centrul aglomerat al oraşului cu feţele ascunse sub cagule. Dar aici... lucrurile stăteau cu totul altfel. Iar bărbatul nu era un mercenar. Se vedea limpede că era şeful. Iar nepăsarea cu care îşi arăta chipul nu era un semn de bun augur.

Pe urmă, hainele lui. Era îmbrăcat cu o cămaşă sport, pantaloni kaki, de doc, şi un bluzon albastru-închis. Ceea ce nu era o problemă. Problema era halatul alb, de medic, pe care îl purta peste ele. Într-o încăpere albă. Cu un dulap alb şi lung, cu o sumedenie de sertare. Şi, remarcă ea ridicând ochii, cu aceea lumină puternică pe care o găseşti de obicei într-o sală de operaţii.

Înghiţi cu greutate.

Nu îndrăznea să privească în spatele ei, în restul camerei, dar mintea ei completă decorul cu instrumentele chirurgicale pe care şi le imagina.

— De ce a venit să te vadă? întrebă bărbatul, cu spatele către ea.

Vorbea engleza cu accent european. Dacă ar fi trebuit să ghicească, ar fi spus că era italian, sau poate grec. Însă în momentul acela avea alte preocupări, mult mai presante.

Instinctul o îndemna să-l întrebe cine naiba era şi de ce pusese o bandă de asasini să o înhaţe de pe stradă, s-o îndese într-un portbagaj şi s-o aducă acolo, dar îşi ţinu indignarea în frâu. Gândul îi alergă înapoi, trecând în revistă evenimentele în urma cărora ajunsese acolo. Ştia că exista o legătură cu Farouk, cu prietenul lui ucis. Cu obiectele din Irak. Şi, foarte posibil, cu Ouroboros, dacă îşi aducea bine aminte. Ceea ce însemna că bărbatul în halat de laborator ştia exact ce anume căuta. Aşadar, nu ar fi fost înţelept să-l scoată din sărite.

— De ce mă aflu aici?

El se întoarse cu faţa. Ţinea în mână o seringă şi un garou de cauciuc. Dădu din cap către omul din spatele lui Evelyn, care aduse un scaun şi o măsuţă, aşezându-le în faţa ei. Omul în halat se aşeză şi puse, calm, seringa şi garoul pe măsuţă. Se întoarse spre ea, întinse mâna cu nepăsare şi îi prinse maxilarul în palmă. Îşi înfipse degetele în obrajii ei, strângând-o dureros, cu cruzime, dar nu tresări şi vocea nu îi tremură.

— Dacă vrem să ne înţelegem, îi spuse, trebuie să stabilim nişte reguli de bază. Regula numărul unu spune că nu trebuie să răspunzi niciodată la o întrebare cu o altă întrebare. S-a-nţeles?

O pironi cu privirea până când o văzu dând din cap. Apoi îşi slăbi strânsoarea şi buzele subţiri i se întredeschiseră într-un zâmbet vag.

— Aşadar, continuă el, şi aş prefera să nu mai fiu nevoit să repet, de ce anume a venit să te caute?

Evelyn îşi simţi pielea făcându-se ca de găină când îl văzu întinzându-se şi împingându-i mâneca în susul braţului. Îi simţi mirosul fin, de mosc, al loţiunii de bărbierit. Se enervă fiindcă aproape îi plăcu.

— Presupun că vorbeşti despre Farouk, zise ea, formulând fraza astfel încât să nu sune a întrebare.

Pe buzele bărbatului flutură un zâmbet. Pe un chip atât de plăcut, părea deconcertant de ameninţător.

— Pe asta o să ţi-o permit. Îi trase mâneca la loc. Şi, da, vorbesc despre Farouk.

Ea îl studie, neştiind de unde să înceapă.

— Avea nevoie de bani. Încerca să-mi vândă nişte obiecte din Irak. Artefacte mesopotamiene. Tăcu, ezitând, apoi se aventură: Mie mi se permite să pun întrebări?

El îşi strânse buzele cu un aer meditativ.

— Să vedem mai întâi cum o să ne înţelegem, îi spuse, privind-o ţintă în timp ce bătea uşurel cu două degete în braţul ei, pentru ca o venă să iasă în relief.

16

Hotelul nu era departe de secţia de poliţie şi părea logic să discute acolo.

La ora aceea, barul – scuze, aşa-numitul *lounge* – era practic pustiu. Mia îl conduse intenţionat pe Corben cât mai departe de colţul în care stătuse alături de Evelyn în seara precedentă, preferând terasa din curtea interioară. În Beirut, octombrie era o lună înmiresmată, plăcută – nu atât de fierbinte ca lunile din toiul verii, şi era prea devreme pentru ploile din iarnă. O vreme perfectă pentru o discuţie într-o cafenea în aer liber. Dar perfecţiunea pălea când discuţia era menită să scoată în evidenţă cea mai traumatizantă noapte din viaţa ei, la numai câteva ore după încheierea evenimentelor.

Îi povesti lui Corben toate întâmplările ce conduseseră către răpire, începând cu aerul preocupat al lui Evelyn şi continuând referirea ei la o întâlnire cu cineva „din trecut", un misit din Irak pe care nu-l mai văzuse de mulţi ani, cu apariţia „ca din senin" a acestuia, cu epitetul „complicat" folosit de ea pentru a descrie întreaga situaţie şi – ceea ce o făcu să se cutremure – cu androidul cu faţa ciupită de vărsat, de la bar.

După ce mintea ei istovită se limpezi încetul cu încetul, gândurile i se îndreptară, într-o străfulgerare, către bărbatul răpit împreună cu Evelyn şi se întrebă dacă nu cumva o fi fost misitul din Irak.

Corben îi ascultă povestea extrem de concentrat, atent la cele mai subtile amănunte. Îşi notă câte ceva într-un carneţel negru şi o întrerupse în mai multe rânduri, bombardând-o cu întrebări despre anumite detalii specifice, pe care ea şi le reaminti surprinzându-se pe sine însăşi. Dar avea senzaţia că nu erau de nici un folos. În amintirea ei, imaginile păleau – chipul androidului, masca automobilului, bărbatul cu care se întâlnise Evelyn – nici una dintre ele nu era suficient de limpede. Dacă vreunul dintre bandiţi ar fi avut o cicatrice urâtă pe obraz sau un cârlig în locul unei mâini, poate că ar fi fost altceva. Dar răpitorii nu aveau nimic care să-i scoată în evidenţă în mijlocul mulţimii, cel puţin nu în oraşul acela. Nu-i venea să creadă că în relatarea ei exista ceva care să-i fie de folos lui Corben şi se simţea tot mai deprimată pe măsură ce toate amănuntele care i-ar fi putut oferi o şansă de a-i readuce mama cât mai curând într-un loc sigur păreau să se retragă în ungherele întunecate ale minţii ei.

Ii povesti că Evelyn îşi uitase celularul şi îşi dădu brusc seama că propriul ei telefon nu-i fusese înapoiat. Îşi aminti şi despre apelul ciudat primit de mama ei, la care răspunsese Baumhoff. Incidentul îl intrigă pe Corben, care îi ceru să redea tot ce văzuse şi auzise cu toată acurateţea de care se simţea în stare. Îşi notă şi că era necesar să recupereze atât mobilul ei, cât şi pe al lui Evelyn, şi să discute cu Baumhoff despre convorbirea telefonică. Părea să fie extrem de importantă, ceea ce mai ridică întru câtva moralul Miei.

Corben o întrebă despre fotografiile polaroid, iar ea repetă ceea ce le spusese lui Baumhoff şi detectivilor, subliniind că nu le mai văzuse niciodată până atunci, că Evelyn nu i le arătase. Istorisirea ultimei părţi a poveştii – apariţia soldaţilor, schimbul de focuri, maşina – i se păru cea mai dureroasă. Corben o ascultă tot timpul cu răbdare şi empatie. O susţinu şi o urmări cu priviri pline de interes şi o ajută să redea totul, de la început până la sfârşit.

Nu păru foarte mulţumit de ceea ce auzise. Mia îl văzu aruncând o privire în jurul încăperii, apoi în sus şi către partea din spate a hotelului, de parcă l-ar fi măsurat.

Îi văzu fruntea încreţindu-se, cu îngrijorare.

— Ce s-a întâmplat?

El păru să-şi cântărească vorbele cu mare grijă.

— Aş vrea să vă mutaţi la alt hotel.

— De ce?

— Cred că e bine să luăm nişte măsuri de precauţie. Pentru orice eventualitate.

— Ce fel de eventualitate?

Corben se încruntă, ca şi cum nu ar fi vrut să atace subiectul, dar nu avea încotro. I se adresă calm şi fără grabă.

— Tipul de la bar v-a văzut stând împreună cu ea, purtând o discuţie îndelungată. Pe urmă v-aţi făcut apariţia pe alee, dându-le planul peste cap. Am impresia că e foarte probabil ca indivizii să-l fi vânat şi pe bărbatul cu care s-a întâlnit Evelyn, altfel nu s-ar mai fi ostenit să-l prindă, şi din câte mi-aţi spus, am impresia că a reuşit să scape din mâinile lor şi să fugă. Dacă aşa stau lucrurile, n-au reuşit să obţină tot ce voiau, şi asta din pricina – sau mai degrabă mulţumită – dumneavoastră. Ceea ce n-o să-i facă fericiţi, aşa că vor dori să afle ce aţi căutat acolo.

Ce relaţii aveţi cu Evelyn. Şi dacă sunteţi sau nu implicată în afacerea în care s-a vârât ea.

Mia simţi un fior prelingându-i-se pe ceafă.

— Vreţi să spuneţi că s-ar putea să vină după mine?

— N-au cum să afle ce ştiţi şi ce nu, dacă nu vorbesc cu dumneavoastră, afirmă Corben. Ceea ce n-o să se întâmple, nu vă faceţi griji, se grăbi el s-o asigure. Dar e necesar să fim prudenţi.

— Prudenţi? Cum adică prudenţi? Oamenii ăştia nu par să-şi facă nici un fel de probleme când înşfacă pe cineva de pe stradă.

Mia simţi zidurile terasei strângându-se în jurul ei.

— Ascultaţi-mă, îmi pare rău, nu vreau să vă sperii, dar aveţi dreptate. Indivizii ăştia nu glumesc. O să pun doi dintre oamenii noştri să vegheze asupra dumneavoastră, dar aici nu deţinem noi controlul. În funcţie de evoluţia situaţiei din următoarele zile, s-ar putea să preferaţi să vă lăsaţi proiectul în aşteptare pentru o vreme şi să părăsiţi ţara până ce se limpezesc lucrurile.

Mia îl fixă cu o spaimă mută, apoi scutură din cap nevenindu-i să creadă, consternată de turnura evenimentelor.

— Nu plec nicăieri. Mama mea a fost răpită, pentru numele lui Dumnezeu!

Cercetă chipul bărbatului, aşteptând ceva, un zâmbet, o mişcare a capului, ceva care să o asigure că potopul de scene violente revărsat de imaginaţia ei nu era decât o exagerare paranoică. Nu zări nimic. Totul era real. Se simţea pe punctul de a i se face greaţă. Vocea lui Corben răzbătu dincolo de năuceala ei.

— Spuneaţi că Evelyn locuieşte pe partea cealaltă a străzii?

— Da. E unul dintre motivele pentru care am ales hotelul ăsta.

— OK. Trebuie să-mi arătaţi unde anume. Să mergem până acolo. Eu o să arunc o privire rapidă, după care revenim aici şi vă faceţi bagajele.

Corben se ridică şi întinse mâna ca s-o ajute. Mia îl urmă şi îşi simţi picioarele ca de cauciuc. Se prinse de braţul lui până ce îşi recăpătă cumpătul.

El îi adresă un zâmbet liniştitor.

— O să vă reveniţi. Totul o să reintre în normal. O s-o aducem înapoi.

— O să am grijă să vă ţineţi promisiunea, murmură ea, gândindu-se că n-avea să-l mai scape din vedere înainte ca ea şi mama ei să se ascundă într-un loc sigur, de pe un alt continent.

17

Bărbatul în halat de laborator se lăsă pe spate, scrutând-o pe Evelyn cu ochii lui de şoim. Ceva părea să-l nedumerească.

— Vasăzică, o întrebă el cu voce acidă, omul ăsta, care doreşte cu disperare să vândă nişte antichităţi, trece peste două graniţe care stârnesc mai degrabă teama, venind să te caute, cu toate că – aşa cum ai recunoscut singură – nu l-ai mai văzut de mai bine de douăzeci de ani, nu te numeri printre clienţii lui şi nici măcar nu i-ai servit vreodată drept intermediar în afaceri. Vezi unde vreau să ajung? Se întrerupse, dus pe gânduri. Asta ne aduce, de fapt, înapoi la prima mea întrebare: de ce a venit să te vadă?

Evelyn simţi un fior rece alunecându-i pe şira spinării. N-are rost să-l mint sau să evit să pomenesc codicele, îşi spuse. Ştie. Neavând habar dacă îşi făcea o favoare sau îşi săpa singură groapa, îi răspunse cu vocea tremurând:

— Ştia că era posibil să mă intereseze una dintre piese.

Expresia feţei lui se îndulci, de parcă mica lor conversaţie ar fi izbutit să doboare o barieră. Ridică întrebător din sprâncene.

— Şi care ar fi aia?

— O carte, răspunse ea posomorâtă.

— Ah.

Bărbatul dădu uşor din cap şi se lăsă pe spate, părând satisfăcut. Îşi sprijini de buze degetele înclinate.

— Şi de ce credea că ai fi fost interesată?

Evelyn îşi drese glasul. Îi povesti ce se întâmplase la Al-Hillah, în 1977. Chemarea la locul descoperirii accidentale. Încăperile subterane. Vestigiile rămase în urma a ceea ce credea ea că fusese o societate secretă. Îi povesti şi despre existenţa Ouroboros, în încăpere şi pe cartea pe care o vindea Farouk.

În timp ce vorbea, studie chipul inchizitorului ei. Deşi părea limpede că povestea ei îl intrigase pe deplin, ar fi putut spune că simbolul nu-i era necunoscut. O întrebă dacă făcuse cercetări

legate de societatea aceea secretă, vrând să ştie ce anume descoperise în privinţa ei. Îi povesti despre Confrerie, despre similitudinile din documente şi despre discrepanţele de la faţa locului. Adevărul era că n-avea prea multe de spus. Cercetările ei se izbiseră de un zid. Era ca şi cum membrii societăţii secrete din încăperile subterane s-ar fi evaporat pur şi simplu.

Evelyn tăcu. Îi povestise tot ce ştia, cu excepţia unui singur lucru. Nu-l amestecase pe Tom. Nu ar fi putut spune cu certitudine de ce nu voia să-i pomenească despre el. Tom nu-i ceruse să nu vorbească nimănui despre interesul lui. Dar ea ştia. Ştia că nu-i mărturisise întreg adevărul. Era conştientă că nu-i spusese de ce se aflase de fapt acolo, ce anume îl adusese în locul acela şi ce ştia el despre de mult dispăruta societate secretă. Iar acum, stând cu mâinile şi picioarele încătuşate, pe un scaun metalic dintr-o încăpere fără ferestre, ştiu că bărbatul din faţa ei umbla după acelaşi lucru pe care îl căutase Tom cu atâţia ani în urmă. Ca urmare, dacă ar fi aflat despre Tom, ar fi fost mai mult decât interesat să extindă invitaţia pe care i-o făcuse ei, aducându-l acolo în acelaşi mod.

Gândindu-se la asta, simţi o vagă străfulgerare de mânie. Sau se simţi, mai degrabă, trădată. Ce ştia Tom de fapt? Şi – mult mai la obiect – ştia că mai existau şi alte persoane interesate de societatea secretă? Alte persoane, să spunem, nu tocmai prietenoase? Dacă Tom i-ar fi spus tot ce ştia, ar fi fost mult mai în siguranţă? Ar fi acţionat în alt mod? Nu era sigură că s-ar fi schimbat ceva. Trecuse atât de mult timp de atunci.

În ciuda îndoielilor care o măcinau, şi după atâţia ani, mai simţea încă imboldul de a-l proteja. Imbold pe care nu reuşea să şi-l explice pe de-a-ntregul. Exista, pur şi simplu. Un instinct care i-l sfida pe cel de conservare.

Şi, curios lucru, se simţea mai bine ştiind că îi ascundea ceva inchizitorului. Ştiind că i se împotrivea într-un anume fel. Era un soi de mică victorie. Din nefericire, el părea s-o simtă. Ceva îi schimonosi în treacăt trăsăturile, după care o întrebă:

— Aşa că ai renunţat la asta şi ţi-ai schimbat obiectul cercetărilor?

— Da, confirmă ea, cu voce plată.

El o studie. Evelyn îi susţinu privirea cu cea mai candidă expresie pe care reuşi s-o încropească, sperând că nelinişte

care o străbătea nu ajungea la suprafaţă, apoi îşi lăsă ochii în jos, privind în altă parte.

— Cine altcineva mai ştie despre descoperirea ta? o întrebă.

Deşi se aştepta la ea, întrebarea o făcu să se piardă cu firea. Încercă să-şi înăbuşe stânjeneala.

— Nimeni.

Răspunsul sunase prea defensiv, îşi spuse ea. Plus că inexactitatea era strigătoare la cer, iar el ştia asta.

— Adică, oamenii care au lucrat la săpături, ceilalţi arheologi şi voluntarii, bineînţeles, adăugă ea cu stângăcie. Şi am cerut informaţii de la o mulţime de persoane de la Universitate şi de la alţi specialişti.

Nu era sigură dacă acel prim „nimeni” nu venise prea repede.

Bărbatul în halat de laborator o fixă cu o privire tulburător de pătrunzătoare. Era ca şi cum i-ar fi pătruns în minte, îl simţea răscolindu-i-o şi ar fi vrut să-l alunge. În cele din urmă, el dădu din cap şi se aplecă.

— Îmi dai voie?

Luă garoul de cauciuc. Evelyn se înfioră.

— Ce faci?

El îşi ridică mâinile într-un gest liniştitor.

— Nu vreau decât să-ţi iau nişte sânge. N-ai de ce să te îngrijorezi.

Ea îşi mişcă braţul în dreapta şi în stânga, încercând să-l împiedice.

— Nu, te rog, nu...

Bărbatul o plesni cu putere şi îi prinse din nou fălcile în palmă, numai că de data asta strânsoarea lui era ca o menghină. Când se aplecă ameninţător, aducându-şi faţa la numai câţiva centimetri de a ei, ochii îi erau duri ca oţelul. Îi vorbi şuierând răspicat cuvintele:

— Nu face ca totul să fie mai rău... pentru tine.

O ţinu aşa preţ de o clipă în care ei i se tăie răsuflarea, lăsându-şi vorbele să-şi facă efectul, apoi îi dădu drumul şi începu să-i înfăşoare garoul în jurul braţului, mai sus de cot.

Evelyn stătea încremenită, şocată şi redusă la tăcere, urmărindu-i mişcările.

El îi întoarse braţul cu partea interioară în sus şi îl lovi uşor cu degetele lungi şi subţiri. O venă pulsă, reliefându-se. Bărbatul întinse mâna după seringă. Fără să arunce nici o privire către Evelyn, înfipse acul în venă. Îndepărtă garoul cu o mişcare de expert, lăsând sângele să ajungă iarăşi în josul braţului. Aşteptă o clipă, apoi începu să ridice încet pistonul seringii, sugându-i sângele.

Evelyn simţi greaţa urcându-i-se în gât. Privi în altă parte, către peretele din partea opusă a încăperii, încercând să pună capăt senzaţiei neplăcute.

— N-a fost un debut rău, comentă el cu detaşare. Din nefericire, o să fie nevoie să-ţi mai pun câteva întrebări neplăcute. Pentru început, trebuie să aflu cine altcineva mai ştie că eşti interesată de această grupare dispărută. Trebuie să aflu, totodată, cu exactitate, tot ce ţi-a spus micul nostru prieten, misitul, incluzând şi modul în care a intrat în posesia artefactelor şi, mult mai important, unde le ţine. Şi în cele din urmă, vreau să ştiu cum îl pot găsi. Acum, înainte de a-mi răspunde, vreau să-ţi cer să fii cât mai sinceră şi să-mi oferi cât mai multe amănunte cu putinţă. Îţi pot provoca durerea prin atât de multe metode, încât îmi este greu să le înşir şi, sincer, aş prefera să nu fiu nevoit să le aplic. În afară de asta, chiar nu am nici un interes să-ţi fac rău. Pari mulţumitor de sănătoasă. O întreagă viaţă de eforturi fizice moderate, ca a ta, pare să fie cel mai indicat regim de trai. Mi-ai putea fi de mare folos în munca mea. Însă am mare nevoie de nişte răspunsuri şi, dacă o să fiu nevoit să-ţi smulg adevărul cu forţa, presupun că nişte vătămări bine localizate nu vor afecta, în esenţă, celelalte părţi folositoare ale organismului tău.

Evelyn nu ştia cum să-i interpreteze cuvintele, care îi răsunau, şocante, în urechi. Celelalte părţi folositoare ale organismului tău? Ce naiba voia să spună cu asta? Mintea ei se împotrivi asaltului de aluzii cumplite înainte de a fi tot mai învăluită de ameţeală, pe măsură ce sângele i se scurgea încet. Minutele se dilatară, până ce simţi, în sfârşit, acul ieşindu-i din braţ.

Bărbatul în halat se ridică, ţinu seringa în lumină, o clătină încet şi păru mulţumit de rezultatul muncii sale.

O astupă şi o aşeză pe masa de lucru. Luă altceva în mână, se întoarse şi se aşeză. Evelyn văzu că adusese o altă seringă, una mai mică, şi o fiolă plină cu un lichid de culoarea paielor decolorate. Avea şi un mic tampon de vată îmbibat cu alcool, cu care astupă gaura minusculă din braţul ei. Apoi se întinse după seringă şi după fiolă şi trase conţinutul celei de a doua în cea dintâi.

— Ştiu deja că n-ai fost de deplin sinceră în privinţa persoanelor care cunosc obiectul micii tale fascinaţii. Ochii şi vocea ne trădează mult mai mult decât ne putem imagina, dacă cineva ştie ce să caute.

Elimină toate bulele de aer rămase pe canalul acului şi se întoarse spre ea. În ochii cu care o pironi din nou străluci cruzimea.

— Eu ştiu, o avertiză, apoi întinse mâna, îi prinse braţul, goli în el conţinutul seringii şi adăugă: Iar asta e o mică mostră din ceea ce te poţi aştepta să simţi dacă o să continui să nu-mi spui tot adevărul.

În timp ce privea lichidul dispărându-i în corp, Evelyn îşi simţi inima strânsă în pumnul de fier al groazei, îşi ridică ochii către răpitorul ei, cu mintea potopită de panică, cu ochii scrutându-i chipul impasibil în căutarea unui indiciu, cu răsuflarea din ce în ce mai grăbită şi mai sacadată. Deschise gura, dând să rostească o întrebare care îi pieri de pe buze când o senzaţie stranie, de arsură, se răspândi în jurul înţepăturii. Persistă o clipă, apoi prinse să se întindă în ambele direcţii, croindu-şi drum în jos, către vârfurile degetelor, şi în sus, către piept; pe măsură ce lichidul era purtat de sânge, crescu repede în intensitate, de la o durere usturătoare către agonia unui pârjol cumplit, până ce simţi că toate venele din corpul ei erau în flăcări, de parcă întregul sistem cardiovascular i s-ar fi transformat într-un ansamblu de conducte pline de combustibil aprins.

Acum tremura violent, cu trupul crispat de durere, cu vederea înceţoşată, cu buzele palpitând, cu fruntea brobonită de sudoarea ce i se prelingea pe faţă.

Se simţea de parcă ar fi fost prăjită la un foc aprins în interiorul ei.

Bărbatul în halat de laborator se mulţumea să stea, privind-o liniştit. Ridică fiola în faţa ochilor ei, părând sincer impresionat de micul obiect.

— O substanţă cu adevărat interesantă. Se numeşte capsaicină. Se obţine din ardeiul iute, deşi a muşca dintr-o enchilada nu e totuna cu a ţi se pompa concentratul ăsta în sânge, nu-i aşa?

Zâmbetul lui afectat şi strâmb se pierdu în ceaţă când ea clipi ca să-şi îndepărteze lacrimile, tremurând din pricina durerii mistuitoare.

— Ardeiul iute e un mic rod extraordinar, continuă el pragmatic. Ne spune foarte multe despre natura umană. Uite, gândeşte-te bine la asta. Faptul că te usturăatât de tare când muşti din el e, în termenii biologiei evoluţioniste, un mecanism de apărare. Aşa pune planta animalele pe fugă şi reuşeşte să scape nemâncată. Ceea ce funcţionează perfect în cazul tuturor animalelor, cu excepţia noastră, a oamenilor. Nu, cu noi nu merge, noi suntem altfel. Noi culegem acest mic rod roşu, fără să ne ferim de el. Mergem în căutarea lui, îl plantăm, ne delectăm cu el. Ne oferă o plăcere perversă. În primul rând, ni-l punem în mâncare. Intenţionat. Cu bună ştiinţă. Savurăm suferinţa pe care ne-o produce. Ceea ce e o nimica toată pe lângă plăcerea perversă pe care ne-o oferă când îl folosim ca să-i facem pe alții să sufere. Ştii că maiaşii pedepseau fetele îndărătnice, frecându-le cu ardei ochii sau organele genitale, atunci când virginitatea le era pusă sub semnul întrebării? Incaşii obişnuiau să se aşeze cu spatele spre vânt faţă de duşmanii lor şi, înaintea bătăliilor, ardeau în aer liber cantităţi uriaşe de ardei iute. Chiar şi în zilele noastre, chinezii îl folosesc ca să-i tortureze pe călugării tibetani. Îi leagă în jurul unor îl focuri puternice şi aruncă ardei în flăcări. Intensifică arderea, ca să nu mai vorbim despre ceea ce se întâmplă cu ochii călugărilor. Şi ştii care e cel mai surprinzător lucru? Acum s-a descoperit că are un potenţial imens în calitate de analgezic. Uite până unde merge ingeniozitatea umană!

Îşi irosea cuvintele pe Evelyn. Ea îi vedea buzele mişcându-se şi auzea frânturi de fraze, dar creierul potopit de durere îşi pierduse abilitatea de a le pricepe. Valul de suferinţă i se năpustea în fiecare neuron, răvăşind-o până în adâncurile

fiinţei. Încercă să se agaţe de ceva dătător de speranţă, de o imagine sau de un gând care ar fi reuşit cumva să contrabalanseze durerea, şi mintea i se blocă în jurul chipului Miei, nu din momentele în care urla pe alee, ci din cele în care surâdea radios, aşa cum se întâmpla de cele mai multe ori. Era pe punctul de a-şi pierde cunoştinţa când, tot atât de brusc cum o cuprinsese, dogoarea începu să-şi piardă tăria. Respiră de câteva ori adânc, încordându-se în aşteptarea unui alt val de durere, temându-se de reîntoarcerea ei, dar asta nu se întâmplă. Se stinse pur şi simplu, ca orice vâlvătaie.

Bărbatul în halat o studia cu un interes lipsit de compasiune, de parcă ar fi fost un cobai închis într-o cuşcă. În ochii lui de gheaţă nu se zărea nici cel mai mic licăr de îngrijorare. În loc de asta, îşi privi nepăsător ceasul şi dădu imperceptibil din cap, ca pentru sine însuşi, parcă întipărindu-şi în memorie reacţia ei şi timpul după care se încheiase.

În mintea lui Evelyn dădură buzna ultimele cuvinte rostite de el înainte de a-i face injecţia. Spusese că era vorba de o mică mostră din ceea ce ar fi putut-o aştepta.

Gândul o făcu să se cutremure.

Nu doar o mostră. O mică mostră. Nu se simţea în stare nici măcar să încerce să-şi imagineze ce ar fi simţit dacă primea o doză întreagă.

El o privi revenindu-şi şi dădu din cap către spectrul din spatele ei. Acesta apăru fără nici un cuvânt, îi oferi o altă înghiţitură de apă, apoi se retrase în umbră. Bărbatul în halat îşi lăsă capul într-o parte şi se aplecă, privind-o cu mai multă atenţie.

— Ai ceva să-mi spui? o întrebă el cu răceală.

18

Mia ieşi din hotel împreună cu Corben şi traversă rue Commodore alături de el, simţindu-se neobişnuit de vulnerabilă. Era o senzaţie bizară. Avea furnicături neplăcute în fiecare por şi se pomeni studiind cu suspiciune chipurile oamenilor de pe strada aglomerată, în căutarea unor ameninţări ascunse, şi uitându-se cu încordare până şi la grupul de şoferi de taxi aflaţi în aşteptare.

Se ţinu cât mai aproape de Corben când acesta se opri lângă maşina lui şi scoase din torpedou o mică pungă de piele. Îi aruncă o privire fugară şi observă că şi el urmărea cu atenţie oamenii şi toate mişcările din preajma lor. Nu ştia dacă asta ar fi trebuit s-o consoleze sau s-o îngrijoreze şi mai mult. Se apropie, instinctiv, şi mai mult de el în timp ce mergeau pe trotuar, îndreptându-se către intrarea în blocul mamei ei.

Când Evelyn pusese pentru prima oară piciorul în Beirut, oraşul încă se mai scutura de praful adunat în ani de zile de „necazuri”, cum le numeau localnicii cu stoicism. Guvernarea centralizată exista doar cu numele, iar comodităţile de bază, de genul electricităţii şi al liniilor telefonice, se dobândeau cu greutate. O locuinţă aflată vizavi de hotelul Commodore era cea mai indicată opţiune. Serviciile oferite non-stop oaspeţilor hotelului se extindeau către vecinii lor apropiaţi. Universitatea reuşise să-i asigure, la cel de-al doilea etaj al unei clădiri acoperite cu stuc cenuşiu, situate vizavi de hotel, un apartament decent care devenise, de atunci, căminul ei. Poate că nu oferea cea mai grozavă privelişte din oraş – nu vedeai marea şi cerul în flăcările apusului, nici lanţul monumental de munţi dinspre est – dar cel puţin nu era nevoită să stea cu nasul lângă o mică lampă de gaz ca să citească după ce vâlvătăile apusului piereau dincolo de orizont. În plus, barmanul hotelului prepara un martini acceptabil, iar lista de vinuri era mulţumitoare şi cu preţuri convenabile.

De-a lungul anilor. Mia îşi vizitase mama în mai multe rânduri. Înainte de a merge la facultate, apartamentul fusese casa ei de vacanţă. De când îşi luase în primire postul din Beirut, venise de două ori în vizită, dar nu mai simţise acelaşi lucru. Ştia că nici acum nu avea să-l simtă.

Îi atrase atenţia lui Corben că ajunseseră în dreptul clădirii. El îşi aruncă privirea în susul şi în josul străzii, ca din întâmplare, înainte de a o conduce dincolo de uşa din fier şi sticlă, pătrunzând în holul de la parter. Casa era construită în stilul anilor 1950, o clădire cu şase niveluri, cu balcoane solide întinzându-se de-a lungul întregii faţade.

Avea un aer modernist, în stil Bauhaus – ceea ce însemna că îi lipseau soneriile electronice şi celelalte echipamente de

securitate specifice construcţiilor recente. Uşile holului se încuiau noaptea, dar erau deschise în timpul zilei.

Se urcară în lift, un model vechi, cu uşă din gratii metalice, care scârţâia şi trebuia închisă cu mâna, şi urcară la etajul al doilea. Palierul era întunecat, având o singură fereastră ce dădea către un hol interior, dar Mia apăsă pe un comutator cu temporizare. Pe fiecare nivel erau câte două apartamente şi ea îl conduse pe Corben către cel din stânga. El se postă în faţa uşii şi studie o clipă yala. Aruncă o privire către uşa celuilalt apartament, situată în partea opusă a palierului, apoi i-o arătă Miei cu un semn al capului.

— Faceţi-mi o favoare şi staţi acolo, se poate?

O aşeză astfel încât să stea cu spatele către uşă.

— E bine aşa?

— Perfect.

El rămase o clipă locului, ascultând, apoi mulţumit fiindcă erau singuri, se apropie de nou de apartamentul lui Evelyn.

Mia nu înţelesese ce sens avea mica lui rugăminte. Îl văzu desfăcând fermoarul punguţei de piele şi scoţând din ea câteva instrumente subţiri. Apoi începu, cu nonşalanţă, să descuie yala cu şperaclul.

Mia îşi răsuci cu prudenţă capul şi observă că o aşezase astfel încât ceafa ei astupa vizorul din uşa celuilalt apartament. Se întoarse iarăşi către Corben şi îl privi uluită.

— Credeam c-aţi spus că sunteţi consilier economic, şopti ea în cele din urmă.

El îi aruncă o privire şi ridică cu nepăsare din umeri.

— Aşa scrie pe cărţile mele de vizită.

— Corect. Şi de care dintre specializările în afaceri ţine intrarea prin efracţie?

El se strâmbă într-un ultim efort de concentrare şi yala cedă exact în momentul în care se stingea lumina. Îi adresă Miei un zâmbet larg, sugestiv, plin de satisfacţie de sine.

— A fost un curs facultativ.

Ea surâse, însufleţindu-se uşor şi scăpând de senzaţia stânjenitoare. În momentul acela, orice destindere era binevenită.

— Şi eu care credeam că nimeni nu-şi mai aminteşte nimic din ce a învăţat în facultate!

— Trebuie să ştii să-ţi alegi cursurile potrivite, ăsta-i tot secretul.

Ea îi aruncă o privire nesigură, apoi, brusc, înţelese.

— Sunteţi de la CIA, nu-i aşa?

Corben nu se grăbi să-i răspundă. Ea îi analiză tăcerea, apoi adăugă, posomorâtă:

— De ce am dintr-odată impresia că toată povestea e mult mai serioasă?

Chipul lui se înnegură, alarmând-o.

— Ştiaţi deja că e serioasă.

Cuvintele şi modul în care le pronunţă se întipăriră în mintea Miei. El păru să-i simtă spaima, pentru că adăugă pe un ton liniştitor:

— Sunteţi pe mâini bune. Să rezolvăm lucrurile unul câte unul.

O privi, aşteptând un gest aprobator al capului, pe care ea reuşi să-l schiţeze în cele din urmă.

Corben deschise uşa împingând-o cu grijă. Dădea într-un hol minuscul, din care se vedea camera de zi. Aruncă o privire înăuntru. Aflându-se pe o stradă îngustă şi fiind înconjurat de clădiri înalte, apartamentul nu era prea luminos, iar liniştea era morbidă.

Intră şi îi făcu semn Miei să-l urmeze.

Camera de zi era spaţioasă, cu o fereastră şi cu două uşi glisante, ce dădeau într-un balcon cu vedere spre stradă. Arăta aşa cum şi-o amintea Mia dintotdeauna, mobilată confortabil, cu sofale pufoase şi covoare persane, înăuntru domnea dezordinea unei vieţi de călătorii şi explorări: manuscrise înrămate şi gravuri pe pereţi, relicve şi artefacte pe mici suporturi, pe rafturi şi pe bufete, şi teancuri de cărţi pretutindeni. Îşi aruncă privirea prin încăpere, sorbind din ochi atmosfera care spunea atât de multe. Vorbea despre viaţa plină a lui Evelyn, despre devotamentul ei faţă de drumul pe care şi-l alesese. Genera acea senzaţie de intimitate tihnită, uşor învechită şi îmbibată de povestea propriei vieţi, a cărei lipsă făcea ca ultima locuinţă a Miei, micul ei apartament închiriat din Boston, să pară indiscutabil pustie. Actuala ei locuinţă – camera de la hotelul Commodore – nu merita nici măcar să fie adusă în discuţie. Rătăci prin camera imensă ca prin ceaţă, năucită de amintirile

care o potopeau. Se opri în faţa manuscriselor înrămate, atrasă de reprezentările ciudate ale trupului omenesc şi de vârtejul de inscripţii care le încadrau, apoi îl zări pe Corben îndreptându-se către celelalte camere ale apartamentului. Îl urmă şi îl văzu ieşind din camera mamei ei, aruncând o privire în dormitorul pentru oaspeţi şi în baie, după care trecu pe lângă ea, revenind în camera de zi.

Mia ezită în cadrul uşii, apoi păşi în camera mamei sale. Lumina după-amiezii se strecura prin perdelele de tul, scăldând încăperea într-o moliciune îmbietoare. Nu mai intrase acolo de ani întregi. Mireasma de neconfundat, intensă şi caldă, o învălui imediat, chiar după ce trecu pragul. Se simţi iarăşi ca la zece ani, când intra acolo în miez de noapte, încovrigându-se în patul mamei, cuibărindu-se alături de ea. Se apropie de măsuţa de toaletă şovăind. În jurul oglinzii erau lipite fotografiile ei, înfăţişând-o la toate vârstele. Ochii i se opriră asupra celei făcute când nu avea încă cincisprezece ani, în care zâmbea alături de Evelyn, printre ruinele de la Baalbek. Ţinea foarte bine minte ziua aceea. Simţi imboldul de a o lua cu ea, dar ideea îi făcu rău, aşa că o lăsă acolo.

Căzu brusc pradă tristeţii la gândul că era un oaspete nepoftit în sanctuarul mamei sale şi îngrijorarea pentru soarta ei o străbătu ca un spasm. Ieşi din dormitor cu inima grea şi se întoarse în camera de zi. Corben era acolo, uitându-se prin rafturile lui Evelyn. Mia încercă să se aline cuprinzându-şi trunchiul cu braţele, se rezemă de marginea ferestrei de lângă balcon şi îşi coborî privirea către strada aglomerată, uitându-se la oamenii care trândăveau prin preajmă şi dorindu-şi ca Evelyn să reapară printre ei, teafără şi nevătămată.

În schimb, văzu o berlină Mercedes bleumarin de clasă E, care trecu discret pe lângă clădire, oprindu-se ceva mai încolo de hotel.

19

Corben evaluă încăperea cu ochiul unui expert şi îşi dădu seama că avea să fie necesară o a doua vizită – mai îndelungată şi mai meticuloasă – imediat după ce o instala pe Mia într-un loc sigur.

Trebuia să arunce o privire şi în biroul lui Evelyn din campus, cât mai curând cu putinţă. Detectivi autohtoni aveau să percheziţioneze în scurtă vreme ambele locuri – aici nu se mişcau atât de repede precum cei de acasă, fapt care, de data asta, îi convenea de minune. Şansa îi punea la dispoziţie un interval de timp, iar el ştia că trebuia să profite.

Totul se petrecuse pe neaşteptate, iar ironia era că totuşi risca să rateze ocazia pe de-a-ntregul. În mod normal, nu ar fi trebuit să se ocupe de un caz de genul răpirii lui Evelyn, cel puţin după ce ar fi constatat că nu exista nici o implicaţie politică, ceea ce fusese limpede de la bun început. Acum se afla acolo, în apartamentul ei, dintr-o cu totul altă cauză. Atât la ambasadă, cât şi printre colegii săi de la CIA, era cunoscut drept specialist în problemele din Irak. Aşa stând lucrurile, tot ce avea legătură cu această ţară ajungea în cele din urmă inevitabil pe biroul lui. Acesta era motivul pentru care îi povestise Baumhoff în dimineaţa aceea – iniţial cu nepăsare – despre răpirea lui Evelyn, arătându-i şi fotografiile polaroid.

Urma care pornea din laboratorul subteran din Irak se răcise de mai bine de trei ani. De atunci, umblase prin alte ţări şi îndeplinise multe alte însărcinări, dar rămăsese cu un ochi aţintit asupra acelui cerc derutant, sperând că nu avea să scape nici un indiciu şi nici un punct de reper care ar fi ieşit la lumină. Iar sârguinţa şi perseverenţa lui îşi primeau acum răsplata. Cu puţin noroc, poate – poate, ăsta era cuvântul potrivit – urma avea să redevină din nou fierbinte.

În viaţă, reversul medaliei apărea întotdeauna. Stătuse acolo destul de mult timp ca să ştie cât adevăr ascundeau aceste cuvinte.

Se uită la Mia, care stătea lângă fereastră, apoi se îndreptă spre biroul de stejar din colţul opus al camerei. Era plin de dosare, de manuale şi de materiale didactice. Dar el era mult mai interesat de laptopul aşezat într-o margine. Când îl scoase din priză, observă agenda groasă şi uzată a lui Evelyn. Cele două pagini la care era deschisă acopereau săptămâna în curs. Deasupra ei se afla o carte de vizită de modă veche, cu marginile uşor zdrenţuite. O ridică. Era a unui arheolog din Rhode Island. O folosi ca semn de carte, punând-o în agenda pe

care o închise apoi, aşezând-o deasupra laptopului. Avea de gând să o studieze şi pe ea.

Sub agendă era un dosar vechi, cu coperte de piele. Avea ceva care îi atrase atenţia, aşa că îl deschise. Poziţia în care se afla sugera că Evelyn îi răsfoise chiar înainte de a pleca de acasă, în seara precedentă. Prima imagine, o gravură în lemn înfăţişând un şarpe care îşi devora coada, îl privi imediat ce deschise dosarul, trimiţându-i un val de adrenalină în vene.

Pista se înfierbântase considerabil, pe neaşteptate. Şi chiar în clipa aceea, izbucnirea bruscă a Miei îi spulberă entuziasmul cu o eficienţă brutală.

— Ei sunt, izbucni ea, întorcându-se spre Corben, cu ochii radiind de spaimă. Sunt aici.

El se repezi la fereastră şi privi afară. Mia îi arăta trei bărbaţi care mergeau pe trotuar, către intrarea hotelului. Sângele îi pierise din obraji.

— Au venit după mine!

— Sunt tipii pe care i-aţi văzut azi-noapte?

Ea înclină din cap.

— Cel din mijloc e individul ciudat din barul hotelului. Cred că cel din stânga lui îl însoţea când o urmăreau pe mama prin centrul oraşului. În ceea ce-l priveşte pe ultimul, nu sunt sigură.

Corben îi cântări cu privirea. Ochii săi antrenaţi surprinseră indicii abia perceptibile, oferite de limbajul trupurilor, care indicau că bărbatul din mijloc, cel cu părul negru ca smoala, era şeful bandei. Înaintau cu mişcări fluide, mergând în şir indian pe trotuarul îngust, măturând strada cu priviri discrete şi fiind extrem de atenţi la tot ce îi înconjura. Corben le studie trupurile, în căutarea semnelor care să indice existenţa unor arme, şi ochii lui experimentaţi desluşiră, chiar şi de la etajul al doilea, o umflătură sub haina şefului.

Mia nu-şi dezlipea privirea de ei.

— Au de gând să intre, pur şi simplu, în hotel şi să mă caute? Pot face asta? Ziua în amiaza mare?

— Pot, dacă au legitimaţii de la Securitatea Internă. Ceea ce e foarte posibil. Fiecare miliţie are partea ei de agenţi. E posibil să aibă legături cu una dintre ele.

În mintea lui se derula un scenariu mult mai îngrijorător în timp ce duse mâna la telefonul celular şi formă un număr

apăsând tasta de apelare rapidă. Avea în jur de o duzină de „legături” locale – selectate mai ales dintre membrii fostelor miliţii, care aveau propriile lor „cercuri de încredere”, precum şi dintre ofiţerii din serviciile de informaţii libaneze, foste şi actuale – la care putea apela ca întăriri, dacă şi când era nevoie. Fiecare legătură avea propria sa zonă de influenţă şi era utilă într-o anumită parte a oraşului.

Telefonul sună de două ori, după care îi răspunse o voce de bărbat.

— Sunt Corben, îl anunţă el, plat. Am nevoie de întăriri la Commodore. Sunt trei tipi, sau poate mai mulţi, care intră în hotel. Îşi aruncă ochii pe geam, apoi adăugă: Nu închide.

Rămase lângă Mia în tăcere, uitându-se amândoi la ucigaşii care se apropiau de hotel. Muşchii i se încordară. De momentul adevărului nu-l mai despărţeau decât câteva secunde.

Jos, cei trei bărbaţi ajunseră la intrarea hotelului. Nu intrară. Nici măcar nu se uitară într-acolo. Îşi continuară drumul, trecând pe lângă două maşini parcate, pe lângă Grand Cherokee-ul lui Corben şi traversând apoi strada.

Scenariul lui alternativ era corect. Veneau drept către ei.

20

Mia îi privea pe ucigaşii care traversau, înţelegând cu o spaimă ameţitoare că se îndreptau spre apartamentul lui Evelyn. Când îi văzu dispărând din vedere, ascunşi de balconul ieşit în afară, i se crispă tot trupul. Nu avea de gând să iasă ca să le urmărească înaintarea. Se întoarse spre Corben.

— De unde ştiu că suntem aici? îl întrebă.

— Nu cred c-au venit să vă caute. E prea curând pentru asta. Vor să percheziţioneze apartamentul. Îşi duse din nou telefonul la ureche. Trebuie să trimiţi pe cineva aici cât mai repede. Suntem în clădirea de vizavi de hotel. La etajul al doilea. E apartamentul lui Evelyn Bishop. Grăbeşte-te, indivizii vin chiar acum, se răsti el în telefon, apoi închise.

Îşi îndesă cu hotărâre dosarul sub haină şi sub curea, potrivindu-şi-l în dreptul şalelor, şi o prinse pe Mia de braţ.

— Haide, o îndemnă, conducând-o spre uşă.

Se năpustiră pe palier, dând nas în nas cu o femeie care ieşea pe uşa de vizavi. Ea îngheţă la vederea celor doi străini care năvăleau din apartamentul lui Evelyn. Ezită, apoi începu să spună ceva în limba arabă, dar Corben o întrerupse, adresându-i-se cu glas răstit:

— Intraţi înapoi, încuiaţi uşa şi staţi departe de ea. Aţi înţeles?

Femeia îşi plimbă ochii de la el către Mia şi înapoi, alarmată şi nedumerită.

— În clipa asta, îi ordonă iarăşi Corben, apropiindu-se de ea şi împingând-o în apartament.

Femeia dădu din uşor din cap, dispăru în spatele uşii şi încuie yala, aşa cum i se ceruse.

Indicatorul „în folosinţă” al liftului se aprinse, urmat de un pocnet sonor şi de zumzetul motorului care pornea. Cabina cobora de la ultimul etaj către holul de la parter. Ucigaşii aveau să-şi facă apariţia în curând.

Corben se îndreptă spre scările de lângă puţul liftului şi ascultă preţ de o clipă. Se trase înapoi, se uită în susul treptelor şi se strâmbă. Ideea nu-i era pe plac. Uşa care dădea pe acoperiş putea fi încuiată. Vecinii puteau să se amestece. Prea multe necunoscute.

— Ce e? întrebă Mia. Ce facem?

— Intrăm.

Se întoarseră în apartamentul lui Evelyn. Corben închise cu grijă uşa şi răsuci butonul yalei, încuind-o. Văzu că Evelyn avea şi un lanţ de blocare şi întinse mâna, pregătindu-se să-l plaseze în locaşul său, apoi se răzgândi şi îl lăsă să atârne. Ştia că lanţul ar fi indicat că în apartament se afla cineva, ceea ce era ultimul lucru pe care şi-l dorea. Şi mai ştia că nu avea la dispoziţie decât câteva secunde în care să încropească un plan. Aruncă o privire către uşile glisante din sticlă ale balconului, apoi către fereastră, luă o decizie şi se întoarse spre Mia.

— Trage draperiile. Cât mai bine cu putinţă. Nu vreau să pătrundă înăuntru nici un strop de lumină. Şi închide uşile dormitorului.

Ea făcu ceea ce i se ceruse, cufundând camera de zi într-un întuneric apăsător. Între timp, Corben înşfăcase apărătoarea de pânză a unui braţ de canapea şi luă la rând veiozele şi

candelabrul din camera de zi, zdrobind becurile între degete cu o eficienţă rece. Făcu acelaşi lucru cu lampadarul din holul de la intrare.

Mia închise uşile dormitorului, se grăbi să se-ntoarcă şi dădu de Corben în bucătărie, scotocind prin sertare. Scoase două cuţite de bucătărie şi le verifică tăişurile. Îl alese pe cel care părea mai solid şi şi-l vârî sub curea, într-o parte. Mia îl privea uluită.

— Te rog, spune-mi c-ai un pistol ascuns într-un toc prins de gleznă, sau aşa ceva, zise ea pe jumătate în glumă, pe jumătate în serios.

— E în maşină, răspunse el, sumbru.

Fiind american, era privit cu un grad sporit de neîncredere în oraşul sub tensiune, unde sintagmele „consilier economic” şi „ataşat cultural” te duceau cu gândul la un pseudonim CIA. O umflătură ce trăda existenţa unui pistol – şi care era foarte probabil să fie remarcată de cetăţenii acestui oraş – echivala cu o moarte ridicolă. De aceea, Glock-ul şi Ruger-ul stăteau într-un compartiment încuiat al jeepului, cu excepţia cazurilor când situaţia impunea folosirea unuia dintre ele, sau chiar a amândurora. Şi nu avusese impresia că ar fi fost vorba de aşa ceva.

Încă un caz în care o privire retrospectivă punea lucrurile într-o altă lumină.

Corben trecu în revistă bucătăria. Era înghesuită într-un colţ al apartamentului şi avea o uşă de sticlă ce dădea într-un balconaş. Alături de aceasta era un frigider înalt, un model vechi, masiv, iar de-a lungul unui perete se înşiruiau mese şi dulapuri. Traversă încăperea, îndreptându-se către peretele exterior, şi privi afară. Observă că uşa balconaşului nu avea draperii sau jaluzele. Ceea ce, de fapt, nici nu conta. El hotărâse deja că acela era locul unde aveau să se retragă. Scoase dosarul lui Evelyn şi i-l întinse Miei. Ea aruncă o privire curioasă către dosar şi una întrebătoare către Corben.

— Rămâi aici şi ai grijă de dosarul ăsta în locul meu, îi spuse el. Închide uşa după mine şi las-o aşa până mă întorc. Se îndreptă spre ieşire, arătând uşa balconului. Şi ţine-o pe aia deschisă.

Ea dădu să obiecteze, dar cuvintele îi pieriră de pe buze. Corben văzu că era şocată şi se opri o clipă.

— O să scăpăm de aici, adăugă ferm, cu ochii plini de convingere.

Mia reuşi să dea din cap abia perceptibil, fără tragere de inimă, înainte ca el să iasă în goană din bucătărie.

Închise uşa în urma lui, cu sângele pulsându-i zgomotos în urechi. Se întoarse şi mătură cu privirea bucătăria şi balconul de dincolo de ea, apoi ochii îi căzură pe dosarul pe care îl ţinea în mâini. Se holbă la el o clipă, cu o curiozitate nervoasă, apoi îl deschise.

Afară, Corben străbătu în grabă apartamentul întunecos şi se opri lângă uşa de la intrare. Se uită prin vizor exact în clipa când mecanismul de blocare a uşii ascensorului se deschise cu un pocnet abia audibil. Ştia că nu risca nimic dacă urmărea orice mişcare de afară, fiindcă încăperea din spatele lui era cufundată în întuneric. Auzi scârţâitul grilajului metalic al uşii interioare a liftului şi doi dintre oamenii pe care îi văzuse pe stradă ieşiră din cabină. Înţelese că celălalt rămăsese la parter, stând de pază. Cei trei erau profesionişti. Ştiau foarte bine ce aveau de făcut. Gândul îi spori şi mai mult încordarea. Îi urmări în timp ce bărbatul cu faţa ciupită de vărsat pe care i-l descrisese Mia, povestindu-i că îl văzuse în bar, aprinse lumina şi inspectă palierul.

Mulţumiţi că nu avea cine să-i întrerupă, cei doi se întoarseră către uşa apartamentului lui Evelyn. Corben strânse pumnii şi îşi simţi muşchii crispându-se când îi văzu scoţând câte un pistol automat de 9 milimetri, montându-i amortizorul şi băgând câte un glonţ pe ţeavă. Cel ciupit de vărsat îi făcu semn subordonatului său, cerându-i s-o ia înainte.

Corben respiră adânc şi se trase într-o parte. Uşa avea să-l ascundă când se deschidea. Se lăsă pe spate, sprijinindu-se de perete. Închise ochii pentru câteva fracţiuni de secundă, obişnuindu-se cu întunericul din jurul său.

Uşa scârţâi uşor, în încercarea de a fi deschisă. Nu se auzea zgomot de cheie intrând în broască. Era evident că ucigaşii n-o aveau. Corben strânse din dinţi şi rămase în aşteptare. O secundă mai târziu, amortizorul uneia dintre armele automate tuşi de vreo şase ori, după care răsunară exploziile gloanţelor

care muşcau din lemnul uşii, distrugând yala. Corben ridică o mână ca să-şi apere faţa de aşchiile de lemn şi de sfărâmăturile de oţel. În nări îi pătrunse un miros firav de lemn ars şi de praf de puşcă.

Se crispă când uşa se întredeschise, rotindu-se încet către el, şi îşi concentră atenţia asupra amortizorului care apăru, apoi pătrunse mai adânc în holul de la intrare, urmat de restul armei şi de mâneca hainei care acoperea braţului primului asasin.

Corben se repezi într-acolo şi lucrurile se precipitară.

21

Corben fandă către intrus cu agilitatea unui spadasin şi îl înşfăcă de încheietura mâinii, trăgându-l înăuntru în timp ce lovea uşa cu spatele, închizând-o în urma lui.

Se întoarse brusc şi se folosi de inerţia celuilalt ca să-l răsucească şi să-l izbească de tăblia uşii, blocând-o. Din arma cu amortizor ţâşni nebuneşte un glonţ, iar scânteile de la gura ţevii luminară o clipă faţa schimonosită a bărbatului, plină de sânge în urma contactului cu uşa. Corben ştia că nu avea la dispoziţie decât o secundă sau două înainte ca tipul ciupit de vărsat de pe palier să reacţioneze, încercând să pătrundă în casă. Rămase cu o mână încleştată pe încheietura ucigaşului, lipindu-i arma de uşă, şi se folosi de cealaltă ca să-i tragă un pumn în spate, lovindu-l în rinichi.

Bărbatul icni cu putere sub forţa loviturii. Corben îi simţi muşchii destinzându-se şi se folosi de ocazie, păşind într-o parte în timp ce îl împingea cu totul în uşă, chiar în clipa în care mai multe focuri de armă străbătură lemnul, brăzdând trupul intrusului. Continuă să-i strângă braţul şi îi simţi corpul cutremurându-se şi zvârcolindu-se când gloanţele îi sfâşiau carnea, apoi îi dădu drumul. Bărbatul de prăbuşi pe podea cu o bufnitură înfundată şi rămase acolo, nemişcat, slobozind o ultimă răsuflare şuierată şi blocând uşa.

Corben îşi ţinu respiraţia şi rămase la pândă lângă uşă, ascultând încordat în liniştea mormântală.

— Fawwaz? strigă bărbatul de afară.

— E mort, dobitocule, ripostă Corben, iar acum e rândul tău. I-am luat arma.

Ceea ce nu era tocmai adevărat. Cel puţin nu încă.

Corben se încruntă şi aşteptă încordat un răspuns, dar nu primi nici unul. Prin găurile făcute de gloanţe în uşă pătrundeau raze subţiri de lumină, scăldând holul şi trupul mortului într-o strălucire blândă, diafană. Corben îşi roti privirile în căutarea armei, analizându-şi rapid posibilităţile de acţiune. Nici una dintre ele nu era deosebit de promiţătoare. Lumina firavă dispăru pe neaşteptate. Temporizatorul de pe palier o stinsese, iar ucigaşul de afară nu mai făcu efortul de a apăsa pe comutator. Corben îl auzi strigând mai întâi un alt nume, Wasseem, apoi un ordin răstit care reverberă sinistru în josul scărilor. Probabil că pistolarul ciupit de vărsat îi cerea celui de al treilea bărbat să urce, să i se alăture.

Cu cât suntem mai mulţi, cu atât o să ne distrăm mai bine.

Ba nu..

Scrută în grabă întunericul, în căutarea pistolului mortului. La început nu-l zări, apoi îl văzu în colţul opus al holului, în faţa uşii pe care nu intra nimeni. Era prea riscant să încerce să-l ia. S-ar fi expus în întregime în bătaia armei.

În timp ce se întreba dacă să se ducă după el sau nu, auzi răsunetul unor paşi care urcau în grabă scările şi ştiu că, peste numai câteva secunde, ucigaşii aveau să se bucure de avantajul superiorităţii numerice – cu două arme automate împotriva prăpăditului său de cuţit de bucătărie.

Înţelese că trebuia să treacă la acţiune. Se desprinse de perete şi se aruncă după armă exact în clipa când asasinul de afară încerca să deschidă uşa cu piciorul. Dar era blocată de trupul mortului. Ciupitul o urni, împingând-o către interior, odată cu leşul prietenului său, strecurându-şi totodată mâna înarmată prin deschidere şi dezlănţuind un foc de baraj în jurul lui Corben. Degetele acestuia atinseră pistolul chiar în momentul în care mai multe gloanţe ricoşau în podea alături de el. Reuşi să-l înhaţe şi părăsi holul dintr-un salt, în vreme ce alte împuşcături ciuruiau tocul uşii. la câţiva centimetri de el.

Străbătu în grabă întunericul din camera de zi şi se adăposti ghemuindu-se în spatele biroului lui Evelyn, al cărui lemn de stejar scârţâi, lovit de gloanţe. Aruncă o privire dincolo de el şi ripostă cu o rafală scurtă, silindu-l pe ucigaş să se retragă dincolo de cadrul uşii. Erau despărţiţi de mai puţin de cinci

metri. Încăperea era cufundată în beznă, împiedicându-l pe fiecare dintre ei să-l ţintească pe celălalt cu precizie. Corben avea cel puţin avantajul de a cunoaşte topografia apartamentului – ceea ce îi putea oferi cele câteva secunde de care avea nevoie pentru a se întoarce la Mia.

Aruncă o privire grăbită către pistolul pe care îl recuperase. Chiar şi în lumina palidă care pătrundea pe lângă marginile draperiilor îşi putea da seama că era un SIG-Sauer, mai exact un P226. Nu s-ar fi putut spune că avea cel mai reuşit design, dar era o armă solidă şi precisă. Corben se gândea ce implica alegerea unor asemenea arme: nu erau obişnuitele Makarov, folosite de obicei în zonă, unde se vindeau pe nimica toată. Tipii ăia – sau indiferent cine i-o fi trimis – aveau atât acces la o sursă de armament de calitate superioară, cât şi banii necesari ca să-l cumpere. Socoti în grabă câte gloanţe îi mai rămăseseră. Ţinând cont că revolverul avea un încărcător dublu, în care încăpeau cincisprezece, şi că, dacă era într-adevăr hotărât să-l exploateze la maximum în timpul luptei, putea băga încă unul pe ţeavă, şi presupunând că încărcătorul fusese plin înainte ca răposatul să tragă în uşă, Corben ajunse la concluzia că mai avea la dispoziţie şase gloanţe.

În cel mai bun caz.

Auzi câteva păcănituri – asasinul încerca în zadar să aprindă luminile. Uşa se deschise ceva mai mult şi în apartament răsunară alţi paşi. Al treilea ucigaş era acolo. Corben auzi un scurt schimb de replici înfierbântate – cei doi se pregăteau, fără îndoială, de un atac fulgerător şi îşi stabileau următoarea mişcare – şi se hotărî să profite de neatenţia lor de moment. Având grijă să nu-şi irosească muniţia preţioasă, trase două focuri, se grăbi să părăsească adăpostul biroului, o rupse la fugă de-a latul camerei întunecate şi ateriză după o canapea lată, în spatele căreia se afla balconul. Mai multe împuşcături înăbuşite distruseră o măsuţă din dreapta lui şi făcură ţăndări ramele a două fotografii aflate pe ea. El nu ripostă. Se mulţumi să aştepte, încordându-şi auzul ca să-şi poată da seama dacă vreunul dintre cei doi intra în bătaia armei sale. Asasinii aveau prea multă experienţă pentru a face asta, aşa că rămaseră ascunşi după tocul uşii. Îi auzi pe unul dintre ei reîncărcându-şi arma. Înaintă încet, cu hotărâre, până ce ajunse în dreptul

micului coridor care ducea spre bucătărie. Respiră adânc şi se avântă în spaţiul deschis care îl despărţea de acesta. În jur şuierară mai multe gloanţe, dar el nu se opri, ghemuindu-se apoi după colţul peretelui din a cărui tencuială muşcară imediat împuşcăturile. Răspunse cu foc şi se năpusti către bucătărie, deschise uşa dând-o de perete şi o închise trântind-o în urma lui.

Mia stătea cu spatele rezemat de masă, sfâşiată de spaimă. Corben văzu că strângea dosarul cu putere la piept. Chipul i se lumină când dădu cu ochii de el, văzându-l întreg şi nevătămat. Arăta de parcă ar fi vrut să-i pună un munte de întrebări, dar nu aveau timp pentru asta, iar ea o ştia foarte bine.

Corben îşi îndesă revolverul la curea şi înhăţă frigiderul uriaş. Chipul i se contorsionă şi icni în timp ce-l împingea de-a latul podelei mozaicate, cu intenţia de a bloca uşa. Parcursese jumătate din distanţă când gloanţele venind de pe coridor trecură prin lemnul uşii, fie lovind partea din spate a frigiderului, fie explodând la impactul cu peretele opus al bucătăriei. Mia ţipă când unul dintre ele nimeri uşa balconului, transformând geamul într-o reţea de crăpături.

— Nu sta în dreptul uşii, îi strigă Corben, apoi, cu o ultimă opintire, fixă frigiderul în locul dorit.

Urmară şi alte împuşcături, dar frigiderul izbit de gloanţe rezistă, protejându-i pe el şi pe Mia de violenţa atacului.

Împuşcăturile încetară, înlocuite de loviturile date cu putere în uşă de asasinii de pe culoar. Se străduiau s-o deschidă şi, cu toate că era greu de clintit, frigiderul masiv începea să piardă teren, centimetru cu centimetru. Corben înşfăcă un scaun şi îl propti între uşa frigiderului şi in calorifer voluminos, făcând astfel rost de câteva secunde suplimentare; apoi, fără să se oprească măcar cât să respire, luă dosarul din mâinile Miei şi şi-l îndesă în dreptul şalelor, strigând:

— Haide!

Se repeziră pe balcon. Era un dreptunghi mic, îngust, de-a lungul căruia se întindeau sfori pentru rufe. Corben aruncase o privire afară şi ştia că era dublat, ca de o imagine în oglindă, de balconul de serviciu al apartamentului alăturat. Cele două balcoane erau despărţite de un perete din blocuri groase de sticlă, ce se întindea exact până la frontonul acoperit cu stuc, pe care era montată o balustradă metalică.

O conduse până la marginea balconului.

— Urcă-te pe balustradă, o îndemnă. Te ajut eu.

Ea nu părea tocmai încântată de o asemenea perspectivă.

Corben aruncă o privire înapoi, în bucătărie. Frigiderul se înclina către interior după fiecare lovitură zgomotoasă în uşă, îndesându-se în scaunul proptit de calorifer.

— Haide, insistă el, nu trebuie decât să treci în partea cealaltă, fără să te uiţi în jos.

Uite un sfat pe care-l primeau întotdeauna cei aflaţi într-o astfel de situaţie, dar care, evident, nu era urmat niciodată de nimeni. Nefiind genul care să rupă tradiţia. Mia trase cu ochiul peste balustradă, uitându-se drept în jos. Curtea din spatele clădirii, un maidan plin cu lăzi şi cu resturi de materiale de construcţie, aflat cu două etaje mai jos, părea să coboare încă şi mai departe.

O altă lovitură zgomotoasă în uşă o convinse. Strânse din dinţi şi puse un picior pe parapet.

22

Mia se săltă, apucându-se de peretele despărţitor, şi îşi schimbă poziţia astfel încât acum era aşezată pe balustradă, fără ca picioarele să-i atingă podeaua.

Corben o ţinea de mână în timp ce se deplasa pe suprafaţa netedă de metal, izbutind, în ciuda aşteptărilor, să nu privească în jos.

— Perfect, ţine-o tot aşa.

Corben o sprijinea, mergând alături de ea în timp ce înainta, alunecând încet şi cu grijă, ţinându-se de balustrada de sub ea cu degete cu încheieturile albite.

Se dezechilibră la auzul unui zgomot neaşteptat care venea din bucătărie – scaunul se sfărâmase sub forţa apăsării. Mia îşi slăbi strânsoarea şi alunecă pe spate. Ţipă când desprinse mâinile de balustradă, încercând să se agaţe de peretele pe care stătea călare, dar blocurile de sticlă erau prea netede ca să o poată face. Corben se întinse în afară şi o prinse. O trase în sus şi îi dădu un ultim impuls, împingând-o pe balconul alăturat, unde ea ateriză cu o bufnitură şi cu respiraţia tăiată.

El aruncă o ultimă privire în bucătărie înainte de a se urca pe balustradă, căţărându-se de partea cealaltă a peretelui. Din fericire, uşa balconului din faţă era deschisă. Când i se alătură Miei, auziră hâşâitul frigiderului împins cu furie de-a curmezişul podelei sub loviturile date de cei doi asasini. Corben o grăbi pe Mia să intre şi străbătură micul apartament în fugă. Nu se vedea nici o urmă a femeii pe care o întâlniseră, ceea ce era foarte bine. Probabil că se ghemuise în camera de baie sau sub vreun pat, iar Corben spera să rămână acolo până ce aveau să părăsească în siguranţă clădirea.

Descuie yala şi deschise uşa din faţă. Pe palier era linişte – ucigaşii rămăseseră în apartamentul lui Evelyn. O chemă pe Mia cu un semn al capului şi se năpustiră amândoi către scară. Aproape că ajunseseră la parter când auziră strigăte şi paşi zgomotoşi în urma lor.

Corben şi Mia coborâră în fugă, dând buzna în hol şi apoi pe trotuar cu viteza unor rachete. În susul străzii se aflau jeepul lui Corben şi hotelul. Dincolo de acesta din urmă era parcat Mercedesul ucigaşilor. Corben nu credea că el şi Mia vor avea timp să urce în maşină şi să demareze înainte ca urmăritorii lor să ajungă în stradă, dar îşi putea scoate armele din ascunzătoare, ceea ce ar fi reprezentat o schimbare considerabilă de situaţie. Începuse să alerge către jeep, cu Mia alături, când observă un bărbat cu aceeaşi expresie dură, care se apropia de ei cu paşi mari. Mâna i se ducea deja către umflătura de sub haină. Ucigaşii lăsaseră un al patrulea om să păzească maşina. Şi Mia îl remarcase.

— Jim, îl avertiză ea.

Corben aruncă o privire grăbită în josul străzii, făcând planuri de salvare.

— Pe aici.

O luă de mână şi se îndreptară în direcţia opusă, îndepărtându-se în fugă de hotel şi de jeepul cu arme ascunse în compartimentul încuiat.

Alergară pe trotuarul îngust, izbindu-se de pietonii uluiţi care strigau în urma lor. Mia îl văzu pe Corben uitându-se peste umăr şi îi urmări privirea. Prinse o imagine fulgerătoare a androidului şi a însoţitorului său, care ţâşneau din blocul lui Evelyn, alăturându-i-se celuilalt bărbat. Acum se grăbeau toţi

trei pe urmele lor. Făcu ochii mari când îl văzu pe android uitându-se drept la ea. Privirea lui cruntă era ca un pumn în măruntaie.

O recunoscuse, şi-o amintea din noaptea trecută. Era sigură de asta. Gândul o făcu să se împleticească, dar îşi concentră toată puterea voinţei care îi mai rămăsese şi continuă să alerge.

Corben cunoştea destul de bine zona şi ştia că nu prea aveau de unde alege. De-a lungul străzii se înşiruiau magazine şi blocuri de locuinţe, dar nici unul nu le putea oferi vreun adăpost. Ştia că cei trei ucigaşi n-aveau de gând să renunţe şi că nu s-ar fi sfiit să-l împuşte pe el şi s-o răpească pe Mia în plină stradă. Mai ştia şi că nu mai avea decât două sau trei gloanţe, care nu i-ar fi fost de prea mare folos dacă încerca să-i oprească. Cerceta din priviri fiecare gol dintre clădiri şi fiecare uşă, în aşteptarea unui miracol, şi observă că trotuarul se înclina, ceea ce anunţa apropierea de o rampă. Din gura cavernoasă a garajului subteran apăru o maşină care viră, trecând pe lângă ei.

— Intrăm aici, îi strigă Miei, luând-o de mână şi conducând-o înăuntru.

Coborâră în grabă rampa în spirală şi zgomotele puternice ale paşilor pe betonul gol se izbiră de pereţii netezi, reverberând ca nişte tunete.

Ajunseră în zona principală de parcare, presărată cu o pădure de coloane. Maşinile erau înghesuite în nişele înguste. Nu se zărea nimeni care să-i fi putut ajuta, nu era nici o cheie uitată în contact. Corben se încruntă. Erau blocaţi înăuntru.

Neoanele se stinseră, cufundând spaţiul subteran în întuneric. Se întoarse spre Mia, arătând către capătul opus al garajului.

— Du-te în cel mai îndepărtat colţ şi ascunde-te sub o maşină. Nu face nici un zgomot, indiferent ce vei auzi.

Ea îşi trase răsuflarea.

— Ce ai de gând să faci.

— O să-i reţin aici. Vor fi în bătaia armei când coboară rampa şi, dacă-l dobor pe unul dintre ei, cred că ceilalţi se vor retrage. Acum du-te!

O privi alergând către adâncurile întunecate ale garajului, apoi se strecură printre maşini şi se plasă în spatele unei berline

mari, parcate exact în faţa rampei. Îşi scoase arma automată, o prinse cu ambele mâini şi o îndreptă către intrarea aflată în lumina străzii. Spera, în tăcere, să nu fi greşit când socotise numărul gloanţelor rămase, sau s-o fi făcut în favoarea lui. Inima continua să-i bată de parcă ar fi vrut să-i spargă pieptul. Respiră de câteva ori adânc, pe nas, ignorând mirosul greu de ulei şi de unsoare din jur, liniştindu-se şi pregătindu-se să tragă.

Zgomotul unor paşi care alergau răsună pe rampă, apoi se stinse dintr-odată. Garajul era cufundat în tăcere. Ştia că ucigaşii se furişau acum către ei. Îşi dezmorţi degetele, apoi le încleştă din nou pe mânerul armei, în timp ce se apleca, luând poziţia de tragere.

O umbră lungă şi îngustă alunecă în grabă pe peretele rampei, urmată de alte două forme întunecate, fantomatice, cu care se contopi. Judecând după unghiul sub care se vedeau umbrele, Corben îşi dădu seama că cei trei se ghemuiseră. Întregul trup se rigidiză în timp ce îşi regla ţinta, pregătindu-se să apese pe trăgaci. Fiecare împuşcătură era importantă, dar sorţii nu erau de partea lui.

Cu sângele pulsându-i în urechi, urmări umbra diformă, care alunecă în josul peretelui, apoi se opri. Slăbi uşor strânsoarea armei, apoi îşi încleştă din nou mâinile în jurul ei, fără să-şi încordeze degetele mai mult decât era necesar. Se strădui să ignore zgomotele care răzbăteau din stradă, concentrându-se numai asupra celor care îi puteau indica mişcările asasinilor, presupunând că făceau vreuna, încercă să-şi imagineze ce anume aveau de gând, în funcţie de cât de disperaţi erau. Dacă ar fi dat buzna înăuntru, probabil că ar fi sfârşit prin a-l copleşi, dar s-ar fi ales cu un glonţ sau două. Dacă nu cumva arma pe care şi-o însuşise nu fusese complet încărcată de la bun început, eventualitate pe care nu voia să o ia în seamă. Îşi lăsă deoparte îndoielile şi se concentră asupra umbrei.

Nu se mişca. Stătea acolo, ameninţătoare, pândindu-l, ademenindu-l.

Pe urmă auzi zgomotul neaşteptat al unor paşi şi se încordă, cu ochii scrutând ca un radar deschiderea largă, cu arma tresăltând spre stânga şi spre dreapta, acoperind zona îngustă de luptă – cu adrenalina inundându-i venele pentru o fracţiune de secundă, înainte de a vedea că umbra se năpustea nu în

josul, ci în susul peretelui. Ucigaşii se retrăgeau, şi încă în grabă. Rămase pe poziţie, cu toate simţurile în alertă, gândindu-se că poate încercau să-l atragă afară, apoi îi ajunse la urechi urletul unei sirene, care se auzea tot mai aproape.

Întăririle. Reuşiseră să apară înainte de fi prea târziu.

Sări din spatele maşinii şi se năpusti pe rampă. Ieşi în stradă şi apucă să zărească Mercedesul ucigaşilor părăsind spaţiul de parcare şi dispărând în viteză. Din spatele lui apărură două maşini Fuhud, care străbătură strada, oprindu-se în faţa hotelului Commodore. Din vehicule se revărsă un şir de poliţişti înarmaţi cu puşti M16, asigurând paza zonei, în timp ce trei ofiţeri alergau pe trepte, intrând în hotel.

Corben respiră adânc, îşi îndesă arma în curea şi coborî din nou rampa, ca s-o anunţe pe Mia că erau în siguranţă. Pentru moment.

23

Mia umbla, năucită, prin camera ei de hotel. Mintea îi era asediată de doi gemeni barbari, spaima şi extenuarea. Era hotărâtă să-i mai ţină o vreme la distanţă. Trebuia să-şi strângă lucrurile şi să plece de acolo. Hotărât lucru, hotelul nu mai era un loc sigur.

La drept vorbind, nu era convinsă că altundeva s-ar fi aflat în siguranţă. Bărbaţii cu care i se încrucişaseră drumurile de două ori în douăzeci şi patru de ore, psihopaţii ăia, păreau să dea cu uşurinţă de urma celor pe care îi căutau şi să nu aibă nici un fel de reţineri. Îşi făceau cu neruşinare apariţia, ziua în amiaza mare, văzându-şi de treburile lor murdare de parcă ar fi avut permis de liberă trecere prin tot oraşul. Iar ea le dăduse planurile peste cap. De două ori.

Pe moment, nu-şi dorea să insiste asupra subiectului.

Încercă să se liniştească şi să se concentreze asupra treburilor care cereau o rezolvare imediată. Corben îi spusese să nu ia decât strictul necesar, dar oricum nu avea prea multe de adunat – grosul lucrurilor ei încă mai aştepta să fie descărcat, după ce ea urma să se familiarizeze cu oraşul şi să se instaleze într-un apartament. Îi acordase un sfert de oră ca să-şi facă bagajul, iar asta se întâmplase cu douăzeci de minute în urmă.

Corben se întoarse când ea îşi îndesa într-un rucsac laptopul şi o serie de hârtii. Ducea şi el un laptop şi o agendă voluminoasă, cu coperte de piele, despre care Mia ştia că îi aparţineau mamei ei şi pe care îşi amintea că le văzuse pe biroul ei.

— Eşti gata? o întrebă.

Ea dădu din cap.

O conduse afară din încăpere. Mia aruncă în cameră o ultimă privire de rămas-bun şi îl urmă în holul de la parter şi apoi în afara hotelului.

Pe stradă, poliţiştii şi ofiţerii Fuhud erau pretutindeni. Maşinile se târau printr-un baraj rutier improvizat, poliţaii făcându-le semn să treacă după ce aruncau o privire în interior. Localnicii curioşi îşi pierdeau vremea în faţa prăvăliilor şi în balcoane, luând în discuţie toată debandada şi punând în circulaţie – conform unei tradiţii locale – teoriile de nepătruns ale conspiraţiei pe care le generase deja schimbul de focuri.

În timp ce se îndreptau spre jeepul lui Corben, Mia aruncă o privire neliniştită către intrarea în blocul lui Evelyn. Văzuse mai mulţi poliţişti care ţineau cu grosolănie mulţimea deoparte şi nişte paramedici care cărau o targă. Cadavrul pistolarului – îşi închipui că despre el era vorba – era acoperit cu o pătură veche, zdrenţuită. Părea limpede că, în momentul acela, medicina judiciară nu era o prioritate majoră.

Se urcă în maşina lui Corben, pe locul pasagerului, şi îl privi schimbând câteva vorbe cu doi bărbaţi cu chipuri dure, în haine civile, înainte de a se aşeza la volan. Observă că cei doi se urcară într-un Range Rover prăfuit, parcat în apropiere. Haina unuia se deschise când se urcă în maşină, lăsând să se vadă pistolul în tocul ascuns dedesubt.

Corben băgă jeepul în viteză şi demară. Mia privi în jur cu îngrijorare şi văzu că Range Rover-ul era imediat în spatele lor. Îi urmări de-a lungul străzii cu circulaţie într-un singur sens, pe o distanţă de două cvartale. Îl văzu pe Corben uitându-se în oglinda retrovizoare, îşi aruncă ochii înapoi şi observă cealaltă maşină încetinind brusc şi oprindu-se într-un unghi ascuţit, blocând strada în spatele lor. Satisfăcut, Corben dădu scurt din cap şi îşi văzu de drum. Un mod eficient şi simplu de a se asigura că nu-i va urmări nimeni, ghici Mia.

— Unde mergem? întrebă ea.

— La mine, răspunse el, cu voce plată. Până când nu ne dăm seama cu ce avem de-a face, n-am încredere în nici un hotel.

Planul o derută.

— Eşti convins că locuinţa ta e sigură?

El îi răspunse fără nici o ezitare.

— Uite cum văd eu lucrurile. Nu e luată în colimator. Iar pentru cei care o au în colimator e un teritoriu interzis şi ei o ştiu foarte bine.

— „Teritoriu interzis”?

— Singurii oameni care s-ar putea să ştie cu ce mă ocup de fapt sunt ceilalţi agenţi ai serviciilor de informaţii, zise el după o clipă de gândire, iar între guverne există o serie de convenţii în acest sens. Linii roşii. Bine definite. Nu le treci fără să-ţi asumi riscurile unor repercusiuni serioase. Ordinul ar trebui să vină din sfere foarte înalte, iar aici e vorba despre cu totul altceva. Tăcu, apoi adăugă: O să fii în siguranţă acolo. În momentul ăsta, toată povestea nu are legătură cu tine. Cu mama ta au ce au, au vrut să-i verifice apartamentul. Nu avem certitudinea că te-au văzut destul de limpede ca să-şi dea seama că ai asistat la scena răpirii, dar nu trebuie să ne asumăm nici un risc. Dacă au informatori în rândurile poliţiei, ceea ce e probabil adevărat, vor face legătura. Lasă-mă să te pun la adăpost până când mă lămuresc cum stau lucrurile. Oricum, ai nevoie de odihnă. Eu o să mă duc la birou, să dau nişte telefoane, să discut cu o serie de oameni. Pe urmă o să stabilim care e pasul următor.

Mia era mult prea năucită şi epuizată ca să-i mai pună la îndoială raţionamentele. Se mulţumi să dea din cap, ca pentru sine însăşi, şi să privească fix înainte.

Rămase tăcută tot restul drumului. Era limpede că o frământau multe – şi încă nu se simţea pregătită să discute despre ele. Nu acolo şi nu atunci. Nu cu mintea atât de răvăşită. Simţea nevoia să-şi recapete răsuflarea, să lase adrenalina să-i sece din vene şi să-şi limpezească gândurile. Pe urmă voia să vorbească despre toate. Şi pentru asta avea să fie nevoie de timp.

Farouk aştepta cu răbdare afară, într-un loc ferit de lângă poştă. În faţa lui, studenţii şi personalul facultăţii se foiau

încoace şi încolo, umblând agale pe aleea îngustă din faţa clădirii de piatră din epoca otomană, care găzduia facultatea de arheologie a Universităţii.

Sprijinit de una dintre cele câteva maşini parcate, ai căror posesori erau destul de norocoşi ca să aibă permise de circulaţie prin campus, supraveghea fără încetare intrarea, din adăpostul oferit de chiparoşii deşi. La picioarele lui erau, împrăştiate o mulţime de mucuri de ţigară. Stătea acolo de ore întregi şi ghiorăielile cavernoase ale stomacului său erau tot mai frecvente.

Văzuse articolele despre răpirea lui Evelyn în ediţiile de dimineaţă ale ziarelor şi se apropiase de clădire cu prudenţă. Spre surprinderea lui, totul arăta la fel ca la prima lui vizită, cu o zi înainte. Îşi aminti că ziarele nu îi menţionau numele, ceea ce explica lipsa reporterilor sau a echipelor de cameramani, dar nu şi absenţa unor măsuri de securitate suplimentară – cel puţin nu exista nici una pe care s-o fi putut observa. Cu toate că îi văzuse pe cei doi detectivi Fuhud care intraseră în clădire pentru a o părăsi cu vreo oră mai târziu, nu s-ar fi simţit totuşi în largul lui pătrunzând înăuntru ca să dea de urma asistentului, aşa cum făcuse în ziua precedentă. Prefera să aştepte afară, unde putea supraveghea împrejurimile, evitând alte surprize neplăcute.

Răbdarea îi fu în sfârşit răsplătită în jurul orei prânzului, când îşi făcu apariţia Ramez, colegul cu înfăţişare de elf al lui Evelyn. Farouk se uită în susul şi în josul aleii. Nu remarcă nimic alarmant. Cu inima zvâcnindu-i în urechi, ieşi din ascunziş şi se îndreptă către el.

La mai puţin de patru cvartale distanţă, Omar îşi închise celularul şi aruncă o privire prin parbrizul Mercedesului albastru-închis de clasă E. În mod surprinzător, pe rue Bliss se circula în mod decent. Încă brăzdată de vechile linii de tramvai, strada era de obicei un coşmar pentru şoferi. Se întindea pe trei kilometri şi pe întreaga lungime a Universităţii. Campusul era plasat de-a lungul unuia dintre trotuare, neîntrerupt decât de două porţi de acces. Vizavi se înşiruiau cafenele extrem de populare, patiserii şi cofetării, saloane unde se servea îngheţată. Maşinile clienţilor erau parcate pe două sau chiar trei rânduri,

cu o nepăsare care te lăsa cu gura căscată, provocând ambuteiaje şi încăierări ocazionale, cu o frecvenţă de metronom.

În cazul lui, debandada era folositoare. Oferea o acoperire perfectă pentru o discuţie care putea trece drept întâmplătoare. De aceea se şi afla Omar acolo. Fusese împiedicat să inspecteze în voie apartamentul bătrânei. Pierduse un om în haosul care urmase. Şi, punând capac la toate, *hakeem* nu era mulţumit.

Ştia că trebuia să îndrepte lucrurile.

Privi în oglinda laterală. În faţa secţiei de poliţie Hobeish stăteau mai mulţi poliţişti.

Îşi văzu omul de legătură ieşind din clădire. Acesta se uită în josul străzii, în direcţia lui, şi văzu Mercedesul. Omar îşi flutură mâna în afara geamului – discret, aproape imperceptibil. Dihorul văzu gestul. Îşi salută colegii dând din cap cu detaşare în timp ce trecea pe lângă ei şi îşi croi drum către maşina parcată.

Mia îşi luă în primire noua locuinţă cu inima grea. Îşi termină sandviciul cu carne de miel pe care îl cumpăraseră în drum spre apartament şi se îndreptă către bucătărie cu mersul greoi al unui somnambul.

Corben, care era burlac şi trăia singur, avea două dormitoare, cu unul mai mult decât i-ar fi trebuit, dar în Beirut era greu să găseşti un apartament mic, iar chiriile erau relativ reduse. Îi arătase totul la repezeală – bucătăria, baia, dormitorul oaspeţilor, prosoapele curate – înainte de a pleca la ambasadă, lăsând-o singură. Îi spusese că avea să se întoarcă în câteva ore.

Faptul că se afla acolo îi crea o senzaţie stranie. Că locuia alături de un bărbat pe care abia îl cunoscuse. Ba nu. Alături de un bărbat despre care nu ştia nimic. În mod obişnuit – adică presupunând că s-ar fi aflat acolo fiindcă ieşea cu el sau fiindcă o interesa într-un anume fel – şi-ar fi omorât timpul iscodind prin apartament, inspectându-i cărţile de pe rafturi, CD-urile de lângă combina muzicală stereo, revistele de pe măsuţa pentru cafea. Obiceiuri vechi de când lumea, utile când n-ai l-a-ndemână iPod-uri şi nu poţi accesa internetul, aflând tot ceea ce trebuie să știi fără să fie nevoie să-ţi vâri nasul peste tot. Poate că ar fi aruncat câte o privire şi în şifonierul din dormitor, pe noptieră şi în dulăpiorul din baie. Erau gesturi condamnabile, dar oarecum de aşteptat. Curiozitatea care stă la baza firii

umane. O faci ca să ai idee ce-l animă pe celălalt. Dacă ai noroc, pe faţă ţi se aşterne un zâmbet şi te apropii de el mai mult. În alte cazuri, te furişezi afară şi fugi înapoi, în carapacea ta.

Miei nu i se întâmplă nici una, nici alta.

Nu simţea nevoia să cerceteze, nici măcar fiindcă tipul era agent CIA. Din străfundurile imaginaţiei ei o ademenea o peşteră a lui Aladdin plină cu nimicuri şi uneltiri, dar ea nu îşi apleca urechea spre ele. Abia dacă aruncă prin apartament o privire superficială şi nici nu realiză bine ce anume vedea. Dar nici nu erau prea multe de văzut. Mobilierul era spartan, iar puţinul existent purta pecetea bărbatului singur: era piele neagră şi crom. Totul părea să se afle acolo cu un anumit scop. Nimic nu era de prisos, nimic nu fusese adăugat pentru efect. Presupuse că bărbaţii de genul lui Corben, bărbaţii care făceau ceea ce făcea el, călătoreau şi trăiau cu puţine bagaje. Nu îşi putea imagina că el ar fi păstrat pe rafturi amintiri despre lovitura de stat preferată, sau albume cu fotografii ale locurilor în care se infiltrase şi ale informatorilor de care dispunea.

Aruncă ambalajul sandviciului în coşul pentru hârtii, se spălă pe mâini şi se sprijini de tăblia mesei. Îşi potolise foamea, dar continua să se simtă groaznic. Îşi revenea după năvala puternică a adrenalinei şi extenuarea o copleşea. Simţi că i se înmuiau picioarele şi închise o clipă ochii, încercând să-şi revină. Îşi umplu un pahar mare cu apă, îl goli cu lăcomie şi reuşi să ajungă în camera de zi, unde se încovrigă pe canapea.

După câteva secunde, organismul ei capitulă, lăsând-o pradă unui somn fără vise.

24

De mai bine de treizeci de ani, menţinerea ambasadei din Beirut era una din cele mai serioase dureri de cap ale Departamentului de Stat. O durere calmată în ultima vreme, dar toţi angajaţii ambasadei ştiau că nu era decât un răgaz temporar.

Vechea construcţie de pe faleza aglomerată ce domina Mediterana ar fi trebuit înlocuită, pe la mijlocul anilor 1970, cu o clădire care să asigure toate facilităţile necesare destinaţiei sale. Războiul civil, început în 1975, pusese capăt acestui plan.

Ambasadorul Francis E. Meloy fusese răpit în timp ce traversa cu maşina Linia Verde din Beirut şi asasinat în 1976, iar un an mai târziu, în timpul primului dintre numeroasele armistiţii, oraşul era deja împărţit între facţiunile rivale şi zona în care se construia noua ambasadă nu mai era considerată sigură pentru americani. Proiectul fusese amânat, structura de rezistenţă a clădirii neterminate fiind încă în picioare.

Personalul ambasadei continuase să-şi facă datoria în vechiul sediu, până când o maşină-capcană – prima folosită de terorişti drept armă majoră şi prevestitoarea numeroaselor atacuri devastatoare declanşate în toată lumea împotriva intereselor Statelor Unite – îi năruise jumătatea anterioară, în aprilie 1983. Fuseseră ucişi patruzeci şi nouă de angajaţi ai ambasadei, inclusiv opt agenţi CIA, printre care se număra Robert Ames, noul director al agenţiei pentru Orientul Apropiat. Moartea lor eliminase efectiv orice posibilitate de acţiune a agenţiei pe teritoriul ţării şi lăsase cale liberă şirului de răpiri de persoane publice care urmase. Agenţia avusese nevoie de doi ani pentru a-şi face din nou simţită prezenţa, numai pentru ca cinci dintre oamenii săi – echipa care abia începuse să pătrundă în miezul harababurii care era Libanul anilor 1980 – să sară în aer deasupra oraşului scoţian Lockerbie, în 1988, în timp ce se aflau la bordul zborului 103 al Pan Am.

Personalul rămas se stabilise în apropierea ambasadei britanice – într-un bloc cu şase etaje, cu un aspect bizar din cauza reţelei de apărare antirachetă de forma unui cort, care îl înfăşură în întregime – vreme de câteva luni pline de încordare, înainte de a se muta în două vile din Awkar, pe dealurile împădurite din nordul oraşului. Zona se afla sub controlul miliţiilor creştine, dar nu se dovedise a fi mai sigură. O altă maşină-capcană devastase complexul în anul următor, omorând şapte oameni. Departamentul de Stat se dăduse bătut şi închisese misiunea diplomatică pentru doi ani, dar la începutul anilor 1990, când luptele se domoliseră în sfârşit, personalul se reîntorsese în Awkar, în aşteptarea construirii unui nou complex foarte bine fortificat în estul oraşului, în apropiere de Ministerul Apărării, proiect care încă nu se materializase.

Corben o lăsase pe Mia în apartamentul lui şi se dusese întins spre Awkar. Schimbase în grabă câteva vorbe cu colegii

săi, aflaţi la primul etaj al clădirii anexe a consulatului. Acolo erau birourile şefului secţiei CIA, Len Hayflick, şi ale celorlalţi patru agenţi din echipa trimisă în Beirut. Erau ocupaţi până peste cap. Reintrarea Libanului „în scenă” se suprapusese peste însărcinările în plină desfăşurare, cum erau localizarea lui Imad Mughniyah, omul aflat probabil în spatele atentatului cu bombă din 1983, când explozia unui camion spulberase complexul infanteriei marine, omorând două sute patruzeci şi unu de soldaţi, sau monitorizarea înfloritoarelor grupări militare de tipul Fatah al-Islam. Un război murdar, nedeclarat, era în plină desfăşurare. Asta reprezenta pâinea Agenţiei, dar pe lângă şansele mari de succes, existau riscuri şi mai mari. Însă cazul Evelyn Bishop trebuia rezolvat de urgenţă, iar Corben îl obţinuse trăgând cu repeziciune sforile, imediat ce Baumhoff îi arătase fotografiile polaroid.

Îşi petrecu după-amiaza în biroul său, dând telefoane şi consultându-şi bazele de date. Nu află nimic nou în privinţa răpirii. Nu se primise nici un telefon, nimeni nu şi-o asumase, nu se ceruse nici o răscumpărare. Nu era surprins, dar se aşteptase într-o oarecare măsură să fie revendicată de vreo grupare extremistă care să încerce s-o folosească în interes propriu. Statele Unite aveau pâinea şi cuţitul în regiune, iar uneori acordau favoruri celor care se dovedeau demni de ele sau celor care le smulgeau cu forţa, ca în cazul de faţă. Dar nici o astfel de favoare nu fusese solicitată.

Telefonul dat ofiţerului de poliţie Fuhud cu care purtase o scurtă discuţie după ce o lăsase pe Mia în camera ei de hotel îl informă că bărbatul mort din apartament nu avea asupra lui nici acte, nici alte obiecte identificatoare. Intenţionau să publice un prim-plan al figurii sale în ziarele de a doua zi, dar Corben nu credea că erau şanse ca vreo grupare să recunoască prea curând că făcea parte din rândurile ei. Apelă apoi două dintre legăturile sale din serviciile de informaţii libaneze şi sondă terenul punându-le câteva întrebări, fără să le dea prea multe detalii despre măsura în care se implicase în rezolvarea cazului, dincolo de faptul că îşi căuta un compatriot răpit. Nu află nimic nou, nu dădu peste nici un indiciu care să arate într-o direcţie sau în alta. Se asigură însă că aveau să-l anunţe imediat ce ieşea ceva la iveală.

Recuperă telefonul lui Evelyn, aflat la Baumhoff, şi trecu în revistă apelurile primite, dar aşa cum îi spusese acesta, bărbatul care sunase ultimul îşi păstrase numărul ascuns. De atunci nu mai telefonase nimeni. Verifică lista numerelor la care sunase ea. În ultimele zile dăduse o serie de telefoane locale, dar cel din urmă îi stârni imediat interesul. Un număr din Statele Unite. Din Rhode Island, ţinând cont de prefix.

Îşi aduse aminte de cartea de vizită care stătea pe agenda deschisă de pe biroul ei şi o căută. Numărul se potrivea. Era al unui oarecare Tom Webster, de la Institutul de Arheologie Haldane. Corben calculă rapid diferenţa de fus orar şi îşi dădu seama că pe Coasta de Est era încă devreme. Era puţin probabil să găsească pe cineva la ora aceea. Deschise un browser web şi intră pe site-ul institutului. Află că era un centru particular de cercetări, afiliat Universităţii Brown şi dedicat atât cercetărilor legate de arheologia şi de arta străveche mediteraneeană, egipteană şi din Asia de Vest, cât şi promovării acestora. În listele personalului nu apărea nici un Webster. Îşi notă în agendă „Tom Webster”, „Haldane, Brown U” şi „finanţare privată”, propunându-şi să nu uite să dea un telefon mai târziu.

Luă celularul şi intră în biroul de comunicaţii, unde i-l înmână celui mai priceput specialist în computere, ofiţerul tehnic Jake Olshansky, cerându-i să facă apel la cunoştinţele lui magice şi să încerce să dea de urma tipului care o sunase pe Evelyn. Solicită şi o listă a tuturor convorbirilor ei din ultimele două săptămâni şi îl rugă pe tânărul tehnician să vadă dacă nu putea obţine o evidenţă similară pentru telefonul fix, presupunând că în apartamentul lui Evelyn exista aşa ceva. Luă de la Baumhoff telefonul Miei şi trecu rapid în revistă numerele apelate, dar nu-i sări în ochi nimic. Îi ceru lui Olshansky să listeze şi conţinutul memoriei cartelei SIM şi îşi puse în gând să ţină minte să recupereze telefonul înainte de plecare şi să i-l înapoieze Miei. Lăsă şi laptopul lui Evelyn pe mâna specialistului – propria lui încercare de a-l deschide fusese împiedicată de necunoaşterea parolei de acces, dar ştia că Olshansky avea să găsească uşor o soluţie.

Odată reîntors în birou, îşi concentră din nou atenţia asupra agendei lui Evelyn. Era înţesată de cărţi de vizită şi de notiţe, de toate informaţiile adunate în decursul vieţii active a unui om

ocupat. După o primă răsfoire, avu impresia că nu-i putea oferi nimic interesant. În notiţele din calendarul ultimelor două săptămâni şi mai ales din ultimele două zile, nu apărea nici o referire la bărbatul din trecutul ei, întâlnit din întâmplare. Puse agenda deoparte, lăsând-o pentru mai târziu. Ştia că avea nevoie de mai mult timp ca s-o parcurgă în amănunt.

Obţinu biografia lui Evelyn şi pe a Miei, care nu ofereau nici o surpriză – şi nici nu conţineau cine ştie ce. Nimic care să indice altceva decât că cele două femei duceau o viaţă liniştită şi că nu intraseră niciodată în conflict cu legea, nici măcar pentru o călătorie fără bilet. Dădu peste nişte comentarii obiective, făcute de Evelyn cu ocazia confruntării dintre adepţii urbanizării şi ecologişti, dar nu erau excesiv de combative şi ajunse repede la concluzia că nu aveau nici o importanţă.

Se lăsă pe spătarul scaunului şi trecu în revistă evenimentele petrecute din momentul întâlnirii Miei cu Evelyn în barul hotelului, cu o seară înainte. Se axă asupra uşurinţei şi a încrederii în sine cu care opera grupul de gangsteri. Beirutul se depărtase de epoca sa întunecată, lipsită de orice lege, iar o echipă de bătăuşi bine înarmată şi bine antrenată nu putea acţiona fără teamă de repercusiuni dacă nu avea o anume legătură „oficială” cu una dintre cele câteva miliţii locale sau o aprobare a acesteia, ceea ce implica, inevitabil, o conexiune tip „big brother” cu un serviciu guvernamental de informaţii – libanez sau sirian. Identificarea pistolarului mort ar fi condus fără greş către cei pentru care lucra echipa, însă părea imposibilă. Un ucigaş plătit se găsea cu uşurinţă şi tot aşa i se acopereau şi urmele. Fiecare miliţie şi fiecare agenţie avea pe cineva întotdeauna pregătit să acţioneze sau, cel mai adesea, să ascundă orice.

Trebuia să afle de unde venea ameninţarea. Până şi accentul cu care vorbea ucigaşul l-ar fi putut ajuta să facă progrese remarcabile în privinţa locului său de baştină, conducându-l eventual către ţinta căutărilor sale. Din nefericire, abilităţile vocale ale pistolarului fuseseră serios compromise în urma, ei bine, în urma morţii sale. Corben mai ştia şi că indivizii dăduseră deja greş în două rânduri. Era puţin probabil să o facă şi a treia oară. De aici înainte, trebuia să fie mai mult decât prevăzător.

Se întinse după dosarul pe care îl luase de pe biroul lui Evelyn şi se apucă să-l răsfoiască. Era posibil ca pe hard diskul laptopului ei să fie stocate mai multe informaţii, dar ţinând cont de modul în care erau datate foile şi fotografiile din dosar, bănuia că asupra lor trebuia să-şi concentreze atenţia. Ştia, din vremea pe care şi-o petrecuse în Irak, că Al-Hillah se afla la sud de Baghdad, la o mică distanţă de mers cu maşina.

Îşi imagină încăperea subterană descoperită de ea şi se duse cu gândul la laboratorul pe care îl cercetase el însuşi.

Amândouă se aflau în Irak, fiind despărţite de mai puţin de o sută cincizeci de kilometri. Amândouă aveau drept trăsătură caracteristică Ouroboros-ul.

Coincidenţa se număra printre trofeele expuse la loc de cinste pe tărâmul fanteziei sale, alături de politicieni altruişti, de prânzuri gratuite şi de un Orient Mijlociu democratic.

Trecu în revistă notiţele luate în timpul discuţiei cu Mia. Se concentră asupra cuvintelor misit irakian, pe care le încercui. Medită asupra lor, după care îşi aruncă din nou ochii peste fotografiile polaroid din geanta lui Evelyn. În minte i se contură o idee şi o lăsă să ia amploare. Totul părea să se potrivească. Un bărbat din anii petrecuţi de Evelyn în Irak, „misitul”, îşi face apariţia pe neaşteptate. Ea dispare în scurt timp. În geanta ei se găsesc fotografiile unor artefacte mesopotamiene de mare valoare. Era sigur că misitul venise să i le ofere spre vânzare pe toate, şi în primul rând cartea. Între Evelyn şi şarpele care îşi înghite coada mai existase o legătură – despre care Corben trebuia să afle mai multe. Însă nu se îndoia că ţinta sa era încă în viaţă, teafără şi nevătămată, şi că acţiona cu aceeaşi detaşare plină de cruzime de care dăduse dovadă la Baghdad. Ştia că aceeaşi creatură inumană îşi trimisese oamenii să o răpească pe Evelyn şi să-i percheziţioneze apartamentul.

Ajunsese aproape.

Îl simţea pe *hakeem* undeva, acolo, urmărindu-şi visul care îi aluneca printre degete. Trebuia să-l scoată din ascunzătoare, iar drumul către el trecea, evident, pe la intermediarul irakian. Era limpede că el avea ceea ce căuta *hakeem*. Era cheia care ducea către artefacte şi era încă liber, probabil ascunzându-se pe undeva. Întrebarea era cum ar fi putut să-l găsească înainte de a o face *hakeem*.

Misitul trebuia momit afară din ascunzătoare – presupunând că încă nu părăsise pe furiş oraşul, ceea ce reprezenta o posibilitate, ţinând cont de riscurile implicate de prezenţa lui între limitele acestuia. Corben căzu pe gânduri şi întinse din nou mâna către dosarul luat din apartamentul lui Evelyn. Înăuntru erau mai multe fotografii vechi, amintiri de la săpăturile cu pricina, iar ea apărea în unele alături de nişte bărbaţi care erau muncitori arabi, fără nici o îndoială. Era foarte posibil ca unul dintre ei să fi fost misitul dispărut, dar Corben nu ştia cum arăta irakianul.

Mia însă ştia.

Se gândi la asta. Trebuia să discute cu ea. Ar fi preferat să nu o implice – în ultimele douăzeci şi patru de ore trecuse deja prin prea multe – dar miza era prea mare, iar ea era deja amestecată până peste cap. Corben nu trebuia decât să se asigure că acţiona cu cea mai mare prudenţă. Ceea ce nu avea să fie uşor, ţinând cont de omul pe care îl înfrunta.

Telefonul de pe birou sună, întrerupând scenariul care i se desfăşura în minte. Privi ecranul pe care apărea identitatea interlocutorului şi întinse mâna către receptor. Era ambasadorul.

25

Cu ochii lipiţi de pereţii celulei, Evelyn simţea disperarea învăluind-o aidoma ceţii groase din zilele de iarnă.

Încăperea minusculă arăta mai bine decât se aşteptase. Nu semăna cu găurile infecte, murdare, vechi şi infestate de şobolani pe care îşi amintea că le evocau articolele despre ostaticii răpiţi în anii 1980. Camera aceea aducea mai degrabă cu rezervele dintr-un spital de nivel mediu din Orientul Mijlociu. Ei, poate că nu în orice spital. Mai degrabă într-unui de boli mintale.

Pereţii, podeaua şi tavanul erau vopsite în alb. Patul, deşi îngust şi fixat de duşumea, avea o saltea adevărată şi oferea luxul suplimentar al cearşafurilor, al pernei şi al unei pături. Avea la dispoziţie o toaletă şi o chiuvetă, ambele în stare de funcţionare. Două tuburi de neon fixate în tavan bâzâiau supărător, la limita pragului auditiv, dând o lumină crudă.

Totuşi, două amănunte alungau orice sentiment de uşurare oferit de condiţiile relativ civilizate ale locului în care se afla. Singura deschidere nu se afla pe unul dintre pereţi. Exista doar o ferestruică de supraveghere – oglindită pe partea ei, care le permitea răpitorilor să privească înăuntru – în uşa groasă de metal, căreia îi lipsea mânerul. În afară de asta, camera era tot atât de neliniştitoare ca orice alta despre care citise. Relativul confort te ducea cu gândul la o şedere îndelungată, iar austeritatea rece, de spital, conţinea o ameninţare mult mai subtilă decât celulele descrise în ziare. În ziduri se ascundea un rău palpabil, iar ea îl simţea pătrunzându-i în toţi porii.

Durerea arzătoare care îi pârjolise venele dispăruse cu desăvârşire. Îşi frecă încet braţele goale, încă nedumerită fiindcă nu resimţea nici un efect ulterior al... oare cum o numise? Nu izbutea să-şi aducă aminte. Dar îşi reaminti, cu furie, cum nu reuşise să-şi găsească destul de repede cuvintele odată ce începuse să-i spună tot ce ştia. Se simţea slăbită, neajutorată şi, mai cumplit decât toate, umilită, în toţi anii care se scurseseră de când se mutase în zonă, înfruntase multe necazuri şi făcuse faţă multor situaţii dificile şi în sinea ei se mândrea cu forţa sa interioară şi cu hotărârea de care putea să dea dovadă ori de câte ori era necesar. Ultimele câteva ore făcuseră zob tot ceea ce crezuse despre propriul ei curaj. Răpitorul o adusese, fără nici un efort, în starea unei epave umile şi înspăimântate, iar amintirea acelui fapt o ardea la fel de cumplit ca lichidul demonic pe care i-l injectase el.

Cea mai înfiorătoare, mai frustrantă şi mai înnebunitoare latură a întregii poveşti era că nici măcar nu ştia în ce anume se pomenise amestecată fără voia ei.

Descoperirea de la Al-Hillah nu o condusese, până la urmă, nicăieri. Pista se sfârşise brusc, în aceeaşi încăpere în care începuse, şi odată cu ea se încheiase şi relaţia lor.

După plecarea lui Tom, după ce taifunul din mintea ei se domolise, se mustrase pentru că îşi îngăduise să se lase atrasă de el, pentru că nu luase în seamă nici un indiciu. Dar, pe de altă parte. Tom era înnebunitor de greu de descifrat. Pe toată durata scurtei lor legături, simţise o nelinişte bine înrădăcinată, un conflict desfăşurat în adâncul sufletului lui, pe care ştia că se luptă să-l ţină în frâu. Nu se îndoise că îi ascundea anumite

lucruri, iar faptul că ajunsese în celula aceea o dovedea. La vremea respectivă, simţise – sau, oricum, sperase – că nu era vorba de decepţia sumbră la care s-ar fi putut aştepta: o soţie aşteptându-l undeva, o viaţă prozaică din care evadase pentru scurtă vreme. Părea să fie ceva mult mai profund. Dar, de fiecare dată când îşi lua inima-n dinţi şi aducea asta în discuţie, el ocolea subiectul, schimbând vorba cu un farmec îndelung exersat. Ştia că sentimentele lui faţă de ea erau sincere – chiar el o recunoscuse. Ştia, bineînţeles, că bărbaţii mint, dar în adâncul inimii avea certitudinea că nu se înşelase în privinţa lui, iar de-a lungul anilor instinctul ei se dovedise a fi mai mult decât demn de încredere. Chiar şi acum continua să-şi aducă aminte de sinceritatea care îi strălucise în ochi când îi spusese ce simţea pentru ea, dar nu reuşise niciodată să treacă peste abilitatea cu care îşi văzuse de drum, cu un devotament atât de lipsit de orice emoţie.

Încă îi mai auzea vorbele de rămas-bun, de parcă ar fi fost alături de ea, şoptindu-i-le la ureche.

Nu pot rămâne cu tine. Nu putem fi împreună. Nu există altcineva. Aş vrea să fi fost atât de simplu. Dar nu e ceva despre care să pot vorbi. Vreau doar să ştii că, dacă în lume ar exista măcar o singură cale de a rămâne împreună, aş urma-o.

Şi plecase.

Lăsându-i în urmă corvoada de a-şi continua viaţa dându-l uitării, lăsând-o să facă faţă unei despărţiri încă şi mai greu de suportat fiindcă era inexplicabilă şi – cel puţin în ochii ei – nejustificată. Şi lăsând-o să-i crească copilul, un copil despre care el nu ştia nimic. Un copil pe care îl minţise ani de zile. O fetiţă căreia îi spusese că tatăl ei murise.

Trăia în minciună de treizeci de ani şi, chiar după tot acest timp, îşi simţea pieptul strâns într-o gheară de câte ori îşi aducea aminte. Îi venea greu, dar ştia că Mia ar fi plecat să-şi caute tatăl dacă ar fi ştiut că încă mai trăia undeva, iar Evelyn nu voia asta. Din acest punct de vedere, stabilise totul foarte limpede. Nu era nevoie să o expună pe Mia unei dezamăgiri dureroase.

Măcar atât reuşise să ascundă de *hakeem*. Mai presus de orice, nu-l putea lăsa să afle că Mia era fiica lui Tom. El încă nu făcuse legătura, nu-i pusese o asemenea întrebare. Dacă ar fi

făcut-o, se cutremură ea, probabil că i-ar fi spus. Şi asta l-ar fi trimis pe urmele Miei, iar ea nu suporta nici măcar să-şi imagineze aşa ceva.

Victorii mărunte. Singurul lucru de care se mai putea agăţa. Ceva de dincolo de uşa celulei îi atrase atenţia. Un zgomot. Mişcări rigide, paşi târşiţi pe podeaua de piatră.

Se apropie încet de uşă, încercând să privească prin ferestruica oglindită, dar nu văzu decât reflexia împietrită a propriului ei chip. Îşi lipi urechea de metal şi ascultă cu atenţie. Auzi o altă uşă descuindu-se, apoi nişte mişcări şi un ţipăt care îi trimise fiori pe şira spinării, ţipătul unui băiat, un strigăt îndurerat, implorator. Sunetul obsedant fu urmat, cu repeziciune, de vocea răstită a unui bărbat furios, care îi porunci să tacă – *Khrass, wlaa* – de un zgomot pe care Evelyn îl recunoscu drept al unei palme şi, imediat, de un scâncet de durere scos de vocea băiatului, ca şi cum tocmai ar fi fost lovit. Mai reuşi să desluşească nişte smiorcăieli înainte de a auzi uşa trântindu-se şi zăvorul alunecând în locaşul său.

Aşteptă un minut şi mai bine pentru ca bărbatul să se îndepărteze, numărând secundele, cu inima zvâcnindu-i în gât, întrebându-se dacă trebuia să încerce să ia legătura cu celălalt prizonier. Prin minte îi mai trecu şi un alt gând: dacă acolo mai erau ţinuţi şi alţii? Nu avea de unde s-o ştie. Bărbatul care o adusese în celulă îi acoperise capul cu o bucată de pânză neagră, pe care nu i-o scosese decât după ce ajunseseră înăuntru. Nu avea idee ce anume se afla dincolo de uşă. Iar gândul, posibilitatea, ca alături de ea să mai fie închise şi alte persoane o speria şi mai mult.

Se hotărî să rişte.

— Hei? E cineva acolo?

Şoapta ei stârni ecouri în linştea din jur. Nu primi nici un răspuns. Repetă întrebarea, de data asta rostind-o ceva mai tare, cu mai multă disperare. Totuşi, nimeni nu-i răspunse. I se păru că auzise un scâncet slab, îndepărtat, dar nu putea fi sigură. Bătăile inimii îi zvâcneau cu putere urechi, derutând-o.

Aşteptă câteva minute şi încercă din nou, fără alt rezultat decât o linişte mormântală. Tremurând descurajată, se lăsă să cadă pe podea şi îşi cuprinse faţa în palme, încercând să dea un sens coşmarului care o prinsese în vârtejul lui.

În minte îi reveni, grăbită, imaginea expresiei aşternute pe chipul bărbatului în halat de laborator în timp ce o privea, ascultându-i povestea. Când ajunsese la Tom, interesul i se stârnise în mod vizibil. Îi pusese tot felul de întrebări, vrând să afle tot ce ştia despre el. Încremenise locului şi lua notiţe, dând apăsat din cap la vorbele ei. Instinctul nu o înşelase. N-ar fi trebuit să pomenească de Tom, dar realist privind lucrurile, nu avea cum să păstreze tăcerea. Flăcările care îi alergau prin trup i-o demonstraseră.

Mia era, deocamdată, în siguranţă – cel puţin aşa spera Evelyn – dar răpitorul ei nu avea să-şi cruţe eforturile în căutarea lui Tom Webster. Şi, odată cu gândul acela, ieşi la suprafaţă un altul, cu mult mai neliniştitor, când se întrebă dacă Mia avea să găsească pe cineva care s-o ajute să dea de urma ei, şi dacă avea s-o mai vadă vreodată.

26

Biroul ambasadorului se afla în partea din spate a vilei principale, cât mai departe cu putinţă de intrarea în complex şi izolat de lumea exterioară prin uşi blindate şi geamuri oglindite groase, antiglonţ. Trupe ale infanteriei marine şi ale armatei libaneze patrulau prin pădurea de pini din spatele vilelor şi în faţa porţii de la intrare.

Evident, precauţiile erau necesare, dar nimeni nu-şi făcea iluzii în privinţa eficacităţii lor într-o situaţie extremă. Dacă se lua decizia – într-una dintre capitalele din zonă – de a ataca ambasada, ca parte a vreunui joc politic pervers, nici o baricadă nu putea schimba situaţia. O ştia întreg personalul din cele două vile, începând cu omul din centrul ţintei, cu ambasadorul însuşi. Corben avuse ocazia să constate cât de diferite erau reacţiile oamenilor aflaţi într-o asemenea situaţie „încântătoare”. Spre lauda lui, ambasadorul în funcţie o privea cu un stoicism demn de admirat.

Corben intră şi îl găsi în compania unui bărbat pe care nu-l cunoştea şi care se grăbi să se ridice în picioare, prezentându-se drept Bill Kirkwood. Avea o strângere de mână fermă, o privire pătrunzătoare şi o înfăţişare plăcută. Era înalt, cam cât Corben, şi părea să fie într-o formă acceptabilă. Corben aprecie că era

cu câţiva ani mai vârstnic decât el, plasându-l undeva în jurul vârstei de patruzeci de ani.

— Bill a sosit cu avionul de la Amman în după-amiaza asta, îl informă ambasadorul. E aici din cauza situaţiei în care se află Evelyn Bishop.

Ceea ce îl surprinse pe Corben. După părerea lui, sosise cam prea repede.

— Din ce motiv vă interesează? îl întrebă pe Kirkwood.

— Am cunoscut-o acum câţiva ani. Fac parte din Departamentul de Protecţie a Moştenirii Culturale al UNESCO, iar Evelyn le-a ţinut piept aici, în numele nostru, adepţilor modernizării oraşului. E o adevărată tornadă, nu o dai cu uşurinţă uitării, adăugă Kirkwood cu un zâmbet afabil. De atunci încoace, noi i-am finanţat o parte dintre lucrări.

Corben îi adresă ambasadorului o privire întrebătoare, nefiind sigur despre ce era vorba.

— Bill e îngrijorat, atât din punct de vedere personal, cât şi din punct de vedere profesional, îi spuse ambasadorul, întorcându-se apoi către Kirkwood şi lăsându-l pe el să dea amănuntele.

— Ei bine, în primul rând sunt interesat, bineînţeles, de siguranţa lui Evelyn. Asta e mai presus de toate. E o persoană pe care o respect şi de a cărei soartă îmi pasă şi simt nevoia să mă asigur că se face tot posibilul pentru a o aduce cât mai curând înapoi, teafără şi nevătămată. În afară de asta, adăugă Kirkwood, cu o oarecare ezitare, da, există o îngrijorare evidentă, generată de faptul că reputaţia uneia dintre specialistele noastre cele mai respectate va fi întinată de ceea ce ziarele se vor repezi să numească contrabandă cu artefacte – pentru că, din câte am înţeles, acesta este modul în care ar prefera guvernul libanez să prezinte faptele. Se opri o clipă şi aruncă o privire întrebătoare către ambasador înainte de a adăuga: Şi nu pot presupune altceva decât că sunteţi oarecum tentaţi să adoptaţi această părere.

— E necesar să cântărim argumentele pro şi contra în ceea ce priveşte consecinţele, răspunse ambasadorul, cu calmul defensiv al unui profesionist experimentat. În momentul de faţă, Libanul este un stat extrem de fragil. Răpirea unui cetăţean american, şi cu atât mai mult a unei femei vârstnice de pe

stradă, fără nici un motiv, va fi privită, fără îndoială, ca o acţiune teroristă, antioccidentală. Iar momentul e cel mai nepotrivit cu putinţă. Oamenii ăştia se străduiesc cu disperare să-şi recâştige imaginea de pace şi de normalitate după ani întregi de tulburări violente. Iar după cele petrecute vara asta, ţara are o nevoie extremă de investiţii străine, mai mult ca niciodată. Am primit deja telefoane de la prim-ministru şi de la ministrul de interne. Au intrat în panică. Nu e nevoie să-ţi mai vorbesc despre modul în care e perceput incidentul când se pune problema obţinerii unor finanţări şi, dacă o să se facă vâlvă în jurul lui şi o să le dea idei şi altora...

— În vreme ce o contrabandistă implicată într-o afacere murdară nu este un rezultat al instabilităţii politice, fiind în consecinţă mult mai uşor de ignorat, comentă Kirkwood oarecum sarcastic, întorcându-se apoi spre Corben. Înţelegeţi despre ce anume discutăm aici?

— Îmi imaginez că, odată prezentată drept contrabandistă, ar reflecta o lumină nefavorabilă asupra organizaţiei dumneavoastră, contracară Corben.

Kirkwood medită o clipă, luându-i în considerare comentariul, apoi dădu din cap a vinovăţie.

— Bineînţeles că aşa ar fi. Nu neg că şi noi suntem dornici să evităm orice degradare de imagine urmare a unei astfel de asocieri. Organizaţia nu se bucură de sprijin guvernamental. Tocmai am reuşit să reîncadrăm ţara printre naţiunile lumii, ceea ce n-a fost uşor de realizat.

De fapt, Statele Unite ale Americii se număraseră printre cei treizeci şi şapte de membri fondatori ai UNESCO, Organizaţia Naţiunilor Unite pentru Educaţie, Ştiinţă şi Cultură. Aceasta, care începuse să activeze în 1945, imediat după terminarea războiului, fusese înfiinţată în scopul promovării păcii şi a securităţii prin încurajarea colaborării dintre naţiuni în ceea ce priveşte, ei bine, educaţia, ştiinţa şi cultura. În decursul următoarelor patru decenii, pe măsură ce lua amploare, incluzând în rândurile membrilor peste o sută cincizeci de state, strategiile sale – mai ales cele de politică externă, considerată îngrijorător de „stângistă” – începuseră să se îndepărteze de programul Statelor Unite. Prăpastia atinsese apogeul în 1984, când Statele Unite sfârşiseră prin a se retrage din organizaţie. I

se realăturaseră abia în 2003, printr-un gest simbolic al preşedintelui Bush, dar nu era nevoie să sapi prea adânc ca să-ţi dai seama că, în cercurile oficiale de la Washington, organizaţia continua să fie privită cu aceleaşi scepticism şi dispreţ ca fratele său mai mare, Naţiunile Unite.

— Afacerea trebuie tratată cu cea mai mare grijă, afirmă ambasadorul, atât în privinţa salvării lui Evelyn Bishop, cât şi în a dezvăluirilor către presă.

Corben îi studie o clipă pe cei doi bărbaţi.

— În ceea ce priveşte eliberarea ei, ştiţi că asta reprezintă şi pentru noi o prioritate. Cât despre mass-media, ei bine… aici nu există nici o legătură cu politica. Suntem cât se poate de siguri. Se întoarse spre Kirkwood. Suntem convinşi că răpirea are legătură cu nişte artefacte din Irak, dar rolul jucat de Evelyn Bishop în acest context continuă să rămână neclar.

— Ştiţi despre ce fel de artefacte e vorba? întrebă Kirkwood.

Corben ezită o clipă. Nu voia să dezvăluie mai multe decât era necesar, dar trebuia să-şi supravegheze cu grijă paşii.

— Statuete, tăbliţe, sigilii. Avem nişte fotografii polaroid, îi informă.

— Pot să le văd?

Întrebarea îl surprinse oarecum. Kirkwood săpa mai adânc decât s-ar fi aşteptat.

— Sigur că da. Sunt în biroul meu.

Kirkwood dădu din cap.

— OK. Deci credem că a intrat cumva în legătură cu indivizii ăştia. Dar era un partener activ în desfăşurarea tranzacţiei, sau încerca să o împiedice? Înţelegeţi ce vreau să spun? Ăsta e punctul de vedere pe care trebuie să-l adoptăm. A aflat ce aveau de gând, a încercat să-i oprească sau să-i dea pe mâna autorităţilor, iar ei au pus mâna pe ea. Din câte o cunosc eu, cred că asta s-a întâmplat în realitate.

— E o variantă căreia i-ar da crezare toată lumea, comentă ambasadorul.

— Fapt este, ripostă Corben, că nu a luat legătura cu nimeni în acest scop. Dacă încerca într-adevăr să-i oprească, ar fi trebuit să anunţe pe cineva – ceea ce le-ar fi dat traficanţilor un motiv ca s-o reducă la tăcere. Asta mă îngrijorează de fapt. Dacă lucrurile stau aşa… nu vor veni la noi cu nici o pretenţie.

Trebuie să ajungem noi la ei şi să le oferim ceva în schimbul eliberării ei, vie şi nevătămată. Presupunând că n-au mers deja prea departe.

Le aruncă o privire sinistră.

— Presupun că o să anunţi asta prin canalele voastre de legătură, că o să le comunici că nu vrem decât s-o vedem înapoi, că n-o să punem nici o întrebare, spuse ambasadorul.

— Am cerut deja să se facă asta, îl asigură Corben. Dar, de astă-vară încoace, avem mult mai puţine legături. Ţara e împărţită exact în jumătate. Una dintre facţiuni n-o să discute cu noi, iar cealaltă nu ne e de mare folos în cazul de faţă.

— Eu am multe legături în zonă, îi spuse Kirkwood lui Corben. Mi-ar plăcea să ne ocupăm împreună de rezolvarea cazului. E posibil ca oamenii la care pot să ajung eu să facă parte din cu totul alt grup decât cei la care ai acces dumneata. Când e vorba despre antichităţi irakiene, cunosc multă lume. Şi demersul poate fi privit ca un efort neutru, condus de Naţiunile Unite, în loc să vină direct din partea Marelui Satan, adăugă el, folosind epitetul preferat de localnici când vorbeau despre America.

Corben se uită la ambasador, care părea evident mulţumit de propunere. El nu era. Lucra întotdeauna singur. Ţinea de specificul muncii lui, fiind în acelaşi timp o preferinţă personală. Dar, cu toate că nu savura prezenţa cuiva care să i se uite peste umăr, nu putea refuza. Pe lângă asta, Kirkwood i-ar fi putut fi de folos. Naţiunile Unite aveau, într-adevăr, foarte multe relaţii în zonă. Şi, la urma urmei, găsind-o pe Evelyn, ar fi ajuns, fără nici o îndoială, la *hakeem*. Ceea ce însemna sfârşitul jocului, deşi nu avea de gând să împărtăşească asta vreunuia dintre bărbaţii din faţa lui.

— Nu văd nici un inconvenient, încuviinţă el.

Următoarea întrebare pusă de Kirkwood îl surprinse.

— Am auzit c-a mai fost implicată şi o altă femeie. Ce ştim despre ea?

— Mia Bishop, îl puse Corben la curent. E fiica ei.

27

Camera de zi se umpluse de căldura blândă a amurgului când Mia se trezi din somnul ei liniştit, pe canapeaua lui Corben. Deschise ochii şi clipi, derutată pentru o secundă de locul nefamiliar, apoi tot ce se întâmplase îi reveni brusc în minte. Se ridică încet în capul oaselor şi îşi trecu palmele peste faţă, alungându-şi starea de letargie. Aşteptă să îşi recapete acuitatea tuturor simţurilor, apoi se ridică în picioare şi se apropie de uşile de sticlă care dădeau în balcon.

Clădirile de pe partea cealaltă a străzii erau de un cenuşiu uniform, părând tot atât de şubrezite şi stoarse de vlagă cum se simţea ea. Multe dintre balcoane fuseseră închise cu geamuri, fapt ce contravenea legii, transformând terasele în spaţii interioare, iar cicatricele lăsate de şrapnele şi găurile de gloanţe făceau ca toate faţadele să pară ciupite de vărsat. Pe acoperişurile plate creşteau păduri de antene de televiziune, iar deasupra lor se întindea păienjenişul de cabluri electrice şi de telefon, ca o aluzie statornică la senzaţia de cârpeală, de improvizaţie, pe care o creau împrejurimile. Din punct de vedere strict estetic, oraşul nu era atractiv, sub nici o formă. Dar în ciuda acestui fapt, sfidând aşteptările şi logica, îi fermeca pe toţi cei care îl vizitau. Inclusiv pe Mia.

Tocmai se ştergea, după un duş făcut în grabă, când auzi un zgomot venind dinspre uşa de la intrare. Se crispă. Ascultă cu atenţie, apoi se înfăşură într-un prosop şi se furişă către uşa camerei de baie. O crăpă uşor şi se uită prin deschizătura îngustă. Nu putea să vadă intrarea. Îşi simţea mintea sleită. Oare era bine să se baricadeze în baie? O idee proastă. Nu avea ferestre. Trebuia să fugă într-unul dintre dormitoare, din care se putea ajunge într-un balcon? Nu i-ar fi fost de mare folos, dat fiind că apartamentul se găsea la cel de-al cincilea etaj al clădirii, iar ea nu se simţea în stare de încă o performanţă acrobatică. Nu găsise nici o soluţie în momentul când yala se descuie cu zgomot şi uşa se deschise brusc, vibrând. Fiecare firicel de păr i se zbârli preţ de o nanosecundă, înainte ca în apartament să răsune vocea lui Corben.

— Mia?

Închise ochii şi răsuflă uşurată, mustrându-se fiindcă îşi lăsase imaginaţia să o ia razna.

— Ies într-o clipă, răspunse, străduindu-se din răsputeri să pară cât mai liniştită.

Se îmbrăcă şi îl găsi pe Corben în bucătărie. Îi adusese celularul. Îl deschise şi văzu că avea două mesaje. Faptul că femeia răpită despre care se vorbise la ştiri era Evelyn începuse să transpire. Primul mesaj era al supervizorului proiectului din cadrul fundaţiei. Al doilea era de la Mike Boustany, un istoric din oraş împreună cu care lucra şi pe care ajunsese să-l cunoască destul de bine. Trebuia să-i sune pe amândoi şi să-i anunţe ce se întâmplase, dar se hotărî să aştepte până a doua zi dimineaţă. Ştia că, pe măsură ce avea să se răspândească vestea, urma să primească mai multe telefoane de la colegi şi de la prieteni îngrijoraţi, aşa că reduse volumul soneriei telefonului. Singurul apel pe care intenţiona să-l accepte, dacă avea să apară, era al mătuşii ei din Boston. Voia să stea de vorbă mai întâi cu Corben, despicând firul în patru. Pe drumul de întoarcere, el cumpărase câte ceva de mâncare, iar Mia era moartă de foame.

Întinseră cutiile din tablă subţire, pline cu frigărui *kafta* de miel, cu *hummus* şi cu alte aperitive, pe măsuţa pentru cafea şi se aşezară turceşte pe perne, mâncând cu poftă şi sorbind din berea Almaza rece. În Beirut şi în celelalte zone din jurul Mediteranei, masa era un festin complicat, cu feluri de mâncare sofisticate, şi în acelaşi timp un ritual social esenţial. Mia cedă în faţa farmecelor binefăcătoare ale mâncării şi ale berii şi, pentru o vreme, conversaţia banală – legată mai ales de mâncare – curse cu uşurinţă, iar ea savură atât scurta desprindere de recenta demenţă, cât şi, aşa cum îşi dădu imediat seama, compania lui, cu toată superficialitatea intenţionată a discuţiei. Asta nu avea importanţă. In momentul acela, banalităţile ofereau o pauză bine-venită, dar pe măsură ce farfuriile li se goleau şi lumina aurie a asfinţitului pălea în faţa întunericului, se estompa şi falsa atmosferă de petrecere a cinei lor savuroase. Gorila care îi pândea în tăcere din colţurile întunecoase ale cuştii sale îşi croise drum cu ghearele şi striga din toate puterile, cerând să i se dea atenţie.

Mia folosise timpul în care rămăsese singură ca să treacă în revistă tot ce se întâmplase, tot ce văzuse şi tot ce auzise. Simţea că îi scăpaseră multe.

— Jim, se aventură ea într-un târziu, după o tăcere îndelungată. De fapt, despre ce e vorba?

Îi văzu privirea ferindu-se o clipă, evazivă, înainte de a o întâlni pe a ei.

— Ce vrei să spui?

— Am impresia că nu reuşesc nici măcar să ghicesc cât de cât ce se întâmplă de fapt.

Chipul lui Corben se înnegură.

— Nici eu nu sunt mai sigur decât tine. E ca şi cum am fi fost aruncaţi, fără nici o avertizare, acolo unde e apa mai adâncă şi, până acum, nu am făcut altceva decât să reacţionăm la cele întâmplate.

— Dar ţi-ai făcut o idee, insistă ea.

Îşi simţi obrajii îmbujorându-se. Nu era obişnuită să preseze pe cineva astfel, dar nici nu se mai aflase vreodată într-o asemenea situaţie. Şi nici nu-şi imaginase că ar fi existat mulţi oameni cărora să li se întâmple aşa ceva.

— Ce te face să spui asta?

— Ei, haide, Jim!

— Despre ce vorbeşti? protestă el, desfăcându-şi mâinile într-un gest întrebător.

— Ei, despre dosar, în primul rând.

— Care dosar?

Ea îi privi fără să-şi ascundă dubiile.

— Cel pe care l-ai luat din apartamentul mamei. L-am răsfoit când aşteptam în bucătăria ei.

— Şi?...

— Din tot ce era acolo, e singurul lucru pe care ai pus ochii. Am văzut că înăuntru apare în nenumărate rânduri acelaşi simbol, un şarpe încolăcit în formă de cerc, devorându-şi coada. L-am văzut şi pe coperta uneia dintre cărţile din fotografiile polaroid pe care mi le-au arătat la secţia de poliţie, cele găsite în geanta ei.

Mia se opri, scrutându-i chipul, cântărindu-l. Reacţia, sau mai degrabă lipsa lui de reacţie, nu-i spunea nimic, dar nici nu se aştepta la altceva din partea unui agent al serviciilor de informaţii. Numai că ea era deja incitată şi simţea zvâcnirile unei energii nervoase. Continuă să insiste.

— Pe urmă, mai e şi nivelul de violenţă, parcă din lumea interlopă. Vreau să spun, Hristoase, contrabanda cu obiecte de muzeu nu e o infracţiune pe care o săvârşeşti din birou, ştiu şi eu asta, deşi nu sunt expertă când vine vorba de gangsteri sau de ceea ce e normal să se petreacă pe străzile Beirutului în zilele noastre, dar mi se pare că totul e destul de limpede – răpirea unor oameni de pe stradă, uciderea altora, schimburile de focuri de armă din apartamente... Vocea i se stinse în timp ce îşi făcea curaj să se aventureze mai departe. Pe urmă, mai e şi amestecul tău.

Corben se încruntă.

— Amestecul meu?

Mia îi adresă o jumătate de zâmbet timid şi nervos.

— Nu cred că CIA e într-adevăr interesată de recuperarea obiectelor furate din muzee.

— A fost răpită o persoană de naţionalitate americană, îi reaminti el. Asta intră sub jurisdicţia Agenţiei.

Sorbi cu detaşare ultima înghiţitură de bere din sticla pe care o puse jos, imperturbabil, înainte de a-şi întoarce din nou ochii spre ea. Tot atât de enigmatic ca Sfinxul, îşi spuse Mia, şi gândurile îi alunecară întrebându-se cât de înnebunitor ar fi fost să-l ai ca adversar într-un joc de poker sau, şi mai rău, să trăieşti alături de cineva atât de greu de descifrat.

— Dacă spui tu, dar...

Ridică din umeri, fără să pară convinsă, dar nici nu îşi dorea să lase o asemenea impresie.

— Haide, Jim!

Îl privi în ochi, încercând să stabilească o legătură, să-i desluşească dorinţa de a fi sincer.

— E mama mea. Ştiu că voi sunteţi conduşi de această întreagă „nevoie de a afla” şi pot să înţeleg asta, dar acum e în joc viaţa mamei mele, ba poate şi a mea.

Îi susţinu privirea, neîndoindu-se că el cântărea ce anume să-i dezvăluie. Aproape că-i auzea creierul zbârnâind, răsfoind amănuntele îngrijorătoare ale poveştii în care erau implicaţi şi selectând ce anume să-i împărtăşească, dacă se hotăra să o facă, şi ce să păstreze în seif. După o scurtă tăcere, el strânse din buze şi dădu din cap aproape imperceptibil, apoi se ridică şi se duse în partea opusă a încăperii, îşi luă servieta şi se aşeză din

nou. Formă cifrul de deschidere, scoase dosarul şi îl aşeză cu hotărâre pe măsuţă, punându-şi mâinile deasupra lui.

— Nu mi-am format o imagine deplină asupra celor ce se întâmplă, înţelegi? Dar o să-ţi spun ce ştiu. Bătu cu palma în dosar. Mama ta avea pe birou dosarul ăsta vechi, care nu pare să aibă nici o legătură cu activitatea ei de acum. Era pe masa ei de lucru în aceeaşi zi în care s-a întâlnit cu cineva cunoscut din vremea unor săpături arheologice făcute în Irak cu multă vreme în urmă. Cred că e posibil ca el să-i fi dat fotografiile polaroid pe care le avea în geantă. Poate că a venit s-o vadă cu intenţia de a i le vinde, poate că spera că l-ar fi putut pune în legătură cu nişte cumpărători. Poate că era interesată ea însăşi. Din cauza asta.

Deschise dosarul, scoase o fotocopie, una dintre imaginile Ouroboros-ului, şi o împinse către Mia.

— Aşa cum ai observat, săpăturile la care se referă dosarul au legătură cu acest simbol al şarpelui, identic cu cel de pe carte.

Era o fotografie veche, în alb şi în negru, a şarpelui încolăcit reprezentat pe o gravură în lemn, veche de câteva secole. Mia o studie cu mai multă atenţie decât o făcuse înainte. Creatura nu era un simplu şarpe. Avea solzii exagerat de mari şi colţi, aducând mai degrabă cu un dragon. Avea ochii reci şi privea drept înainte, fără nici o expresie, iar actul autodevorării părea cel mai firesc şi cel mai nedureros din lume. Era o imagine sinistră care te trimitea înapoi, la spaima primordială, una îngălbenită şi degradată de scurgerea vremii, care emana răutate.

Îşi ridică ochii spre Corben.

— Ce e asta?

— Se numeşte Ouroboros. E un simbol foarte vechi, folosit în epoci diferite, în culturi diferite.

— Ce semnificaţie are?

— Nu pare să aibă una anume. Cred că e mai degrabă un simbol mistic, arhetipal, având un alt înţeles pentru fiecare popor în parte. Am dat peste el în multe ipostaze, începând cu miturile Egiptului antic şi terminând cu cele hinduse, iar apoi l-am regăsit la alchimişti şi la gnostici, şi asta fără să-i dedic prea mult timp.

Miei îi venea greu să-şi dezlipească ochii de imagine.

— Artefactele n-au nici o importanţă. Oricine ar fi cei care au răpit-o, ei umblă după cartea asta.

— Posibil. Sunt şanse să aflăm mai multe de aici. Bătu cu degetul în dosar. Încă n-am avut timp să-l parcurg din scoarţă-n scoarţă. Oricum, nu asta e adevărata problemă. Are importanţă doar în privinţa motivului pentru care a fost răpită. Şi în momentul de faţă, cea mai bună pistă care ne poate conduce către ea e tipul care i-a adus fotografiile, bărbatul din trecut, misitul din Irak despre care spuneai că ţi-a povestit. El ştie mai multe despre ceea ce se întâmplă şi are idee cine altcineva mai e implicat în toată afacerea asta. Nu ştim nimic despre el, dar…

Corben tăcu, ezitând. Mia îşi dădu seama că ceva îl oprea să continue, dar el o făcu, după câteva secunde:

— Poate că ai avut dreptate, poate că e unul şi acelaşi cu tipul care o însoţea când a fost răpită. Iar dacă era el, ei bine, se cheamă că l-ai văzut. Îl poţi identifica. Şi sper că, dacă e acelaşi tip, atunci, poate – întoarse dosarul, aşezându-l în faţa ei, în poziţia corectă – poate că aici, undeva, e vreo fotografie de-a lui. Ceea ce ne-ar fi de foarte mare folos.

Ea îl privi nesigură, simţindu-se trasă pe sfoară de răspunsul lui, apoi dădu din cap şi redeschise dosarul. Cu toate că era atrasă de materialele pe care le conţinea – foi pline de notiţe, scrise de mână cu cerneală, caligrafiate în stilul clasic şi cu graţia pe care le cunoştea atât de bine din scrisorile trimise de Evelyn în adolescenţa ei; fotocopiile unor documente şi ale unor pagini de carte în engleză, în arabă şi câteva în franceză, cu fraze subliniate şi însemnări mâzgălite pe margini; hărţi ale Irakului şi ale întinsului Levant, cu marcaje, săgeţi şi note încercuite; toate acoperite de multe, multe semne de întrebare. Îl răsfoi fără să acorde tuturor acestora mai mult decât o privire fugară, în căutarea fotografiilor pe care trebuia să le studieze.

Dădu peste un teanc de poze vechi, împrăştiate printre file, şi le trecu în revistă cu atenţie. În unele dintre ele recunoscu o Evelyn mai tânără şi mai zveltă, arătând foarte bine în pantaloni sport kaki, cu şapcă şi cu ochelari de soare mari, cu ramă de baga, şi se pomeni imaginându-şi ce viaţă incitantă şi nonconformistă trebuia să fi dus mama ei la vremea aceea; o femeie necăsătorită, o occidentală, călătorind prin locuri

exotice, scăldate în soare, cunoscând tot felul de oameni, afundându-se în cultura lor, studiind alături de ei comorile ascunse ale trecutului lor. O viaţă de succese, fără îndoială, şi mai mult decât probabil, de împliniri, dar pentru care plăteai un anumit preţ, acesta fiind în cazul lui Evelyn o singurătate melancolică, o izolare prudentă.

Degetele Miei se opriră pe o fotografie în care mama fi stătea alături de un bărbat. Şi trăsăturile lui erau ascunse de ochelari de soare, de umbra pălăriei sub care i se vedea capul, aplecat şi uşor răsucit. Simţi furnicături de-a lungul cefei. Fotografia îi era cunoscută. La vârsta de şapte ani primise o copie pe care o păstra în portofel, la loc sigur, având-o întotdeauna aproape. Bărbatul din fotografie era tatăl ei. Evelyn îi spusese că era singura lui poză pe care o avea. Nu petrecuseră decât câteva săptămâni împreună. Fotografia o întrista pe Mia, pentru că nu putea nici măcar să-şi dea seama cum arăta de fapt tatăl ei.

O fixă îndelung, cu nostalgie, apoi îi minte i se contură o constatare îngrijorătoare. Tatăl ei fusese acolo. Când Evelyn dăduse peste încăperile subterane, el îi fusese alături. Şi murise o lună mai târziu. Într-un accident de maşină.

O durere ascuţită îi săgetă inima. Avu pentru o clipă senzaţia că încetase să mai bată, iar sângele îi pieri din obraji. Corben păru să remarce schimbarea.

— Ce s-a-ntâmplat?

Ea îi întinse fotografia.

— Bărbatul de aici. Cuvintele îi veneau pe buze ca desprinse din ceaţă. E tata. A fost acolo.

Corben o privi cercetător, aşteptând să afle mai multe.

— A murit după o lună. Într-un accident de maşină. În ochii ei licăreau o puzderie de întrebări. Dacă a fost ucis? Din cauza acestor cercetări?

Nesiguranţa traversă chipul lui Corben. Clătină din cap.

— Mă îndoiesc. Aici nu există nimic care să indice că Evelyn ar mai fi avut vreodată necazuri din acest motiv. Dacă moartea lui ar fi avut vreo legătură cu toate astea, atunci şi ea ar fi fost în pericol. Ori nu a fost deloc aşa; ea a trăit fără să se ferească.

Îi înapoie fotografia. Ea o învălui într-o privire duioasă, apoi dădu din cap.

— Cred că ai dreptate.

— O să mă interesez, oricum, ca să acoperim toate posibilităţile. Cum se numea?

— Webster, spuse Mia. Tom Webster.

Numele îl zgudui pe Corben ca un foc de armă.

Tom Webster. Evelyn încercase să dea de Tom Webster cu o seară înainte. Şi nici un medium nu avea obiceiul să sune la centralele telefonice ale unor instituţii academice ca să ia legătura cu răposaţii. Nu era mort. Cel puţin, Evelyn nu era de părerea asta. Trăia. Iar ea îşi minţise fiica în toţi acei ani.

În venele lui Corben năvăli adrenalina. Era un indiciu important. Trebuia să solicite o investigaţie urgentă. Avea nevoie de mai multe informaţii de la Mia, în legătură cu amănuntele presupusei lui morţi şi cu tot ce îi mai povestise Evelyn despre el, deşi ţinând cont că îşi minţise fiica în privinţa decesului, era îndoielnic că orice altceva i-ar mai fi putut spune Mia despre dispărutul ei tată s-ar fi putut dovedi a fi adevărat.

Putea să mai aştepte. Se uită la Mia, care lăsă fotografia deoparte şi continuă, aruncându-şi ochii pe alte câteva, până când dădu peste altceva care păru să-i trezească interesul.

— Bărbatul de pe alee. Cred că e cel de aici, spuse ea.

28

Hakeem aşeză lamela sub microscop şi apăsă pe câteva taste. Pe ecranul plat apăru o altă imagine mărită. O privi cu atenţie, aşa cum făcuse cu toate informaţiile furnizate de analize.

E curată, îşi spuse. Studiul sângelui lui Evelyn nu dăduse la iveală nimic neobişnuit. Nici o substanţă străină, nici o modificare. Rezultatele erau cele caracteristice unei femei de vârsta ei, a cărei stare de sănătate era acceptabilă. Privi îndelung celulele de pe ecran şi rememoră tot ce-i spusese ea. Era sigur că nu-i ascunsese nimic. Munca lui avea un fundament solid.

Tom Webster. Numele îi stăruia în minte.

Oare putea fi unul dintre ei?

Ideea îl electriză. O răsuci în gând iarăşi şi iarăşi. Părea din cale afară de hazardată. Trecuseră atât de mulţi ani... Dar ce

altă explicaţie ar fi putut exista? De fiecare dată când încerca să o ignore, să interpreteze altfel lucrurile, prima bănuială revenea, secerându-i dubiile cu ascuţimea lamei lui Occam şi împlântându-i-se adânc în minte. Din ce alt motiv ar fi putut să apară aşa, fără veste, imediat după anunţarea descoperirii, dispărând apoi când urma păruse să se piardă în ceaţă? Nu, nu exista nici o altă explicaţie raţională.

Trebuia să fie unul dintre ei. Însărcinat să apere taina. Urmărind săpăturile arheologice din regiune, asigurându-se că nimeni nu dădea, din întâmplare, peste un lucru pe care se osteniseră din răsputeri să-l elimine. Peste un lucru pe care îl păstraseră – pe care îl tezaurizaseră cu lăcomie, pentru ei înşişi, vreme de secole.

Pulsul i se acceleră.

Îşi reaminti povestea ei patetică, despre dragostea pierdută, şi o rederulă în minte. Bărbatul – Tom Webster, numele i se întipărise în memorie, deşi nu credea că era cel adevărat – apăruse în viaţa ei pentru a o părăsi apoi, cu aceeaşi eficienţă şi detaşare. Descoperirea nu ducea nicăieri, sau aşa o făcuse pe ea să creadă. Peste ce dăduse el cu adevărat, ce îi ascunsese ei? Pe urmă se făcuse nevăzut, lăsând-o cu un copil în pântec şi anesteziind-o cu vorbe meşteşugite, spunându-i că nu avea cum să rămână alături de ea, din motive pe care nu i le putea împărtăşi.

Déjà vu.

Mai auzise – mai citise, de fapt – ceva asemănător şi înainte. Cu mulţi ani în urmă. Acasă, în Italia. În Neapole.

Se număra printre faptele care îl îmboldiseră să-şi înceapă cercetările.

Da, ştia, bineînţeles, că bărbaţii spuneau asemenea lucruri când îşi pierdeau interesul. Când doreau să plece după o nouă cucerire. Capitolul unu din ghidul întâlnirilor amoroase, pentru uzul idioţilor. El nu e, pur şi simplu, bărbatul potrivit. În mod normal, o asemenea interpretare s-ar fi încadrat în viziunea lui cinică despre lume.

Dar nu şi de data asta. De data asta simţea că lucrurile stăteau cu totul altfel. Se potrivea.

Iar însăşi ideea că acest Tom Webster ar fi putut să facă parte din ceva de a cărui existenţă nu era sigur, din ceva în care

dorea cu încăpăţânare să creadă în ciuda oricărei raţiuni… Zâmbi în sinea lui.

E adevărat. Aşa cum am bănuit întotdeauna.

Principele a avut dreptate.

Îl străbătu un val de exuberanţă, amestecat cu furia împotriva modului în care îl mânase soarta. Evelyn descoperise camera subterană în 1977 şi părăsise ţara trei ani mai târziu. El ajunsese în Irak după încă doi ani.

Îşi blestemă ghinionul.

Dacă s-ar fi aflat acolo în momentul descoperirii încăperilor, poate că ar fi auzit despre ea. Poate că l-ar fi întâlnit pe acel Tom Webster. Şi poate că ar fi dobândit deja ceea ce căuta.

Soartă. Sincronizare. Locul potrivit în momentul nepotrivit. Dar poate că acum i se oferea o şansă de a îndrepta lucrurile.

Trebuia să-l găsească pe Tom Webster. Numărul lui de telefon era în agenda lui Evelyn, în apartamentul ei. Omar şi oamenii lui ar fi trebuit s-o ia din locuinţa femeii, dar eforturile lor fuseseră zădărnicite; trebuia să aibă o discuţie serioasă cu cineva despre asta. Ştia că ar fi putut afla numărul cu uşurinţă, folosindu-se de internet, dar nu se aştepta să-i fie de cine ştie ce folos. Probabil că Webster nu voia să fie găsit. Îşi acoperise cu siguranţă urmele.

Hakeem trebuia să pună mâna şi pe alunecosul negustor de antichităţi, trebuia să pună mâna pe carte, despre care ştia că ar fi putut să fie cheia tuturor lucrurilor. Dar femeia asta şi povestea ei… erau o adevărată mană cerească. Cu toate că el nu credea în astfel de inepţii.

Numai că existau nişte complicaţii pe care trebuia să le înţeleagă mai bine.

Mai întâi, fiica femeii. Îşi riscase viaţa întrerupându-i pe oamenii lui şi oferindu-i misitului ocazia de a se face nevăzut. Şi mai era şi bărbatul care se aflase împreună cu ea în apartamentul arheoloagei. *Hakeem* îi trimisese acolo pe Omar şi pe oamenii lui, ca să aducă tot ce ar fi prezentat interes – şi orice ar fi purtat semnul şarpelui. Pe lângă faptul că fiica ei se afla acolo, însoţitorul acesteia era, evident, un profesionist. Nu numai că îl surclasase pe Omar – care nu era câtuşi de puţin un ageamiu în privinţa vărsării de sânge – dar îi mai şi omorâse unul dintre oameni. Din câte îi spusese Omar, era american.

Cine era şi ce căuta acolo, împreună cu ea? Era un nou jucător – un altul? Era unul dintre ei? Totul revenea brusc la viaţă? Sau se afla acolo dintr-un alt motiv, mult mai lipsit de importanţă, fără să ştie în ce consta de fapt jocul?

Se strădui să-şi domine exaltarea. Aşteptase atât de multă vreme, se străduise din greu. Îşi dedicase viaţa acestui ţel. Iar acum simţea că toate piesele se îmbinau, era din ce în ce mai sigur.

În sfârşit.

Trebuia să afle cine erau noii jucători.

Dar până atunci, nu trebuia să facă nici un pas greşit.

Era cazul să-şi folosească relaţiile ca să-l verifice pe Webster, deşi bănuia că nu era uşor să-i ia urma. Omar şi-ar fi putut suna oamenii din poliţia libaneză şi din serviciile de informaţii. Să afle tot ce putea despre american. Însă era mai presant să-l găsească pe negustorul de antichităţi. Nu-şi putea permite să-l piardă din vedere. Îşi dădu seama, posomorându-se, că nimic nu-i garanta reuşita. Deşi *hakeem* nu se îndoia că avea să facă tot ce-i stătea în puteri ca să îndrepte lucrurile, Omar dăduse deja greş în privinţa asta.

Când revelaţia se contură pe fondul întrebărilor care îi potopeau mintea, starea de spirit i se îmbunătăţi. Dacă specialista în arheologie nu era doar o altă victimă sedusă, dacă pe acest Webster îl legau într-adevăr de ea nişte sentimente puternice... *Hakeem* ar fi putut s-o folosească pentru a-l scoate din ascunzătoare.

Ispita frumoasei aflate la ananghie. Nu trebuia decât să se asigure că ţipetele ei de ajutor erau destul de puternice.

29

Mia trase fotografia mai aproape.

Chipul era al unui bărbat care stătea deoparte, uşor distanţat de un grup de muncitori asudaţi şi surâzători. Se concentră, străduindu-se să-l suprapună peste cel al individului îngrozit, care fusese cât pe ce să fie înghesuit într-o maşină şi dus – alături de mama ei – către o soartă necunoscută. Ridică poza.

— Tipul ăsta, de aici.

I-o întinse lui Corben şi i-l arătă pe bărbatul pe care credea că îl recunoscuse.

El îl studie, apoi răsuci fotografia. Pe dos erau scrise o serie de nume cu creionul, cu aceeaşi caligrafie elegantă a notiţelor din dosar. Corben întoarse poza iarăşi şi iarăşi, de pe o parte pe alta, atribuind câte un nume fiecărei figuri.

— S-ar părea că îl cheamă Farouk.

— Farouk şi atât?

— Un singur nume. Corben îşi scoase agenda şi îl notă. Nu există şi unul de familie.

Mia îl privi dezamăgită.

— E suficient?

Corben lăsă agenda jos.

— E ceva. Studie chipul din fotografie, ca şi cum s-ar fi străduit să-l memoreze. Vrei să te uiţi şi la celelalte? Poate că mai apare şi în altă poză.

Ea o făcu, fără nici un succes. Totuşi, acum aveau cel puţin o figură şi un nume, informaţii de la care se presupunea că ar trebui să pornească oamenii lui Corben şi să afle mai multe.

Mia lăsă fotografiile din mână. Gândurile i se întorceau întruna la Evelyn. Dispăruse deja de aproape douăzeci şi patru de ore. Mia auzise clişeul primelor patruzeci şi opt de ore, de o importanţă critică pentru ancheta dispariţiei unei persoane – nu de la cineva aflat în slujba legii, ci din nenumărate emisiuni de televiziune şi din filme. Cu toate acestea, nu părea să contrazică bunul-simţ – clişeele devin clişee dintr-un anumit motiv – şi, dată era adevărat, fereastra prin care s-ar fi putut da de urma lui Evelyn se închisese deja pe jumătate.

— Cum te-ai gândit să-l cauţi? întrebă ea.

— Nu ştiu. Nu prea avem de la ce să pornim. Există agenda ei, cu toate că pentru săptămâna asta nu şi-a planificat nimic. Acum, odată ce ştim numele, trebuie s-o parcurg din nou, să văd dacă găsesc datele lui de contact. Avem celularul ei. Trebuie să-i trecem în revistă memoria, să vedem dacă vreunul dintre numere e al lui. La fel stau lucrurile cu laptopul, deşi are o parolă de acces, aşa că o să dureze ceva timp până când o să reuşim să-l deschidem.

Ea dădu din cap cu seriozitate şi luă din nou fotografia lui Farouk. Îşi plimbă ochii pe deasupra ei, frustrată şi neajutorată, apoi în minte îi încolţi o idee umbrită de îndoială.

— Şi el m-a văzut, de asta sunt sigură, spuse cu voce şovăitoare, încă fixând fotografia şi rememorând întâmplările serii. M-a văzut când am intrat pe alee.

Corben o privi nedumerit. Nu-i spunea o noutate.

— O să mă recunoască. Ceea ce înseamnă că, dacă o să mă vadă din nou, o să se încreadă în mine. Cred că ne putem folosi de asta. Poate avem şanse să-l scoatem din ascunzătoare.

— Cum, cu tine drept momeală? întrebă Corben, într-un fel nevenindu-i să-şi creadă urechilor. Încercăm să te ferim de lumina reflectoarelor, îţi aduci minte?

Mia dădu din cap. Totuşi, simţea că era vorba de un filon din care ar fi vrut să stoarcă mai mult. Irakianul o văzuse, era normal să aibă încredere în ea. Ceea ce trebuia să le fie, cumva, de folos. Mintea i se întoarse la conversaţia cu Evelyn. Ce spusese mama ei? Colegul său. Fusese împreună cu ea.

— Există un profesor de arheologie, Ramez. Lucrează cu mama. Un bărbat tânăr. El a dus-o ieri în sud, să vadă cripta aia. Mi-a spus că erau împreună când a apărut tipul ăsta, Farouk.

— La hotel nu mi-ai povestit despre asta, observă Corben.

Ea se scuză cu o grimasă.

— Îmi pare rău, ar fi trebuit s-o fac. Dar mă gândeam că, poate, el o fi ştiind ceva. Poate că Evelyn i-o fi spus despre ce era vorba.

— Îl cunoşti pe tipul ăsta?

— L-am întâlnit o dată în biroul mamei, în campus.

— OK, perfect.

Corben îşi notă numele în agendă. Se uită la ceas şi încruntă din sprâncene. Era trecut de ora nouă.

— La ora asta, n-are cum să mai fie la Universitate.

Întinse mâna către servietă şi scoase agenda lui Evelyn, apoi îi veni o altă idee, îşi luă telefonul şi apăsă tasta de apelare rapidă. Se ridică şi se apropie de uşile de sticlă ale balconului. Mia îl auzi vorbind cu cineva căruia îi ceru să-l caute pe un oarecare Ramez în memoria telefonului mamei ei.

— Nu închide, spuse după o aşteptare de câteva secunde, apoi reveni lângă masă. Îşi trecu un număr în agendă. S-a făcut,

i se adresă apoi scurt celui pe care îl apelase, şi se grăbi să formeze un alt număr.

Mia auzi telefonul sunând, dar nimeni nu părea să aibă de gând să răspundă. Corben îl lăsă să mai sune de vreo câteva ori – abonaţii reţelelor de telefonie mobilă din Beirut beneficiau rareori de serviciul de mesagerie vocală, ceea ce era supărător – apoi puse celularul jos, cu o privire frustrată.

— Nu răspunde, o informă pe Mia.

— Doar nu crezi că şi el a fost?...

Mia ezită să rostească şi restul întrebării, având dintr-odată senzaţia că îşi lăsase imaginaţia s-o ia razna. Dar se nelinişti când el nu îi respinse sugestia cu fermitate.

— Nu, îmi închipui că, în cazul ăsta, aş fi auzit şi eu câte ceva. Cred că pur şi simplu a obosit să tot răspundă la telefoanele celor care au auzit despre răpirea mamei tale şi ştiu că îi e coleg de serviciu.

Ea se încruntă, îngrijorată.

— Nu-i poţi afla adresa? întrebă, surprinsă de propria ei insistenţă, înainte de a-şi spune că pusese o întrebare tip bobocii-învaţă-gâştele-să-noate.

Corben nu păru să se sinchisească de asta şi se uită din nou la ceas.

— Nu vreau să atrag atenţia poliţiei locale asupra lui, mai ales în momentul ăsta. Şi nu există nici un motiv pentru care să fie în baza noastră de date, nu e genul de informaţie care trebuie să fie oricând la-ndemână. O să-ncerc să-l sun din nou peste câteva minute.

Mia îl studie în timp ce rememora datele. Expresia lui continua să fie aproape de nedescifrat, dar era sigură că îi simţea îngrijorarea. Retrăi clipa în care stătuseră alături în faţa apartamentului mamei ei, când îşi ridicase ochii ca să-i întâlnească pe ai lui. Se aventură să-i pună o altă întrebare, cu o uşoară rigiditate în voce.

— În faţa apartamentului mamei ai spus că eu ştiam deja că toată povestea e serioasă. Şi bineînţeles că e, dar felul în care ai spus-o... Tăcu o clipă. Era conştientă că avea dreptate, iar convingerea i se contura cu o claritate orbitoare, încă nu mi-ai dezvăluit totul. Mai e şi altceva, nu-i aşa?

El se lăsă pe spate şi îşi trecu mâna prin păr, frecându-şi uşor ceafa, apoi o privi, părând gata să pronunţe un verdict. Se aplecă, întinse mâna spre dulap şi îşi scoase laptopul.

Îl deschise, acţionă butonul de alimentare, apoi îşi aşeză degetul pe un mic scaner pentru amprente înainte de a apăsa câteva taste. Ecranul se lumină. Căută în tăcere, găsi fişierul care îl interesa şi se întoarse către Mia.

— Cazul e secret, o informă ridicând un deget şi oprindu-se ca să respire adânc, părând să se întrebe încă dacă dezvăluirea pe care i-o făcea era sau nu o greşeală.

Întoarse laptopul cu ecranul către ea. Se vedea o fotografie a ceea ce părea să fie peretele unei încăperi înguste, ca o celulă. Pe perete era zgâriat ceva rotund de dimensiunile unei umbrele deschise, judecând mărimea lămpii din plafon. Mia recunoscu imediat desenul.

— În primul, an al războiului, mă aflam în Irak, îi explică el. O unitate a noastră a primit o informaţie despre un doctor care se număra printre apropiaţii lui Saddam, dar în momentul în care ai noştri au ajuns în complexul lui de vile, omul dispăruse.

Întrebările erau gata să se desprindă de pe buzele Miei, dar Corben nu terminase.

— Ceea ce au găsit în vila lui a fost de-a dreptul oribil, în subsol se afla un laborator imens. O sală de operaţii cu dotări de ultimă oră, tot tacâmul. Făcea experienţe, experienţe care... Vocea i se stinse o clipă, de parcă şi-ar fi căutat cuvintele, şi o expresie plină de durere îi traversă trăsăturile în pripă, durere pe care Mia i-o simţi apoi în glas. Făcea experienţe pe oameni. Tineri şi bătrâni. Bărbaţi, femei, copii...

Miei îi îngheţă sângele în vene în timp ce groaza şi îngrijorarea pentru soarta mamei ei o mistuiau în aceeaşi măsură.

— În complex erau celule, dar toţi cei închişi în ele fuseseră ucişi cu scurt timp înainte de sosirea noastră. Am găsit şi câteva zeci de cadavre îngropate pe un câmp din apropierea casei, despuiate şi îngrămădite în gropi comune. Unora li se făcuseră operaţii. Altora le lipseau diverse părţi ale trupului. Înăuntru erau rezerve de organe şi galoane întregi de sânge, păstrate în frigidere. Unele dintre rănile oamenilor, locurile unde îi deschisese, nu fuseseră cusute. Nu se obosea să-i mai închidă

după ce scotea din ei ceea ce îl interesa. În laborator s-au mai găsit şi alte lucruri, mult mai tulburătoare, de a căror descriere am să te cruţ. Folosea oamenii drept cobai şi arunca tot ce nu-i era de folos. Se pare că Saddam îi făcea rost de ei, precum şi de orice altceva îi mai era necesar. Corben se opri, ca şi cum şi-a fi îndepărtat imaginile din minte, revenindu-şi. Asta – arătă către imaginea Ouroboros-ului de pe ecran – era gravată pe pereţii uneia dintre celule.

Mia îşi simţi gura umezindu-se dintr-odată şi îşi dădu seama că, fără să vrea, îşi prinsese buza de jos între dinţi, muşcându-şi-o până la sânge. Îşi descleştă dinţii şi îşi tamponă buza cu degetul de pe care şterse apoi picătura de sânge.

— Ce fel de experienţe făcea?

— Nu suntem siguri. Dar, dat fiind interesul lui Saddam pentru mijloacele eficiente de ucidere în masă...

Mia făcu imediat ochii mari.

— Crezi că lucra la o armă biologică?

Corben ridică din umeri.

— Secretul care îi înconjura activitatea, cadavrele, faptul că Saddam îl susţinea... Hai să spunem altfel: nu cred că era în căutarea unui leac pentru vindecarea cancerului.

Mia privi din nou fotografia celulei.

— Dar ce e cu desenul de pe perete?

— Nu știm. Am reuşit să dăm de urma câtorva oameni din Baghdad care l-au întâlnit întâmplător. Am stat de vorbă cu un negustor de antichităţi, precum şi cu un fost custode la Muzeul Naţional. Se pare că tipul, *hakeem*, cum îi spuneau ei, era fascinat de istoria Irakului şi mai des de perioada de la sfârşitul primului mileniu. Spuneau că o cunoştea foarte bine şi că făcuse multe călătorii prin ţară. Odată ce s-au simţit în largul lor şi au început să fie ceva mai deschişi, mi-au povestit, fiecare separat, că le ceruse să caute orice referinţe locale la Ouroboros, în cărţile vechi sau în manuscrise.

— Şi probabil că au făcut-o.

— Poţi paria pe asta, confirmă Corben, numai că n-au găsit nimic. Aşa că le-ă cerut să mai caute şi să-şi lărgească aria cercetărilor chiar şi dincolo de graniţele Irakului. Şi să nu se oprească. Iar ei l-au ascultat. Spuneau că era obsedat de asta, iar ei se temeau de el, erau îngroziţi amândoi.

— Şi au găsit ceva?

Corben clătină din cap.

— Iar acum vrea cartea…., puse Mia informaţiile cap la cap. Aşa că… doctorul ăsta… se ascunde încă pe undeva.

El încuviinţă. În ghearele unei spaime devastatoare, inima Miei se făcu cât un purice.

— Şi crezi că mama e în mâinile lui?

Cuvintele aproape că i se înţepeniră în gâtlej în timp ce le rostea, dorindu-şi ca răspunsul să fie negativ. Privirea sumbră a lui Corben îi dădu de înţeles că nu era, dar ea o ştia deja.

— La câteva săptămâni după descoperirea laboratorului, i-am pierdut urma în partea de nord a Tikritului, iar de atunci n-am mai dat peste nici un indiciu. Fiindcă din cauza acelei încăperi pe care a descoperit-o, între Evelyn şi Ouroboros există o legătură, şi dată fiind cruzimea celui care umblă după artefacte, cred că e mai mult decât probabil să fie prizoniera lui sau a cuiva cu care e, într-un anumit fel, în legătură.

Mia avu senzaţia că plămânii i se goleau de aer. Situaţia în care se afla mama ei i se păruse suficient de cumplită când îşi închipuise că nu aveau de-a face decât – decât – cu o grupare de contrabandişti. Dar asta… era mai oribil decât îşi putea imagina.

Rămase cu privirea în gol, paralizată de dezvăluirea cumplită făcută de Corben. În jurul ei, încăperea părea să se întunece şi toate obiectele deveneau neclare. Îl simţi pe agentul CIA luându-şi celularul şi, undeva, la hotarele lucidităţii, îl auzi formând numărul, urmat de aceeaşi sonerie fără răspuns, cum se întâmplase şi mai înainte, apoi telefonul se închise cu un pocnet. Avu nevoie de o clipă ca să se desprindă din pâcla care o înconjura şi să-şi dea seama că, probabil, îl sunase din nou pe Ramez.

O întrebare se contură, ieşind din ceaţă. Se întoarse spre Corben.

— Ţinând cont de toată zarva care se face în jurul armelor de distrugere în masă şi de ceea ce ştii despre individul ăsta, mi-aş fi imaginat că ai o echipă numeroasă care se ocupă de caz, lucrând împreună cu tine. Capturarea lui ocupă, desigur, unul dintre primele locuri în topul priorităţilor.

— L-a ocupat cândva, răspunse Corben, posomorându-se. Acum s-au schimbat lucrurile. În privinţa armelor de distrugere

în masă, noi am strigat de prea multe ori că vine lupul şi însăşi cuvântul ăsta s-a transformat în otravă. Presupun că am merita să ni se acorde tot atâta sprijin, dar nimeni nu mai vrea nici măcar să audă de ele şi, dacă mai există vreo prioritate, aceea e retragerea din Irak, nu alocarea mai multor resurse.

— Dar e un monstru, protestă Mia, ridicându-se furioasă în picioare.

— Crezi că e singurul care trăieşte liniştit? replică el, frustrat, dar fără să-şi piardă calmul. Există o grămadă de criminali în masă aflaţi în libertate, din Ruanda, din Serbia, de unde mai vrei tu – trăiesc în linişte, în suburbiile umbroase ale Londrei sau ale Bruxellesului, sub nume false, fără să-i deranjeze nimeni. Singurii oameni aflaţi pe urmele lor sunt reporterii indiscreţi. Aşa stau lucrurile. Ei sunt noii Simon Wiesenthal[11] şi sunt puţini, doar o mână de oameni destul de preocupaţi de găsirea acestor măcelari pentru ca să-i dedice timpul lor şi pentru ca să-şi rişte viaţa. Sunt singurii care fac să se schimbe ceva. Din când în când, îl demască pe vreunul dintre ei într-un articol care se poate întinde pe câteva coloane, dar nu de prima pagină, şi căruia s-ar putea să-i acorde atenţie vreun procuror, cercetând cazul, dacă afacerea e prea împuţită, dar, în general, indivizii ăştia îşi pierd urma.

Ceea ce era adevărat. Saddam şi cumnatul lui decapitat erau extrem de rarele excepţii. De regulă, dictatorii detronaţi aveau adesea posibilitatea să ducă, în exil, o viaţă fericită şi confortabilă, lipsită de regrete, în timp ce lacheii lor, ucigaşii care dirijaseră săvârşirea crimelor, sau chiar luaseră parte activă la înfăptuirea acestora, dispăreau, ducându-şi viaţa într-un anonimat placid.

— Nu există un efort concertat, oficial, de a-i aduce pe oamenii ăştia la închisoare, adăugă Corben. Viaţa merge înainte. Politicienii cad, alţii le iau locul, iar crimele dintr-un trecut nu tocmai îndepărtat sunt date repede uitării. În Departamentul de Stat nu există nimeni care să vrea să discute despre aşa ceva în momentul de faţă. Irakienii nu se află într-o postură care să le permită să-l pună sub urmărire, au de rezolvat probleme mult

---

11 Supravieţuitor al lagărelor de concentrare hitleriste, care şi a dedicat viaţa aducerii criminalilor de război nazişti în faţa justiţiei (n.tr.).

mai grave. Şi, ţinând cont de debandada din ţara asta, nu prea văd nici guvernul libanez implicându-se.

Miei nu-i venea să creadă.

— Eşti singurul care se ocupă de povestea asta?

— În foarte mare măsură. Mă pot baza pe resursele Agenţiei dacă şi când am nevoie, dar până când nu îl localizez cu precizie, iar prin asta înţeleg cu cea mai mare acurateţe, nu pot chema un detaşament.

Mia se holbă la el stupefiată. Noutăţile erau din ce în ce mai sumbre, iar imaginile care i se întipăriseră în memorie refuzau să se estompeze.

— Făcea experienţe pe copii?

Corben încuviinţă.

Mintea ei se limpezi brusc şi se simţi de parcă ar fi primit un pumn în stomac.

— Trebuie s-o aducem înapoi. Dar trebuie şi să-l oprim, nu-i aşa?

Îşi simţea lacrimile adunându-se sub pleoape, dar şi le reţinu. El o privea ţintă, dar pentru o clipă în ochi îi sclipi ceva mai multă căldură. Dădu din cap, pe gânduri.

— Da.

— Trebuie să-l găsim pe Farouk. Dacă putem da de el înainte să o facă – se întrerupse o clipă, neştiind cum să-l numească pe *hakeem*, apoi continuă – monstrul ăla şi dacă are cartea, poate reuşim să negociem eliberarea mamei.

Chipul lui Corben se învioră.

— Asta e ceea ce sper.

Îşi luă celularul şi apăsă pe butonul de reapelare.

30

Îngrijorat, Ramez se holba la telefonul lui care vibra, lunecând pe măsuţa de cafea în mici salturi dezordonate.

La fiecare zumzăit, ecranul se lumina, brăzdând bezna din camera de zi a micului apartament cu o licărire efemeră, de un albastru-verzui fantomatic. El clipea de fiecare dată, cu privirea pironită pe ecranul strălucitor al celularului. Cuvintele APEL CONFIDENŢIAL – care desemnau un număr ascuns – păreau să-şi bată joc de el, înainte ca ecranul să recadă brusc în

întuneric. Trupul i se crispa de fiecare dată când telefonul tresălta, de parcă ar fi fost cuplat direct la creierul lui.

După vreo opt sărituri, aparatul se îndură, încetând să mai sune. Camera se cufundă din nou în întuneric, întunericul sumbru al unui loc singuratic, împrăştiat când şi când de farurile maşinilor de pe stradă, a căror lumină alerga pe pereţii aproape goi. Cineva care prefera să-şi păstreze anonimatul încerca să ia legătura cu el, pentru a treia oară în decurs de numai o oră, dar asistentul universitar nu avea de gând să răspundă. Fiindcă nu i se mai întâmplase aproape niciodată să primească astfel de apeluri – în Liban numerele ascunse erau, ciudat lucru, o gafă care încrunta frunţile – ştia despre ce trebuia să fie vorba. Iar asta îl îngrozea.

Ziua de azi începuse ca oricare alta. Trezirea la ora şapte, un mic dejun frugal, un duş şi un bărbierit, apoi drumul către campus, douăzeci de minute în pas vioi. Înainte de a pleca de acasă, citise ziarele de dimineaţă şi remarcase articolul despre răpirea unei femei din centrul oraşului, dar nici prin gând nu-i trecuse că ar fi putut fi Evelyn. Nu înainte ca poliţiştii să îşi facă apariţia.

Ramez fusese prima lor escală la catedra de arheologie şi noutăţile îi tăiaseră răsuflarea. Avea senzaţia că, odată cu fiecare cuvânt pe care îl rostea, se afunda din ce în ce mai mult în abisul negru ca smoala al necazurilor pe care îşi dorea cu disperare să le evite, dar de care nu putea scăpa. Încercau să o găsească pe Evelyn, iar el trebuia să îi ajute. Nu avea încotro.

Îl întrebaseră dacă ştia ceva despre interesul ei faţă de artefactele din Irak, iar lui îi revenise imediat în minte bărbatul care îşi făcuse apariţia la Zabqine. Poliţiştii ciuliseră urechile când pomenise despre Farouk, dându-le numele lui – prenumele, pentru că nu îi ştia numele întreg – şi descriindu-l. Punând cap la cap comentariile lor prudente, înţelesese că descrierea lui se potrivea cu cea a bărbatului care o însoţise pe Evelyn în momentul răpirii.

Discuţia cu detectivii îl înspăimântase deja destul. Câteva ore mai târziu, când ieşise şi îl văzuse pe Farouk ţâşnind din spatele unor maşini parcate, îi sărise inima. La început, nu ştiuse ce să creadă. Oare Farouk era mână-n mână cu răpitorii? Venise să-l înhaţe şi pe el? Ramez se chircise, intrând în

defensivă şi dând înapoi la apropierea lui, dar atitudinea imploratoare şi îndurerată a misitului irakian îl convinse cu repeziciune că acesta nu reprezenta nici o ameninţare.

Acum, în întunecimea din camera lui de zi, rememora discuţia aceea îngrijorătoare, fiecare cuvânt răsunându-i încă în minte cu o claritate terifiantă. Găsiseră un loc liniştit în care să stea de vorbă, în spatele clădirii. Farouk începuse prin a-i spune că trebuia să-i dezvăluie poliţiei tot ce ştia despre răpire, să o ajute pe Evelyn, dar că nu i se putea adresa direct. Se făcuse vinovat de trecerea frauduloasă a frontierei şi, după cum citise în ziare, artefactele furate erau deja obiectul unei controverse. Ramez îl întrerupsese povestindu-i că poliţiştii veniseră între timp să-l vadă şi că le dăduse descrierea lui – evident, cu speranţa că ar fi putut-o ajuta pe Evelyn.

Auzind noutăţile, Farouk intrase în panică. Poliţia îi cunoştea numele, era în posesia descrierii sale şi era din ce în ce mai convins că îl urmăreau pentru contrabandă cu artefacte. În timp ce îl ruga pe Ramez să-l ajute, ochii îi sclipeau de parcă ar fi fost hăituit şi încolţit. Avea o nevoie disperată de bani şi, da, încerca să vândă obiectele acelea preţioase – la început sperase că Ramez l-ar fi putut ajuta, dar asta nu mai avea nici o importanţă. Nu mai conta decât supravieţuirea. Îl spusese tot ce ştia şi tot ce văzuse – bărbaţii care veniseră după el în Irak, găurile de burghiu din cadavrul prietenului său, Hajj Aii Salloum – şi, după fiecare nouă dezvăluire, trupul asistentului universitar se încovoia de spaimă.

Farouk îi ceruse lui Ramez să joace rolul unui mijlocitor. Îl rugase să ia legătura cu poliţia, să-i propună un târg în numele lui: el urma să se implice şi să facă tot ce-i stătea în puteri ca să-i ajute s-o găsească pe Evelyn, dar nu voia nici să sfârşească într-o închisoare libaneză, nici să fie trimis înapoi, în Irak. Mai mult decât atât, dorea să fie protejat. Ştia că indivizii care o răpiseră pe Evelyn se aflau pe urmele lui şi nu avea cum să supravieţuiască prea mult pe cont propriu.

Câtuşi de puţin dornic să fie amestecat, Ramez ezitase, dar Farouk era disperat. Îl implorase, îl rugase să se gândească la situaţia în care se afla Evelyn, s-o facă pentru binele ei. În cele din urmă, Ramez promisese că avea să se gândească. Îi dăduse

lui Farouk numărul lui de celular şi îi spusese să îl sune a doua zi, pe la amiază.

Ceea ce însemna la amiază în ziua următoare.

Nu la ora zece. Nu în seara aceea.

Ramez rămăsese cu ochii lipiţi de telefonul mobil, în vreme ce mintea lui extenuată încerca să ghicească cine anume îi telefonase. Dacă era Farouk, nu voia să-i răspundă, încă nu se hotărâse dacă să-i dea sau nu o mână de ajutor. Pe de altă parte, se simţea dator faţă de Evelyn şi, în afară de asta, trebuia s-o facă. Nu putea să le ascundă poliţiştilor care se ocupau de anchetă nişte informaţii atât de importante. În acelaşi timp, nu s-ar fi putut spune că Beirutul era celebru pentru respectarea riguroasă a procedurilor legale, iar el voia, mai presus de toate, să rămână în viaţă.

Dacă cel care îi telefona nu era Farouk, nu voia nici măcar să încerce să se gândească cine ar fi putut fi. Paranoia se prăvăli asupra lui ca un val, în timp ce îşi imagina bărbaţi înarmaţi cu maşini de găurit electrice, gata să dea buzna înăuntru, gata să-l răpească. Se rezemă de spătarul canapelei, ghemuindu-se cu braţele în jurul genunchilor, cu pieptul tresăltând, cu pereţii micii încăperi strângându-se în jurul lui.

Avea să fie o noapte lungă.

31

Mia îl urmărea din ochi pe Corben, care închise clapeta telefonului. El o privi clătinând din cap. Pe urmă se uită la ceas şi se încruntă, dus pe gânduri.

— Nu-mi place s-o las pe mâine dimineaţă, zise el, dar cred că n-avem de ales. Dacă au dat deja de el, atunci am întârziat oricum. Dacă nu, aş prefera să nu le atrag atenţia la ora asta. O să-mi încep dimineaţa de mâine telefonându-le tipilor de la Hobeish, adăugă referindu-se la secţia de poliţie unde fusese reţinută Mia, şi o să pornesc de acolo.

— Am putea merge la Universitate dimineaţa devreme, sugeră Mia, ca să începem prin a da de el.

Luat prin surprindere, Corben reacţionă cu întârziere.

— Amândoi?

— Tu nu-l cunoşti. Ţi-l pot arăta.

— Pot întreba de el la catedra de arheologie.

— Cu mine s-a mai întâlnit. O să se simtă mult mai în largul lui dacă vede o figură familiară, adăugă ea cu vocea însufleţită de o energie nervoasă. In afară de asta, nu-mi place să rămân aici singură. Mă simt ca o victimă neajutorată. Tăcu, trăgându-şi răsuflarea. Vreau să te ajut, OK?

Corben îşi feri privirea, fără îndoială cântărindu-şi opţiunile şi părând să nu fie mulţumit de nici una. După o clipă, se întoarse posomorât către ea.

— OK, se înduplecă. Vedem ce are de spus şi pornim de acolo.

Se duse la frigider, scoase încă două beri şi îi oferi una Miei.

Ea o luă şi traversă încăperea, îndreptându-se către balcon. Rămase acolo sorbind din sticlă, cu ochii pierduţi în întuneric, cu mintea rătăcită în gânduri. Luminile clădirilor înghesuite unele într-altele ardeau strălucitoare, încoronând oraşul cu o aură palidă, alburie. Se întrebă unde se afla Evelyn în momentul acela şi se gândi la Farouk şi la Ramez. Unde se adăposteau pe timpul nopţii? Beirutul era o metropolă aglomerată, care ştia să-şi păstreze secretele.

Nimeni nu putea afla cu adevărat ce se petrecea în spatele uşilor închise, dar Mia bănuia că, acolo, o rea-voinţă tainică era la ea acasă.

— Nu înţeleg, spuse întorcându-se spre Corben. Simbolul, şarpele încolăcit. Ce caută de fapt tipul ăsta? Dacă umblă într-adevăr după carte, de ce o vrea? Nu se poate să fie, pur şi simplu, un colecţionar înrăit.

— De ce nu?

— Pare să se folosească de o serie de metode extremiste ca să pună mâna pe ea, observă Mia. Cred că, pentru el, are o semnificaţie aparte, foarte importantă, nu eşti de aceeaşi părere?

— E un om de ştiinţă specializat în armele de distrugere în masă. Tipii ăştia sunt interesaţi de virusuri, nu de cărţi vechi de sute de ani, îi reaminti Corben. Nu-mi pot imagina ce relevanţă ar putea avea pentru munca lui.

— Poate caută indicii despre vreo molimă din Antichitate, zise ea pe jumătate în glumă.

Corben nu îi desconsideră ideea; faţa i se înnegură, iar pe buze îi flutură, pentru o fracţiune de secundă, cel mai firav zâmbet din lume.

— Ei, asta e o idee plăcută, numai bună să adormi cu ea în gând.

Mia simţi o undă de îngrijorare. O respingere fermă a ipotezei ei ar fi fost de preferat.

Abandonară subiectul, îşi terminară berile şi strânseră masa într-o tăcere apăsătoare. Se uită la Corben, care făcea pregătirile de culcare răsucind butonul yalei de la intrare şi stingând luminile. Se pomeni întrebându-se de ce îşi alegea cineva o astfel de viaţă: singuratică, periculoasă, înnămolită în clisa secretelor, bazată pe deprinderea de a trage iţele şi pe predispoziţia la neîncredere. Din câte reuşise să pună cap la cap, Corben i se părea un tip pragmatic, cu mintea limpede, neafectat de vreo manie de a salva lumea, care să-i justifice acţiunile. N-ar fi putut susţine că latura lui de om de acţiune, aventurier şi erou nu era atrăgătoare – nu se putea spune că ar fi întâlnit bărbaţi de genul lui în lumea academică, pe ale cărei ape calme naviga de obicei. Dar omul avea şi ceva întunecat, ascuns şi circumspect, de asemenea atractiv într-un fel aparte şi, totodată, puţin cam înfricoşător.

— Pot să te întreb ceva?

Curios, Corben se întoarse spre ea.

— Bineînţeles.

Ea surâse, oarecum stânjenită.

— Jim e numele tău adevărat? Adică, am citit undeva că voi, agenţii, vă alegeţi întotdeauna drept acoperire nume ca Mike, Jim sau Joe.

El chicoti uşor şi se crispă.

— De fapt, e Humphrey, dar… nu se potriveşte prea bine cu meseria mea.

Ea se simţi derutată o clipă, apoi el îi zâmbi.

— Adevărul este că mă numesc Jim. Vrei să-ţi arăt paşaportul?

— Da, cum să nu, îl luă ea în râs. Arată-mi-le pe toate. Tăcu o clipă, apoi chipul îi redeveni serios. Mulţumesc. Pentru tot ce ai făcut azi.

El tresări, stânjenit.

— Îmi pare rău că te-am dus acolo. În apartamentul mamei tale.

Mia ridică din umeri.

— Am luat lucrurile ei înainte de a o face indivizii ăia. Poate c-o să ne folosească la ceva.

Când îşi puse capul pe perna din dormitorul oaspeţilor, era aproape ora unsprezece. Nu reuşi să adoarmă şi se mulţumi să stea întinsă, privind camera străină, impersonală, şi întrebându-se cum de se complicase totul cu atâta repeziciune. Când i se făcuse pentru prima oară oferta, fusese avertizată în privinţa plecării la Beirut, mai ales de oamenii care auziseră nesfârşitele ştiri despre războiul civil, despre bombardamente şi despre răpiri – oameni care nu cunoşteau tentativele ţării de a renaşte din propria-i cenuşă. Mia ar fi putut renunţa să-şi mai ia postul în primire – nu ar fi avut nevoie de nici o scuză, războiul fiind pentru oricine un motiv destul de convingător ca să ocolească ţara de departe – dar se simţea atrasă de explorarea unor noi domenii şi de o viaţă mai palpitantă decât cea pe care majoritatea oamenilor de vârsta ei păreau mai mult decât fericiţi să o trăiască.

Încercă să-şi ţină în frâu gândurile agitate, azvârlind, răsucind şi înfoind perna sau mutând-o de colo-colo, dar era o luptă pierdută. Avea mintea mult prea trează.

Se ridică în capul oaselor, ascultând. De dincolo de uşa dormitorului nu se auzea nici un zgomot. Probabil Corben adormise. Se întrebă dacă să mai facă încă o încercare de a îmblânzi fiara numită insomnie, apoi îşi oferi un răspuns negativ şi se dădu jos din pat.

Se duse în camera de zi. Lumina palidă a unui bec stradal arunca pe pereţi umbre lungi. Intră în bucătărie cu paşi uşori şi îşi turnă un pahar cu apă. Când reveni în cameră, ochii îi căzură pe dosarul lui Evelyn, care zăcea pe biroul lui Corben.

Ademenind-o.

Îşi reaminti cum îl răsfoise pe furiş în bucătăria mamei ei şi hotărî că merita mai multă atenţie. Se apropie de birou şi îl deschise. Imaginile Ouroboros-ului îi atraseră imediat atenţia.

Se aşeză pe canapea şi trecu în revistă fotografiile făcute la locul săpăturilor arheologice şi fotocopiile celor găsite în diverse cărţi, privindu-le cu mare atenţie şi dând deoparte însemnările

scrise de mână. Pe măsură ce le răsfoia, scoase diferitele reprezentări ale fiarei adunate de mama ei şi le aşeză pe măsuţă. Deosebirile dintre ele erau evidente: unele, despre care presupuse că datau din cele mai îndepărtate epoci, erau rudimentare. Câteva păreau aztece; două aveau un aspect specific Orientului îndepărtat, şarpele aducând mai degrabă a dragon; altele erau mult mai amănunţite şi mai sugestive, fiind combinate cu imagistica Edenului sau cu cea a mitologiei greceşti.

Se concentră asupra celei mai interesante versiuni, cea gravată pe coperta cărţii din fotografiile polaroid şi pe pereţii încăperii subterane. Imaginea o tulbură tot atât de mult cum o făcuse la prima vedere. Lăsă fotografiile jos şi începu să răsfoiască notiţele lui Evelyn.

Era limpede că mama ei dedicase multe ore cercetărilor, fiind tot atât de evident că, la un moment dat, le abandonase. Stăteau mărturie datele care îi săriră în ochi pe cea mai mare parte a filelor, primele fiind din 1977, iar ultimele din 1980. Îşi dădu repede seama că încăperea subterană descoperită de Evelyn se afla într-un oraş din Irak numit Al-Hillah. Curioasă, se ridică în picioare, îşi scoase laptopul din geantă şi îl deschise. Găsi o conexiune Wi-Fi, se cuplă şi deschise un browser. După o căutare rapidă, găsi cu uşurinţă o hartă pe care apărea oraşul, situat la sud de Baghdad. Îi stocă poziţia în memoria computerului şi trecu mai departe.

Citi despre manuscrisele descoperite de Evelyn în camera ascunsă. Conform însemnărilor, stilul lor amintea de scrierile unei societăţi secrete din aceeaşi epocă, Confreria Neprihănirii, care îşi desfăşurase activitatea în sudul Irakului. Existau mai multe pagini dedicate acestui aspect al cercetării, cu idei ulterioare, cu adnotări suplimentare şi cu săgeţi care legau frazele scrise de-a lungul marginilor. Mia îşi notă numele societăţii, propunându-şi să nu uite să facă cercetări în privinţa ei. O serie de cuvinte erau încercuite sau subliniate. Privirea îi căzu pe menţiunea Vlăstar al Confreriei, urmată de un semn proeminent de întrebare.

Imediat ce întoarse pagina, zări o frază încercuită. Evelyn scrisese: Alte lucrări se potrivesc, dar aici nu există nici o referire la ritualuri şi la serviciul divin. De ce? Pe marginea

paginii opuse, alături de o serie de notiţe şi de date calendaristice, adăugase: Credinţe religioase? şi Eretici? Asta e ceea ce ascund? plus mai multe semne mari de întrebare.

Mia citi paginile cu mai multă atenţie. Evelyn descoperise că lucrările Confreriei şi cele din camera subterană porneau de la o bază comună. Însă exista o deosebire bătătoare la ochi, şi anume lipsa oricărui indiciu referitor la credinţele spirituale ale ocupanţilor încăperii ascunse.

Filele următoare se refereau la cercetările întreprinse de Evelyn asupra Ouroboros-ului. Mia se întoarse la fotocopiile numeroaselor imagini pe marginile cărora erau înşirate, de asemenea, tot felul de notiţe.

Se părea că existau tot atâtea semnificaţii ale simbolului câte erau culturile care îl adoptaseră. Unele vedeau în el o reprezentare a răului, în timp ce altele – cu mult mai numeroase, observă Mia – îl considerau benefic, dătător de speranţe. Ceea ce i se păru deconcertant, nepotrivindu-se câtuşi de puţin cu fiorul neliniştitor pe care îl simţise la vederea lui.

Evelyn adunase zeci de referinţe din întreaga istorie, începând cu Egiptul antic şi cu Platon şi continuând până la Friedrich Kekule, chimistul german din secolul al XIX-lea, care descoperise structura moleculară inelară a benzenului după ce, pretindea el, visase un şarpe care îşi ţinea coada în gură şi, încă mai recent, până la Carl Jung, care îi studiase atât influenţa arhetipală asupra psihicului uman, cât şi semnificaţia aparte dată de alchimişti. Cu un nod amar în gât. Mia observă că exista până şi o versiune feniciană a simbolului, un dragon ce îşi devora coada, sculptat într-unui dintre templele temnicerilor.

Mia remarcă totodată omniprezenţa unui motiv recurent, unul care îi contrazicea instinctele. Era motivul continuităţii: se referea la ciclicitatea fenomenelor naturale, la ciclul nesfârşit al vieţii, la moarte şi la renaştere, la unitatea primordială a tuturor lucrurilor. Se întoarse la pagina care înfăţişa o versiune aproape pastorală a unui Ouroboros înaripat, aflat într-o grădină cu un heruvim în centru.

O privi îndelung, analizând tot ceea ce citise. Ceva nu se potrivea aşa cum ar fi trebuit. Rememoră discuţia purtată cu Corben, despre posibilele motive ale *hakeem*-ului. Simbolul nu avea nici o conotaţie îngrijorătoare, dar nu-i aşa că nici nu era

necesar? La urma urmelor, în Orientul îndepărtat, svastica fusese un simbol al norocului, începând din Epoca de Piatră. Hitler îi dăduse o altă interpretare, transformând-o în ceva monstruos. Oare aici se întâmpla acelaşi lucru? Corben susţinea întruna că tipul era nebun. Dar dacă se afla, într-adevăr, în căutarea unui virus, a unei otrăvi sau a unei molime date uitării? Relevanţa obiectelor de artă părea de rău augur, păreau să fie de o importanţă malefică. Şi, în ciuda acestui fapt, tot ceea ce citise despre simbolul şarpelui care îşi devora coada crea o senzaţie contrară. Mia nu putea desluşi nimic înfricoşător într-o imagine care sugera continuitatea. Se întrebă dacă reacţia ei iniţială nu era una primitivă, dacă nu era legată de teama instinctivă pe care le-o inspira arhetipul şarpelui celor mai mulţi oameni, indiferent de simbolistica asociată în mod conştient cu acea imagine. Poate că asta, alături de contextul în care o văzuse – pe fugă, ascunzându-se de ucigaşi şi de gloanţele care şuierau în jurul ei – oferea o explicaţie. Dar lăsa în urmă multe întrebări fără răspuns. Creatura care îşi devora propria coadă trebuia privită cu teamă? Care putea fi semnificaţia ei pentru hakeem, dacă nu era una sinistră? Membrii societăţii secrete care se întrunea în încăperea subterană deţineau ceva pe care şi-l dorea el cu disperare?

Îşi reîndreptă atenţia asupra vremurilor în care trăiseră, asupra secolului al X-lea, şi reveni la laptopul ei. Începu o căutare a învăţaţilor epocii. Îşi amintea câteva nume, dintre cele mai importante – Avicenna, Jabir ibn Hayyan – care apărură imediat pe ecran. Navigă de la un site la altul, aflând noutăţi interesante şi conectându-se, pe traseu, la ediţia online a enciclopediei Britannica.

În timp ce parcurgea materialele de pe ecran, mintea i se retrase în acea zonă confortabilă, care îi era familiară. Dar pe măsură ce citea, senzaţia de confort devenea din ce în ce mai vagă. Nimic din ceea ce găsise nu părea să arunce o rază de lumină asupra ţintei căutărilor *hakeem*-ul.

Motivul nu era lipsa minţilor luminate care să-şi fi desfăşurat activitatea în zona aceea şi în vremea Confreriei.

Trecu în revistă două biografii ale lui al-Farabi, considerat un al doilea Aristotel datorită modului său de abordare a ştiinţei şi a filozofiei, care făcuse să fie supranumit Al Doilea învăţător.

Citi despre al-Razi, cunoscut de europeni, mult mai târziu, sub numele de Rhazes, părintele a ceea ce se numeşte acum ghips, material pe care îl folosea, în secolul al X-lea, pentru vindecarea oaselor rupte; şi despre al-Biruni, care făcuse numeroase călătorii în Extremul Orient şi scrisese tratate vaste despre gemenii siamezi. Totuşi, în concepţia Miei, Ibn Sina, sau Avicenna, nume sub care i se dusese vestea în Occident, ocupa o poziţie mult mai importantă. Avicenna, cel mai influent medic al vremii sale, ajunsese la vârsta de optsprezece ani filozof desăvârşit şi poet. La douăzeci şi unu de ani, scrisese deja tratate bine documentate despre toate ştiinţele cunoscute în epocă. Se deosebise de predecesorii săi prin interesul manifestat faţă de potenţialele efecte terapeutice ale substanţelor chimice. De aceea, studiase în amănunt o serie de boli, printre care tuberculoza şi diabetul, iar capodopera sa, cele paisprezece volume ale Canonului Medianei, era atât de demnă de încredere şi de progresistă, încât în Europa fusese considerată un text de referinţă până la începutul secolului al XVII-lea – la mai bine de cinci sute de ani de la data redactării.

Toţi aceşti oameni duseseră numeroase discipline cu mulţi paşi înainte. Studiaseră corpul uman, identificaseră boli şi propuseseră leacuri. Dar nu exista nimic care să-l lege pe vreunul dintre ei de Ouroboros, iar în lucrările lor nu găsise nici un element care să poată fi pus în slujba răului. Fuseseră interesaţi, pur şi simplu, de stăpânirea forţelor naturii, iar dacă fuseseră preocupaţi de ceva, atunci era vorba de a crea o lume mai bună, nu de a o distruge.

Luă fotografiile camerei subterane şi le studie încă o dată. Încercă să-şi imagineze ce se petrecuse acolo, evaluând totul cu alţi ochi. De fapt, încăperea nu avea nimic sinistru. Privind din aceeaşi perspectivă, scoase din dosar foaia pe care schiţase Evelyn planul încăperilor, marcând ce anume descoperiseră. Nu dăduseră peste nici un fel de oase, peste nici o urmă de sânge uscat, peste nici o unealtă ascuţită şi peste nici un altar sacrificial. Se părea că Evelyn ajunsese la aceeaşi concluzie. În partea de jos a schiţei scrisese, cu caligrafia ei inconfundabilă, cuvântul *Sanctuar*, urmat de un semn de întrebare.

Ce fel de sanctuar? De cine sau de ce se ascundeau oamenii aceia?

Bateria laptopului se descărcă şi, în clipa aceea, se simţi potopită de o oboseală cumplită. Puse dosarul deoparte şi se reîntoarse în pat.

De data aceasta, alunecă repede în braţele somnului, dar în timp ce îi cădea pradă, un gând confuz, persistent, păru hotărât să-i calce în picioare speranţa de a se odihni liniştită: ideea unei spaime străvechi, resuscitate pentru a dezlănţui în lume prăpădul prevestit de imaginea obsedantă a şarpelui devorându-şi coada, care îşi sfredelise, inexorabil, calea către cele mai adânci tainiţe ale minţii ei.

32

PARIS – OCTOMBRIE 1756

Falsul conte străbătu, plictisit, încinsă şi sufocanta sală de bal, cu mintea asediată de pălăvrăgeala plină de aroganţă, de râsetele stridente şi de muzica necontenită, cu ochii asaltaţi de scânteierile jocurilor de artificii şi de strălucitoarele costume bizare de girafe, păuni şi alte creaturi exotice, care defilau prin faţa lui.

În asemenea nopţi ducea dorul Orientului în cea mai mare măsură. Dar ştia că zilele acelea trecuseră de multă, multă vreme.

Îşi aruncă ochii obosiţi în jurul încăperii imense, simţindu-se un impostor până în măduva oaselor. Capetele din carton presat ale animalelor, aşezate într-un echilibru precar deasupra perucilor pudrate, se holbau la el, iar penele imense îi gâdilau nările în timp ce, în jurul său, oaspeţii din palatul Tuileries se lăsau în voia dansului, contopindu-se cu plăcerea lui. Oriunde s-ar fi uitat, perlele şi diamantele îi atrăgeau privirea, licărind în lumina sutelor de lumânări ce acopereau cu nepăsare covoarele cu mormane de ceară topită. Nu era primul bal la care lua parte şi nu avea să fie nici ultimul. Ştia că avea să mai suporte multe alte seri de genul acestui *bal de la jungle*, bal al junglei – alte etalări înspăimântătoare ale fastului fără măsură, alte conversaţii frivole, alte flirturi lipsite de orice jenă. Totul făcea parte din noua viaţă pe care şi-o clădise, iar prezenţa lui era aşteptată – ba chiar anticipată – în asemenea ocazii. Mai ştia şi

că durerea nu avea să se sfârşească în curând: în zilele şi nopţile care i se aşterneau înainte, trebuia să îndure, în nenumărate saloane, repetările năucitoare şi fără de sfârşit ale faptelor glorioase ale serii şi ale aventurilor mult mai intime, libidinoase.

Era preţul pe care trebuia să-l plătească pentru a obţine acces, iar de acces avea nevoie pentru a reuşi, cu toate că, pe măsură ce treceau anii, reuşita părea din ce în ce mai îndepărtată.

Avea o sarcină cu adevărat imposibilă.

I se întâmpla adesea să se pomenească rătăcind, ca în seara aceasta, pierdut în gânduri, încercând să-şi aducă aminte cine era în realitate, ce anume căuta acolo şi care era, de fapt, scopul vieţii sale.

Nu şi-l reamintea întotdeauna cu aceeaşi uşurinţă.

I se întâmpla tot mai des să i se pară greu să-şi ţină creaţia în şah şi să nu se lase dominat de falsa lui identitate. Tentaţia îl urmărea la fiecare pas. În fiecare zi trecea pe lângă săracii de pe străzi, bărbaţi şi femei care şi-ar fi dat braţul drept în schimbul vieţii de care se bucura el – al vieţii de care credeau ei că se bucura. Se întreba dacă nu se zbătuse prea mult, dacă nu se ascunsese prea mult, dacă nu fusese prea mult singur. Se simţea tentat să-şi abandoneze căutările, să renunţe la rolul care îi fusese încredinţat în carcera subterană din Tomar cu atâţia ani în urmă, să-şi accepte cu braţele deschise poziţia aparent privilegiată, să se stabilească într-un loc şi să-şi trăiască restul zilelor în lux şi – cu mult mai important – ca un om obişnuit.

Era o ispită pe care o alunga cu din ce în ce mai mare greutate.

Călătoria lui către Paris fusese oricum, numai uşoară nu. Reuşise să fugă din Neapole, dar ştia că nu era în siguranţă nicăieri, şi în nici într-un caz în Italia, şi că di Sangro nu avea să-şi găsească liniştea înainte de a-i da de urmă, i-o citise în ochi; şi mai ştia că principele avea destui bani şi destui oameni ca să-l încolţească. Aşa că se străduise să-şi şteargă urmele, atribuindu-şi o nouă identitate în fiecare loc în care ajungea şi continuându-şi drumul după ce lăsa în amintirea celor care îl întâlniseră născociri derutante despre trecutul personajelor drept care se dăduse.

În drum spre marele oraş, îşi însămânţase minciunile cu grijă, la Pisa, la Milano şi la Orléans, luându-şi alte şi alte nume: contele Bellamare, marchizul d'Aymar, cavalerul Schoening. În anii care aveau să vină, încă multe altele urmau să fie asociate cu persoana sa – unele pe bună dreptate, altele fără nici o justificare. Însă acum se instalase confortabil în apartamentul său din Paris sub o nouă identitate, cea a contelui de St. Germain.

Parisul i se potrivea. Era un oraş imens, tumultuos – cea mai mare aşezare umană din Europa – şi atrăgea numeroşi călători şi aventurieri, pe cei turbulenţi şi pe cei discreţi deopotrivă. Prezenţa sa avea să se piardă în mulţimea celorlalţi. Şi ar fi putut să cunoască alţi călători, oameni care fuseseră în Orient, aşa cum o făcuse el însuşi, dând poate din întâmplare peste simbolul şarpelui care îşi devora coada. Oraşul era, totodată, o metropolă a culturii şi un depozit al cunoştinţelor de mare importanţă, cu biblioteci bogate şi colecţii imense de manuscrise, cărţi şi relicve, printre acestea numărându-se şi unele care îl interesau în mod deosebit: cele furate din Orient în timpul cruciadelor şi confiscate după desfiinţarea Ordinului Templierilor, cu aproape cinci veacuri în urmă. Cele care ar fi putut conţine acea piesa lipsă a jocului de puzzle care îi atrăsese viaţa în cursă cu atâţia ani înainte.

Sosise la Paris într-un moment când imensa metropolă se găsea într-o plină schimbare. Filozofii radicali îşi aruncau mănuşa către cei doi tirani gemeni: monarhia şi Biserica, în oraş clocoteau contradicţiile şi revoltele sociale, iluminismul şi intrigile – intrigi de care St. Germain se folosise din plin şi cu succes.

La câteva săptămâni după sosire, reuşise să se împrietenească cu ministrul de război, care îl ajutase să pătrundă în anturajul monarhului. Nu-i era greu să impresioneze un aristocrat. În anii petrecuţi în Orient, adunase suficiente cunoştinţe de fizică şi de chimie ca să-i încânte şi să-i momească pe bufonii aceia corupţi. Cunoaşterea amănunţită a numeroase ţinuturi străine şi stăpânirea mai multor limbi – franceza pe care o vorbea la Paris era tot atât de impecabilă ca italiana pe care o vorbise la Neapole, ceea ce se adăuga la fluenţa cu care se exprima în engleză, spaniolă, arabă şi în portugheza sa maternă,

erau unelte folosite cu prudenţă, dacă şi când faima sa avea nevoie de un sprijin suplimentar. În curând, se văzuse instalat confortabil în cercul de acoliţi răsfăţaţi de rege.

Imediat ce reuşise să câştige încrederea tuturor, se simţise în stare să îşi reia căutările. Cu vorba dulce, îşi croise drum către marile case ale nobilimii şi către colecţiile particulare de artă. Intrase pe sub pielea clericilor, ca să se poată adânci în studiul documentelor din bibliotecile şi din criptele mănăstirilor. Şi citise cu râvnă, afundându-se în jurnalele de călătorie ale lui Tavernier, în studiile de patologie ale lui Morgagni, în tratatele de medicină ale lui Boerhaave şi în alte lucrări importante apărute la vremea respectivă. Studiase Pharmacopoeia Extemporánea a lui Thomas Fuller, şi uimitoarele Discorsi della vita sobria ale lui Luigi Cornaro – omul care trăise, plin de energie, până la nouăzeci şi opt de ani. Şi, cu toate că dobândise un bagaj enorm de cunoştinţe din lectura acestor cărţi, nu făcuse nici un pas care să-l apropie de soluţia căutărilor sale.

Simbolul şarpelui care îşi înghite coada nu apărea niciunde şi nici nu părea să existe vreun indiciu de natură medicală sau ştiinţifică menit să suplinească lipsa substanţei.

Oscila între entuziasm şi disperare. Noile piste ce i se deschideau în faţă îl incitau, dar, odată cu fiecare fundătură.

Dubiile legate de misiunea sa se ridicau din nou la suprafaţă, continuând să-i submineze hotărârea. Îşi dorea să-şi fi putut împărţi cu cineva povara, să fi putut recruta pe cineva care să-l ajute să o poarte şi, eventual, să i-o ia de pe umeri, dar după ce văzuse că până şi cel mai vag dintre efluviile acesteia îl transformase pe di Sangro într-un animal de pradă, nu îşi permitea riscul de a aborda pe cineva.

Se întrebase nopţi de-a rândul dacă, descotorosindu-se de substanţă şi de formula ei demonică, s-ar fi putut elibera din sclavie. Reuşise să se lipsească de ea de câteva ori, dar niciodată mai mult de o săptămână sau două. Pe urmă era copleşit de un nou sentiment al predestinării şi se resemna, revenind la singurul mod de viaţă care îi era cunoscut.

— Vă rog să mă iertaţi, bunul meu domn.

Vocea femeii îl făcu să tresară, smulgându-l din năuceala chinuitoare.

Se întoarse, dând cu ochii de o ciurdă bizară de cheflii postaţi în faţa lui. Expresiile lor variau de la frivolitate la confuzie. O femeie în vârstă, de aproape şaizeci de ani, deghizată în oaie mulţumită unui costum umflat ca un balon, făcu un mic pas în faţa celorlalţi. Avea ceva care îl înspăimânta. Ea îl studie cu o expresie perplexă, plină de curiozitate, întipărită pe chipul rotund, înainte de a-i întinde mâna, prezentându-se drept doamna de Fontenay. La auzul numelui, ghimpii spaimei se înfipseră şi mai adânc. Îşi ascunse neliniştea înclinându-se uşor şi luându-i mâna într-a lui.

— Dragul meu conte, îl întrebă ea, fremătând de emoţie, aţi avea amabilitatea să-mi spuneţi dacă o rudă apropiată a dumneavoastră a fost la Roma cu vreo patruzeci de ani în urmă? Poate un unchi sau chiar – ezită – tatăl dumneavoastră?

Falsul conte îi adresă un zâmbet cald, cu o ipocrizie îndelung exersată.

— Foarte posibil, madame. Familia mea pare să poarte povara unei pofte nesăţioase de a călători. Cât despre tatăl meu, mă tem că nu vă pot da un răspuns ferm. Când eram copil, mi-a fost foarte greu să ţin socoteala drumurilor sale şi mă tem că sunt complet în beznă când e vorba de cele făcute înainte de naşterea mea.

Mica ciurdă chicoti zgomotos şi cu mult mai multă generozitate decât ar fi meritat replica lui St. Germain.

— Dar, dacă îmi este permis, de ce mă întrebaţi?

Curiozitatea din privirea ei nu dispăruse.

— Am cunoscut un bărbat la vremea aceea. Mă curta, înţelegeţi. Mai ţin încă minte prima noastră întâlnire, se lăsă ea în voia amintirilor. Am cântat împreună câteva barcarole compuse de el şi... Ochii îi scânteiară, înseninându-se, în vreme ce gândurile păreau să-i alunece înapoi, în timp. Trăsăturile lui, părul, culoarea tenului... până şi ţinuta... Purtau acea amprentă a nobleţei pe care nu o au decât sufletele mari. Le regăsesc, pe toate, la dumneavoastră.

St. Germain se înclină cu falsă modestie.

— Sunteţi mult prea generoasă, madame.

Femeia îl contrazise cu o fluturare a mâinii.

— Vă rog, domnule conte. Vă implor să vă gândiţi la asta şi să-mi daţi de ştire dacă m-am aflat într-adevăr în prezenţa uneia

dintre rudele dumneavoastră. Asemănarea e, pur şi simplu, prea stranie ca să nu fie luată în seamă.

St. Germain se hotărî să-şi alunge stânjeneala. Îi dărui inchizitoarei sale un zâmbet strălucitor.

— Doamnă, sunteţi extrem de amabilă fiindcă îmi faceţi un astfel de compliment. N-o să-mi găsesc liniştea până ce nu voi afla identitatea ilustrei mele rude care v-a făcut o asemenea impresie.

Încheie cu o uşoară plecăciune, încercând să o convingă, prin limbajul trupului, să-şi vadă de drum, dar ea nu se clinti. Stătea locului, cu ochii pironiţi asupra lui.

— Mi s-a povestit, domnule conte, că şi dumneavoastră cântaţi dumnezeieşte la pian. Poate că aţi învăţat de la bărbatul de care-mi aduc aminte.

El îi zâmbi, dar ochii îi rămaseră imobili. Era gata să-i răspundă, când observă un chip familiar, care îl fixa de dincolo de mica menajerie. Femeia – Thérésia de Condillac – părea să se amuze pe seama micii încurcături în care se găsea.

— A, aici erai! exclamă ea într-un târziu, făcând un pas înainte, cu o sticlire atotştiutoare în ochi. Te-am căutat peste tot.

După un schimb de plecăciuni curtenitoare şi de prezentări grăbite, se agăţă de braţul lui St. Germain şi – cu cele mai concise scuze posibile – îl îndepărtă, fără menajamente, de torţionara care îi stătea în cale.

— Sper, monsieur, că nu te superi fiindcă te-am luat de lângă o admiratoare atât de înfocată, comentă ea, în timp ce se pierdeau în mulţime.

— Nu sunt sigur că aş folosi cuvântul înfocată. Senilă, poate?

— Nu trebuie să fii atât de aspru, conte, râse ea. Judecând după mina ei înfloritoare, era foarte posibil să te conducă la nişte fraţi vitregi de existenţa cărora nu aveai habar.

Îşi croiră drum către grădinile luminate de torţe şi alte focuri de artificii. Fuioarele de fum datorate distracţiei pirotehnice pluteau la mică înălţime, ascunzând malul fluviului din apropiere. În grădinile întinse erau expuşi elefanţi, zebre şi o grămadă de maimuţe, toate aceste creaturi fiind aduse din menajeria regală de la Versailles, ca un simbol al omnipotenţei

stăpânilor încoronaţi, care dădeau cu încântare uitării metafora sclaviei şi a oprimării celor mai puţin norocoşi, asociaţi cu animalele închise în cuşti.

Găsiră un loc liniştit, o bancă pe malul fluviului, adăpostită în umbra unui castan, de pe care se zărea cheiul. Se cunoscuseră cu câteva săptămâni în urmă în casa unchiului Thérésiei. St. Germain căuta compania acestuia de când auzise că era un orientalist pasionat, care deţinea o colecţie însemnată de manuscrise. Apoi se reîntâlniseră în salonul doamnei Geoffrin – din întâmplare, crezuse el la început, cu toate că, pe măsură ce întrebările ei deveneau tot mai personale, începuse să nu mai fie atât de sigur. Dar asta nu-l deranja. Thérésia de Condillac era o femeie extrem de atrăgătoare. Binecuvântată cu harul unei feminităţi radiante, era o văduvă bogată, fără copii, care nu ducea lipsă de pretendenţi şi nu le ignora avansurile.

Priviră armata de petrecăreţi de la distanţă, făcând schimb de glume, adesea pe seama oaspeţilor costumaţi cu cel mai prost-gust. Costumul Thérésiei şi cel purtat de St. Germain aveau în comun aceeaşi lipsă a dorinţei de a epata. O simplă eşarfă de pene albe, aruncată peste rochia ei albă de bal, o învăluia în aerul eteric – şi atât de îndepărtat de Junglă – al unui porumbel. Fără perucă şi înveşmântat în negru din cap până-n picioare. St. Germain semăna cu atât mai puţin cu pantera pe care pretindea că ar fi întruchipat-o.

— Unchiul meu spune că ai devenit unul dintre obişnuiţii casei sale, zise ea în cele din urmă. E impresionat mai ales de cunoştinţele tale despre Levant. Ştii, arde de dorinţa de a se reîntoarce la Constantinopol.

Se întoarse spre ea. Thérésia părea să-i studieze chipul în aşteptarea unui răspuns.

— Înţeleg de ce îi duce dorul. E o mare uşurare să te laşi amăgit de – tăcu o clipă, privind scena ireală din depărtate – „simplitatea” lui.

Apoi, pe neaşteptate, o imagine trecătoare pe care o zări la mare distanţă îl făcu să tresară, parcă luându-i vorbele în râs.

Din mijlocul mulţimii de imitaţii de gorile şi struţi, priveau direct către el doi ochi materializaţi din ceaţa artificiilor, ochii unui bărbat tânăr, cu obrajii şi fruntea pictate cu dungi aurii şi maronii, cu capul acoperit de o perucă blondă, cârlionţată,

străpunsă de urechi de animal, şi cu o coamă groasă de blană înfăşurată în jurul gâtului. Privea din mijlocul gloatei, părând un tigru pândindu-şi prada printre firele dese de iarbă ale savanei africane.

Zări prădătorul pentru câteva fracţiuni de secundă, înainte de a fi ascuns în spatele unui mic cârd de oaspeţi. O clipă mai târziu, după trecerea acestora, dispăruse.

St. Germain clipi şi scrută zona, dar nu se mai vedea nici urmă de tigru. Asaltat de larma mulţimii şi a orchestrei, se întrebă dacă îl văzuse cu adevărat. Îşi alungă imaginea din minte şi se concentră din nou asupra însoţitoarei sale.

Thérésia păru să observe cum îi hoinăreau privirile, dar nu reacţionă.

— Poate, se mulţumi ea să răspundă. Totuşi, bănuiesc că are mai degrabă legătură cu pofta de ceva *mariage a la cabine*, glumi apoi, cu gândul la o formă de căsătorie temporară practicată în acele locuri şi numită *kabin*, prin care îţi puteai închiria, cu luna, o femeie creştină. Ceea ce, continuă ea pe un ton dintr-odată serios, presupun că te-ar atrage şi pe tine.

Sinceritatea cu care îi vorbise îl luă prin surprindere.

— Cred că i-ar atrage pe cei mai mulţi dintre bărbaţi, răspunse.

— Da, dar dacă e vorba de detaşarea şi lipsa de obligaţii presupuse de acest obicei – ele par să ţi se potrivească în mod deosebit.

Comentariul ei îi săgetă inima. Nu fiindcă l-ar fi luat pe nepregătite. Îşi cultivase reputaţia de bărbat care îşi apreciază independenţa şi intimitatea şi care, deşi savura flirturile ocazionale, nu îşi dorea o legătură de durată. Era vorba de felul în care rostise ea cuvintele, de uşoara tentă sardonică, atotcunoscătoare, din glasul şi din privirea ei – de parcă i-ar fi putut citi în suflet. Ceea ce îl tulbură.

— Nu ştiu dacă să iau asta drept un compliment sau drept un reproş, ripostă el cu prudenţă.

— Aş zice că nu e nici una, nici alta, zise ea, amuzată. E doar un comentariu făcut în trecere, de un observator intrigat.

— Un observator? Să înţeleg că sunt studiat, ca unul dintre aceste sărmane animale? o întrebă, fluturându-şi mâna către cea mai apropiată cuşcă.

În ciuda raţiunii, se pomeni trecând din nou în revistă mulţimea, în căutarea unei urme a tigrului plecat la vânătoare. Nu era nici una.

— Puţin probabil, dragul meu conte, îl linişti ea. Cu toate că îmi imaginez că orice om intrigat de persoana ta s-ar simţi insuportabil de frustrat, dat fiind stilul evaziv în care răspunzi chiar şi la cea mai obişnuită întrebare. Mă întreb dacă, de fapt, te cunoaşte cineva în adevăratul sens al cuvântului.

Cuvintele ei îl făcură să zâmbească. Voia să-i răspundă că nici măcar el nu se cunoştea cu adevărat, că nu se mai cunoştea, şi – ciudat – se simţi îmboldit să rostească, întocmai, acele cuvinte. Dar coborî instinctiv garda, după simpla înfiripare a unui asemenea gând.

— Ce farmec aş mai avea dacă aş fi o carte deschisă?

— Oh, sunt de părere că farmecul tău poate rezista în faţa câtorva dezvăluiri bine cumpănite. Mă întreb dacă te temi într-adevăr c-o să-ţi pui pe fugă admiratorii sau dacă ţi-e mai degrabă frică să nu pătrundă cineva în sufletul tău.

El nu se grăbi să-i răspundă. În schimb, îi susţinu privirea şi se desfătă sub căldura ei, neştiind cu certitudine cum să reacţioneze.

După cina din salonul doamnei Geoffrin, pusese întrebări discrete despre Thérésia. Avea reputaţia unei femei care savura compania bărbaţilor – a bărbaţilor aleşi de ea – dar la un moment dat ceva se schimbase. Nu mai avusese nici o aventură romantică, cu nici unul dintre admiratorii ei, vreme de luni întregi. St. Germain nu era atât de vanitos încât să îşi închipuie că asta ar fi avut vreo legătură cu el. Ieşirea Thérésiei din promiscuitate se petrecuse cu ceva timp înainte de prima lor întâlnire. Şi, cu toate că lui i se făcuseră avansuri, prea multe ca să şi le mai aducă aminte – parizienii duceau o viaţă deosebit de desfrânată – Thérésia îi crea o altă senzaţie. Cumva, mai puţin frivolă. Mai substanţială.

Ceea ce era o problemă.

St. Germain îşi dorea cu disperare să fie alături de ea. Thérésia de Condillac avea ceva care îi stârnea dorinţe imposibil de tăgăduit, dar ar fi fost mult prea periculos să o invite în viaţa lui, motivele fiind chiar cele care îl făceau să se simtă atras de ea.

— Cred că mi-ai zugrăvit viaţa cu mult mai multe înflorituri decât merită, îi răspunse într-un târziu.

Thérésia se aplecă spre el, trăgându-se mai aproape.

— De ce nu-mi spui ce taine se ascund în fortăreaţa ta impenetrabilă, ca să mă laşi pe mine să judec asta.

El ridică din umeri.

— Nu-mi îngădui să te plictisesc cu banalităţile care alcătuiesc existenţa mea plictisitoare. Dar...

Vocea i se stinse. Oricât de încântător ar fi fost chipul ei, nu-şi putea împiedica ochii să alunece în depărtare, unde zări din nou tigrul, în mijlocul costumelor ţipătoare. Bărbatul stătea nemişcat, aşa cum o făcuse şi mai înainte, fixându-l fără întrerupere de dincolo de vălul de cheflii în continuă mişcare. Şi, tot ca mai înainte, pieri din vedere aproape cât ai clipi.

Neliniştea îl străbătu pe St. Germain ca un val. Se simţi dintr-odată descoperit, în plin pericol. De data asta, Thérésia reacţionă.

— E totul în ordine, conte?

Glasul lui nu tremură.

— Bineînţeles. Numai că s-a făcut târziu şi mă tem că trebuie să mă retrag.

Îi luă mâna şi i-o sărută. Părând uşor dezorientată de plecarea lui, ea îi adresă un zâmbet sec.

— Ridici din nou podul din faţa porţii, conte?

— Până la încheierea asediului, răspunse St. Germain schiţând o plecăciune, şi se îndepărtă, simţindu-se urmărit de privirea ei în timp ce se topea în mulţime.

Se strecură grăbit printre oaspeţi, aruncându-şi ochii în dreapta şi în stânga, ameţit de aspectul ireal al oamenilor costumaţi în fiare care se învârtejeau în jurul lui la fiecare pas, şi îndreptându-se direct către poarta principală. Îşi simţea pulsul zvâcnindu-i în urechi când ieşi din palat şi îşi flutură mâna către vizitiul său, aşezat, alături de alţi câţiva, în jurul unui foc de tabără. Omul alergă la caleaşcă şi, câteva clipe mai târziu, se îndreptau spre est, pe rue St Honoré, mergând către apartamentul lui St. Germain din Ile de la Cité.

Se afundă în moliciunea banchetei şi închise ochii. Tropotul ritmic al potcoavelor îl linişti. Se întoarse cu gândul înapoi şi se dojeni pentru junghiul de spaimă, oarecum nejustificată. Se

întrebă dacă instinctele nu-i fuseseră denaturate de prezenţa Thérésiei şi amintirea ei izbuti, într-un fel sau altul, să-i alunge neliniştea şi să domolească mintea obosită. Înţelese că trebuia s-o revadă. Era inevitabil. Se întoarse către fereastră şi lăsă aerul rece al nopţii să-l lovească în faţă.

Trăsura o luă la dreapta, intrând pe rue de l'Arbre Sec, şi în scurt timp ajunseră pe Pont Neuf. St. Germain preferase vechiul cartier Cité în locul zonelor mai noi ale oraşului şi închinase un apartament elegant, cu vedere către fluviu şi către cheiul său drept. Curgerea apei i se părea reconfortantă, în ciuda resturilor plutitoare care îi mânjeau suprafaţa. Adierea care sufla dinspre Sena în majoritatea zilelor şi a nopţilor îi era de folos, împrăştiind duhoarea resturilor menajere şi a dejecţiilor umane, azvârlite de obicei direct în stradă, în virtutea dezgustătoarei tradiţii numite *tout a la rue*.

În timp ce treceau podul, privi în stânga. Era o noapte răcoroasă de toamnă, iar luna aproape plină scălda oraşul într-o strălucire rece, argintie. Ii plăcea priveliştea pe care o zăreai de pe pod, mai ales după căderea nopţii, după ce negustorii şi vânzătorii ambulanţi îşi strângeau mărfurile, iar plimbăreţii se retrăgeau pe la casele lor. Cheiul din partea de nord, care se întindea în amonte, era plin de bărci încremenite şi punctat, ici şi colo, de focuri aprinse în aer liber. Ceva mai departe, acoperişurile de ardezie ale şirurilor de case ce se întindeau către Notre Dame licăreau sub razele lunii, iar lumina palidă a lumânărilor pâlpâia la ferestre. Dincolo de ele, sublima catedrală Notre Dame se contura deasupra insulei cu turnurile sale gemene, pătrăţoase, avântate incredibil de sus, către bolta înstelată de deasupra – un edificiu înălţat pentru cinstirea măreţiei Domnului, acceptat într-o tot mai mare măsură, pe zi ce trecea, drept o altă dovadă a geniului uman.

Ajunseră în extremitatea vestică a insulei şi intrară pe Quai de l'Horloge, o alee îngustă, mărginită de un şir de case pe o parte şi de un zid scund pe cealaltă, cea dinspre fluviu. Apartamentul lui St. Germain era într-o clădire albă, din capătul opus. Erau la vreo cincizeci de metri de intrare când îl auzi pe vizitiu strunind calul. Trăsura se clătină, oprindu-se scurt.

St. Germain îşi scoase capul pe fereastră, strigându-l:

— Roger? De ce ne-am oprit aici?

Omul şovăi înainte de a-i răspunde.

— Acolo, în faţă, Monsieur le Comte. Drumul e blocat.

Avea un tremur neobişnuit în glas. St. Germain auzi nechezatul unui cal şi se uită pe drum. Străzile Parisului erau luminate şi, în licărirea palidă a unei lămpi cu ulei, văzu trei călăreţi care blocau aleea, la vreo treizeci de metri în faţa trăsurii oprite. Se mulţumeau să stea unul lângă altul, neclintiţi.

Dinspre pod se auzi tropotul altor copite şi el se răsuci, privind înapoi. Un alt călăreţ venea în josul cheiului şi, când trecu pe sub un felinar, St. Germain întrezări dungile aurii şi maronii, acum mult mai ameninţătoare, sub faldurile unei mantii negre.

Se întoarse, alarmat, către bărbaţii care îi tăiaseră calea. Ochii săi scrutară întunericul, completând trăsăturile neclare ale celui din mijloc cu amintirile din străfundul memoriei. Abia reuşise să alcătuiască imaginea, când o voce familiară strigă în noapte:

— *Buona sera, marqúese!*

Glasul lui di Sangro era exact aşa cum îl ţinea minte. Sec, sardonic, tăios.

— Sau ai prefera să-ţi spun *gentile comte?*

St. Germain îşi repezi privirea înapoi, către călăreţul care se apropia tăindu-i retragerea, şi al cărui chip mascat căpătă brusc viaţă în ochii minţii. Înţelese de ce îl neliniştise apariţia tânărului şi îşi reaminti atât că îl mai zărise şi înainte, într-o cafenea din Paris, în ultimele săptămâni, cât şi unde îl văzuse pentru prima oară. La Neapole. Cu ani în urmă. Pentru scurtă vreme, când vizitase palatul lui di Sangro. Era fiul principelui. Însă adolescentul respectuos de atunci dispăruse, fiind înlocuit acum de un bărbat tânăr, cu un aer ameninţător.

St. Germain îşi lăsă ochii să alunece către vizitiu, care îl privea agitat.

— Dă-i drumul, Roger, îi porunci, treci peste ei.

Vizitiul scoase un strigăt şi biciui calul, care se năpusti înainte, galopând. Privind pe fereastră, contele văzu caii ce le blocau drumul retrăgându-se încet, înainte ca unul dintre călăreţi să scoată un obiect ce scânteie ameninţător în lumina lunii. Avu nevoie de o fracţiune de secundă ca să-şi dea seama că era o arbaletă şi, înainte a apuca să scoată un strigăt de

avertizate, călăreţul ţinti şi trase. Mica săgeată despică aerul cu un şuier ascuţit şi îl lovi pe vizitiu exact în piept. Acesta scoase un geamăt de durere înainte de a se prăvăli pe o parte, căzând din trăsura în mers.

Călăreţii se desfăşurară şi se apropiară fără grabă, strigând şi fluturându-şi braţele în faţa calului derutat, care continua să înainteze pe o traiectorie neregulată, în zigzag. Trăsura zdroncănea pe pavajul accidentat, iar St. Germain se agăţase de marginea ferestrei, cu mintea alergându-i în căutarea celei mai potrivite mişcări, când îl întrezări pe călăreţul din partea cealaltă a lui di Sangro ridicând o altă arbaletă şi ţintind calul.

Nechezatul ascuţit şi îndurerat îi dădu de înţeles că săgeata se îngropase adânc în carnea animalului. Acesta se ridică pe picioarele din spate, smucind trăsura care se lăsă, inegal, pe o parte. Probabil că una dintre roţi se agăţă de muchia unei pietre din pavaj, pentru că St. Germain se pomeni atârnat de bordura ferestrei, în timp ce trăsura era aruncată în sus, rostogolindu-se apoi cu violenţă pe o parte şi alunecând pe o distanţă de câţiva metri înainte de a se opri scrâşnind pe caldarâm.

St. Germain se scutură, recăpătându-şi luciditatea, şi se îndreptă pândind cu toate simţurile în alertă orice mişcare de afară. Pe stradă se aşternuse liniştea, singurul zgomot care îi tulbura pacea mormântală fiind făcut de copitele cailor agresorilor, care îl înconjurau fără grabă. Cu spatele proptit în uşa blocată de sub el, îşi strânse picioarele la piept, deschizând-o apoi dintr-o lovitură pe cea din partea opusă, şi se trase afară, învineţit de pe urma rostogolirii trăsurii. Se lăsă la pământ şi aruncă o privire grăbită în lungul străzii. Trupul vizitiului zăcea neclintit. Se simţi năpădit de un val de furie în timp ce se ridica în picioare.

În faţa lui, cei trei călăreţi i se alăturau fiului lui di Sangro.

— Bravo, *ragazzo mio,* îl felicită tatăl său. *Sei stato grande* – te-ai descurcat bine.

Apoi se întoarse să-l înfrunte pe St. Germain. Cei patru bărbaţi stăteau acum în faţa falsului conte, apropiindu-se ameninţători, luminaţi din spate de felinarul care se clătina uşor, mai sus de capetele lor. Cu ochii pironiţi asupra prăzii, di Sangro îşi îmboldi calul, care se apropie cu câţiva paşi.

— Ai aici o viaţă grozavă, *marqúese*. Parisul o să simtă durerea pierderii tale.

— Iar ceea ce va pierde Parisul va câştiga Neapole, nu-i aşa? scuipă St. Germain drept răspuns.

Di Sangro zâmbi şi descălecă.

— Poate că nu întreg oraşul, dar eu cu siguranţă.

Fiul său îi urmă exemplul, iar ceilalţi doi bărbaţi rămaseră în şa. Principele se apropie de St. Germain, privindu-l cu atenţie, de parcă l-ar fi văzut pentru prima oară.

— Arăţi bine, *marqúese*. De fapt, extraordinar de bine. Să fie pur şi simplu din pricină că îţi prieşte aerul murdar al Parisului?

St. Germain nu răspunse. Privirea i se plimba, încordată, de la di Sangro către fiul său şi înapoi. Asemănarea dintre cei doi era puternică, mai ales în privinţa ochilor, şi se accentuase acum, când băiatul devenise bărbat. În anii care trecuseră, di Sangro îmbătrânise în mod vizibil: era mai greoi, mai palid, cu pielea feţei şi a gâtului flască şi ridată. Se blestemă fiindcă nu făcuse legătura mai repede, fiindcă nu realizase cine era tânărul din clipa în care îl zărise pentru prima dată, în cafenea. Se aşteptase întotdeauna ca di Sangro să-i dea cândva de urmă şi avusese parte, mai mulţi ani de-a rândul, de un trai liniştit, deşi plin de prudenţă, la adăpostul anonimatului. Ştia că viaţa lui din Paris se sfârşise, dar acum trebuia să treacă urgent la acţiune, dacă voia să mai aibă ocazia de a-şi făuri o nouă existenţă.

Prin minte i se derulară, nebuneşte, toate posibilităţile, însă nu erau prea multe. Totuşi, o idee răzbătu, ca un far, printre scenariile sumbre ale diverselor confruntări cu di Sangro pe care şi le imaginase de-a lungul anilor: principele îl voia viu. Ameninţările prin care îi cerea să aleagă între dezvăluire şi moarte erau deşarte: ştia că di Sangro avea să facă tot ce-i stătea în puteri ca să-l păstreze în viaţă şi să folosească toate metodele care îi stăteau la dispoziţie, oricât de înfiorătoare şi de îndelungate, ca să-i stoarcă întregul adevăr.

Ceea ce era, totuşi, o sabie cu două tăişuri. Nu-l tenta să rămână în viaţă pierzându-şi libertatea. Captivitatea şi tortura erau cu mult mai puţin de dorit. Mai ales că avea îndoieli, neştiind câtă vreme ar fi fost în stare să-şi păstreze hotărârea.

Era prins în cursă. Cei doi călăreţi stăteau de o parte şi de alta a stăpânului lor, blocându-i amândouă căile de scăpare. În

spate avea peretele clădirii, cu uşa de la intrare zăvorâtă încă de la apusul soarelui. Iar în faţă, dincolo de di Sangro şi de fiul său, se găseau zidul scund şi fluviul. St. Germain respiră adânc şi îşi scoase sabia din teacă.

— Ştii că nu pot să te-nsoţesc, îi spuse principelui cu hotărâre. Iar aici nu e nimic pentru tine.

Di Sangro zâmbi cu răceală şi îşi flutură mâna către oamenii săi.

— Nu cred că ai de ales, *marqúese*.

Îşi scoase sabia şi o ridică în faţa lui St. Germain, iar fiul său făcu acelaşi lucru. Contele observă, cu coada ochiului, că cei doi călăreţi îşi reîncărcaseră arbaletele.

Se trase într-o parte, ţinându-i pe principe şi pe fiul său la distanţă cu vârful săbiei. Oricât s-ar fi simţit de istovit şi de sătul de povara pe care o purtase, căuta un alt gen de eliberare. Nu putea accepta ideea de a fi luat prizonier de omul acela. Era pregătit să reziste până la ultima suflare, deşi era conştient că, dacă ar fi murit, taina ar fi pierit, după ştiinţa lui, odată cu el. Se întrebă dacă, punând alternativele în balanţă, ar fi fost mai bine aşa – sau dacă nu cumva era dator, în faţa lumii întregi, să nu îngăduie să se piardă, lăsând-o chiar şi în mâinile unui maniac egoist, ca di Sangro.

Nu, trebuia să-şi păstreze libertatea. Trebuia să-şi salveze viaţa. Nu era pregătit să moară. Şi înţelese, totodată, că nu mai putea păstra secretul doar pentru sine. Era prea periculos. Dacă reuşea să scape și de data asta şi dacă avea să-şi continue cercetările, trebuia să-i racoleze şi pe alţii, indiferent care ar fi fost pericolele. Nu trebuia decât să aleagă cu mai multă chibzuinţă.

O hotărâre înverşunată îl străbătu şi fandă cu sălbăticie către cei doi bărbaţi. În timp ce săbiile li se încrucişau cu zgomot pe strada pustie, observă că di Sangro devenise ceva mai greoi în mişcări decât la prima lor întâlnire.

Însă fiul său făcuse mai mult decât să preia ştafeta. Tânărul era un spadasin talentat. Para loviturile lui St. Germain cu o precizie de chirurg şi părea să îi anticipeze orice mişcare fără greş. Principele se trase înapoi, mulţumindu-se cu rolul de barieră în calea contelui, iar fiul său luă lupta asupra sa, fandând şi rotindu-şi sabia. Mantia îi alunecase, descoperindu-i

capul şi, în lumina plăpândă a felinarului din apropiere, machiajul de tigru, întins pe faţă, îi dădea o înfăţişare cu adevărat demonică, accentuându-i privirea cruntă, de animal de pradă, şi descurajându-l pe St. Germain.

Lama fiului tăia acum aerul mai repede şi cu mai multă sălbăticie, iar St. Germain se străduia din răsputeri să pareze loviturile şi să blocheze atacul violent. În timp ce traversau cu paşi apăsaţi rigola din centru şi noroiul ei mizerabil, St. Germain se aplecă brusc într-o parte, ferindu-se de o altă lovitură, şi pantoful i se agăţă într-un gol dintre pietrele pavajului, dezechilibrându-l. Fiul lui di Sangro profită de faptul că rămăsese descoperit şi făcu un salt înainte, fandând spre el. Contele îşi desprinse piciorul şi se azvârli spre dreapta, dar nu reuşi să evite pe deplin lama, care îi pătrunse în umărul stâng, şi durerea arzătoare i se răspândi în întregul trup, paralizându-l. Îşi ridică sabia la timp, reuşind să pareze lovitura următoare şi se trase înapoi.

Îşi dădură târcoale unul altuia ca nişte feline din junglă, ochi în ochi, zăngănitul săbiilor fiind înlocuit acum de respiraţiile lor precipitate. Colţurile buzelor subţiri ale tânărului se ridicară într-un zâmbet răutăcios şi privirea îi alunecă, în grabă, către di Sangro, care îi răspunse dând aprobator~din cap, cu încântare. St. Germain remarcă trufia nemascată a tânărului, a cărei imagine în oglindă părea să fie mândria tatălui său, în timp ce îşi simţea sângele picurându-i în interiorul mânecii. Rana începea să i se răcească şi, în acelaşi timp, durerea avea să devină tot mai puternică, amorţindu-i muşchiul. Trebuia să se mişte repede, deşi îşi dădea seama că nu-i putea înfrânge pe toţi cei patru bărbaţi.

Ştia unde trebuia să lovească.

Îşi adună toată energia şi îl atacă pe fiul principelui cu o nouă vigoare, şfichiuind aerul din jurul lui cu lama săbiei şi făcându-l să se retragă cu câţiva paşi, până când îl împinse în rigola centrală şi în mormanul ei de glod. Tânărul părea luat prin surprindere de atacul hotărât al lui St. Germain şi, în vreme ce ţinea piept potopului dement de fandări şi de lovituri de sabie, îi aruncă tatălui său o privire plină de îndoieli, de parcă i-ar fi cerut o încurajare. St. Germain îi sesiză slăbiciunea şi

atacă. Lama pătrunse în coasta tânărului, făcându-l să urle de durere.

Fiul principelui dădu înapoi împleticindu-se şi pe chip se aşternu o expresie şocată, aproape neîncrezătoare, când îşi atinse rana şi îşi aduse în faţa ochilor mâna însângerată. Di Sangro îl văzu clătinându-se prin mocirlă şi se repezi către el, strigându-l pe nume:

— Arturo!

Tânărul îşi înfrânse durerea, îl opri înălţându-şi mâna şi se întoarse spre St. Germain. Îşi ridică sabia, dar picioarele i se înmuiară la primul pas înainte.

Di Sangro îşi strigă oamenii.

— *Prendetelo* – puneţi mâna pe el!

După care se grăbi în ajutorul fiului său. St. Germain îi văzu pe cei doi călăreţi descălecând şi apropiindu-se de el, tăindu-i retragerea către ambele capete ale străzii. Arbaletele lor licăreau în întuneric. Aruncă o privire peste umăr – putea ajunge până la zidul scund care mărginea străduţa. Se aruncă într-acolo, se văzu lângă zid, îşi azvârli sabia şi se căţără pe el Când se trase pe coamă, durerea îi sfredeli umărul ca o limbă de foc. Se îndreptă şi se ridică în picioare.

Sub el era Sena, rece şi cu malul plin de grohotiş, numai că de data asta, apa care curgea alene, licărind sub razele de lună, nu i se mai părea reconfortantă. Îl năucea. Trase în piept aerul nopţii şi se întoarse din nou cu faţa către stradă. Di Sangro îl zări. Ochii li se întâlniră preţ de o clipă şi contele văzu durerea, furia şi o disperare cumplită radiind dinspre principe, care îi strigă:

— Nu fi nesăbuit, *marqúese*...

Dar, înainte de a apuca să mai spună şi altceva. St. Germain îi întoarse spatele, închise ochii şi păşi dincolo de muchia zidului, lăsându-se să cadă în fluviu.

Lovi undele cu putere şi se prăvăli în întunericul de nepătruns din adâncuri. Pentru că se dăduse peste cap, se simţi dezorientat pentru o clipă, neştiind în ce direcţie era suprafaţa. Biciui apa cu braţele, răsucindu-se, cu urechile zvâcnindu-i din cauza schimbării de presiune, cu plămânii tânjind după aer. Încercă să se liniştească, dar frigul îi muşca trupul şi îşi simţea mintea din ce în ce mai confuză. În timp ce se afunda

învârtindu-se ca un titirez, zări o licărire a ceea ce consideră că ar fi putut fi o reflexie a suprafeţei şi se hotărî să se îndrepte într-acolo, dar greutatea hainelor îl trăgea în jos. Îşi întinse mâinile şi reuşi să-şi scoată pantofii îmbibaţi de apă, dar toate hainele sale erau ţintuite de şiruri întregi de nasturi – strat după strat din cele mai fine materiale, pantaloni bufanţi, cămaşă, eşarfă, vestă şi haină până la genunchi, care i se lipeau de piele, stânjenindu-i mişcările.

Avu impresia că diavolul în persoană îşi ridicase mâinile, trăgându-l în jos, către moarte, şi simţi o uşurare perversă la gândul că avea să termine cu toate, acolo şi atunci, dar ceva îl făcu să se zbată ca să rămână în viaţă şi lovi apa cu mâinile şi cu picioarele, zvârcolindu-se, împingându-se cu disperare şi înfruntând apăsarea lichidului până când reuşi să revină la suprafaţă.

Ieşi la aer şi se pomeni plutind în aval, printre bucăţi de lemn şi fructe intrate în putrefacţie. Curentul îl îndepărtase de Ile de la Cité şi îl adusese în mijlocul fluviului, purtându-l încet înapoi, în direcţia palatului Tuileries. Înotă împotriva lui, înghiţind guri pline de apă murdară, tuşind ca să o scuipe, cu hainele încă trăgându-l la fund şi dând orbeşte din braţe printre resturile plutitoare şi printre gunoaie. Se luptă cum nu o mai făcuse niciodată până atunci, străduindu-se din răsputeri să rămână în viaţă şi să continue să plutească, încercând tot timpul să se îndrepte spre malul drept, spre uscat. Se apropie, centimetru cu centimetru, de focurile făcute de vagabonzi sub cerul liber şi împrăştiate de-a lungul cheiului din dreapta lui şi, când se prinse de un inel de fier ruginit care ieşea din întăritura de piatră a malului, pierduse orice noţiune a timpului.

Se târî afară din apă şi se întinse pe spate, trăgând în piept înghiţituri lacome de aer şi lăsându-şi trupul sleit să recapete aparenţa vieţii. Nu ştia dacă trecuseră minute sau ore, când auzi o voce pe care crezu că o recunoştea strigându-l pe nume. Câteva clipe mai târziu, când chipul angelic al Thérésiei se aplecă asupra lui, coborând dintre stele şi murmurând cuvinte pe care el nu le înţelese pe de-a-ntregul, îşi închipui că visa.

Îşi simţi trupul ridicat pe umerii unui bărbat şi, cu ajutorul Thérésiei, se pomeni în curând înfăşurat într-o pătură groasă şi instalat confortabil între pernele de pe bancheta unei trăsuri

mari, care ţâşni ca o săgeată, îndepărtându-l în goană de şobolani şi de briganzi şi sfredelind întunericul de pe străzile Oraşului Luminilor.

În drum spre apartamentul Thérésiei, întrebările îl potopiră şi mintea lui confuză se strădui să priceapă răspunsurile primite.

Thérésia îi povesti că îi remarcase neliniştea din timpul balului şi că, în vreme ce el se îndrepta spre ieşire, îl observase pe bărbatul costumat în tigru urmărindu-l ca o umbră. Părăsise balul la scurt timp după aceea, pierzându-şi interesul, iar vizitiul ei îi spusese că bărbatul îl urmărea într-adevăr pe conte şi că se luase după trăsura lui. Simţind pericolul, pornise şi ea pe urmele lor şi privise lupta de pe pod, prea speriată ca să intervină. După ce îl văzuse sărind în fluviu, crezuse că se înecase. Vizitiul îl zărise plutind în mijlocul apei şi, îl cele din urmă, o adusese la el.

St. Germain nu-i reţinu toate cuvintele, dar nu conta. În clipa aceea era fericit fiindcă trăia şi fiindcă ea îi era alături. Undeva, în străfundurile minţii, ştia că asta nu avea să dureze, dar nu voia să se gândească la aşa ceva în clipa aceea. Se mulţumi să se abandoneze în tihna braţelor ei şi încercă să se rupă de lume pentru cât mai mult timp cu putinţă.

Thérésia îl duse în apartamentul ei din Marais, un cartier nou, elegant, şi îşi puse camerista să pregătească o baie fierbinte. Îl ajută să-şi scoată hainele şi să intre în cadă şi, mai târziu, după ce îi pansase rana şi îi adusese de mâncare, stinseră toate lumânările cu excepţia uneia singure, de lângă pat, şi făcură dragoste, abandonându-se cu nesaţ.

El se trezi odată cu primele raze ale soarelui şi o privi dormind alături. Umărul îl mai durea încă, dar rana încetase să sângereze. Îşi plimbă cu tandreţe mâna pe spatele ei, savurând netezimea pielii pe care o atingea cu degetele şi îngrozindu-se la gândul inevitabilei reinventări a unei identităţi pe care trebuia să şi-o asume.

Văzând-o lângă el, respirând liniştită, în minte i se furişă viziunea unei vieţi cu mult mai senine, pe care n-ar fi trebuit să o ducă în minciună şi în timpul căreia s-ar fi putut bucura de fiecare clipă pe care o mai avea de trăit. Se pomeni punându-şi aceeaşi întrebare care îl chinuise în ultima vreme, îndoindu-se

din nou de justeţea căutării căreia îi dedicase viaţa, cugetând dacă n-ar fi fost timpul să abandoneze totul şi să se retragă în liniştea unei existenţe obişnuite.

În timp ce cugeta asupra cursului vieţii sale, constată că se îndoieşte de ceea ce avea să obţină dacă va găsi, în sfârşit, ceea ce căuta.

Să găsească era una.

Să-şi anunţe descoperirea, să o aducă la cunoştinţa întregii lumi, să se asigure că se afla la dispoziţia tuturor, că oricine se putea bucura de ea... era o provocare mult mai greu de depăşit.

Lumea nu era pregătită pentru aşa ceva, asta reprezenta o certitudine. Ar fi fost nevoie de forţe puternice care să se alieze pentru a o împiedica să răbufnească, să preschimbe omenirea – şi să-i ofere prea multă putere. Nemurirea – spirituală, individuală – era un har ce nu putea fi oferit decât de religie, singura împuternicită să o facă. Nu era îngăduită nici o altă alinare a spaimei pricinuite de invitaţia inevitabilă şi irezistibilă a spectrului morţii. Harul pe ale cărui urme se afla era un sacrilegiu, era de neconceput. Biserica nu l-ar fi acceptat niciodată. Cine era el, ca să poată înfrânge o astfel de ostilitate înveninată?

Confuzia îi invadă mintea. Drept ripostă la oboseala şi disperarea sa, observase că, sfidând totul, viitorul ascundea o promisiune. Cu fiecare an care trecea, simţea în jurul său vântul schimbării adiind cu tot mai multă putere prin cetăţile omului. Saloanele şi cafenelele debordau de idei noi, care sfidau ignoranţa, tirania şi superstiţiile. Dogmele şi persecuţia religioasă alunecau sub semnul îndoielii. Rousseau, Voltaire, Diderot şi alţii scriau cu înfrigurare, în acelaşi timp străduindu-se să împiedice interzicerea operelor lor de către omniprezenţii iezuiţi. Lumea descoperea puterea înălţătoare şi inspiratoare a cuvintelor marilor filozofi, care erau convinşi că omul era esenţialmente bun şi că fericirea dobândită în această viaţă pământească, graţie fraternităţii sociale şi a progresului ştiinţelor şi al artelor, era o aspiraţie mult mai raţională şi mai nobilă decât speranţa de a ajunge în paradis prin penitenţă.

Oamenii începeau să cuteze să-şi preţuiască viaţa mai mult decât lumea de apoi.

Dar mai rămăseseră încă multe de înfrânt. Mai ales sărăcia şi boala. Moartea prematură pândea după fiecare colţ şi cele mai strălucitoare minţi se mai străduiau încă să afle din ce era făcut trupul omului şi cum anume funcţiona. Descoperirea lui le-ar fi perturbat munca, ar fi putut avea efecte dezastruoase. Şi, mai presus de toate, apărea o problemă aparent de nerezolvat, cea a lăcomiei omeneşti, tendinţa instinctivă de a râvni la bunul altuia şi de a acapara totul. St. Germain o văzuse cu ochii lui, la di Sangro.

Se uită la silueta adormită de alături. Întinse mâna şi îi atinse uşor umărul gol. Îi privi faţa, radioasă până şi în somn.

Desluşi făgăduielile şi poezia de dincolo de trăsăturile ei fin dăltuite şi simţi că îşi iese din minţi. În adâncul său, ceva se sfâşie.

Era istovit.

Poate că ţelul său era de neatins. Poate că venise vremea să fie egoist.

Poate că venise vremea să renunţe.

Indiferent ce ar fi hotărât, trebuia să plece. Putea să plece, putea să-şi creeze o altă identitate. Fusese în două misiuni secrete în slujba regelui, care, într-o altă tentativă nechibzuită de a se impune, instituise le Secret du Roi, „secretul regelui”, o cruciadă mascată a agenţilor trimişi peste graniţă ca să urmărească obiective contrare politicii sale oficiale, cum era strădania de a trăi în pace cu englezii. St. Germain putea să folosească sistemul ca să fugă dincolo de hotare, luând-o în taină de la capăt.

Cu inima grea, înţelese că era singura opţiune.

De parcă i-ar fi citit gândurile, Thérésia se mişcă şi se trezi, întinzându-se. Faţa îi străluci în lumina unui zâmbet în timp ce îşi arcuia trupul, lipindu-se de el. Păru să descifreze expresia de pe chipul lui şi trăsăturile i se întunecară pentru o clipă, în tăcere, înainte de a-l întreba:

— Ai de gând să pleci din Paris, nu-i aşa?

Nu se simţi în stare să mintă, nu în faţa Thérésiei. Se mulţumi să dea din cap, fără să-şi dezlipească ochii de ai ei. Ea îi susţinu privirea, apoi se aplecă deasupra lui, sărutându-l languroasă. Şi într-un târziu, după ce se desprinse de el, îi spuse simplu:

— Vreau să vin cu tine.
El o privi şi surâse.

33

Campusul abia dacă se trezise la viaţă când Ramez înainta cu prudenţă pe aleea liniştită, umbrită de copaci, ce conducea către Post Hali.

Nu s-ar fi putut spune că dormise. Îşi privise ceasul, care măsura orele interminabile, minut după minut, şi când soarele binevoise în sfârşit să-şi facă apariţia, nu mai suportase să rămână în pat. Îşi părăsise apartamentul ezitând şi pornise către Universitate, uitându-se peste umăr, scrutând cu atenţie străzile pe care le străbătea, intrând în alertă de fiecare dată când ceva i se părea oricât de puţin de ieşit din comun.

La ora aceea matinală, clădirea era pustie. Nici măcar cei mai conştiincioşi dintre angajaţi nu veneau înainte de şapte şi jumătate, moment de care îl mai despărţeau încă treizeci de minute. Îşi măsură biroul cu paşi mari, chinuit de nesiguranţă şi de spaimă, uitându-se la chiparoşii de dincolo de fereastră şi aruncând, pe furiş, priviri neliniştite către telefonul mobil de pe birou.

Când îşi auzi primul coleg întrând în departamentul de arheologie, se hotărî să scape de durerea ulceroasă care i se înnoda în piept şi îşi înşfăcă celularul.

Dihorul îl privea cu atenţie pe detectivul mai înalt, care vorbea la telefon. Ascultând răspunsurile acestuia, înţelese despre ce era vorba. Bănuielile i se confirmară curând, imediat ce partenerul său închise. Bărbatul care sunase era colegul americancei, al profesoarei răpite. Contrabandistul irakian pe care îl căutau luase legătura cu el, dornic să stabilească o înţelegere înainte de a ieşi din ascunzătoare. Era speriat.

Detectivul înalt îi ceruse să nu plece nicăieri; el şi partenerul său urmau să sosească în scurt timp. Îi spuse dihorului să fie gata să meargă la Universitate împreună cu el şi îşi luă celularul ca să dea un telefon. Nu se grăbise să plece imediat la auzul veştii. Ceea ce era bine.

Dihorul îşi închipui că îl suna pe agentul american ca să-i dea de ştire. Trebuia să se mişte repede. Nu-l plăteau ca să

piardă timpul. Trebuia să-i anunţe. Şi apoi să tergiverseze lucrurile la secţia de poliţie, destul de mult pentru ca ei să ajungă acolo primii.

Îi spuse partenerului său că era nevoit să meargă la toaletă şi ieşi din încăpere. Găsi un colţ liniştit într-o cameră de interogatoriu, se asigură că nu putea fi auzit şi îl sună pe Omar folosind tasta de apelare rapidă.

Ţârâitul scurt al celularului răsună în întreg apartamentul, trezind-o pe Mia dintr-un somn aproape comatos. Se ridică în capul oaselor şi se frecă la ochi, năucă. Nu ştia cât era ceasul. Întunericul din cameră era deplin, lumea exterioară fiind ascunsă de jaluzele. Observă câteva raze de soare care se strecurau pe sub uşa dormitorului şi realiză că era dimineaţă.

Era surprinsă fiindcă, în asemenea circumstanţe, putuse dormi atât de adânc. Îşi trecu degetele prin păr, îşi trase pantalonii, ieşi din dormitor împleticindu-se şi îl găsi pe Corben în bucătărie. Se îmbrăcase deja şi vorbea la telefon în timp ce îşi îndesa în servietă nişte dosare – inclusiv pe cel luat din apartamentul lui Evelyn.

Concentrarea şi graba trădate de limbajul trupului său îi transmiseră Miei un fior de spaimă, care i se prelinse pe şira spinării.

El o văzu şi înclină telefonul, îndepărtându-şi-l de buze.

— Trebuie să plecăm, spuse cu voce joasă, dar fermă.

Expresia dură a feţei lui completă restul. Trebuia să plece imediat. Întrebările puteau să mai aştepte.

Ea abia apucă să-şi încalţe pantofii înainte de a porni spre liftul ce ducea în garajul subteran. În timp ce se urcau în grabă în Cherokee-ul lui, Corben o puse la curent şi, peste câteva minute, goneau către Universitate.

— Au trimis doi oameni acolo, îşi încheie Corben spusele, dar aş prefera ca Ramez să fie mai degrabă în custodia noastră decât într-a lor atunci când o să primească telefonul.

Se uită la ceas. Mia îşi coborî ochii spre al ei.

— Deci se presupune că acest Farouk o să-l sune la ora amiezii?

Corben încuviinţă.

— Avem la dispoziţie în jur de patru ore.

Gândurile Miei alergau, pline de întrebări, iar adrenalina îi potopea toate simţurile.

— Atunci de ce n-a răspuns azi-noapte, când ai încercat să-l suni? Dacă ar fi fost Farouk? Dacă s-ar fi răzgândit sau dacă i s-ar fi întâmplat ceva?

El ridică din umeri.

— Cred c-o s-o aflăm în următoarele patru ore.

— Ar fi trebuit să răspundă la telefon!

Corben se întoarse spre ea.

— E bine. Cel puţin am stabilit legătura.

Mia respiră adânc şi se lăsă pe spătarul scaunului, încercând să-l ţină sub control pe savantul metodic şi analitic din ea, dar erau prea multe necunoscute şi prea multe variante posibile ca să-i poată închide gura.

— Şi dacă Farouk îl supraveghează? Doar nu vrei să-l speriem şi să-l punem de fugă.

— Dacă-l supraveghează, o să te vadă pe tine, o calmă Corben. Şi asta o să-l liniştească, ba poate o să-l şi încurajeze să iasă la iveală.

Mia dădu din cap pentru sine şi îşi luă ochii de la Corben, privind drept înainte în timp ce trotuarele fulgerau pe lângă ei. Tăcerea o nemulţumea. Îi îngăduia să conştientizeze ce anume făcea de fapt, iar asta o umplea de spaimă. Se gândi din nou la mama ei, la ceea ce îşi închipuia că ar fi putut să simtă. Încercă să se calmeze privind înainte şi imaginându-şi cel mai favorabil şi cel mai monoton scenariu – ei îl iau în custodie pe Ramez, Farouk telefonează, îşi face apariţia şi, fie dau de urma *hakeem*-ului mulţumită informaţiilor lui şi o salvează pe Evelyn, fie obţin artefactele şi negociază eliberarea ei în schimbul lor, după care toată lumea trăieşte fericită până la adânci bătrâneţe. Dar mintea ei refuza să coopereze, insistând, în ciuda eforturilor ei de a o ţine în frâu, să contureze alte variante, mult mai puţin trandafirii, care implicau nenumărate suferinţe şi un număr îngrijorător de morţi.

Pe rue Abdel Aziz, Corben viră la dreapta, intrând pe Bliss şi apoi pe aleea circulară din faţa porţii principale a Universităţii. Cunoscută sub numele de Poarta Medicinei, era învăluită de întuneric pe întreaga durată a zilei din cauza coroanei imense a unui enorm copac bătrân. Opri exact în faţa porţii de fier.

Accesul vehiculelor în campus era ţinut sub un control extrem de strict, din cauza predilecţiei localnicilor pentru maşinile-capcană, dar numărul diplomatic 104 de pe plăcuţele de înmatriculare ale jeepului lui Corben arăta că aparţinea ambasadei americane, bucurându-se de privilegii aparte. Paznicul îl remarcă, aşa cum era de aşteptat, şi după ce aruncă o privire superficială în interiorul maşinii, le făcu semn să treacă.

Traseră într-o parcare situată sub un şir de chiparoşi, pe aleea ce venea dinspre Post Hali. Mia coborî în urma lui Corben, cu întreg trupul străbătut de fiori. Îl văzu privind în toate părţile, ca şi cum ar fi vrut să se asigure că nu-i urmărea nimeni, înainte de a deschide portbagajul SUV-ului. Acesta era gol, cu excepţia unui zăvor de pe podeaua mochetată, pe care Corben îl deschise. Aruncă o altă privire grăbită în jur înainte de a ridica un capac mascat. În interiorul compartimentului era ascuns un mic arsenal, fixat cu grijă în chingi: puşcă de vânătoare, pistol-mitralieră, două revolvere automate şi mai multe cutii cu cartuşe. Fiorii se înteţiră când Corben luă unul dintre revolvere, îi montă un încărcător plin şi şi-l îndesă sub haină, în curea. Închise capacul şi păru să remarce privirea speriată a Miei.

— Pentru orice eventualitate, o linişti el.

— Bună idee, murmură ea, neştiind dacă trebuia să se simtă uşurată fiindcă, de data asta, era înarmat.

Trecură pe lângă doi studenţi care îşi omorau timpul până la începerea cursurilor şi intrară în clădirea veche, de piatră. În hol nu se afla nici o secretară – catedra de arheologie era mică, neavând mai mult de o duzină de angajaţi cu normă întreagă. Mia ştia că biroul lui Evelyn se afla la etaj şi îl conduse pe Corben pe lângă amfiteatrul gol, prin faţa intrării în muzeul campusului şi apoi pe scări.

În timp ce străbăteau coridorul, se uitară în toate încăperile, până ce ajunseră în dreptul biroului lui Ramez. Uşa era deschisă. Când dădu cu ochii de ei, pe chipul asistentului se aşternu o expresie alarmată, înlocuită imediat de confuzie când păru să o recunoască pe Mia.

Ea îi zâmbi, încercând să-l liniştească.

— Sunt fiica lui Evelyn. Ne-am mai întâlnit, vă aduceţi aminte? În biroul ei.

— Desigur.

Îşi plimbă ochii încă plini de teamă de la Mia către Corben, aflat în spatele ei. Dădu să spună câteva cuvinte, dar Corben nu-i dădu ocazia să o facă, preluând iniţiativa.

— Sunt de la ambasada americană, îl informă el, fără ocolişuri. Încercăm s-o găsim pe Evelyn şi sperăm că ne puteţi ajuta. Detectivii Fuhud pe care i-aţi sunat mi-au povestit despre Farouk, bărbatul care a venit ieri la dumneavoastră. Trebuie să stăm neapărat de vorbă cu el, să vedem dacă ne poate ajuta s-o eliberăm fără riscuri.

— O să-mi telefoneze la amiază.

Vocea lui avea un tremur neplăcut. Corben arătă spre telefonul mobil de pe birou.

— Pe ăla?

Ramez dădu din cap.

— Ziceau că or să vină aici. Că or să mă înveţe ce să-i spun.

— Eu aş prefera să mergeţi cu noi la ambasadă, zise Corben. O să fiţi mult mai în siguranţă. Numai până când îl aducem acolo pe Farouk.

La auzul vorbelor lui, Ramez făcu ochii mari şi se trase, instinctiv, cu un pas înapoi.

— Mult mai în siguranţă?

— E o simplă măsură de precauţie, îl asigură Corben. Nu ştim ce relaţii au indivizii ăştia, dar par să ştie foarte bine ce fac. Şi ei sunt pe urmele lui Farouk. Nu pot garanta pentru siguranţa dumneavoastră nicăieri altundeva.

Tăcu aşteptând, ca avertismentul său să aibă ecou. Expresia sinistră de pe chipul lui Ramez demonstra limpede că ecourile erau profunde.

— Ar fi cazul să mergem, îi spuse Corben calm, apropiindu-se de birou şi ridicând telefonul.

I-l întinse lui Ramez, care îl luă, se uită la el o clipă, apoi îl lăsă să-i alunece în buzunarul din faţă al blugilor.

— O să-i anunţ pe detectivi că sunteţi cu noi. Văzu neliniştea care persista în ochii asistentului universitar. N-o să vi se întâmple nimic. Să mergem.

Ramez aruncă o privire către Mia. Ea dădu uşor din cap şi îi adresă un zâmbet încurajator, schiţat pe jumătate. El ridică din

umeri şi răspunse tot dând din cap, acceptând propunerea cu un aer sumbru.

Corben deschise drumul către ieşire şi porni apoi către maşină. Îşi roti ochii asupra împrejurimilor tăcute – campusul Universităţii era o oază de linişte chiar şi în cele mai cumplite vremuri – şi îl pofti pe Ramez pe bancheta din spate. Peste câteva clipe, porţile imense se dădură în lături şi uriaşul Cherokee cenuşiu reintră pe străzile zgomotoase ale Beirutului.

Corben aşteptă să treacă două maşini, apoi traversă rue Bliss în sensul opus şi se îndreptă către intersecţia din faţa intrării în Universitate. Îl privi pe Ramez prin oglindă şi întinse mâna după telefonul mobil, pregătindu-se să-i sune pe detectivii Fuhud. Asistentul universitar se uita nervos înainte, cu chipul schimonosit de îngrijorare. Exact în clipa aceea, în oglindă apăru brusc o umbră întunecată, însoţită de huruitul nefiresc al unui motor şi de un scrâşnet de cauciucuri şi, o fracţiune de secundă mai târziu, ceva izbi cu violenţă spatele Cherokee-ului.

34

Corben strânse volanul cu mai multă putere în timp ce jeepul înainta clătinându-se din cauza izbiturii, iar forţa impactului i-ar fi azvârlit de pe banchete pe Mia şi pe Ramez, care ţipau cuprinşi de panică, dacă nu i-ar fi ţinut centurile de siguranţă.

Corben aruncă o privire prin oglinda retrovizoare şi zări maşina, un Mercedes mare, negru, pe care îşi aminti că îl văzuse în faţa apartamentului lui Evelyn, rămânând pentru o clipă în urmă când Cherokee-ul se desprinse brusc de atacatorul său, propulsat sub impulsul loviturii, dar, înainte de a apuca să apese pedala de acceleraţie până la podea, încercând să se îndepărteze, maşina agresoare hurui repezindu-se către ei şi îi izbi din nou, de data asta sub un unghi, împingându-i puternic în lateral şi făcându-l să piardă controlul volanului. Maşinile parcate pe dreapta fulgerară pe lângă ei amestecându-şi contururile, până când bara din faţă a Cherokee-ului o răzui pe una dintre ele, răsucindu-se şi îndesându-se în spaţiul îngust dintre două maşini, cu airbag-urile umflându-se şi izbindu-i pe Corben şi pe Mia în timp ce imensul SUV îşi croia drum ca un

buldozer, într-o orgie de oţel mutilat şi cauciuc explodat, derapând până când se opri, strivindu-le plămânii.

Din momentul primului impact nu se scurseseră nici măcar cinci secunde.

Năucit, cu vederea înceţoşată şi cu urechile ţiuind, Corben auzi scrâşnetul cauciucurilor maşinii agresorilor, care se opri în apropiere, undeva în stânga lui. Ştia că, dacă nu se mişcau fulgerător, nu mai aveau de trăit mai mult de câteva clipe.

Prin parbrizul transformat într-o reţea de crăpături nu se vedea nimic, dar geamul din dreptul său era coborât şi zări bărbaţii înarmaţi ivindu-se de dincolo de portierele deschise brusc ale celeilalte maşini, în timp ce unul dintre ei, individul ciupit de vărsat pe care îl ţinea minte de la apartamentul lui Evelyn, scuipa ordine sonore în limba arabă. Aruncă o privire spre Mia, care părea şocată, dar nevătămată, fiind ţintuită de airbag pe scaunul de alături, şi îşi scoase arma. Fără o tresărire, trase un glonţ în airbag-ul lui şi unul într-al ei. Se aplatizară amândouă, expulzând brusc aerul. Se ghemui, îşi repezi braţul către geam şi trimise câteva gloanţe către ucigaşi, împrăştiindu-le în evantai, pentru acoperire, în timp ce îi striga Miei,străpungând aerul cu degetul întins către portiera ei:

— Coboară, ia-o-ntr-acolo, du-te!

Mia îşi desprinse centura de siguranţă şi smuci cu disperare mânerul uşii. Dar rama acesteia se deformase din cauza coliziunii şi nu izbuti să o deschidă.

— E înţepenită! ţipă ea, apăsând cu toată greutatea în uşa pe care o împingea. Nu se deschide!

— Deschide-o sau suntem morţi! zbieră Corben, şi trase din nou pe fereastră, bombardând cu gloanţe caldarâmul din jurul lor şi câştigând astfel câteva secunde în plus.

— Ramez, coboară şi îndepărtează-te de stradă, porunci el.

Se săltă ca să arunce o privire în spate, peste tetiera scaunului său, şi zări vârfurile degetelor lui Ramez ivindu-se de dincolo ea, cuprinse de un tremur nervos.

— Ramez! urlă el încă o dată, dar asistentul universitar nu-i răspunse, bombănind nişte cuvinte în limba arabă, pe care Corben nu reuşi să le priceapă.

Mia izbi cu umărul portiera care scârţâi, clintindu-se cu câţiva centimetri. O lovi cu picioarele şi o împinse până când o deschise destul de mult ca să poată coborî.

— OK! ţipă ea.

Corben îi făcu vânt afară.

— Ieşi şi lasă-te-n jos! îi strigă, trăgând alte câteva gloanţe înainte de a se târî, prin spatele ei, ghemuit şi rostogolindu-se pe trotuar cu capul în jos. Ramez! ţipă apoi, lovind în portiera din spate.

Îşi întinse gâtul ca să privească în maşină, dar se văzu silit să se lase în jos, înjurând, când o grindină de gloanţe răpăi izbindu-se de partea opusă a maşinii, împroşcând apoi peretele din spatele lui.

Îl auzi pe şeful ucigaşilor zbierând în limba arabă:

— Îl vrem viu, nu-l ucideţi pe profesor!

— Cobor, nu trageţi! îi răspunse Ramez o secundă mai târziu, în aceeaşi limbă.

— Nu! strigă Corben, când auzi portiera din partea opusă deschizându-se.

— Nu te mişca, îi ordonă Miei, îşi încleştă mâinile pe patul pistolului şi respiră adânc înainte de a se ridica dintr-o săritură, cu degetul pe trăgaci, ca să dea cu ochii de Ramez care se împleticea cu braţele ridicate, îndepărtându-se de Cherokee şi îndreptându-se către doi dintre ucigaşii ieşiţi din adăpost. Corben îl prinse pe unul dintre ei în cătare şi trase de două ori. Bărbatul făcu un salt înapoi şi schelălăi de durere când din umărul lui răbufni o trâmbă roşie de sânge. Corben se răsuci ca să tragă în celălalt, dar ezită o fracţiune de secundă, pentru că Ramez era în bătaia armei, şi înainte de a apuca să ochească, şeful trupei de ucigaşi plătiţi ţâşni din adăpost şi ripostă cu o rafală. Corben se lăsă în jos când gloanţele pătrunseră în aripile deformate ca nişte nituri ale SUV-ului, în timp ce altele şuierau în jur, atingându-i capota contorsionată şi muşcând din zidul de dincolo de el.

Mia şi Corben se îngrămădiră la adăpostul Cherokee-ului şi se ghemuiră cât mai aproape de pământ, cu spatele lipit de maşină, el aruncându-şi ochii în dreapta şi în stânga, cu mintea alergându-i nebuneşte, în timp ce ea îl privea cu inima în gât. Corben auzi mai multe ordine date la repezeală, în limba arabă.

— Terminaţi-i acum, repede, trebuie să plecăm.

Se încordă când îşi aruncă ochii pe deasupra portierei şi îi văzu pe cei doi ucigaşi apropiindu-se de Cherokee, în timp ce şeful îl îndesa pe Ramez în berlină. Respiră adânc, ridică un deget către Mia, ascultă cu atenţie paşii care se apropiau, înainte de a se rostogoli pe o parte, către spatele SUV-ului, şi ridică arma, ochind, pe sub maşină, picioarele unuia dintre cei doi atacatori, care ajunsese deja la mai puţin de trei metri distanţă. Strânse revolverul cu o mână fermă, trase de trei ori, într-o succesiune rapidă, şi văzu sângele ţâşnind din gleznele agresorului care se prăbuşi, urlând în chinuri.

Mişcarea îl luă pe celălalt prin surprindere. Îşi pierdu cumpătul şi dezlănţui un foc de baraj asupra SUV-ului, înjurând ca un nebun, în timp ce gloanţele distrugeau caroseria şi banchetele, până când şeful bandei răcni cu sălbăticie, cerându-i să se întoarcă la maşină. Pistolarul înnebunit continuă să suduie zgomotos şi să tragă, retrăgându-se către berlină.

Corben îşi simţi maxilarele încleştându-se în timp ce aştepta să-l vadă întorcându-se şi urcându-se în maşină, închipuindu-şi că asta i-ar fi dat timp să-l elimine. Cum era de aşteptat, focul demenţial încetă peste două secunde. Îl văzu urcându-se în automobil şi, în momentul în care îşi imagina că era cel mai vulnerabil, fiind pe jumătate înăuntru, ţâşni ca o săgeată din spatele SUV-ului şi trase, numai că portiera se închidea deja şi, mult mai îngrijorător, bărbatul cu gleznele zdrobite se întorsese gata să-l înfrunte, îndreptându-şi mitraliera spre el. Se aruncă repede într-o parte şi trase patru gloanţe în pieptul şi în ţeasta ucigaşului, înainte de a zări Mercedesul gonind în josul străzii şi dispărând din vedere, dincolo de un colţ.

Se ridică, cu bătăile sacadate ale inimii răsunându-i în urechi. Ieşi în mijlocul străzii şi îl studie pe bărbatul căzut. Era aproape sigur că murise. Se uită în jur, conştientizând liniştea mormântală, nefirească, de după haosul care îi spărgea urechile cu numai câteva secunde înainte, şi o strigă pe Mia.

— Eşti OK.

Ea apăru din spatele SUV-ului, cu hainele pline de praf şi ochii înspăimântaţi, dar nevătămată.

— Da, răspunse, dând din cap în timp ce ocolea maşina strivită ca să i se alăture.

Repeziciunea şi intensitatea celor întâmplate fuseseră halucinante, iar ea se simţea încă şocată şi, în acelaşi timp, ciudat de insensibilă. Izbitura, gloanţele – era detaşată de toate, de parcă i s-ar fi întâmplat altcuiva. Fusese un uragan întunecat, confuz şi dement, unul căruia reuşise cumva să îi supravieţuiască.

Îl văzu pe bărbatul ucis zăcând în mijlocul drumului şi vru să-şi întoarcă privirea, dar nu reuşi să o facă, cel puţin nu în clipa aceea. Ceva o îndemnă să se apropie. Se uită îndelung şi cu răceală la cadavru – un picior fusese secerat exact deasupra gleznei şi în jurul lui, pe asfalt, se împrăştiase o mizerie însângerată – la chipul lui dur, lipsit de viaţă, înainte de a-şi ridica ochii spre Corben.

Agentul CIA o privi, parcă străduindu-se să-şi dea seama ce se petrecea în sufletul ei. Într-un anume fel, nu se simţea răvăşită. Nu era speriată şi nu îi venea să plângă. Simţea cu totul altceva.

Era furioasă.

Şi, chiar acolo şi chiar atunci, aşa cum stătea în mijlocul străzii prăfuite, cu sângele băltind sub ucigaşul mort, cu aburul ieşind din motorul SUV-ului şi cu oameni uluiţi ieşind din fiecare cotlon şi apropiindu-se de ei într-o tăcere şocantă, ceea ce îşi dorea cel mult din lume era să se asigure că nemernicii care făcuseră asta, nemernicii care îi răpiseră mama, uciseseră soldaţii şi îl luaseră cu ei pe Ramez, psihopaţii care distrugeau vieţi şi călcau în picioare oraşul ca şi cum ar fi fost micul lor fief, împrăştiind durerea şi suferinţa cu o indiferenţă exasperantă, erau opriţi aducându-li-se prejudicii extreme – ca să folosească o expresie al cărei înţeles îi apărea acum într-o cu totul altă lumină.

35

Când îşi făcură apariţia detectivii Fuhud, gonind cu toată viteza, Corben tocmai încheiase cercetarea cadavrului, asupra căruia sperase să găsească vreun indiciu care să-l conducă la *hakeem*, sau un telefon mobil – dar nu dăduse peste nici unul dintre ele.

Pentru că acum avea cine să se ocupe de transportul mortului şi al Cherokee-ului avariat, ar fi fost mai bine să plece. Nu voia să piardă vremea mai mult decât era necesar. A-i pune la curent pe detectivi ţinea de politeţe, dacă voia să se bucure în continuare de amabilitatea lor, dar timpul nu stătea în loc. Farouk avea să-l sune pe Ramez peste mai puţin de patru ore şi, acesta din urmă fiind în mâinile inamicului, Corben trebuia să acţioneze cu repeziciune.

Îşi recuperă servieta şi, fără prea mari speranţe, căută în partea din spate a maşinii, pentru cazul că telefonul lui Ramez i-ar fi căzut din buzunar în timpul haosului. Nu era acolo. Se lăsă într-un genunchi şi îşi aruncă privirea sub Cherokee, dar nu zări nimic. Se asigură că ascunzătoarea armelor din portbagaj era bine încuiată şi, după ce le oferi celor doi detectivi o scurtă relatare a celor întâmplate, cerându-le apoi să cureţe zona cât mai curând cu putinţă şi să nu dezvăluie nimic presei, refuză oferta lor de a-l duce cu maşina şi opri un taxi aflat în trecere, ca să ajungă, împreună cu Mia, la ambasada din Awkar.

În vreme ce taxiul îi ducea către estul Beirutului şi către dealurile de dincolo de el. Mia privi prin lunetă, către locul tot mai îndepărtat al schimbului de focuri.

Continua să fie năucită de ceea ce se dezlănţuise în jurul ei cu numai câteva minute mai devreme şi mintea îi fu inundată de un talmeş-balmeş de imagini demente, furtunoase. Şi-o reconectă la starea calmă de normalitate din maşina confortabilă – şoferul, care abia dacă vorbea engleza, ţinea deschis aparatul de radio şi muzica arăbească se revărsa în jur, toropind-o cu optimismul ei, în timp ce Corben vorbea la telefon cu cineva de la ambasadă – lăsând-o să se liniştească, până ce se pomeni trecând în revistă cu mai multă luciditate cele petrecute. În timp ce blocurile înghesuite, cu aspect oarecum părăginit, defilau pe lângă ei, se întrebă unde o fi fost dus Ramez. Şi-l imagină undeva, într-o încăpere murdară, fără ferestre – probabil în acelaşi loc în care era ţinută şi Evelyn – şi se duse cu gândul mai departe, la telefonul iminent al lui Farouk. Derulă în minte toate implicaţiile, simţindu-se cuprinsă de un val de îngrijorare.

Îl auzi pe Corben încheindu-şi convorbirea şi, pentru că taxiul fusese luat la întâmplare de pe stradă, iar eşecul

încercării de a încropi o conversaţie banală cu şoferul demonstra inexistenţa cunoştinţelor lui de limbă engleză, intui că puteau vorbi fără să-şi asume nici un risc. Se întoarse spre Corben.

— Trebuie să-l avertizăm pe Farouk. Dacă-l sună pe Ramez, o să cadă direct în cursă.

— Presupui că ei ştiu c-o să telefoneze.

Mia nu se gândise limpede la asta, dar era de părere că ipoteza avea sens.

— Ce alt motiv ar fi avut să-l înhaţe. Sincronizarea e din cale-afară de perfectă pentru o simplă coincidenţă, nu crezi? Adică, Ramez sună ca să anunţe că a intrat în legătură cu el şi, poc, ei dau buzna şi-l iau pe sus?

Ideea îi spori neliniştea. Îşi coborî vocea, dintr-odată mult mai conştientă de prezenţa şoferului.

— Azi-noapte ai spus că nu voiai să atragi atenţia poliţiei locale asupra lui Ramez. Crezi că au un spion la secţia de poliţie, nu-i aşa?

Corben privi spre şofer. Taximetristul nu părea să dea dovadă de vreun interes.

— Aş fi uimit dacă n-ar avea, răspunse Corben în surdină.

— Ceea ce înseamnă că ştiu despre telefonul lui Farouk, insistă ea, acum şoptind pe un ton conspirativ. Trebuie să faci ceva ca să-l avertizezi. Ce-ar fi dacă s-ar anunţa, cumva, la ştiri? Cere-le posturilor locale să menţioneze că Ramez a fost răpit, eventual dându-i de înţeles lui Farouk să iasă la iveală, să sune la poliţie – ba nu, se grăbi ea să se corecteze, să te sune pe tine, să sune direct la ambasadă.

— Dacă află despre răpirea lui Ramez, ripostă Corben, Farouk o să fugă. O să fie atât de speriat, încât n-o să mai aibă încredere în nimeni. O să dispară, pur şi simplu. Şi dacă o face, pierdem singura legătură care ne poate conduce la mama ta.

— Dar o să nimerească direct în cursă.

Expresia lui Corben sugera că nu-i spusese o noutate.

— Poate reuşim să ne folosim de asta.

Replica o lăsă pe Mia cu gura căscată.

— Cum adică?

El ezită.

— Adică avem o şansă să dăm de Farouk şi, în acelaşi timp, să-i scoatem pe tipii ăştia din ascunzătoare. Îşi aruncă din nou ochii spre şofer. Să nu intrăm acum în amănunte.

Ea înţelese ce voia să spună. Continua să creadă că nu riscau nimic discutând, dar se potoli, se lăsă pe spătarul banchetei şi se uită pe geam, neliniştită de perspectiva folosirii lui Farouk drept momeală.

Taxiul îşi urmă drumul de-a lungul falezei, trecu pe lângă port, unde iahturile strălucitoare, lungi de treizeci de metri, se amestecau discordant cu bărcile şubrede de lemn ale pescarilor, şi intră pe şoseaua ce ducea spre Beirutul de Est. Oraşul fremăta nepăsător, întorcând un ochi istovit către nu tocmai rarele acte de violenţă care, în alte ţări, ar fi provocat o furie cumplită. În timp ce se uita la negustorii de fructe şi de legume, ceva continua să o sâcâie, o întrebare care nu se dădea dusă şi care, odată ce lăsai deoparte prioritatea salvării lui Evelyn, se dovedea a fi adevăratul miez al tuturor celor întâmplate.

Se întoarse din nou către Corben.

— Ce caută de fapt? Ce naiba vrea să găsească într-o carte veche, mucegăită?

— Nu ştiu, răspunse Corben simplu.

— Dar nu se poate să nu fi făcut cercetări. Trebuie să ai o teorie despre subiectul ei şi despre ceea ce caută *hakeem*, nu-i aşa?

Corben îşi lăsă din nou privirea să alunece în direcţia şoferului, apoi se uită la Mia.

— Cum îţi spuneam, e posibil ca asta să nu aibă nici o relevanţă.

— Nici o relevanţă?

— Tu încerci să identifici obiectul căutărilor acestor maniaci apelând la logica ta, la modul tău de gândire, îi explică el. Dar lucrurile nu merg aşa. Vorbim despre nişte oameni foarte bolnavi, despre nişte indivizi a căror nebunie e demonstrabilă. Saddam, fiii lui, verii lui... tipii ăştia trăiau în propria lor lume fantastică. În ochii lor, vieţile altora nu aveau nici o valoare. Ştii că există puştani care simt nevoia să smulgă aripile fluturilor sau să folosească pocnitorile ca să arunce broaşte în aer? Ăştia sunt din aceeaşi speţă, numai că pe ei oamenii îi amuză mai mult decât broaştele.

— OK, înţeleg asta, dar tot nu-mi dau seama ce e cu acest interes al lui faţă de artefactele antice.

— Ar putea însemna orice, răspunse Corben. Ţii minte experienţele doctorului Mengele? Obsesia lui Hitler pentru ştiinţele oculte? Poate că există un anumit cult cu care se simte în legătură. Cuvântul-cheie este demenţă. Odată ce îl iei în calcul, totul devine posibil. În Africa de Sud a existat cu ani în urmă, pe vremea apartheid-ului, un savant care se ocupa de un program de creare a armelor biologice. Ştii care era proiectul lui de suflet? O armă etnică. Voia să creeze un virus care nu i-ar fi ucis decât pe negri. Şi asta a fost după ce au început să pună în apă tot felul de chestii care să-i sterilizeze. Şi proiectul e realizabil. Totul e realizabil când e vorba să omori oameni. Aşa că, asta e. Omul nostru o fi căutând vreo reţetă veche pentru cine ştie ce, vreun virus, vreo molimă sau vreo otravă care reprezintă pentru el o atracţie poetică. Sau nu e decât un dement a cărui obsesie o să-l conducă la pieire. Aş înclina către a doua ipoteză.

Mia rămase o clipă pe gânduri. Poate că, la urma urmei, nu avea cine ştie ce importanţă. Esenţialul era să o elibereze pe Evelyn şi, ca bonus, să-i vină de hac *hakeem*-ului. Totuşi, povestea continua s-o sâcâie.

— Irakul, Persia, toată regiunea are, din punct de vedere medical, o istorie bogată, comentă ea, numai că asta a fost acum o mie de ani.

Creierul ei începuse să lucreze cu mult mai multă eficienţă, iar gândul la istorie şi la medicină o împingea către un teritoriu mult mai liniştit şi mai familiar; era vorba de o problemă teoretică, rezolvabilă pe cale mentală, care o ajuta să se îndepărteze de realitatea nemiloasă de care fusese absorbită. În acelaşi timp, se alina spunându-şi că, poate, aşa ar fi putut da o mână de ajutor.

— Ştii cât de veche e cartea? întrebă.

— Nu.

Ea se încruntă, absorbită de gânduri. Apoi îi veni o idee.

— La proiectul de aici lucrez împreună cu un istoric. Tipul – se numeşte Mike Boustany – e o adevărată enciclopedie ambulantă când e vorba de zona asta. Poată că, dacă îi arăt fotografiile polaroid, ne poate da o idee.

Corben strâmbă din nas.

— Nu, sunt sigur că ne putem permite să le arătăm în stânga şi în dreapta. Sunt prea multe în joc.

— Nu mă îndoiesc că poate păstra secretul, dacă i-o cer. Mia văzu că nu-l convinsese. Trebuie să luăm în considerare fiecare amănunt, nu-i aşa? Evelyn şi-ar dori s-o facem.

Corben îi susţinu o clipă privirea.

— Sigur, de ce nu? se înduplecă. Fă un efort în sensul ăsta. Dar eu aş prefera să te gândeşti la altceva. Aş vrea să-ţi schimbi hotărârea şi să părăseşti ţara.

Mia deschise gura, gata să protesteze, dar el o opri ridicând mâna.

— Ştiu că ai senzaţia că trebuie să fii aici, ceea ce e normal. Şi eu aş vrea să rămâi, mă gândesc că ţi-ai putea aminti ceva care să aibă importanţă. Dar situaţia evoluează cu repeziciune. Ştiu că vrei să faci tot ce-ţi stă în putinţă ca să ajuţi la salvarea mamei tale, dar realist vorbind, nu văd ce ai mai avea de făcut. Azi, indivizii erau pregătiţi să te omoare. Trebuie să te gândeşti la siguranţa ta. Noi putem să te ţinem la adăpost, dar... nu garantez nimic. Nu vreau să spun că ar trebui să pleci foarte departe, dar chiar şi în Cipru ţi-ar fi mai bine decât aici. Vreau să te gândeşti la asta, s-a făcut?

Mia simţi o gheară în piept. Ştia că, în ultimele două zile, epuizase deja toată bunăvoinţa cerească la care s-ar fi putut aştepta într-o viaţă de om. Ştia că, rămânând, nu făcea altceva decât să-şi ispitească soarta şi, dacă chibzuia mai bine, sugestia lui avea sens, oricât ar fi fost de descurajantă. Dar pe de altă parte nu era o soluţie raţională. Nu putea pleca. Lucrurile nu erau atât de simple. Ştia că nu era în siguranţă; nu era nici măcar sigură că îşi putea aduce vreo contribuţie la descoperirea locului unde se afla mama ei. Dar era implicată în tot ce se petrecea. Se simţea legată nu numai de Evelyn, ci şi de Ramez şi de Farouk şi de lupta lor pentru supravieţuire. Se simţea legată de oraş şi de locuitorii lui şi – nu avea cum să tăgăduiască – de exaltarea perversă şi viscerală care o invadase când gloanţele zburau în jur şi ea alerga ca să-şi salveze viaţa.

Asediată de un amestec năucitor de spaimă şi de uşurare şi neştiind ce anume instinct să urmeze, îşi întoarse ochii spre Corben.

— Atunci, fă tot ce-ţi stă în puteri, murmură într-un târziu, nedorind cu adevărat să cugete prea mult în momentul acela. Nici n-aş putea să-ţi cer altceva.

— Bine. El făcu o pauză, apoi dădu din cap, cu un aer liniştitor. O s-o aducem înapoi.

Mia ştia că nu era o certitudine. Nici pe departe. Şansele nu erau de partea lor.

O năpădi sentimentul profund al eşecului şi se răsuci către geam în timp ce oraşul zbura pe lângă ea ca o ceaţă de beton îmbibată de soare.

36

Corben îi găsi Miei un computer într-o mică încăpere nefolosită, de unde putea să dea telefoane şi să folosească internetul.

Îi spuse că, date fiind iminenţa telefonului aşteptat de la Farouk şi actuala stare de lucruri, avea să ceară să i se găsească o cameră la un hotel sau într-una dintre casele sigure ale ambasadei şi că, în ambele cazuri, avea să trimită pe cineva care să o protejeze. Urma să-i trimită şi toate lucrurile din apartamentul lui imediat ce se va ivi ocazia să ajungă acolo el însuşi, dar între timp putea să-l anunţe dacă avea nevoie de ceva anume.

O lăsă în clădirea anexă şi traversă curtea, îndreptându-se spre clădirea principală şi spre biroul ambasadorului. Prin minte îi trecu ideea Miei de a discuta despre fotografiile polaroid cu istoricul care îi era coleg. Îi stârnea o uşoară îngrijorare, dar nu credea că putea s-o evite. Ar fi preferat ca ea să fi fost de acord să plece din ţară. *Hakeem* şi oamenii lui nu umblau cu menajamente, indiferent de posibilele efecte secundare ale acţiunilor lor. Iar Corben era de părere că, în afară de faptul că îl putea recunoaşte pe Farouk, Mia nu-şi mai putea aduce nici o altă contribuţie. Cu toate astea, ştia că ea avea să rămână. Ceea ce îi trezea sentimente contradictorii.

În ciuda contextului în care se aflau, prezenţa ei îi făcea plăcere. Era atrăgătoare şi inteligentă, şi era americancă. Reprezenta o schimbare faţă de localnicele cu care avusese câte o relaţie ocazională de când fusese trimis în acel colţ de lume.

Beirutul nu ducea lipsă de femei – dimpotrivă, ca urmare a numărului imens de bărbaţi care părăsiseră ţara în căutarea unui salariu decent şi a unei vieţi mai sigure – iar Corben era un bărbat atrăgător şi liber. Şi, fiindcă în oraşul aflat sub ameninţarea neîntreruptă a războiului – transpusă în fapt cu o vară înainte – sexualitatea părea să radieze din toţi pereţii, carnetul lui de bal era completat în întregime. Dar avea o meserie care îi impunea restricţii în viaţa personală. Relaţiile întâmplătoare nu le încălcaseră niciodată, iar el ştia că nici legătura cu Mia nu ar fi avut vreo finalitate, chiar dacă în jurul lor nu s-ar fi dezlănţuit toate cele întâmplate. Ceea ce îi convenea de minune. Nu era genul de bărbat care să îşi dorească un cuib.

Urcă scările către biroul ambasadorului. Deşi ar fi preferat să nu-şi irosească timpul cu o asemenea întâlnire, trebuia să-şi pună şeful la curent cu evenimentele dimineţii. De fapt, nu-şi dorea să discute cu nici unul dintre angajaţii ambasadei, dar nu putea evita întrevederea. Schimbul de focuri fusese prea bătător la ochi, atrăsese prea mult atenţia pentru a putea fi neglijat. Aşa că se enervase aflând că, pe lângă şeful secţiei de poliţie, urmau să fie de faţă atât ambasadorul, cât şi Kirkwood. Era conştient că următoarele câteva ore aveau o importanţă critică şi un amestec gratuit în treburile sale era ultimul lucru de care avea nevoie.

Fu primit imediat, îi salută pe cei prezenţi şi se aşeză pe un scaun în faţa biroului ambasadorului. Îşi cântări cuvintele cu grijă. Ceea ce nu era o problemă. Precauţia se transformase la el într-o a doua natură.

Le povesti despre răpirea lui Ramez, descriindu-l pe Farouk drept un misit transformat în contrabandist, care o cunoştea pe Evelyn şi o căutase ca să-l ajute să vândă nişte artefacte. Nu pomeni nimic despre carte sau despre legătura ei cu *hakeem* şi lansă presupunerea că o bandă rivală de contrabandişti care umbla după aceeaşi comoară pusese mâna pe Evelyn şi era pe urmele lui Farouk. Le vorbi despre telefonul aşteptat la ora amiezii şi despre planul său de a încerca să dea primul de Farouk, cu speranţa de a descoperi în mâinile cui se afla Evelyn şi de a obţine un avantaj care să-l ajute să o elibereze.

Nimic din toate acestea nu era perfect. De fapt, nu voia să se amestece nimeni. Iar faptul că avea îndoieli în privinţa lui Kirkwood era încă şi mai departe de perfecţiune. Sosirea neaşteptată a acestuia şi interesul lui exagerat trăseseră, pentru Corben, câteva semnale de alarmă, în care învăţase cu multă vreme în urmă că trebuia să se încreadă. Simţise că nou-venitul le ascundea ceva. Din păcate, nu avea timp să facă cercetări în privinţa asta.

De la una dintre ferestrele de la etajul întâi, Kirkwood îl urmărea pe Corben întorcându-se pe drumul către anexă.

Ajunsese deja în clădire când ambasadorul primise un telefon care îl informa despre atacul petrecut în afara Universităţii. Un alt atentat făţiş, săvârşit la lumina zilei şi, de data asta, într-o zonă aglomerată a oraşului. Lucrurile scăpau de sub control. Trebuia să acţioneze cu prudenţă.

După prima lor întâlnire cu ambasadorul din ziua precedentă, Corben îl condusese în biroul lui. Prevăzuse că nu avea să fie deosebit de sincer sau de amabil, dar ţinând cont de ocupaţia lui, se aşteptase la asta. Se aşteptase să fie indus în eroare, se aşteptase la o denaturare a adevărului. Tipii ăştia nu-şi dezvăluiau informaţiile nici faţă de alte agenţii aflate în slujba legii. Cu toate acestea, Corben fusese de acord să-i arate fotografiile polaroid, iar cea în care apărea codicele îi confirmase bănuielile. Între cele două evenimente – telefonul primit din senin, cu ceva mai mult de o săptămână în urmă, de la spionul din Irak care le vorbise despre carte, şi cel dat de Evelyn la centrala Institutului Haldane, cinci zile mai târziu – exista o legătură.

Trecu totul în revistă şi nu se mai îndoi că cel care o răpise pe Evelyn Bishop, oricine ar fi fost, se afla în căutarea aceluiaşi obiect pe care îl căuta el însuşi. Cineva îi descoperise existenţa şi era limpede că nu se dădea în lături de la nimic ca să intre în posesia lui.

Ceea ce complica situaţia lui Kirkwood.

Putea să joace câteva atuuri puternice. Dar acestea implicau o serie de negocieri şi nici măcar nu era sigur că avea să i se ivească ocazia de a o face.

Îşi scoase telefonul mobil şi, după ce se asigură că nu trăgea nimeni cu urechea, apăsă tasta de apelare rapidă. Semnalul avu

nevoie de câteva secunde ca să călătorească de la un satelit la altul, înainte de a se auzi câteva pârâituri anemice şi scâncetul unui ţârâit nefamiliar. După ce sună de două ori, răsună vocea guturală, puternică, a unui bărbat.

— Cum merge? îl întrebă Kirkwood.

— Excelent, excelent. Trecerea graniţei mi-a luat ceva mai mult timp decât m-am aşteptat. Atât de mulţi oameni încearcă să plece de aici. Dar acum e perfect. Sunt pe drum.

— Deci reuşim să respectăm în continuare orarul?

— Bineînţeles. Ar trebui să ajung în câteva ore. Ne întâlnim mâine seară, aşa cum am stabilit?

Kirkwood se întrebă dacă o schimbare de plan era bine-venită, dar se hotărî să-l respecte pe cel asupra căruia căzuseră deja de acord. Probabil că sincronizarea era oricum corectă şi, în plus, nu întrezărea nici o scurtătură care să nu îi pună în pericol sau să nu dea naştere unor complicaţii.

— Da. Ne întâlnim acolo. Dacă apar probleme, sună-mă imediat.

— N-or să apară, răspunse celălalt, plin de sine.

Kirkwood închise, întrebându-se dacă luase decizia corectă.

Se uită pe fereastră, aducându-şi din nou aminte de Mia Bishop. O văzuse ceva mai devreme, când intra în clădirea anexă pe urmele lui Corben. Îl surprinsese mersul ei ferm, având în vedere prin ce trecuse cu atât de puţin timp în urmă. Se întrebă ce se petrecea în mintea ei, ce sentimente îi trezea faptul că se pomenise amestecată într-o asemenea poveste. Dar faptul că era ultima persoană care o văzuse pe mama ei avea mult mai multă importanţă. Cât de apropiate erau? Oare Evelyn îi făcuse confidenţe? Iar tânăra geneticiană îi spusese Corben tot ce ştia?

Trebuia să stea de vorbă cu ea. De preferinţă, nu în prezenţa agentului CIA.

37

Corben urcă în grabă la etajul al doilea, îndreptându-se către biroul de comunicaţii. Trecuse de ora nouă şi jumătate, iar telefonul lui Farouk era aşteptat peste mai puţin de trei ore.

Pe Olshansky îl sunase deja, din maşină, şi îl rugase să se ocupe de interceptarea convorbirilor.

Întrunirea nu decursese tocmai rău. Îl lăsaseră să continue după planul lui şi, în momentul acela, nu îşi dorea nimic mai mult. Kirkwood stătuse cu mâinile sân şi nu-i pusese nici o întrebare inoportună.

Îl găsi pe Olshansky în bârlogul lui aşezat în faţa unui şir de trei monitoare plate. Din difuzoarele computerului se auzeau sunete înăbuşite şi, din când în când, câte o voce distorsionată. Pe ecranul din mijloc se vedeau mai multe ferestre. Într-una dintre ele apărea imaginea unei unde sonore. Cea de dedesubt aducea cu un sintetizator, pe care Olshansky îl manevra folosindu-se de tastatură.

— Cum merge treaba? îl întrebă Corben.

Olshansky nu-şi ridică privirea, rămânând cu ochii pironiţi pe ecrane.

— Am reuşit să descarc un program-pirat în telefonul lui, dar cred că deocamdată e încă ascuns în buzunarul cuiva. Nu se aud decât nişte bâlbâieli stâlcite.

Predecesorul lui Olshansky intrase fără prea mari eforturi în computerele celor doi furnizori de servicii de telefonie mobilă din Liban. Probabil că îi prinsese bine faptul că îi avea pe statul de plată pe câţiva dintre angajaţii lor. Corben spera să folosească acea posibilitate de acces ca să tragă cu urechea la tot ce se întâmpla pe raza de captare a microfonului celularului lui Ramez, cu ajutorul unui „microfon-pirat”, un dispozitiv de interceptare acţionat de la distanţă. Tehnologia era alarmant de simplă.

Majoritatea utilizatorilor de celulare habar n-aveau că aparatele lor nu erau complet scoase de sub tensiune, nici chiar atunci când le ţineau închise. Ca să te convingi, era suficient să-ţi programezi telefonul să sune la o oră la care era închis şi să-i vezi ecranul luminându-se. Lucrând în colaborare cu NSA, FBI-ul pusese la punct o tehnică de supraveghere – cu toate că nega existenţa acesteia – care ajuta la descărcarea unui program de interceptare, de la distanţă, în majoritatea telefoanelor mobile. Softul permitea ca microfonul celularului să fie închis şi deschis separat, ca un dispozitiv de sine stătător, în orice moment, de la distanţă, transformând efectiv telefonul

într-un microfon, indiferent dacă era alimentat sau nu. Ca să instalezi programul, nu trebuia nici măcar să ai acces fizic la celularul respectiv. Era vorba despre evoluţia inteligentă a unei vechi tehnici implementate de KGB, care presupunea mărirea tensiunii pe o anumită linie telefonică până la o valoare suficientă pentru a activa microfonul aparatului chiar şi atunci când era închis.

Corben ascultă sunetele care veneau din telefonul lui Ramez. Aduceau cu un zgomot de stofă frecată de microfon, ca şi cum celularul s-ar fi aflat în buzunarul cuiva. În fundal se auzeau nişte voci îndepărtate, abia sesizabile.

— Nu poţi să amplifici vocile?

— Am încercat. Distorsiunea provine din zona de interceptare. Nu le pot izola. Se uită la Corben ridicând din umeri. În momentul de faţă, mai bine de atât nu se poate.

Ramez nu-şi putea stăpâni tremuratul. Încheieturile lui iritate pulsau frecându-se de benzile de plastic şi mişcarea neîncetată îi crea o senzaţie enervantă, de arsură. Cel puţin aşa îşi imagina. Nu putea să vadă prin sacul de pânză groasă care îi acoperea capul.

I-l puseseră la câteva secunde după ce îl îndesaseră în maşina lor, apoi – deşi nu opusese nici o rezistenţă – îi trăseseră cu sadism doi pumni grei în faţă, înainte de a-l împinge în jos, în spaţiul pentru picioare, apăsându-l cu pantofii ca să rămână acolo.

Drumul nu durase chiar atât de mult şi, cu toate că şederea în maşină – cu capul în sacul urât mirositor, cu lovituri de picior primite când şi când în coaste şi cu zgomotele înăbuşite ale oraşului plutind în jur – era îngrozitoare, ar fi preferat să continue, dacă ar fi întârziat astfel situaţia în care ajunsese acum.

Îl târâră afară din maşină, apoi într-o clădire plină de ecouri şi în josul unor scări, după care îl aruncară pe un scaun de care îl legară cu curele. Maniacul cu pumni de fier nu se putu împiedica să nu-l pocnească din nou, lovitura fiind cu atât mai înspăimântătoare cu cât venise pe neaşteptate, ca şi cele dinainte, explodându-i în faţă în întunecimea înăbuşitoare a sacului.

Auzea din când în când câte o mişcare, paşi în jurul lui şi, de undeva, de mai departe, nişte voci, vocile unor bărbaţi. Accentul era sirian, fără nici o îndoială, ceea ce nu era semn bun – dar asta se putea spune despre orice altceva. Buzele îi zvâcniră când gustul sângelui izvorât din cea crăpată se amestecă cu al sudorii prelinse pe faţa lui învineţită. Sacul, care duhnea a o combinaţie fără nici un Dumnezeu de fructe putrezite şi ulei de motor, nu era opac pe de-a-ntregul. Câteva firişoare de lumină, de grosimea unui fir de ac, se strecurau înăuntru, fără să-l ajute să desluşească ceva, ci doar sugerându-i în bătaie de joc existenţa lumii exterioare, ceea ce nu-i oferea nici o avertizare asupra loviturilor pe care răpitorii săi păreau să i le dea cu plăcere şi la întâmplare.

Auzi paşi venind direct către el şi trupul i se crispă. Simţi prezenţa cuiva care îl studia de la câţiva centimetri distanţă. Umbra tăcută stătea în calea luminii, sporind întunecimea lumii lui.

Vreme de câteva secunde înnebunitoare, bărbatul nu scoase nici o vorbă. Ramez închise ochii şi se încordă, aşteptându-se la o altă lovitură. Nu se putea opri din tremurat. Dimpotrivă, tremurăturile se înteţiră şi, odată cu ele, senzaţia de arsură de la încheieturile mâinilor deveni mai puternică.

Dar lovitura nu veni.

Bărbatul vorbi, în sfârşit.

— Cineva o să sune pe telefonul tău, peste două ore. Un tip din Irak care a venit ieri să te vadă. Aşa e?

Îl potopi groaza. Cum de ştiu asta? N-am spus nimănui. N-am anunţat decât poliţia.

Revelaţia îl izbi ca un ciocan abătut asupra nicovalei. Au pe cineva la secţia de poliţie. Aşa că n-o să vină nimeni să mă caute. O astfel de speranţă era, oricum, deşartă. În decursul întregii istorii sinistre a oraşului, nu se întâmplase niciodată ca victima unei răpiri să fie salvată cu ajutorul forţei. Fie te eliberau răpitorii, fie – în majoritatea cazurilor – nu-ţi mai recăpătai libertatea.

Nu avu prea mult timp să cugete asupra acestei perspective sumbre, pentru că îşi simţi mâna stângă înşfăcată de a bărbatului şi ţintuită cu putere. Strânsoarea era ca de fier. Ramez îngheţă.

— Vreau să-i spui, întocmai, tot ce o să-ţi cer. În ciuda tonului calm, vocea lui era tăios de ameninţătoare. Trebuie să-l convingi că totul e OK. Trebuie să te creadă. Dacă reuşeşti, poţi pleca acasă. Nu avem nimic de-mpărţit cu tine. Dar telefonul ăsta e foarte, foarte important pentru noi. Vreau să înţelegi cât de important este. De aceea, trebuie să ştii că, dacă nu-l convingi, te poţi aştepta la aşa ceva...

Cu o repeziciune uluitoare, bărbatul îi înşfăcă degetul mijlociu şi-l trase spre spate, smulgându-i osul din încheietură, până când degetul atinse dosul palmei.

Lacrimile ţâşniră din ochii lui Ramez în timp ce se trăgea înapoi, forţându-şi legăturile şi urlând de durere, fiind cât pe ce să leşine, în ciuda avalanşei neputincioase de endorfine, dar celălalt nu se clinti. Rămase aşa, apăsându-i degetul cu putere către spate, şi continuă să vorbească:

— ...dar într-o mult mai mare măsură, înainte de a ţi se îngădui să-ţi dai duhul.

Lui Olshansky îi sări inima când ţipătul izbucni din boxele computerului. Continuă vreme de câteva secunde agonizante, înainte de a se transforma într-un scâncet, stingându-se apoi cu totul. Îl ului până şi pe Corben, deşi se aşteptase la aşa ceva. Ştia ce voiau de la Ramez şi mai ştia că trebuia să se asigure că era suficient de speriat ca să pună în scenă un spectacol convingător.

— Iisuse Hristoase, murmură Olshansky. Ce dracu' i-au făcut?

— Presupun că nu vrei să ştii, se încruntă Corben.

Imaginându-şi scena care se desfăşura, probabil, într-o văgăună subterană, scoase un oftat plin de frustrări.

Urletul şi scâncetul dispăruseră, înlocuite de aceleaşi sunete distorsionate, supărătoare. Olshansky îşi frecă faţa cu degetele, scuturând din cap. Părea zguduit cu adevărat. Corben îi oferi răgazul unei clipe de linişte.

— Ce-mi poţi spune despre locul unde se află? întrebă apoi, întorcându-se către monitorul din dreapta.

Pe ecran se vedea o hartă a Beirutului, peste care se suprapuneau contururile diferitelor zone acoperite de serviciile de telefonie mobilă. Olshansky îşi adună gândurile.

— Sunt în celula asta, spuse, arătând către hartă.

Telefoanele celulare erau folosite intens în Beirut şi fiecare careu-celulă din oraşul aglomerat se întindea pe o zonă puţin mai mare de un kilometru pătrat. Dar, chiar şi cu triangulaţia detaliată de care dispunea Olshansky, diametrul de o sută de metri al zonei-ţintă reprezenta un car cu fân destul de mare, în care trebuia căutat asistentul universitar.

Corben se încruntă. Ramez era într-una dintre suburbiile sudice ale Beirutului. Într-un teritoriu Hezbollah. O zonă evident inaccesibilă pentru o mare parte a libanezilor. Realmente o altă planetă pentru un american, mai ales pentru unul cu o ocupaţie dubioasă, precum cea de „consilier economic”. Una dintre zonele în care nu avea nici o legătură printre localnici.

— Cel puţin ştim de unde or să apară după ce primesc telefonul, remarcă el.

Se uită din nou la ceas. Trebuia să se întoarcă în oraş destul de repede. Se ridică, pregătindu-se să plece.

— Mă anunţi dacă recepţionezi ceva inteligibil?

— Poţi să faci pariu, confirmă Olshansky, fără să-şi ia ochii de pe ecran. La ce oră trebuie să primească telefonul ăla?

— La amiază. Am rugat-o pe Leila să vină încoace, adăugă Corben, referindu-se la una dintre translatoarele de pe statele lor de plată, pentru cazul când reuşeşti să prinzi ceva clar.

— OK, zise Olshansky, cu voce seacă.

Corben se îndrepta către uşă când el îşi aduse aminte de ceva.

— Apropo, îl ştii pe tipul care a sunat, ăla cu trac? E elveţian.

Corben se opri.

— Poftim?

Olshansky părea să nu-şi fi revenit încă.

— Convorbirea cu apelant neindentificat de pe celularul lui Evelyn Bishop, despre care m-ai întrebat.

Corben uitase de apelul telefonic destinat lui Evelyn şi preluat de Baumhoff noaptea, la secţia de poliţie.

— A sunat de la Geneva, continuă Olshansky.

Ceea ce îl surprinse pe Corben.

— Şi trebuie să mai reţii ceva, adăugă specialistul. Tipul care a telefonat, indiferent cine o fi, îşi preţuieşte foarte mult intimitatea. Convorbirea a fost deviată prin nouă servere

internaţionale, fiecare dintre ele fiind ascuns în spatele câte unui adevărat tartor al sistemelor computerizate de securitate.

— Dar nimic nu rezistă în faţa metodelor tale subtile, este?

Nu strica niciodată să gâdili orgoliului de superhacker al lui Olshansky.

— Cu excepţia mititelului ăstuia, răspunse el, posomorât. Am reuşit să-i iau urma până la serverul din Geneva şi atâta tot. Vorbim despre un cod extrem de puternic. Nu pot să-l sparg. Ceea ce înseamnă că nu-ţi pot da date mai exacte.

— Geneva.

— Asta e.

— OK, anunţă-mă dacă poţi restrânge perimetrul până la ceva mai uşor de abordat, răspunse Corben, cu voce plată. Punerea sub supraveghere a unui întreg oraş ar putea fi destul de complicată.

Apoi ieşi, cu ţipătul asistentului universitar încă răsunându-i în urechi.

38

Când Mia îi povesti cele întâmplate, responsabilul de proiect de la fundaţie păru stânjenit. Înşiră un potop de scuze, de parcă familia lui ar fi purtat vina atacurilor, şi o asigură că înţelegea perfect situaţia în care se afla şi că avea să accepte decizia ei, oricare ar fi fost aceasta.

Mia închise şi ochii i se opriră pe ecranul computerului din faţa ei. Realiză că, în privinţa e-mailurilor, încetase activitatea după întâlnirea cu Evelyn, din barul hotelului. Corben îi ceruse unei secretare să o conecteze la reţeaua biroului de presă, dar când întinse mâna către tastatură, se hotărî să-şi mai prelungească încă puţin pauza.

Se simţea, pur şi simplu, copleşită. Îşi aruncă privirea pe fereastră, către dealurile bogat împădurite din spatele ambasadei, ordonând scenele demenţiale, năucitoare, care îi apăreau în faţa ochilor minţii, şi invitând o parte din pacea de dincolo de geam să se i se prelingă în suflet. Dar nu se alese decât cu amintirea Ouroboros-ului, pe care se pomeni, după scurt timp, mâzgălindu-l pe blocnotesul din faţa ei.

Renunţă la încercarea de a-l ignora. Căută un număr în memoria celularului, apoi îl apelă. Mike Boustany, istoricul care lucra la proiect alături de ea, răspunse după ce telefonul sună de patru ori, modulaţiile plăcute ale vocii sale fiind înlocuite de o îngrijorare sinceră, presantă, încă nu auzise de răpirea lui Ramez şi vestea îl surprinse. Păru cu atât mai şocat când află că ea fusese de faţă la ambele răpiri.

O întrebă ce se petrecea. Mia nu se simţea constrânsă să-i ascundă ceva. El o ascultă, păstrând tăcerea în cea mai mare parte a timpului, evident uluit de ceea ce i se întâmplase.

— Cred că mă poţi ajuta într-o privinţă, Mike, încheie ea. Ce ştii despre Ouroboros?

— Şarpele care-şi înghite coada? Apare în câteva gravuri, pe zidurile unor temple feniciene. Despre asta e vorba?

— Nu. Mă interesează o reprezentare mult mai recentă. Probabil din secolul al X-lea.

Îi povesti despre imaginea din încăperea subterană şi de pe carte.

El ştia foarte multe despre Confreria Neprihănirii, dar nu vedea care ar fi putut fi legătura ei cu Ouroboros-ul. Mia ar fi vrut să-i dezvăluie mai multe, dar simţea că era mai bine să nu pomenească despre *hakeem* şi acea casă a ororilor pe care o stăpânise. Îi spuse, în schimb, că era oarecum nedumerită în privinţa semnificaţiei simbolului şi aduse în discuţie tot ce aflase din lecturile ei despre învăţaţii arabi şi persani din epocă.

Un subiect despre care el ştia foarte multe.

— Uite ce nu pot să înţeleg, încheie ea. Cineva e dispus să verse o grămadă de sânge ca să pună mâna pe cartea asta, dar învăţaţii vremii nu voiau să pună în practică nimic de rău augur. Şi atunci, ce poate să fie în carte?

Boustany chicoti uşor.

— Trebuie să fie vorba despre *ikseer*.

— Despre ce? Ce tot spui acolo?

— E cea mai veche dintre aspiraţiile omului. Vezi, tu priveşti lucrurile dintr-un punct de vedere raţional.

Ea se încruntă.

— Aşa mi se spune mereu.

— Ai citit despre realizările uşor de demonstrat ale acestor învăţaţi-filozofi. Dar după cum ştii, ei nu se limitau la

practicarea unei singure discipline. Erau interesaţi de toate cunoştinţele omenirii, voiau să stăpânească forţele misterioase ale naturii şi să devină luminile călăuzitoare ale tuturor ştiinţelor. Aşa că studiau medicina, fizica, astronomia, geologia... aveau minţi înfometate şi atât de multe descoperiri de făcut. Disecau cadavre, enunţau postulate despre funcţionarea sistemului solar... Şi, mai curând sau mai târziu, singurul lucru care le acapara cu lăcomie atenţia era alchimia.

— Alchimia? Tipii ăştia erau savanţi, nu şarlatani.

Boustany îi răspunse cu voce la fel de calmă ca suprafaţa unui lac.

— Alchimia era o ştiinţă. Dacă n-ar fi fost ea, am aprinde şi acum focul frecând două beţe.

Pe urmă o conduse înapoi, către primele zile ale relaţiei incomode dintre ştiinţă şi religie şi către începuturile alchimiei. Îi povesti cum despărţiseră vechii greci ştiinţa – care la vremea aceea consta mai ales în studiul astronomiei şi în explorarea aşa-numitei *khemeia*, ceea ce însemna „a amesteca laolaltă" substanţele – de religie, fapt ce avusese urmări deosebite.

— Ştiinţa a înflorit ca o vocaţie raţională a învăţaţilor şi a filozofilor, îi spuse Boustany. Lucrurile s-au schimbat când Ptolemeu, unul dintre generalii lui Alexandru cel Mare, a devenit regele Egiptului. Alexandria – oraşul ce poartă numele marelui cuceritor care l-a fondat – a devenit centrul studiilor progresiste, aşa cum o dovedeşte biblioteca sa legendară. Invadatorii au fost impresionaţi de cunoştinţele desăvârşite de *khemeia* ale egiptenilor, cu toate că erau amalgamate cu religia lor şi cu obsesia vieţii după moarte. Aşa că grecii au preluat atât ştiinţa, cât şi religia. *Khemeia* s-a întreţesut cu misticismul, iar cei care o practicau erau consideraţi adepţii dubioşi ai unor taine tenebroase. Alături de astrologi, au devenit tot atât de temuţi ca preoţii. Ei s-au grăbit să-şi însuşească această imagine, savurându-şi noul statut de vrăjitori şi magicieni, şi şi-au strâns rândurile, retrăgându-se în spatele vălului secretomaniei. În strădania de a-şi alimenta propriul mit, şi-au ascuns lucrările sub un simbolism pe care nu-l puteau pricepe decât iniţiaţii. Deosebirea dintre ştiinţă şi magie a devenit de nedesluşit. Şi, ca urmare, ştiinţa – adevărata ştiinţă – a început să se împleticească. Această mentalitate i-a împins pe savanţi să

lucreze izolându-se unii de alţii şi să nu-şi împărtăşească reuşitele – sau eşecurile. Mai rău, a atras impostorii şi şarlatanii, care au discreditat ştiinţa încă şi mai mult. Ispita provocării supreme ridicate de *khemeia* – transformarea metalelor inferioare în aur – a ajuns să predomine. Şi totul a scăpat de sub control până când au apărut două forţe care au făcut tot ce le-a stat în putinţă ca să înăbuşe ştiinţa în Europa: teama împăratului roman Diocleţian că aurul ieftin avea să-i submineze guvernarea, motiv pentru care a poruncit să fie arse toate lucrările de *khemeia*; şi ascensiunea creştinismului, care a nimicit-o fără milă, considerând-o o învăţătură eretică, păgână. Aşa că ştiinţele greceşti au fost epurate din Imperiul Roman creştinat. Totuşi, Orientul a preluat ştafeta şi a dus-o mai departe.

În secolul al VII-lea, triburile arabe şi-au unit armatele şi, călăuzite de o nouă religie, au părăsit peninsula Arabică şi s-au răspândit pe teritoriul Asiei, al Europei şi al Africii. Când au cucerit Persia, au descoperit rămăşiţele ştiinţei greceşti, care supravieţuiseră. Scrierile i-au intrigat. *Khemeia* a devenit *al-kheemia*, prefixul al fiind articolul hotărât din limba arabă. Soarta încredinţase alchimia greco-egipteană în mâinile cărturarilor arabi. În următorii cinci sute de ani, a rămas în grija lor. Iar ei au slujit-o cu sârguinţă, adoptând cunoştinţele pe care le primiseră moştenire şi făcând progrese însemnate.

Acea epocă de aur şi-a găsit sfârşitul în urma invaziei barbarilor mongoli şi turci. În cele din urmă, cruciaţii aveau să aducă vestigiile cunoştinţelor ştiinţifice ale arabilor înapoi, în Europa. În avangarda reîntoarcerii cunoştinţelor pierdute ale grecilor în căminul lor european s-au aflat mai ales creştinii din peninsula Iberică, odată ce au recuperat teritoriile Spaniei şi Portugaliei din mâinile maurilor. Mulţumită traducătorilor care au trudit în Toledo şi în alte centre culturale din regiune, progresele ştiinţifice ale Orientului au dobândit o nouă viaţă în Occident.

Al-kheemia a devenit alchimie şi, peste câteva secole, avea să primească numele mult mai respectabil de chimie.

— Aceşti filozofi-savanţi au realizat lucruri măreţe în domeniul pe care îl numim acum chimie, o informă Boustany. Au sintetizat acizii, au aliat metalele şi au obţinut substanţe noi.

Dar una dintre aceste substanţe s-a bucurat de o atenţie deosebită vreme de veacuri întregi.

— Aurul, spuse categoric Mia.

— Bineînţeles. Posibilitatea ispititoare de a obţine aur a reuşit întotdeauna să-i seducă, fără greş, chiar şi pe savanţii cu cea mai sănătoasă judecată. Într-un anumit moment al carierei, fiecare dintre ei a ajuns să fie obsedat de singurul lucru care îi tenta în mod deosebit pe stăpânii lor, califii şi imamii: transformarea metalelor inferioare în aur.

Mia cugetă asupra spuselor lui. În apartamentul lui Corben, frunzărise o scurtă biografie a lui Jabir ibn Hayyan – pe care europenii aveau să-l numească mai târziu Geber. Acesta reuşise să prepare o serie de acizi foarte puternici, dar se ocupase într-o mare măsură şi cu succes de transmutarea metalelor. Mia nu acordase prea multă atenţie acelui amănunt, căci, chiar dacă aşa ceva ar fi fost posibil, ceea ce ea nu credea, nu-l considera – ca să folosească adjectivul preferat al lui Corben – relevant în lumina descoperirilor din laboratorul *hakeem*-ului.

— Mă îndoiesc că e vorba despre asta.

— De ce?

— Am omis ceva, adăugă ea, cu o oarecare ezitare. Există un tip despre care credem că s-ar putea afla în spatele celor întâmplate. Face… nişte experimente medicale ciudate.

Pentru o clipă, Boustany rămase fără grai.

— Pe oameni?

— Da.

Istoricul păstră tăcerea, cântărindu-şi răspunsul.

— Atunci poate că individul umblă într-adevăr după *ikseer*.

— Iar *ikseer*-ul ăsta! Despre ce naiba vorbeşti?

— Despre o obsesie la fel de veche ca timpul însuşi. În Epopeea lui Ghilgameş, una dintre cele mai vechi legende scrise consemnate de istorie, se vorbeşte despre asta.

În scurta vreme care trecuse de când se cunoşteau, Boustany căpătase obiceiul de a o tachina. Ceea ce era adesea plăcut. Dar în momentul acela trebuia să afle despre ce era vorba.

Istoricul îi povesti despre Avicenna şi despre ceilalţi filozofi-savanţi, pentru care piesa lipsă din jocul de puzzle era

declanşatorul, catalizatorul care ar fi putut stimula amalgamarea corectă a metalelor inferioare. Tradiţia antică îi făcuse să presupună că acesta era o pulbere uscată. Grecii îl numeau *xerion*, ceea ce înseamnă uscat. În limba arabă, cuvântul căpătase forma *al-ikseer*. Sute de ani mai târziu, europenii aveau să se refere la nedescoperitul *al-ikseer* numindu-l *elixir*. Şi, pentru că savanţii acelei epoci erau consideraţi şi filozofi, iar despre catalizator se presupunea că ar fi provenit din pământ, a mai devenit cunoscut şi sub numele de „piatră filozofală”.

— Se credea că această substanţă legendară era atât de grozavă, încât alchimiştii i-au atribuit în curând şi alte puteri, adăugă Boustany. Pe lângă proprietatea de catalizator ce ar fi ajutat la făurirea unei neînchipuite bogăţii, ar mai fi avut şi harul de a vindeca bolile. În cele din urmă, au ajuns să creadă că putea oferi nemurirea. Aşa şi-a dobândit numele de potenţial *al-ikseer* al vieţii – un elixir al vieţii – iar *al-kheemia* a devenit o dublă strădanie de a realiza două vise strâns legate între ele: aurul şi nemurirea. În minţile alchimiştilor, între cele două s-a înfiripat o legătură profundă. Aurul în sine era indestructibil: nu se învechea. Unii dintre savanţi au găsit chiar şi metode de a-l ingera – de obicei sub formă de pulbere – socotind că era el însuşi un elixir, ajungând apoi să fie chiar mai căutat pentru că era perceput ca o substanţă ce împiedica îmbătrânirea, decât pentru frumuseţea sa neştirbită de trecerea timpului şi pentru valoarea sa monetară. Noţiunea de elixir al vieţii, continuă Boustany, a inclus teoria arhetipală a îmbătrânirii, pe care o punea pe seama pierderii unei anumite substanţe vitale. Acesta era, de fapt, motivul pentru care trupurile se zbârceau şi se chirceau înainte de a înceta cu totul să mai funcţioneze. Taoiştii numeau substanţa respectivă *ching* şi o descriau drept o suflare esenţială, indispensabilă vieţii. Aristotel, Avicenna şi nenumăraţi alţii credeau totodată că, pe măsură ce îmbătrânea, trupul îşi pierdea „umiditatea internă”. Medicul vienez Eugen Steinach îşi sfătuia pacienţii să practice *coitus reservatus* ca să-şi recapete tinereţea – adică să apeleze la o metodă de a-şi păstra lichidul vital pe care noi o numim acum vasectomie. Un alt chirurg, Serge Voronoff, credea că, de vreme ce îmbătrânesc într-o mai mică măsură decât celelalte celule ale corpului, celulele

reproductive conţin, probabil, un hormon al antiîmbătrânirii. Într-o încercare nechibzuită de a transfera o mai mare cantitate a elixirului magic înapoi în organism, el a grefat testicule de maimuţă pe cele ale pacienţilor săi, cu rezultate cumplite, aşa cum era de aşteptat. Nici măcar credincioşii ferventi în viaţa de după moarte nu păreau să stea în calea goanei disperate pe urmele longevităţii: în anii 1950, bătrânul papă Pius al XII-lea ţinea permanent în preajma sa şase medici personali. Un chirurg elveţian pe nume Paul Niehans i-a injectat glandele unor fetuşi de miel. Pe lista impresionantă a pacienţilor care frecventau clinica lui Niehans din localitatea elveţiană Montreux se regăseau capete încoronate şi vedete de la Hollywood. Aşa se face, conchise Boustany, că de-a lungul timpului, alchimiştii şi şarlatanii au născocit tot felul de poţiuni şi de elixire, izvoare ale tinereţii, care puteau să completeze sau să înlocuiască „esenţa” pierdută a vieţii. Locul căruţelor negustorilor ambulanţi a fost luat de raioanele suplimentare ale magazinelor universale şi de internet, iar cel al vânzătorilor de ulei de şarpe a fost preluat de pseudosavanţii care fac reclamă hormonilor, mineralelor şi altor cure miraculoase, care promit să redea organismelor noastre vigoarea tinereţii şi care îşi susţin afirmaţiile cu prea puţine şi prea superficiale argumente ştiinţifice. Dar obiectul căutărilor e acelaşi. E ultima frontieră, singura pe care o mai avem de cucerit.

Mia oftă, posomorâtă.

— Deci bănuiesc c-avem de-a face cu un nebun.

— Aşa s-ar părea.

Mia lăsă telefonul din mână, chinuită de ideea că eticheta de savant dement, pe care o ţinea la distanţă când se gândea la răpitorul mamei ei, nu era, probabil, prea departe de adevăr.

39

Hakeem se afundă în fotoliul din biroul său, simţindu-se desfătător de învigorat. Tratamentul matinal, un obicei săptămânal pe care îl respecta cu religiozitate de ani de zile, îl întărise, ca de obicei. Savură aerul răcoros al toamnei, trăgându-l în piept cu sorbituri mari şi lacome, în timp ce amestecul de hormoni şi steroizi îi curgea prin vene şi îl făcea

să-şi simtă pielea parcă electrizată. Goana lor îi limpezea capul şi ochii şi îi ascuţea simţurile, aproape făcând ca în jurul lui totul să se mişte mai încet. Era cea mai plăcută beţie pe care şi-o putea imagina, mai ales că nu implica pierderea controlului, ceea ce, în cazul său, ar fi fost de neconceput.

Măcar dacă oamenii ar fi ştiut ce pierdeau.

În plus, veştile din Beirut erau promiţătoare. Omar şi oamenii lui puseseră mâna pe asistentul universitar. Unul dintre ei fusese ucis, iar altul grav rănit – cineva trebuia să se ocupe de el, deoarece o vizită la spital, fie şi la unul dintr-o zonă prietenoasă a oraşului, ieşea din discuţie, iar omul era, după toate aparenţele, prea grav rănit pentru a fi trecut clandestin peste graniţă – dar, una peste alta, operaţiunea fusese un succes.

Era o ruşine că americanul nu fusese ucis. *Hakeem* simţea că interesul acestuia începea să devină o problemă. Era prea aproape de cele petrecute, prea… hotărât. Omar îl informase că luase şi laptopul lui Evelyn Bishop şi dosarul din apartamentul ei. Un dosar. O procedură standard în cazul unei astfel de cercetări, sau era vorba de mai mult decât atât? Da, era adevărat că fusese răpită o americancă, iar compatrioţii ei luau asta mai în serios decât mulţi alţii, dar hotărârea şi încăpăţânarea individului dădeau de bănuit că la mijloc stătea ceva mai mult decât atât.

Oare ştia ce se afla de fapt în joc?

Îi ordonase lui Omar să ia măsuri suplimentare de precauţie după aceea. Misitul irakian putea telefona din clipă-n clipă. Cartea avea să fie a lui în curând. Totul mergea bine. Mai mult decât bine.

Ştia cumva, cu claritatea oferită de noua doză care i se învolbura în organism, că de data asta era, în sfârşit, cu adevărat aproape. Închise ochii şi inspiră profund, savurând perspectiva succesului iminent. În timp ce gândurile îi alunecau nestingherite, imaginile căminului său i se năpustiră în minte.

Amintiri vagi. Din momentul când observase, pentru prima oară, ofrandele neobişnuite aduse în capelă. Din momentul când devenise pentru prima oară conştient de moştenirea lui deosebită.

Bineînţeles că mai intrase în capelă şi în alte rânduri. Crescuse acolo, în Neapole, un oraş în care, chiar şi în zilele acelea, numele strămoșului său mai era încă şoptit cu voce înăbuşită. Dar vizita făcută atunci, la nouă ani, îi deschisese ochii asupra misterelor trecutului.

În ziua respectivă, bunicul lui îl dusese în capelă. Îi plăcea să-şi petreacă timpul îi tovărăşia bătrânului. Avea ceva robust şi liniştitor. Băiatul – pe atunci se numea Ludovico – simţea, chiar şi la vârsta aceea fragedă, respectul impus de bunicul său tuturor celor din jur. El însuşi tânjea după o asemenea forţă interioară, mai ales pe terenul de joacă al şcolii, unde băieţii mai mari şi mai voinici îl necăjeau din pricina obârşiei sale. În Neapole, crucea di Sangro era greu de purtat.

Bunicul îl învăţase să se fie mândru şi să ţină cont de moştenirea familiei. Erau principi, pentru numele lui Dumnezeu, şi în afară de asta, geniile şi vizionarii erau adesea luaţi în râs şi persecutaţi de contemporanii lor. Tatăl lui Ludovico nu fusese interesat să înţeleagă ce se ascundea în trecutul lor, preferând să rămână fără nici o putere şi să se scuze, la modul penibil, pentru strămoşii lui. Ludovico era altfel, iar bunicul observase asta şi se ocupase de educaţia lui. Îl instruise, spunându-i că înaintaşul lor realizase multe lucruri uimitoare. Da, fusese numit în toate felurile, de la vrăjitor până la alchimist diabolic. Zvonurile care susţineau că făcea experienţe abjecte pe subiecţi nevinovaţi circulau din abundenţă. Unii credeau că totul era în legătură cu obţinerea unor castrați tot mai valoroşi, referindu-se la acei cântăreţi castraţi în mod ilegal, care fermecau publicul şi scoteau în evidenţă opera italiană în secolele al XVII-lea şi al XVIII-lea. Alţii mergeau şi mai departe, susţinând că principele omorâse şapte cardinali nemulţumiţi de preocupările lui şi că poruncise să se facă scaune din oasele şi din pielea lor.

După părerea bunicului, asemenea discuţii trădau intelectul limitat, imaginaţia sărăcăcioasă şi, inevitabil, pizma detractorilor lui Raimondo di Sangro. La urma urmelor, străbunul lor făcuse parte din prestigioasa Accademia della Crusca, un club al literaţilor de elită ai Italiei, care se bucura de o înaltă stimă. Inventase tipuri noi de arme de foc, de genul carabinei care se încărca prin partea din spate a ţevilor, precum şi focuri de artificii revoluţionare. Crease ţesături impermeabile

şi perfecţionase noile tehnici de colorare a marmurei şi a sticlei. Dar, mai presus de toate, înălţase un monument de o forţă nepieritoare: Cappella San Severo, capela sa personală din inima oraşului Neapole.

Hakeem îşi aducea aminte de vizita făcută împreună cu bunicul său, cea care îi hotărâse soarta. Alături de intrare, în partea de jos a zidurilor exterioare, erau ferestrele zăbrelite ale beciului care adăpostise cândva laboratorul prinţului. În interior, mica biserică în stil baroc strălucea de splendoarea celor mai frumoase picturi şi lucrări de artă. Statuile de marmură, dintre care cea mai vestită era *Cristo velato*, creaţia lui Giuseppe Sammartino, te fascinau prin perfecţiunea detaliilor, având trăsăturile perfect vizibile în spatele unui văl subţire de marmură. Chiar şi în zilele noastre, experţii continuă să se întrebe cum a fost posibilă realizarea unui asemenea efect.

Bunicul său îl condusese dincolo de ea, către o statuie sculptată de Francesco Queirolo, numită Dezamăgire. O altă minune de dincolo de un văl, care îl înfăţişa pe tatăl principelui încercând să se elibereze din strânsoarea unei plase, ajutat de un tânăr înaripat. Bunicul îi explicase băiatului că statuia era reprezentarea omului care încearcă să scape din capcana falselor credinţe, cu ajutorul intelectului.

Subsolul găzduia ale minunăţii. O scară îngustă, în spirală, cobora către laboratorul principelui, unde în două vitrine de sticlă erau păstrate scandaloasele „maşinării anatomice”, cu scheletul unui bărbat într-una dintre ele, şi o femeie gravidă în cealaltă, cu venele, arterele şi organele ireproşabil conservate, datorită unui procedeu de îmbălsămare necunoscut şi care continua să uimească.

De-a lungul anilor, bunicul îi dezvăluise tânărului Ludovico tot mai multe detalii legate de viaţa misterioasă a strămoșului său. Îi povestise că principele fusese obsedat de atingerea perfecţiunii organismului uman. *Castrati* erau cântăreţi desăvârşiţi. Maşinăriile anatomice făceau parte din încercarea sa de a realiza un organism uman perfect. Piatra lui funerară purta o inscripţie care i se potrivea ca o mănuşă: „Un om admirabil, născut pentru a îndrăzni orice.” Era plasată deasupra unui mormânt gol: trupul fusese furat. Dar, într-un anumit moment al vieţii, obsesia sa luase o turnură dramatică. Şi, când

Ludovico împlinise optsprezece ani, bunicul îi dezvăluise ce anume dăduse aripi obsesiei principelui.

Îi încredinţase totodată şi jurnalele lui Raimondo di Sangro, plus un alt obiect pe care îl preţuia mai presus decât orice: un talisman, un medalion înfăţişând un şarpe care şi înghiţea coada, pe care tânărul îl purtase de atunci mereu şi continua să o facă şi acum.

Dezvăluirea îl înflăcărase pe Ludovico, ducându-l dincolo de cele mai măreţe vise – sau de cele mai cumplite coşmaruri – ale bunicului său.

Totul începuse destul de bine. Ludovico excelase în studiile sale şi îşi obţinuse doctoratul în medicină geriatrică şi în biologie celulară – *cum laude* – la Universitatea din Padova. Ajuns un biogenetician eminent, condusese un laborator finanţat cu dărnicie din cadrul Universităţii, studiind celulele stem, mecanismele hormonale şi diviziunea celulară. Dar, cu timpul, începuse să simtă constrângerile ştiinţei oficiale. Începuse să forţeze nota şi să pună sub semnul întrebării limitele acceptate ale eticii biomedicale. Experimentele sale deveneau tot mai riscante. Tot mai extremiste.

Printr-o întorsătură amară a sorţii, bunicul său murise cam în aceeaşi perioadă. Părinţii încercaseră să-l crească pe Ludovico ca pe un bun catolic şi fusese învăţat, atât acasă, cât şi la şcoală, că moartea ne-a fost hărăzită de Dumnezeu şi că nimeni în afară de El nu poate oferi nemurirea. Bunicul său încercase să minimizeze efectele spuselor lor şi, prin moartea lui, prin acest singur eveniment funebru, cuvintele i se adeveriseră. Ludovico îşi dăduse seama că nu stătea în firea lui nici să accepte moartea, nici să se lase înfrânt de ea. Nu avea să cedeze fără luptă. Mormântul – al lui şi al celor pe care îi îndrăgea – mai avea de aşteptat.

Dragostea nu putea birui moartea. Ştiinţa avea să o facă.

Şi, pornind de la această idee, experimentele lui deveniseră din ce în ce mai puţin acceptabile. Ieşiseră, în scurt timp, în afara legii. La Universitate i se făcuseră mizerii, fiind astfel silit să plece, urmărit de iminenta ameninţare a unei chemări în faţa justiţiei. Nici un laborator din Occident nu dorea să mai aibă de-a face cu el.

Totuşi, Universitatea din Baghdad îi oferise o cale de ieşire din impas. Şi în cele din urmă îl condusese – sau cel puţin aşa spera acum – către descoperirea care îi preocupase strămoșul.

Cu mintea stimulată de substanţele chimice care i se învârtejeau în organism, se pomeni revenind asupra evenimentelor din ultimele zile, întorcându-le pe toate părţile şi privindu-le din cu totul alte unghiuri. În ciuda euforiei aproape extatice pe care i-o stârnise perspectiva pe a pune mâna pe misitul irakian şi pe carte, gândurile nu reuşeau să-i ocolească pe profesoara americană şi pe iubitul ei de mult pierdut. Ideea continua să-l frământe şi să-i submineze seninătatea, de parcă un senzor aflat undeva, în interiorul trupului său, ar fi intrat în funcţiune.

Şi în starea aceea de excitare a tuturor simţurilor, o altă piesă a jocului de puzzle, o revelaţie încântătoare, erupse din adâncurile subconştientului său.

Cum de nu mi-am dat seama mai devreme?

Făcu, în grabă, un calcul mental. Ţinând cont de ceea ce-i spusese Omar despre vârsta fiicei ei, totul părea să se potrivească.

Nu părea. Chiar se potrivea de minune.

Căţeaua vicleană, cugetă el. Păstrase aceea mică nestemată numai pentru ea.

Sări în picioare şi îşi traversă biroul cu paşi mari, alergând pe plăcile de gresie în timp ce ordona, cu voce răstită, să fie însoţit până în pivniţă.

Evelyn sări în sus imediat ce auzi cheia în broasca uşii. Nu ştia nici de cât timp se afla acolo, nici dacă era zi sau noapte. Izolarea inumană din celulă îi anulase simţurile fizice. Nu ştia cu certitudine decât că nu era întemniţată de prea multă vreme şi că, dacă între ceea ce i se întâmpla şi răpirile petrecute până atunci în Beirut exista vreo legătură, mai avea încă mult, foarte mult de aşteptat.

Uşa se deschise brusc şi inchizitorul ei păşi înăuntru. De data asta era fără halat, fapt care nu o linişti decât într-o mică măsură. El inspectă în grabă celula, ca un director sever de hotel care trece în revistă o cameră de oaspeţi, apoi se aşeză pe marginea patului ei. În ochi îi strălucea privirea intensă a unui maniac, care îi stârnea o nelinişte profundă.

— Cred că, în timpul ultimei noastre conversaţii, ai uitat să menţionezi un mic amănunt, îi spuse cu un aer jucăuş.

Ea nu era sigură la ce anume se referea, dar, indiferent despre ce ar fi fost vorba, părea mult prea încântat că îl descoperise pentru ca asta să fie de bun augur.

— Acest Casanova vagabond al tău, zise el, strâmbându-se cu o condescendenţă enervantă. Tom Webster. Sunt uimit de sentimentele încă atât de puternice pe care i le porţi, de nevoia ta de a-l proteja. Dacă te gândeşti cum te-a lăsat.

Se aplecă privind-o satisfăcut, de parcă s-ar fi delectat cu teama ei faţă de micul lui joc intimidant şi, când o făcu, Evelyn îi văzu medalionul printre nasturii cămăşii. Nu avu nevoie decât de o scurtă privire ca să recunoască simbolul Ouroboros-ului şi, chiar din clipa aceea, ştiu că el îi ascundea – aşa cum o făcuse şi Tom – o mulţime de lucruri despre vechii ocupanţi ai încăperii de la Al-Hillah.

— Gravidă, adăugă el, cu voce tăioasă. Nu mă înşel, nu-i aşa. Mia… E fiica lui, nu-i aşa?

40

O voce de bărbat întrerupse gândurile mohorâte ale Miei.

— Probabil că dumneavoastră sunteţi Mia Bishop.

Se întoarse. Tipul care stătea în faţa ei îi întinse mâna.

— Bill Kirkwood. Îl căutam pe Jim.

În timp ce îi strângea mâna, îi privi chipul. Era un bărbat atrăgător, dar avea ceva distant, rezervat, o atitudine ezitantă, care o stingherea.

— Nu ştiu unde e, îi răspunse. M-a lăsat aici cam de vreo oră.

— Ah. El păru să şovăie o clipă, apoi adăugă: Îmi pare rău pentru ceea ce i s-a întâmplat mamei dumneavoastră.

Mia nu ştia ce ar fi trebuit să-i răspundă. În cele din urmă, găsi ceva.

— Presupun că ţine de specificul locului.

— Nu, în ultima vreme, nu mai e aşa. Ne-a luat pe toţi prin surprindere. Totuşi, sunt sigur că va scăpa cu bine.

Mia dădu din cap, lăsând ca între ei să se aştearnă o linişte jenantă.

— Am auzit că aţi avut o altă aventură gen Vestul Sălbatic, îşi luă el inima-n dinţi.

Mia ridică din umeri.

— Se pare că am un talent de a ajunge la locul nepotrivit în momentul nepotrivit.

— Aţi putea privi lucrurile şi aşa. Pe de altă parte, faptul că v-aţi aflat acolo în seara aceea şi că aţi anunţat ce i s-a întâmplat mamei dumneavoastră ar putea să-i salveze viaţa.

Chipul ei străluci. Ideea îi aduse o uşoară consolare.

— Sper să fie aşa. O cunoaşteţi?

Kirkwood dădu din cap.

— Puţin. UNESCO. Noi finanţăm o parte dintre explorările ei de aici. E o femeie excepţională şi mie îmi inspiră cel mai profund respect. Iar toată povestea asta e atât de... Îngrozitoare. Eu aş vrea să ştiu, Mia... Putem să ne tutuim?

— Sigur că da.

— Cum ţi s-a părut?

— La ce te referi?

— Ai fost ultima persoană care a văzut-o înainte de răpire, îi reaminti Kirkwood. Ţi s-a părut că era agitată dintr-un anumit motiv? Sau poate îngrijorată?

— Nu în mod deosebit. Era oarecum tulburată din cauza lui Farouk – ştii, misitul irakian – apariţia lui, ca din senin, o luase prin surprindere. Dar altfel...

Vocea i se stinse când observă că privirea lui alunecase către birou şi se oprise asupra blocnotesului. Era acoperit de notiţele le care le luase în timp ce vorbea la telefon şi presărat cu desene ale Ouroboros-ului.

Intrigat, Kirkwood îşi lăsă capul pe o parte.

— Simbolul de pe una dintre cărţi, spuse, şi cuvintele părură pe jumătate constatare, pe jumătate întrebare. Din Irak.

Mia se simţi uşor buimăcită.

— Da, răspunse, oarecum surprinsă fiindcă el aflase asta.

— Ştii ce reprezintă?

— Se numeşte Ouroboros. Nu ştiu prea multe despre el, se hotărî ea să adauge, nefiind sigură cât de multe putea să dezvăluie.

Se sili să zâmbească, ştiind foarte bine că surâsul nu i se reflecta în privire. Se întrebă dacă el observase.

— Crezi că răpitorii umblă, de fapt, după cartea asta? o întrebă Kirkwood.

Mia simţea două impulsuri contradictorii. El îşi dădu probabil seama, pentru că se grăbi s-o scoată din încurcătură.

— E în ordine. Mă străduiesc, alături de Jim, s-o aduc pe Evelyn înapoi. El mi-a povestit discuţia voastră. Spunea că l-ai dus în apartamentul ei. Făcu o pauză. Aici suntem cu toţii de aceeaşi parte, adăugă cu o umbră de zâmbet, aplecându-se ca să-i studieze notiţele.

Ea se relaxă şi dădu din cap, încuviinţând.

— E singurul lucru care face legătura între Evelyn, încăperile societăţii secrete, carte şi *hakeem*. Trebuie să aibă o semnificaţie.

El o privi uluit, înnegurându-se.

— *Hakeem?*

Ei i se puse un nod în gât. Ştiuse că o dăduse în bară chiar din clipa în care rostise cuvântul. Bâjbâi, căutând ceva care s-o scoată din încurcătură, dar nu-i veni nici o idee.

— E… ştii, în Baghdad, se bâlbâi. Poate că ar trebui să-l întrebi pe Jim despre asta.

Din fericire, în clipa aceea apăru Corben. Îl însoţea un alt bărbat, mai tânăr, pe care Mia nu-l cunoştea. Avea părul scurt, castaniu, gâtul gros, şi purta un costum bleumarin, fără cravată. Când dădu cu ochii de Kirkwood, Corben păru surprins şi îl salută cu o scurtă înclinare a capului. În timp ce acesta îi răspundea. Mia sesiză neliniştea abia perceptibilă din expresia lui Corben, care îşi coborâse ochii spre birou, unde mâzgălelile ei stăteau la vedere. Agentul CIA arătă către însoţitorul său cu un gest al capului.

— El e Greg, îi spuse Miei. O să te conducă la hotel imediat ce eşti gata de plecare şi o să rămână cu tine. O să te instalăm la Albergo. E un mic hotel din Ashrafieh – partea creştină a oraşului – unde o să fii în siguranţă.

— OK.

— Acolo stau şi eu, adăugă Kirkwood, înainte de a se întoarce spre agentul CIA. Ceva nou, în urma ascultării telefonului?

— Încă nimic, zise Corben.

— Şi ce ai de gând să faci?

— Iau o maşină şi mă întorc în oraş, ca să fiu cât mai aproape. Poate c-avem o şansă. Se întoarse spre Mia. Te sun mai târziu, ca să mă asigur că totul e în ordine.

— O să mă descurc, zise ea.

Corben o privi, apoi dădu din cap către celălalt agent, ca şi cum i-ar fi spus: Îţi aparţine.

— Noroc! Şi ţine-ne la curent, spuse Kirkwood când Corben se răsucea de călcâie, gata de plecare.

— Te anunţ imediat ce am noutăţi.

Dintr-un anumit motiv. Mia nu-l credea prea dornic să facă asta. Mai mult decât atât, i se părea chiar oarecum circumspect în privinţa lui Kirkwood. Ceea ce însemna, probabil, că şi ea ar fi trebuit să fie.

Kirkwood săltă capacul de plastic şi extrase o ceaşcă de cafea din automatul plasat în holul clădirii anexă. Se aventură să soarbă o înghiţitură. În mod surprinzător, nu era deloc rea.

Rememoră scurta sa discuţie cu Mia. Era limpede că ea, şi implicit Corben, ştia mult mai multe decât era dispusă să spună. În timpul întrunirilor, Corben nu specificase că răpitorii ar fi manifestat vreun interes deosebit pentru vreunul dintre artefacte, şi nici nu-i pusese la curent cu descoperirea camerelor subterane, făcută de Evelyn. Cu toate astea, era limpede că Mia ştia despre amândouă.

Şi era sigur că agentul CIA nu scosese nici un cuvânt despre *hakeem*. Cu toate că acesta reprezenta, fără îndoială, un element esenţial al ecuaţiei. Mia spusese că *hakeem* se afla în Baghdad, ceea ce era cu atât mai interesant.

Ştia că *hakeem* însemna „doctor”, iar asta nu-i cădea deloc bine. Simţea o nelinişte bine înrădăcinată. Erau lucruri pe care nu le cunoştea. Iar misitul irakian era departe de a se afla în siguranţă. Trebuia să afle ce se petrecea în realitate, iar punctul de plecare era Corben. Ceea ce nu avea să fie simplu. Legăturile lui Kirkwood cu Naţiunile Unite erau tari ca fierul, lucru care nu se putea spune despre relaţiile sale cu comunitatea serviciilor de informaţii. Totuşi, Naţiunile Unite jucaseră un rol semnificativ – uneori cu un anumit scop, alteori din întâmplare – în timpul războiului din Irak, şi mai ales pe durata întregului eşec legat de armele de distrugere în masă. Kirkwood îşi putea folosi relaţiile ca să exploateze acel filon, în timp ce

căuta alte mijloace de pătrundere în afacerile interne ale Agenţiei.

Avea nevoie şi de mai multe informaţii despre trecutul Miei, dar acestea se puteau obţine prin alte metode. Nu credea că avea să fie prea complicat.

Sorbi încă o dată din ceaşcă, îşi scoase telefonul din buzunar şi formă un număr.

41

Corben se uită la ceas. Era douăsprezece fără un sfert, încă cincisprezece minute.

Stătea de o jumătate de oră într-un Nissan Pathfinder, aşteptând. Ceea ce nu-l deranja. Îi plăcea tihna. Pentru că avea timp să privească lucrurile în ansamblu, calm şi metodic, să evalueze diversele opţiuni care îi stăteau în faţă. Întotdeauna era nevoie de mai multe opţiuni. În meseria lui, lucrurile evoluau rareori conform unui plan gata stabilit.

Se întinse ca să-şi dezmorţească oasele, sorbi ultima înghiţitură din cafeaua espresso dublă pe care o cumpărase şi aruncă paharul de hârtie în spaţiul pentru picioare din spate. Cofeina îi invada acum organismul – şi era bine. Sau poate că nu erau decât speranţele care îi însufleţeau aşteptarea.

Îşi coborî privirea către scaunul de alături şi îşi scoase din toc revolverul Ruger MP9. Era un obiect mic, urât, dar extrem de eficient. Îi verifică încărcătorul. Era plin. Treizeci şi două de gloanţe. Apăsă pe cartuşul de deasupra, simţi încordarea arcurilor, îl roti uşor, asigurându-se că era plasat aşa cum trebuia, apoi împinse încărcătorul la loc, în poziţia iniţială. Se asigură că pistolul era setat pe foc automat. Ceea ce însemna că îşi putea expulza întreaga încărcătură în mai puţin de cinci secunde. În mâinile unui cocainoman care trăgea la întâmplare, probabil că majoritatea gloanţelor şi-ar fi greşit ţinta. Însă el avea destulă experienţă pentru ca un astfel de tir să aibă efect.

În toc mai avea încă trei încărcătoare, toate pline. Ţinea şi un Glock 31 agăţat de curea. Nu era încărcat decât cu şaptesprezece gloanţe, dar erau de calibrul .357 şi puteau pătrunde prin tabla unei maşini ca prin hârtie.

Avea nevoie de toată puterea de foc.

Cântărise bine lucrurile şi ajunsese la concluzia că, în ciuda riscurilor sporite, trebuia să acţioneze de unul singur. Reuşise să-l convingă pe şeful filialei CIA, pe motiv că Farouk se speria cu uşurinţă şi că trebuia abordat atât cu viteza fulgerului, cât şi cu extrem de multă băgare de seamă. Ivirea unei armate de agenţi sub acoperire l-ar fi făcut s-o rupă la fugă.

Se gândise, pentru o clipă – pentru o foarte scurtă clipă – să o ia cu el pe Mia. Farouk – care avea să se aştepte la apariţia unei maşini pline de poliţişti libanezi – nu-l cunoştea pe Corben. Nu avea de ce să se simtă îmboldit să-i acorde încredere. Dar Farouk şi Mia se văzuseră în seara răpirii lui Evelyn. Fără îndoială că prezenţa ei la locul de întâlnire l-ar fi liniştit pe irakian într-o oarecare măsură, dar era o opţiune pe care nu o putea lua în considerare, ţinând cont de cât de periculoasă ar fi putut deveni acţiunea şi de situaţia prin care trecuse ea deja dimineaţă. Prezenţa ei nu era indicată şi l-ar fi stânjenit în mod serios pe Corben, într-un moment în care trebuia să gândească şi să acţioneze cu repeziciune.

Nu avea de gând să-i implice nici pe detectivii Fuhud, nu acum, când nu avea idee în care dintre ei se putea încrede. Ştia că avea să fie probabil nevoit să înfrunte o maşină încărcată cu pistolari. Dar spera să poată ajunge la Farouk înaintea lor şi să evite transformarea acelui colţ al Beirutului în care se afla irakianul într-un alt poligon de tragere.

De fapt, aceasta era întrebarea-cheie. De unde urma să sune Farouk? Ţinând cont de semnalul furnizat de telefonul lui Ramez, răpitorii se aflau în cartierul Malaab, în extremitatea sudică a oraşului. Corben trebuia să se plaseze într-un loc de unde avea şanse să ajungă la Farouk înaintea lor. Studiase harta metropolei şi eliminase câteva zone pe care era puţin probabil să le prefere un imigrant ilegal cu accent irakian puternic şi cu bani puţini. Estul Beirutului era una dintre ele. Ca şi centrul oraşului. Iar partea de sud a acestuia era un fief exclusivist, unde nu era permis accesul străinilor.

Nu mai rămânea decât Beirutul de Vest.

Corben se hotărâse să aştepte în afara complexului Concorde. Era situat pe unul dintre drumurile principale care tăiau zona vestică a Beirutului în diagonală şi în preajma altor artere largi de circulaţie pe care le putea folosi ca să traverseze

oraşul, dacă ar fi fost necesar. Dacă telefonul venea de undeva de lângă Universitate, locul unde fusese văzut Farouk ultima oară, Corben urma să se afle mai aproape de el decât echipa de bătăuşi, având o şansă acceptabilă de a-l găsi înaintea lor. Presupunând că nu aveau pe cineva în avangardă, în aşteptare.

Dăduse o raită prin arsenal, după arme, scoţând şi o vestă antiglonţ Kevlar care, judecând după înţepeneala propriului său spate, nu fusese concepută pentru a oferi prea mult confort. Totodată, se hotărâse să folosească una dintre maşinile fără plăcuţe de înmatriculare cu numărul ambasadei. Dacă urma să dea de necaz, nu voia ca vehiculul să poată fi identificat cu uşurinţă.

În casca Bluetooth a celularului său pârâi vocea Leilei:

— Recepţionăm ceva.

— Se pare că au scos, în sfârşit, telefonul lui Ramez din gaura aia în care l-au ţinut până acum, adăugă Olshansky.

Corben auzi în fundal o discuţie în limba arabă, vocile răpitorilor venind din boxele din cartierul general al lui Olshansky. Cuvintele deveniră mai clare. Şi-l imagină pe bărbatul care le rostea şi care ar fi putut fi şeful bandei, cel pe care îl văzuse în afara locuinţei lui Evelyn. Leila acţiona cu repeziciune, vorbind intermitent, în fiecare dintre pauzele făcute de vocea bărbatului:

— Îi spune lui Ramez că aproape a sosit momentul... Îl întreabă dacă înţelege exact ce trebuie să-l pună pe Farouk să facă... Ramez spune că înţelege. Nu-l aud prea bine, dar pare îngrozit... Îi reaminteşte că a promis să-l elibereze dacă o face... Zice că poate să-şi ţină gura, că nimeni n-o să afle nimic, lucruri de genul ăsta... Urmă o pauză, apoi vocea reveni. Tipul îi spune să stea liniştit, fiindcă totul o să fie în ordine. Să fie atent. Să nu facă nici o greşeală. Acum îşi ţine viaţa în propriile mâini. Totul depinde de el. Bărbatul tăcu o clipă, apoi reîncepu să vorbească. Acum le cere oamenilor lui să pregătească maşina, traduse Leila.

Pentru a patra oară în ultima jumătate de oră, Farouk îi întrebă pe bărbatul aşezat alături de el cât e ceasul.

Stătea într-o cafenea mică din Basta, o zonă sărăcăcioasă şi aglomerată a oraşului, la mare depărtare de zgârie-norii placaţi

cu marmură şi de restaurantul McDonald's cu valet în parcare. Labirintul de străzi înguste era blocat de maşini oprite la întâmplare şi de cărucioare şubrede, hâţânându-se din toate încheieturile, pline cu mâncare, haine ieftine şi DVD-uri piratate. Zona mişuna de negustori de antichităţi, a căror marfă ocupa o prea mare parte a trotuarelor înguste, silind pietonii să meargă pe mijlocul străzii. Farouk ţinea minte locul; îl mai vizitase cu mulţi ani în urmă, când făcuse afaceri cu doi misiţi locali cărora le vânduse nişte artefacte mesopotamiene; dar nu-i mai văzuse de atunci şi nu voia să rişte luând legătura cu ei.

Era un loc numai bun să-ţi pierzi urma, să te ascunzi de oamenii legii.

Nu se simţea bine în hainele lui, care puţeau; nu-şi mai amintea când făcuse ultima baie. După întâlnirea cu Ramez, nu se mai întorsese în piaţa-grădină Sanayi'i. Devenea paranoic când se gândea să revină în acelaşi loc pentru o a doua noapte. În schimb, îşi pierduse timpul prin Basta, hoinărind prin cafenele vechi şi prin bazare şi hrănindu-se cu *ka'ik* şi cu suc cumpărat de la vânzătorii ambulanţi, îşi petrecuse noaptea ghemuit lângă peretele unei cripte din cimitirul din preajmă, agitându-se în aşteptarea întâlnirii de la ora amiezii; care tocmai sosise, după spusele bărbatului uşor iritat aşezat alături de el, cu o narghilea cu miros de miere.

Îi mulţumi, se ridică de pe scaun şi se îndreptă către tejghea cu inima la gât, târşindu-şi picioarele pe lângă câţiva jucători de table. Îl întrebă pe patron, un bărbat rotofei, cu o mustaţă imensă, dacă putea folosi telefonul – lucru despre care îi mai vorbise şi înainte – reasigurându-l că era vorba de o convorbire locală. Omul îi aruncă o privire circumspectă înainte de a-i întinde un aparat fără fir.

Farouk se întoarse cu spatele, căută într-unui dintre buzunare şi scoase bucata mototolită de hârtie pe care Ramez scrisese numărul de telefon. Se aşeză la bar, trase un fum reconfortant din ţigară şi îl formă.

Pentru Ramez, lumea din jur se târa cu o încetineală nefirească în vreme ce el număra secundele în gând.

Continua să fie legat de scaun, cu sacul mucegăit pe cap. Era insuportabil de înăbuşitor şi nu făcea altceva decât să

accentueze durerea care îi zvâcnea în tâmple. Nu putea suporta chinul de a fi nevoit să stea locului, aşteptând şi rugându-se ca Farouk să dea telefon, aşa cum promisese.

Senzaţia de disconfort se înteţi când deveni conştient de durerea care îl înjunghia în vintre şi înţelese că băşica udului cerea cu disperare să fie golită, dar nu era momentul să aducă vorba despre aşa ceva.

Ştia că aveau să-i scoată sacul de pe cap, dacă şi când... Nu, doar când, fără nici un dacă. Dacă nu putea exista. Trebuia să se concentreze asupra acelui când – asupra momentului când avea să sune telefonul. Bineînţeles că nu se puteau aştepta să vorbească cu Farouk având sacul pe cap. Şi poate că doreau să-i mai dea nişte instrucţiuni în timpul convorbirii. Se gândi că trebuia să ţină ochii închişi, pentru cazul că ei s-ar fi temut că avea să-i poată identifica, sau măcar să privească în jos, evitând contactul vizual. Ar fi vrut să-i întrebe despre asta, dar se hotărî să n-o facă, temându-se că le-ar fi putut atrage atenţia asupra unui lucru pentru care nu-şi făceau prea multe griji, încercă să nu se gândească la ce ar fi însemnat dacă şi-ar fi făcut griji – aşa cum ar fi fost de aşteptat.

Soneria telefonului îl făcu să tresară cu forţa unui şoc electric – care se dublă când cineva îi smulse sacul de pe cap.

Se strădui să se obişnuiască cu lumina rece a neonului din subsolul lipsit de ferestre, fără a reuşi încă să-şi focalizeze privirea. I se păru că îl recunoaşte pe bărbatul aplecat deasupra lui, că îl văzuse în clipa când fusese înghesuit în maşină. Tipul îi studia telefonul, care sună din nou. Îşi închipui că răpitorul se asigura că nu era sunat de la unul dintre numerele din memoria aparatului – cel de la care suna Farouk n-ar fi trebuit să fie recunoscut.

Ramez îi întâlni privirea. Nu izbuti să se uite în altă parte. Tot ce îşi spusese despre evitarea contactului vizual fusese dat uitării. Bărbatul – brunet, tuns scurt, cu ochi înfricoşători şi apatici – îl fixă în tăcere, cu o asemenea ferocitate încât avu senzaţia că se sufocă. Îi arătă un deget avertizator şi ameninţător, îi azvârli o privire care însemna fără a lăsa loc de îndoială, şi apăsă butonul de recepţie al telefonului înainte de a i-l lipi de ureche.

— Ustaz Ramez?

Asistentul universitar răsuflă uşurat. Era Farouk – îşi amintea că îi spuse ustaz – profesor – când stătuseră de vorbă. Dădu din cap către răpitorul său, plin de speranţă. Bărbatul îl încurajă în tăcere, cu un gest identic, făcându-i semn să vorbească şi, apropiindu-şi capul de al lui, înclinând telefonul astfel încât să-l poată auzi şi el pe irakian.

— Da, Farouk.

Vocea lui Ramez era puţin cam prea stridentă şi şi-o potoli imediat, străduindu-se să nu pară excesiv de agitat.

— Mă bucur că m-ai sunat. E totul OK?

Îşi simţea gura uscată, slobozind cuvintele ca pe nişte ghemotoace de vată. Îşi linse buzele.

— Ai vorbit cu ei? întrebă Farouk, cu o disperare evidentă în glas.

— Da. Am vorbit cu detectivii de la secţia Hobeish, cei care se ocupă de caz. Le-am spus tot ce m-ai rugat tu.

— Şi?

Ramez aruncă o privire într-o parte, către răpitorul lui. Bărbatul dădu încurajator din cap.

— Sunt de acord să facă tot ce ai cerut. Nu-i interesează obiectele şi n-au de gând să te trimită înapoi, în Irak. Dar au o nevoie disperată de ajutorul tău, ca s-o poată elibera pe Evelyn.

— Eşti sigur? Ai vorbit cu cineva care are autoritate?

— Am discutat cu şeful detectivilor, îl asigură Ramez. Mi-a spus că garantează personal totul. Nici o acuzaţie şi protecţie neîntreruptă, până când se termină povestea asta. Pe urmă eşti liber să faci ce vrei. Dacă se termină cu bine, te ajută chiar să obţii acte de rezidenţă.

Ramez văzu că celălalt tăcea şi se întrebă dacă nu cumva exagerase.

— Sunt disperaţi, Farouk. Vor s-o găsească şi tu eşti singura lor speranţă. Au nevoie de tine.

— Mulţumesc, murmură în sfârşit Farouk. Mulţumesc, ustaz Ramez. Cum aş putea să te răsplătesc? Mi-ai salvat viaţa.

— Nu-ţi face probleme din cauza asta, răspunse simplu Ramez, în timp ce, în sufletul lui, un val de vinovăţie se ciocnea cu unul de uşurare. Îşi ţinu agitaţia în frâu.

— Ce vor să fac?

Ramez îşi repezi privirea către răpitor. Momentul adevărului. Bărbatul dădu din cap. Era timpul să facă propunerea.

— Nu trebuie decât să stai acolo unde eşti. Nu pleca nicăieri. Ei aşteaptă telefonul meu, zise Ramez, străduindu-se cu disperare să-şi stăpânească tremurul vocii. Vor veni să te ia. Aşteaptă să le spun unde să vină. Făcu o pauză, cu un ghem de spini în gât, înainte de a întreba: Unde eşti, Farouk?

Urmară patru secunde de tăcere, fără nici o îndoială cele mai lungi din viaţa plină de evenimente a asistentului universitar.

Pe urmă Farouk începu să vorbească.

42

În timp ce asculta cuvintele temătoare ale lui Farouk, Corben pornise deja motorul. Vocea Leilei îi bubui în cască.

— E într-o cafenea din Basta. Trebuie s-o iei pe centură şi s-o părăseşti înainte de porţiunea suspendată.

Corben aruncă o privire peste umăr, văzu un gol de cincisprezece metri între el şi o altă maşină care se apropia, şi hotărî ce avea de făcut. Răsuci volanul şi apăsă pedala de acceleraţie până la podea. Pathfinder-ul ţâşni din locul său de parcare, făcu o întoarcere în U, cu cauciucurile scrâşnind, şi porni ca o rachetă în direcţia opusă.

În timp ce accelera către vechea casă a radiodifuziunii, Corben îşi derulă în minte harta oraşului şi înjură în sinea lui. Ştia unde se afla Basta şi, dacă nu se înşela, el şi echipa de bătăuşi se aflau cam la aceeaşi distanţă faţă de locul unde se ascundea Farouk. Fiecare secundă conta.

— Leila, ştii poziţia exactă din Basta?

Corben era conştient că drumul pe străzile înguste şi pline de obstacole din zona pieţei putea fi o problemă.

— Da, o să aştepte lângă o moschee mare. Spune-mi când ajungi pe rampa de ieşire de pe centură şi te ghidez către ea.

— Ce se-ntâmplă cu Ramez?

— I-a spus lui Farouk să nu se mişte de acolo şi să aştepte, fiindcă vor ajunge în scurt timp. Leila tăcu o clipă. Tocmai au închis.

Ramez îşi urmări din priviri răpitorul, care închise telefonul şi le ordonă oamenilor săi s-o ia din loc. Erau doi, unul mai vârstnic şi unul mai tânăr decât şeful. Amândoi afişau aceeaşi expresie dură, lipsită de orice emoţie şi de cea mai vagă urmă de omenie. Părăsiră încăperea în grabă, lăsându-l singur cu răpitorul său.

— A fost bine, nu-i aşa? Am făcut exact ce mi-aţi cerut, nu? întrebă asistentul universitar, respirând acum precipitat.

— *Azeem*, răspunse scurt bărbatul – perfect.

Ramez îşi simţi lacrimile izvorându-i din ochi în timp ce îl privea dând din cap şi aruncându-i apoi cu nepăsare telefonul în poală. Îşi coborî ochii spre celular, apoi şi-i înălţă spre răpitor, zâmbind nervos, cu inima galopând, cu nervii gata să se frângă, convingându-se, în ciuda logicii şi a celui mai elementar bun-simţ, că avea să fie eliberat.

Iluzia firavă îi fu secerată cu cruzime când celălalt îşi scoase pistolul de la centură, îl ridică brusc, direct către fruntea lui Ramez, şi apăsă pe trăgaci.

În vreme ce Pathfinder-ul trecea în goană pe lângă un taxi masiv din preajma pieţei-grădină Sanayi'i, Corben auzi în cască două împuşcături rapide, urmate de o a treia, câteva secunde mai târziu. Împuşcătura de control. Ca să se asigure. Muşchii i se crispară. Nemernicii.

Ştia că era inevitabil. Derulase deja totul în minte şi nu îşi făcea nici o iluzie în privinţa modului de operare al bandei. Nu mai aveau nevoie de asistentul universitar, după ce li-l oferise pe Farouk pe un platou de argint. Corben nu crezuse nici o clipă că Ramez ar fi avut de ales. Odată ce puseseră mâna pe el, era ca şi mort, orice ar fi făcut. Mai putea hotărî doar câtă durere avea să îndure înainte de a vorbi la telefon.

Auzi un scâncet în căşti. Ştia că era Leila.

— Jim, ai auzit asta? interveni vocea lui Olshansky.

— Da, răspunse el, plat.

Ştia că oricui îi era greu să audă aşa ceva, dar nu avea timp s-o consoleze pe Leila. Era necesar ca ea – şi Olshansky – să se concentreze.

— Leila, am nevoie de indicaţiile alea.

Trecură două secunde, apoi auzi un fornăit şi vocea ei reveni, înăbuşită şi tremurând.

— Unde eşti?

— Tocmai am intrat pe centură.

Şoseaua suspendată care lega Beirutul de Est de cel ce Vest se contura în faţa lui.

— După tunel, trebuie s-o iei pe prima rampă de ieşire. Vocea ei era acum mai limpede şi, remarcă el, mai dură. Mai avea de parcurs o distanţă de două minute.

În timp ce maşina alerga pe proaspăt construitul bulevard care tăia oraşul în două, privirea lui Omar era aţintită drept înainte. Trebuia să reuşească. Îl voia pe Farouk. Cu disperare.

Ultimele două zile fuseseră sub aşteptări. Se mândrea cu eficienţa lui rece, un stilet într-o lume de securi greoaie. Însărcinările de genul celor pe care le primise de când începuse toată povestea erau pâinea lui. Dar pierduse deja doi oameni – trei, de fapt, dacă îl punea la socoteală şi pe cel cu umărul zdrobit, cu toate că erau la fel de uşor de înlocuit ca maşinile pe care le stricase în timpul întâlnirilor – iar micul rahat cu ochi mai era încă în libertate.

Şi americanul devenise un ghimpe în coastă, unul de o importanţă majoră. I se pusese în drum, iar asta era de neiertat. Trebuia să se socotească cu el la un moment dat, indiferent de implicaţii. Avea să găsească el o cale. Sincronizarea era totul. Nu trebuia decât să aştepte momentul oportun, una dintre frecventele căderi politice ale ţării. Când fapta sa nu avea să fie remarcată decât de cei a căror opinie o aprecia, adevărul fiind îngropat sub alte griji mai presante.

Văzu drumul curbându-se către piaţa de antichităţi şi le spuse celor trei bărbaţi care îl însoţeau să-şi verifice armele. Nu avea de gând să se întoarcă fără prada lui.

Când ieşi din tunel, pătrunzând pe centură, Corben călcă frâna. Un zid de maşini îi bloca drumul. Şoseaua suspendată, cu patru benzi, era principala arteră care lega cele două părţi ale oraşului. Orice obstacol – o încăierare între doi şoferi, un camion vechi, avariat, o maşină mutilată de tirul unui lunetist – sugruma traficul, reducându-l la o singură bandă.

Ambuteiajele întâmplătoare, neaşteptate, erau o parte integrantă a vieţii conducătorilor auto din Beirut. Oamenii le rezolvau, de obicei, cu inventivitate. Mersul pe contrasens era o posibilitate de a folosi drumurile într-o manieră mai flexibilă. Dar, din nefericire, centura era prevăzută cu o barieră centrală masivă, insurmontabilă. Iar rampa de ieşire la care trebuia să ajungă Corben se afla la o sută de metri distanţă.

Nu reuşea să vadă ce anume provocase ambuteiajul. Se uită în urmă. Două maşini se opriseră alături de el, dar în spatele lui nu se afla nimic. Împinse maneta de viteze în marşarier şi apăsă pe acceleraţie. SUV-ul se clătină, porni înapoi şi pătrunse în tunel. Acesta era prea scurt pentru a aprinde farurile şi, din cauza trecerii bruşte de la strălucirea soarelui la beznă, îi era greu să spună dacă spre el venea sau nu vreo maşină. Avu nevoie de o secundă pentru ca ochii să i se obişnuiască cu întunericul şi, când o făcură, observă un automobil care se năpustea drept asupra lui, în plină viteză.

Înjură în gând, ridicând piciorul de pe acceleraţie şi aducându-şi maşina cât mai aproape de zid. Cea care se apropia ocoli către stânga, făcând ca o alta, care venea din urmă, să fie nevoită să frâneze puternic ca s-o evite, şi trecu în goană pe lângă el, umplând tunelul cu urletul claxonului. Corben acceleră din nou şi îşi conduse SUV-ul cu spatele, evitând milimetric o altă maşină şi ieşind în sfârşit la lumina soarelui.

Îşi continuă drumul până ce ajunse la o rampă de urcare ce ducea către intersecţia de deasupra tunelului, apoi călcă frâna, ieşi din marşarier şi se avântă în susul pantei.

— Am fost nevoit să dau înapoi ca să ies din tunel, strigă el în telefon. Mă îndrept către intersecţia principală de deasupra.

Leila se grăbi să-i răspundă.

— OK, trebuie să o iei pe prima stradă la dreapta şi apoi imediat la stânga. Continuă să mergi şi o să vezi remiza de pompieri pe partea dreaptă.

Corben îi urmă instrucţiunile, dar înainta cu încetineală. Pe străzile înguste, traficul era dens, iar maşinile parcate în mod bizar şi vânzătorii ambulanţi îi transformau drumul într-o cursă cu obstacole. Secundele preţioase se transformau în minute în vreme ce îşi conducea SUV-ul prin toată harababura, strigând, claxonând şi cerându-le şoferilor, prin semne, să-şi dea la o

parte maşinile printre care înainta cu greu, până ce ajunse în sfârşit la remiza de pompieri.

— Văd remiza, exclamă.

— Ia-o la dreapta şi mergi mai departe, îi strigă Leila. În stânga ta e zidul cimitirului. Virează la stânga imediat după el şi o să vezi o moschee la vreo cincizeci de metri în faţă, pe dreapta ta. Acolo trebuie s-aştepte Farouk.

Corben aproape că sări peste maşinile din faţa lui şi zări, în sfârşit, moscheea. Era plasată între două bazaruri vechi, cu antichităţi. Se apropie cu viteză redusă, aducându-şi în faţa ochilor minţii fotografia lui Farouk din dosarul lui Evelyn în timp ce scruta strada, în căutarea lui sau a echipei de atac a *hakeem*-ului..

Îl văzu pe Farouk. Misitul irakian stătea acolo agitat, aşteptând, aşa cum fusese instruit.

43

Irakianul era de neconfundat, chiar şi într-un loc în care nu s-ar fi putut spune că ieşea în evidenţă. Postura lui – prudent, azvârlind priviri furişe în susul şi în josul străzii, străduindu-se să se piardă în fundal – îi confirmă identitatea.

În timp ce parca alături de moschee, agentul CIA privi către maşinile care veneau din sens opus şi se mai uită o dată în oglinda retrovizoare, îngrijorat de sosirea iminentă a echipei de atac. Îşi coborî geamul când opri.

Farouk îl studie. Corben realiză că observase, probabil, interesul pe care i-l acorda, pentru că pe faţa lui se aşternu teama înainte de a trage cu ochiul în direcţia opusă, de parcă ar fi căutat o cale de scăpare, şi de a se retrage cu câţiva paşi.

Corben ieşi din maşină, încercând să se mişte atât de repede pe cât o putea face fără să-l sperie pe Farouk. Îşi ridică mâinile, într-un gest împăciuitor.

— Farouk! Sunt un prieten al lui Evelyn. Trebuie să vii cu mine.

Irakianul îşi aruncă privirea în susul străzii şi înapoi, către Corben, continuând să se îndepărteze de el, cu spaima transformându-i-se în panică.

— Farouk, ascultă-mă! Ramez a fost răpit azi-dimineaţă, de aceeaşi oameni care au luat-o pe Evelyn. Ai fost atras într-o capcană. Nu poliţiştii vin după tine, ci răpitorii. În clipa asta sunt pe drum.

— Nu, murmură Farouk, înainte de a se răsuci pe călcâie, luând-o la goană.

Corben se încruntă şi o rupse la fugă pe urmele lui, croindu-şi drum prin furnicarul de pietoni ce îi stăteau în cale. Farouk nu se mişca prea repede, aşa că se apropie de el cu iuţeală. Irakianul se uită peste umăr înainte de a se repezi, pe neaşteptate, într-un bazar cu antichităţi. Corben intră după el.

De-a lungul aleilor înguste se înşirau tot soiul de prăvălii în care nu se putea intra decât din interiorul bazarului. În pasajele de trecere era o învălmăşeală de mobile, câteva foarte vechi, însă cele mai multe fiind falsuri fabricate în zonă, după standarde extrem de precise. Corben îl zări pe Farouk retrăgându-se în întunericul din stânga lui. Se repezi după el, ocolind măsuţe turceşti din lemn incrustat şi scaune în stil Ludovic al XVI-lea şi zburând printre negustorii uluiţi, care ţipau în urma lui. Ajunse la o intersecţie şi îl văzu pe Farouk în dreapta sa, îndreptându-se către un pasaj ce ducea spre o altă intrare, care dădea într-o stradă laterală. Storcându-şi toate rezervele de energie, Corben acceleră şi recuperă distanţa, ajungându-l pe Farouk chiar înainte de ieşire. Făcu un salt şi îl înhăţă, împingându-l într-o parte şi lipindu-l de vitrina unui vânzător de covoare.

— Ce faci? se răsti la el, scuturându-l de guler. N-avem timp pentru prostiile astea. Pot să ajungă aici în orice clipă. Eu încerc să-ţi salvez viaţa.

Farouk se holbă la el cu ochi împietriţi. Buzele îi tremurau în timp ce îşi căuta cuvintele.

— Dar Ramez...

— Ramez e mort, scrâşni Corben. Vrei să i-o iei pe urme?

Ochii lui Farouk se stinseră, în timp ce stătea acolo, neizbutind să facă altceva decât să clatine din cap.

— Haide, îi porunci Corben, arătând către intrarea principală.

Când intrară în pasajul care dădea în stradă, Corben îl zări pe ucigaşul ciupit de vărsat. Era pe trotuar, chiar în faţa

bazarului, scrutând împrejurimile în căutarea unei urme a ţintei sale.

Agentul CIA îl împinse pe Farouk înapoi, în spatele unui dulap voluminos ce ocupa o bună bucată a culoarului, şi îşi scoase arma. Făcu un semn din cap către Farouk, cerându-i să păstreze tăcerea, şi aruncă o privire afară. Individul era în acelaşi loc, cercetând încruntat strada, cu o nemulţumire cruntă radiind din ochii lui pierduţi în fundul capului.

Îi bloca drumul către maşină.

Corben se uită peste umăr, asigurându-se că pasajul era liber, şi îl împinse pe Farouk înapoi, în bazar. Ocoliră mobilele expuse şi intrară pe aleea lăturalnică pe care o luaseră şi înainte.

— Haide, îl îndemnă el, conducându-l înapoi, către intrarea laterală care îi sărise în ochi mai devreme.

Privi afară, convingându-se că strada îngustă era liberă, înainte de a ţâşni dintre exponate împrăştiate. O luă încet pe trotuarul stricat, privind printre pleoape până când ochii i se obişnuiră cu lumina prăfoasă a zilei, asigurându-se că Farouk venea imediat în urma lui şi ţinându-şi pistolul în jos şi cât mai aproape de picior, ca nu cumva stârnească panică.

Ajunse la colţul străzii şi aruncă o privire furişă către moschee. Pathfinder-ul era la o jumătate de cvartal în josul drumului, chinuitor de aproape. La vreo cincisprezece metri mai departe stătea şeful asasinilor, care continua să se foiască prin faţa intrării în bazar. Pe partea cealaltă a străzii, ceva mai aproape de el, Corben zări o berlină Mercedes, parcată în lungul altei maşini. Îl văzu pe bărbatul ciupit de vărsat aruncând o privire către şofer, care îi răspunse clătinând din cap. Trebuia să mai aibă cel puţin încă un om pe undeva prin preajmă, dar Corben nu reuşi să-l descopere. Aşteptă o clipă, alegându-şi momentul.

— Hai, îi spuse lui Farouk, scoţându-l din ascunzătoare.

Se puse în mişcare, mergând repede şi ţinându-l pe Farouk aproape, încercând să profite la maximum de acoperirea pe care i-o ofereau pietonii, cu mâna strânsă pe mânerul pistolului, cu ochii alunecând în dreapta şi în stânga.

Era la o lungime de braţ de maşină când dintr-o cafenea de pe dreapta ţâşni un bărbat tânăr, cu priviri agitate şi gura ca o

simplă crăpătură. Se recunoscură instantaneu – şi reciproc. Individul îşi scoase arma şi se ghemui în spatele unui bătrân care tocmai ieşea din cafenea. Mâna lui Corben plană în aer o fracţiune de secundă, căutând o linie clară de ochire, pe care n-o găsi. Bătrânul înspăimântat ţipă şi se trase într-o parte, lipindu-se de perete. Ţinta lui Corben continua să fie parţial acoperită, iar el rămase cu degetul pe trăgaci. Îl înhăţă pe Farouk, care era în spatele lui, şi-i puse arma la gât.

— Ei, după asta umbli, nu? Vrei să-l omor? îi spuse către ucigaş.

Îl împinse pe Farouk înainte, menţinându-se în spatele lui. Cu coada ochiului, văzu că zgomotul atrăsese atenţia tipului ciupit de vărsat de dincolo de Pathfinder, care îşi scotea arma. Avantajul lui Corben nu putea dura mai mult de una sau două secunde. Se apropie de SUV şi îl zări pe asasinul ieşit din cafenea, acum neacoperit de trecători, şi privind în jur derutat. Îşi îndreptă arma spre el şi îi trase în piept două gloanţe de calibrul .357, care îl făcură să sară în sus, căzând apoi cu spatele peste mese şi peste scaune.

— În maşină, acum! strigă agentul CIA către Farouk, împingându-l spre portiera pasagerului.

Jur-împrejur, oamenii o rupseră la fugă sau se ghemuiră, căutându-şi adăpost. Îl văzu pe şeful ucigaşilor venind în goană dinspre intrarea bazarului şi trimise două gloanţe în direcţia lui înainte de a deschide portiera, aruncându-se în maşină. Apăsă pedala de acceleraţie.

— Ghemuieşte-te! îi strigă lui Farouk, apăsându-i capul în jos, în timp ce Pathfinder-ul se năpustea în stradă, către Mercedesul parcat.

Chibzuind în grabă, decise imediat că nu era suficient să plece pur şi simplu. Se afla într-un labirint de străzi înguste şi nu putea şti dacă la un moment dat traficul nu s-ar fi blocat. Urmăritorii l-ar fi ajuns repede. Avea nevoie de un avantaj în plus.

Când trecea în goană prin dreptul Mercedesului, călcă brusc frâna şi maşina se opri pe neaşteptate, clătinându-se, cu cauciucurile scrâşnind. Îşi scoase Glock-ul şi îl îndreptă spre ea. Şoferul luat prin surprindere se aruncă într-o parte, iar Corben trase în grabă de trei ori în cauciucul din faţă, făcându-l praf.

Ceea ce avea să le ofere mai mult timp. Apăsă din nou acceleraţia până la podea şi demară cu un alt scâşnet de cauciucuri, dar în timp ce prindea viteză, îl văzu pe al patrulea ucigaş ieşind de pe o stradă laterală, din partea lui Farouk, îndreptându-şi arma către Pathfinder şi apăsând pe trăgaci. Gloanţele străpunseră tabla exact în clipa când, în oglinda retrovizoare, îl surprinse pe şeful bandei strigând către pistolar. Corben ştia că îl ocăra fiindcă îl pusese în primejdie pe Farouk. *Hakeem* îl voia pe irakian viu, motiv pentru care agentul CIA îl folosise ca să-l deruteze pe primul trăgător.

Scrută strada care i se întindea înainte, încercând să-şi amintească cel mai rapid mod de ieşire din gaura de şobolani prin care rătăceau. Atunci auzi geamătul lui Farouk. Se întoarse şi îl văzu tresărind de durere, cu o pată stacojie lăţindu-i-se alarmant sub coaste.

44

Corben parcurse cu greu o distanţă de vreun kilometru şi jumătate, strecurând Pathfinder-ul prin traficul de după-amiază. Misitul îşi tot privea rana, nevenindu-i să-şi creadă ochilor, apăsând-o cu mâinile scăldate în sânge, aşa cum îl învăţase Corben, murmurând tot timpul ceva ca pentru sine şi deplângându-şi soarta în limba arabă.

Corben stătea cu un ochi lipit de oglinda retrovizoare, dar nu zărea nici urmă de oamenii *hakeem*-ului. Ştia că Farouk suferea, dar irakianul trebuia să mai rabde puţin, până ce se convingea că erau în siguranţă. În cele din urmă, în preajma canalului lat de beton care era albia acum secatului râu Beirut, viră, ieşind de pe drumul principal, intră pe o alee prăfuită şi opri lângă nişte garaje vechi, închise.

— Lasă-mă să arunc o privire, îi spuse lui Farouk înainte de a întinde mâna spre el, studiindu-i iarăşi cu atenţie rana.

Se vedea limpede că glonţul trecuse prin partea dreaptă a trupului, unde pătrunsese prin şale pentru a ieşi pe deasupra şoldului. Farouk nu avea dureri insuportabile, ceea ce însemna, probabil, că stomacul şi ficatul nu-i fuseseră atinse şi, dat fiind faptul că mai trăia încă, era sigur că aorta nu-i fusese

secţionată. Dar Corben ştia că trebuia să existe o vătămare internă, iar sângerarea nu se oprise, deşi nu era abundentă.

Trebuia să ia o decizie. Farouk respira acum sacadat, în rafale puternice. Se uita la Corben cu ochi măriţi de spaimă, aşteptând o consolare.

— Cum e?

— Se pare că ţi-a ratat organele importante. O să-ţi revii. Îşi roti privirile prin maşină, dar nu găsi nimic pe care să i-l dea ca să-şi preseze rana. Continuă s-o apeşi cu mâinile. Ajută la oprirea sângerării.

Irakianul îşi puse amândouă mâinile pe rană şi se strâmbă de durere. Sudoarea i se prelingea pe faţă şi, când vorbi, îi tremurară buzele.

— Ştii unde e cel mai apropiat spital.

Corben se gândise deja la asta.

— Nu vreau să risc lăsându-te la un spital, îi spuse cu hotărâre. Indivizii ăştia au legături peste tot. N-ai fi în siguranţă acolo. Am de gând să te duc la ambasadă. E la o distanţă de numai douăzeci de minute de aici.

Expresia feţei lui Farouk trecu de la perplexitate la o oarecare uşurare. Ambasada era o alegere potrivită. Probabil că-şi aduseseră acolo cei mai buni doctori.

Se lăsă pe spate şi închise ochii, de parcă ar fi vrut să se rupă de lume. Corben cuplă maneta de viteze şi demară.

— Trebuie să-mi spui câteva lucruri. Cine e pe urmele tale?

— Habar n-am, răspunse Farouk, cutremurându-se când roata se lovi de o umflătură a asfaltului vechi, crăpat.

— Ei, trebuie să ai, cât de cât, o idee. Cum au aflat tipii ăştia despre artefacte? Cum au ajuns la tine?

Lăsându-se mai jos în scaun, irakianul îi povesti despre Abu Barzan, care îi ceruse să se ocupe de intermedierea vânzării comorii lui ascunse; despre Hajj Aii Salloum, care găsise un cumpărător; despre el însuşi, care spusese că în tranzacţie nu era inclusă cartea cu simbolul Ouroboros-ului; despre clientul lui Aii, care voia întreaga colecţie; despre asasinii plătiţi care îşi făcuseră apariţia în magazinul lui Aii; şi despre maşina de găurit electrică.

— De ce n-ai vrut să vinzi şi cartea? îl întrebă Corben.

Remuşcările şi regretele întunecară chipul lui Farouk.

— Ştiam că Sitt Evelyn avea să fie interesată şi că avea să-mi dea o mână de ajutor în schimbul ei.

Corben dădu din cap.

— Erai cu ea, în Irak, când a descoperit încăperea subterană.

Vorbele lui sunau mai degrabă a afirmaţie decât a întrebare. Faptul că ştia atât de multe păru să-l uimească la început pe Farouk, însă după aceea se mai relaxă întru câtva.

— Da. Îşi petrecea o grămadă de timp străduindu-se să-i descifreze semnificaţia. Şi, când l-au ucis pe Hajj Aii, am fost nevoit să fug, ştiind că sunt pe urmele mele, dar fără să am habar.

Corben analiză situaţia, cu repeziciune. Totul se potrivea perfect cu modul în care vedea el cele petrecute, iar acum avea o imagine completă. Însă o întrebare crucială rămăsese fără răspuns.

— Şi unde e?

— Ce anume?

— Cartea. Unde e?

Farouk sări ca ars, apoi răspunse:

— E în Irak.

Ca şi cum s-ar fi aşteptat ca americanul să fi ştiut asta de la bun început. Corben se întoarse spre el, surprins.

— Cum?

— Toată colecţia e încă la Abu Barzan, unde altundeva ar putea fi? Azvârlea cuvintele în grabă şi cu disperare. N-are de gând să-mi dea nimic înainte de a avea cu ce să plătesc. Nici măcar n-a adus obiectele la Baghdad, era prea periculos să călătorească având-le asupra lui. Le ţinea la Mosul.

— I-ai spus lui Ramez că le ai, ripostă Corben.

— I-am spus că le vând, protestă Farouk. El trebuie să-şi fi închipuit că le-am adus aici. Nu sunt la mine.

Corben privi încruntat drumul dinaintea lui, căzând pe gânduri. Luase şi asta în calcul, dar chibzuise că era mult mai probabil ca Farouk să fi avut cartea asupra lui, aducând-o în Liban şi lăsând-o la loc sigur în timp ce o căuta pe Evelyn.

— Acest Abu Barzan e în Irak?

— Cred, răspunse Farouk, şovăind. Probabil s-a întors la Mosul.

Corben spumega în sinea lui, cu mintea alergând. Arborele de posibilităţi pe care le luase în considerare înainte de a-l găsi pe Farouk fusese retezat, devenind inutil.

— Ai numărul lui de telefon?

— Bineînţeles.

Corben îşi scoase celularul.

— Care e?

Farouk îl privi cu teamă..

— Ce vrei să-i spui?

— Eu n-am de gând să-i spun nimic. Tu o să vorbeşti cu el. O să-i spui c-ai găsit un cumpărător. Asta te-a rugat, nu-i aşa? Ce număr are?

În timp ce Corben apăsa tastele telefonului, Farouk se simţi dintr-odată neliniştit din cauza bărbatului care îl salvase – sau cel puţin pretindea că o făcuse. Acelaşi bărbat care, cu câteva momente mai devreme, îi îndesase un pistol în faţă şi blufase, jucându-se cu viaţa lui.

I se învârtea capul, pleoapele i se îngreunaseră şi senzaţia de arsură din zona şalelor era tot mai puternică. Îşi blestemă norocul, îşi blestemă soarta şi îl blestemă pe Dumnezeu însuşi, dorindu-şi să fi putut da timpul înapoi, dorindu-şi să nu se fi gândit niciodată la Evelyn şi la interesul ei pentru şarpele care îşi înghiţea coada, dorindu-şi să fi lăsat lucrurile în voia lor, să fi dat obiectele cumpărătorilor găsiţi de Aii, să-şi fi dus degetele la frunte în semn de recunoştinţă, şi să fi luat banii.

Până şi Baghdadul era mai bun decât situaţia în care se afla acum.

Corben ascultă o clipă, apoi îi întinse telefonul. Farouk îl luă cu o mână tremurătoare. Scâncetul lui îndepărtat şi neuniform îi răsună în ureche. După ce sună de vreo două ori, se auzi vocea răguşită, de fumător înrăit, a lui Abu Barzan.

— Cine sunteţi?

— Farouk.

Observă că vocea celuilalt era, într-un fel, mai puternică decât ar fi fost normal şi auzi un aparat de radio în fundal. Îşi spuse că era posibil să se afle într-o maşină.

— Farouk, tună Abu Barzan, mai încântat ca niciodată. Unde naiba eşti? Adăugă o cascadă de obscenităţi pline de haz, după care continuă: am încercat să te sun, dar telefonul tău e mort.

— Sunt cu un cumpărător, zise Farouk fără ocolişuri. Vrea obiectele.

Corben îi aruncă o privire grăbită. Farouk reuşi, cumva, să schiţeze o jumătate de zâmbet.

— E prea târziu, îl informă Abu Barzan, chicotind plin de sine şi adăugând o altă înjurătură pitorească. Le-am vândut deja.

Vestea îl izbi pe Farouk ca un trăsnet.

— Cum adică le-ai vândut?

— Acum sunt pe drum, mă duc să le livrez.

Lui Farouk îi crescu inima.

— Deci le mai ai încă?

— Sunt aici, cu mine.

— Păi, eu îţi spun că am un cumpărător.

Farouk văzu că tonul lui alarmat îl făcuse pe Corben să-şi întoarcă ochii spre el, reacţie care îi stârni un val de îngrijorare. Se strădui să-şi regăsească sângele rece şi clătină din cap cu un aer liniştitor, dându-i de înţeles că nu era nici o problemă.

— Păi, vinde-i altceva, spunea Abu Barzan. Prăvălia aia a ta are un subsol plin de vechituri nepreţuite, nu-i aşa?

— Ascultă-mă cu atenţie, şuieră Farouk în telefon, încercând să nu pară agitat şi descurajat. Nişte tipi umblă după una dintre cărţile pe care le vinzi. Nişte oameni răi. L-au omorât pe Hajj Aii, i-au mai omorât şi pe alţii. Au răpit-o pe o prietenă a mea, au răpit o femeie din cauza cărţii, iar eu tocmai am fost împuşcat, pricepi?

— Ai fost împuşcat?

Urmă o altă serie de obscenităţi, dar de data asta nu-i erau adresate lui Farouk.

— Da.

— Eşti bine?

Farouk tuşi.

— O să supravieţuiesc.

— Atunci, cine a fost răpit?

— O femeie, o americancă. O arheologă de aici, din Beirut.

— Eşti în Beirut?

— Da, răspunse Farouk exasperat. Ascultă-mă, tipii ăştia nu glumesc. Vor veni după tine.

Abu Barzan ridică din umeri.

— Îmi pare rău că treci prin aşa ceva, dar nu e problema mea. Eu mă întâlnesc mâine seară cu cumpărătorul. I le dau, îmi iau banii şi, mai departe, e treaba lui. Dar îţi mulţumesc că m-ai avertizat. O să-mi ţin deschis al treilea ochi.

Farouk se strâmbă şi oftă din greu. Avea senzaţia că se scufunda în el însuşi. De fapt, nu era surprins. Abu Barzan nu era doar un porc abject, ci şi un câine împuţit, care ar fi fost în stare să-şi vândă propriii copii dacă ar fi găsit un cumpărător care să nu fie scârbit de genele lor mizerabile.

— Nu închide, îi spuse, apoi se întoarse spre Corben cu buzele zvâcnindu-i de durere şi de frustrare. Zice că le-a vândut. Că în clipa asta e pe drum, ca să le livreze.

Agentul CIA căzu pe gânduri, în timp ce continua să conducă.

— Mai are cartea? întrebă apoi.

Farouk dădu din cap şi-i întrebă pe Abu Barzan despre carte, descriindu-i elementele ei distinctive. Abu Barzan îi răspunse că, din câte ştia el, o avea. În înţelegere intra toată marfa.

— Întreabă-l cât primeşte pentru tot lotul, îi spuse Corben lui Farouk.

Irakianul înţelese imediat că aşa trebuia să joace, dădu din cap şi întrebă. Abu Barzan izbucni în râs.

— Clientul tău are buzunare adânci?

— Da, accentuă Farouk la capătul puterilor.

— Trei sute de mii de dolari. Bani gheaţă, veni răspunsul.

El îl repetă pentru Corben cu o figură surprinsă, impresionată, care părea să spună: Asta e o sumă imensă.

— O să-i dau patru, zise Corben după un moment de gândire.

Farouk făcu ochii mari. Apoi transmise oferta. Abu Barzan îl luă peste picior.

— Asta a venit cam repede. Tipul ăla e serios?

— Bineînţeles că e.

— Ar face bine să fie. Tonul lui Abu Barzan era mai mult decât sever. Când era vorba de bani gheaţă, nu glumea. Atunci, spune-mi ceva. Ce e atât de deosebit la cartea asta?

— Nu ştiu şi nici nu-mi pasă, i-o trânti Farouk. Eu nu fac altceva decât să încerc să salvez viaţa femeii.

— Scuteşte-mă de reclamele subtile, se poate? Abu Barzan respiră adânc, şuierător. Foarte bine. Sunt interesat. Dar trebuie să-mi sun clientul. Pot să-i ofer măcar şansa de a-mi face o ofertă mai bună decât tipul ăsta al tău.

Farouk îl puse la curent pe Corben. Agentul CIA îi ceru să întrebe cât avea să dureze.

— Mi-a telefonat astăzi, zise Abu Barzan. O să-l sun acum. Care e numărul tău?

Corben îl învăţă să spună că urmau să sune ei din nou, peste cinci minute. Farouk o făcu, apoi închise, în timp ce Pathfinder-ul intra pe şoseaua principală de pe coastă. Dealurile între care se afla clădirea ambasadei se conturau în depărtare.

Farouk se încovrigă pe scaun şi respiră adânc, străduindu-se să-şi alunge durerea arzătoare din măruntaie şi alinându-se cu gândul că era încă în viaţă şi cu speranţa că – în ciuda aşteptărilor – lucrurile s-ar fi putut termina mai bine pentru el decât pentru prietenul său Aii.

45

În curtea din spatele clădirii anexe, Kirkwood se lăsă pe spătarul băncii, rămânând în aşteptare. Era extrem de frustrat, nu reuşea să pună întrebările pe care ar fi trebuit să le pună şi simţea cum alunecau pe lângă el minutele preţioase, în timp ce nu putea decât să stea şi să aştepte. Tocmai se uita încă o dată la ceas când auzi telefonul.

Văzu cine îl suna şi se încruntă. Se ridică în picioare, îşi roti privirile ca să se asigure că nimeni nu trăgea cu urechea, apoi răspunse.

— Tocmai am primit un telefon de la un cumpărător interesat, îi tună vocea lui Abu Barzan în ureche. Amice, îmi oferă mai mult decât tine pentru întreaga colecţie.

— Credeam că aveam o înţelegere, replică Kirkwood, iritat.

— Aveam, şi încă o mai avem. Dar e o ofertă frumoasă, iar eu sunt om de afaceri, înţelegi.

Un cumpărător real, un concurent, sau doar o încercare de a obţine mai mulţi bani? se întrebă Kirkwood. Oricare ar fi fost adevărul, trebuia să intre în joc.

— Cât îţi oferă? întrebă cu prefăcută răbdare.

— Patru sute de mii.

Kirkwood căzu pe gânduri. Un alt cumpărător aşa, din senin. Oferind cu mult mai mult decât valora colecţia. Dacă era vorba de acelaşi grup care o răpise pe Evelyn, atunci, în caz că intrau în posesia obiectelor, ea nu le mai era de nici un folos. Ca să nu mai spunem că n-avea de gând să lase pe nimeni altcineva să pună mâna pe ele. Nu atât de uşor.

— Îţi dau cinci, dar cu o singură condiţie. Nu mai jucăm încă o dată jocul ăsta. Şi vreau să fii atent când ajungi aici. Ştii că eu sunt corect, n-o să-ţi fac probleme. Dar există nişte indivizi periculoşi.

— Aşa am auzit, încuviinţă Abu Barzan. Îţi spun eu cum facem. Îmi dai şase sute şi toată colecţia e ta. Inclusiv cartea.

Kirkwood simţi o gheară în piept. Abu Barzan n-ar fi trebuit să ştie despre carte. Kirkwood nu voia nici să muşte momeala, nici să dea impresia că îi era chiar atât de uşor să plătească.

— OK, spuse, după ce îl lăsă să fiarbă o clipă. Şase sute. Dar e un preţ enorm şi tu o ştii foarte bine.

— Oh, o ştiu, crede-mă. Ne vedem mâine seară.

— Acest nou cumpărător, întrebă Kirkwood, în grabă. Mi-ai putea spune câte ceva despre el?

Abu Barzan scoase un chicotit gutural.

— Îmi pare rău, amice. Nu e decât un alt american, tot atât de nebun ca tine. Care încearcă să pună mâna pe carte. Poate că ar trebui să mă agăţ de ea, ce părere ai?

Kirkwood îşi stăpâni cu greu indignarea.

— Nu ţi-aş recomanda-o, ripostă el scurt.

Abu Barzan râse din nou, batjocoritor.

— Linişteşte-te. Din câte am auzit, se pare că e blestemată. O să mă descotorosesc de ea cu plăcere. Nu uita de banii în plus.

După care închise.

Kirkwood se holbă o clipă la telefon, apoi îl dădu deoparte. Se gândi la coincidenţă şi simţi că ceva nu era în ordine. Pe noul ofertant îl interesa cartea în mod deosebit. Singurii oameni despre care ştia că ar fi putut lua legătura cu Abu Barzan erau răpitorii lui Evelyn şi misitul irakian pe care încerca Corben să-l aducă. Oare eşuase? Oare irakianul căzuse în mâinile răpitorilor?

Se îndreptă spre vila principală şi urcă până în biroul ambasadorului. Secretara îl informă că acesta era într-o şedinţă care avea să mai dureze în jur de o oră. Kirkwood îi mulţumi. Ieşi din nou, traversă curtea îndreptându-se către anexă şi se duse la biroul de presă.

Mia era acolo, exact unde o lăsase mai devreme. Citea ceva scris cu litere mărunte, accesat prin internet, părând profund absorbită de lectură. Nu se vedea nici un titlu, iar scrisul era prea mic ca să-şi poată da seama despre ce era vorba.

— Ai vreo veste de la Corben? o întrebă.

— Nu.

Avea o expresie îngrijorată. Îşi privi ceasul. Kirkwood se uitase deja la al lui. Ştia că ora douăsprezece trecuse. Când îşi ridică privirea şi o întâlni pe a Miei, îşi văzu neliniştea reflectată în ochii ei.

Telefonul de la amiază fusese dat. Aveau să primească veşti în curând.

Pathfinder-ul părăsi şoseaua aglomerată de pe coastă şi începu să urce către Awkar. Motorul SUV-ului gemu când şoseaua largă se îngustă, transformându-se într-un şir de curbe care urcau, şerpuind, pe pantele muntelui Liban. De-a lungul drumului se înşirau clădiri nesistematizate şi asimetrice, care se răreau, iar în spaţiile din ce în ce mai largi dintre faţadele lor de piatră se zărea o tot mai mare parte a pădurilor luxuriante de dincolo de ele.

Corben îl sună pe Olshansky şi îi dădu numărul celularului lui Abu Barzan. Îi spuse că avea nevoie de poziţia lui exactă şi că era cel mai probabil să se afle în Irakul de Nord. Adăugă şi că telefonul era folosit în momentul acela şi era interesat şi de identitatea interlocutorului.

Se asigură că Olshansky înţelesese că trebuia să-şi folosească toate resursele în acest scop.

Ajunseseră la zece minute distanţă de ambasadă şi ştia că nu are la dispoziţie prea mult timp în care să-şi cântărească opţiunile. Trebuia să-l sune din nou pe Abu Barzan, cu toate că bănuia deja care avea să fie rezultatul. În afară de asta, încă nu era pregătit să suporte amestecul celorlalţi, care aveau să tabere asupra sa imediat după intrarea în ambasadă.

Observă un drum lateral pe care îl mai folosise şi pe care intră după ce încetini. Era o fâşie îngustă de asfalt plin de găuri. Merse de-a lungul ei, trecu pe lângă câteva case răzleţite şi pe lângă nişte clădiri joase, care cedară curând locul pădurii de pini. Drumul deveni neted înainte de a începe să coboare, într-o succesiune de curbe strânse. Era la vreun kilometru şi jumătate distanţă de şoseaua principală când intră într-un mic luminiş şi opri motorul.

Era un loc izolat, răcoros din cauza frunzişului de deasupra – des şi străbătut, când şi când, de câteva raze diafane de soare. Tăcerea era mormântală, cu excepţia ţârâitului de împerechere al numeroşilor greieri, care răsuna în jurul lor.

Farouk studie cu atenţie copacii, apoi se întoarse, nedumerit, spre Corben:

— De ce ne-am oprit aici?

— Nu vreau să dau telefonul de la ambasadă.

Irakianul părea uluit.

— De ce nu?

— Prefer să lămuresc povestea asta înainte de sosirea noastră acolo, răspunse calm Corben. Nu-ţi face griji. Suntem la două minute distanţă. O să ajungem înainte de a-ţi da seama.

Se uită la ceas. Era timpul. Îşi luă celularul, găsi penultimul număr apelat şi apăsă pe butonul verde. Soneria ţârâi peste câteva secunde. I-l întinse lui Farouk când îl auzi pe Abu Barzan răspunzând, după ce telefonul sunase o singură dată.

Irakianul ascultă o clipă, înainte de a se întoarce către Corben, cu chipul schimonosit de durere şi de disperare.

— Clientul lui a oferit şase sute.

Corben se aşteptase la o asemenea sumă. Ştia că nu avea rost să contraliciteze. Artefactele nu valorau nici pe departe atât de mult, ceea ce însemna că celălalt cumpărător era interesat de acelaşi obiect care îl interesa pe el şi că era probabil dispus să plătească oricât ca să-l obţină. Se gândi, totuşi, să ofere mai mult. De unde avea să facă rost de bani era o altă problemă. Dar înainte de a apuca să răspundă, băgă de seamă că Farouk părea să-l asculte încă pe Abu Barzan. Chipul irakianului se înnegură şi mai tare.

— Zice că n-are rost să-i oferi mai mult, îi transmise el, respirând cu greutate. Clientul ştie că are obiectele asupra lui,

ceea ce înseamnă că, dacă cineva omoară oameni pentru a intra în posesia lor, e evident că nu el e acela. Şi că e mai mult decât încântat de preţ. Ne mulţumeşte fiindcă l-am ajutat să-l ridice, dar târgul a fost încheiat.

Corben se încruntă. Cartea îi aluneca printre degete. Trebuia să obţină un avantaj şi singurul atu pe care îl putea juca putea să dea rezultate în aceeaşi măsură în care putea să dea greş, în funcţie de atitudinea lui Abu Barzan – pe care nu avea timp să o aprecieze – şi de măsura în care se va lăsa intimidat. Se hotărî să facă o încercare.

— Vorbeşte engleza?

Farouk încuviinţă.

— Dă-mi telefonul.

Irakianul mormăi o scurtă introducere, îl convinse pe Abu Barzan să nu închidă, apoi îi dădu lui Corben celularul. Era lipicios din cauza sângelui.

— Nu pot să-ţi ofer mai mult decât clientul tău, spuse agentul CIA, dar aş vrea să te gândeşti mai bine la oferta mea.

— Îmi pare rău, amice, chicoti Abu Barzan. Ştiu că clientul meu e real, ştiu că o să primesc banii mâine şi c-o să mă întorc la Mosul fiind un om foarte bogat, dar despre tine nu ştiu nimic. În afară de asta, voi aveţi o vorbă în America, nu? Care zice că banii vorbesc, iar minciunile umblă.

— Trebuie să te gândeşti la câteva lucruri, îi spuse Corben, calm. Nu e vorba doar de bani. Sunt în slujba guvernului Statelor Unite şi mă pot gândi şi la lucruri mai rele decât faptul că ţi-am datora o mare favoare. Ţinând cont de modul în care evoluează lucrurile în Irak, o să mai rămânem acolo o vreme. Şi s-ar putea să descoperi că a avea un prieten în sistem e un lucru util în zilele astea, înţelegi ce-ţi spun?

Abu Barzan amuţi o clipă. Când vorbi din nou, tonul lui relaxat şi batjocoritor fusese înlocuit de un dispreţ glacial.

— Crezi c-o să mă convingi să te ajut spunându-mi că lucrezi pentru guvernul american? Crezi că poţi să faci ceva pentru mine în Irak?

Atitudinea lui era limpede.

— E mai bine să-ţi fim îndatoraţi decât să ne sâcâi, asta e sigur, ripostă Corben cu voce egală, ştiind că nici asta nu avea să meargă.

— Acum mă ameninţi? scuipă Abu Barzan drept răspuns, continuând cu un torent de înjurături. Era pe la jumătatea lui când Corben închise.

Farouk se uita la el cu ochi rotunzi, nedumeriţi.

— Ce-a spus?

Corben clătină uşor din cap.

— Nu e interesat.

Farouk oftă adânc.

— Atunci nu avem nimic pe care să-l negociem în schimbul lui Sitt Evelyn.

Ceea ce era adevărat. Dar Corben ştia la cine era cartea. Iar acum îi avea numărul de telefon.

Abu Barzan îi spusese lui Farouk că era în drum către locul stabilit pentru livrarea mărfii şi adăugase că urma să primească banii „mâine seară”. Ceea ce îi oferea lui Corben un răgaz ceva mai lung de douăzeci şi patru de ore în care să-i dea de urmă. Dacă Abu Barzan călătorea şi trebuia să rămână în legătură cu clientul lui, probabil că nu avea timp, sau nu risca, să-şi schimbe telefonul. Corben era destul de încrezător în şansele lui Olshansky de a-l localiza.

Trecând totul în revistă, Corben îşi spuse că lucrurile nu merseseră prea rău. Bineînţeles că descoperirea existenţei unui alt cumpărător complica lucrurile. Pe de altă parte, cineva pe care Corben era interesat să-l găsească, cineva care începuse să se ascundă cu succes în umbră cu mult înainte ca agentul CIA să fi adulmecat ceva, era împins la lumină. Iar asta, în sine, era o evoluţie bine-venită a evenimentelor.

Nu mai rămânea decât Farouk. Stătea acolo, respirând şuierat, gemând şi umplând de sânge maşina împrumutată de la ambasadă.

Corben mai văzuse răni ca a lui. Ştia că, la televizor, oamenilor care fuseseră împuşcaţi li se spunea întotdeauna că erau norocoşi fiindcă nu le fusese rănită „decât” carnea şi că, peste câteva zile, puteau să se foiască de colo-colo nemaiavând de arătat nimic altceva decât un bandaj mare alb. Însă în realitate lucrurile stăteau cu totul altfel. Pentru majoritatea rănilor produse prin împuşcare era nevoie de spitalizare şi de perfuzii. Infecţiile se instalau repede, în majoritatea cazurilor. Iar pentru o rană ca a lui Farouk ar fi fost nevoie, în cel mai bun

caz, de internare şi de tratament adecvat, măcar de o lună. Şi era extrem de probabil să-i simtă urmările, într-un fel sau altul, tot restul vieţii.

Iar asta era o problemă. Aşa cum îi spusese lui Farouk, un spital nu ar fi fost un loc sigur, nu l-ar fi apărat de *hakeem*, date fiind legăturile celui din urmă cu forţele de poliţie libaneze. În plus, ultimul lucru pe care şi-l dorea Corben era ca *hakeem* să afle că Farouk fusese împuşcat. Şi, chiar dacă acesta nu punea mâna pe Farouk imediat, tot ar fi căpătat informaţiile aflate deja de Corben, care n-ar mai fi avut nici un avantaj asupra lui.

Detectivii Fuhud s-ar fi implicat în toată povestea. Şi şeful filialei CIA. Şi, probabil, presa. Fiecare mişcare, fiecare decizie luată de Corben, sau pe care ar fi vrut s-o ia, ar fi ajuns sub microscop. S-ar fi amestecat, de asemenea, ambasadorul şi guvernul libanez. Dacă descopereau cum stăteau lucrurile cu obiectele vândute de Abu Barzan şi reuşeau să intre în posesia lor, ar fi aranjat un schimb cu *hakeem* şi i le-ar fi cedat, obţinând astfel eliberarea lui Evelyn. Şi *hakeem* ar fi dispărut oricum, chiar dacă nu ar fi putut ajunge la Farouk sau dacă nu ar fi avut loc nici un schimb. Ceea ce excludea opţiunea spitalizării.

Nu-l putea ţine pe Farouk nici la ambasadă. Acolo nu exista nici o unitate medicală. Ar fi fost destul de rău dacă Farouk murea la spital, dar dacă murea la ambasadă... Ambasadorul era un tip onorabil, cu principii, care nu ar fi ascuns prezenţa lui Farouk nici faţă de Departamentul de Stat, nici faţă de autorităţile locale. Moartea lui Farouk pe teritoriul Statelor Unite ar fi declanşat o furtună de rahat care ar fi stricat totul. Corben nu ar mai fi obţinut ceea ce urmărea.

Privind lucrurile cu sânge rece, nu vedea la ce altceva i-ar mai fi putut fi de folos irakianul. Fusese târât în mijlocul evenimentelor din pură întâmplare şi acum, după ce îi spusese tot ce ştia despre Abu Barzan, devenise o prezenţă inutilă.

Mai mult decât inutilă. Reprezenta un risc.

Indiferent din ce perspectivă ar fi privit lucrurile, Corben nu-l vedea atrăgând altceva decât întrebări, obstacole, complicaţii şi necazuri. Ceea ce însemna că, de fapt, nu prea avea de ales.

Se întoarse spre Farouk. Irakianul rănit părea un animal schilodit, încovrigat şi scăldat în sânge. Faţa îi strălucea de sudoare şi, în lumina difuză din pădure, părea mai degrabă cadaverică decât palidă. Tremura din tot trupul şi mâinile lui zvâcninde, acoperite cu un strat de sânge, continuau să apese, docile, peste rană. Se holba la Corben cu ochi înspăimântaţi, pe jumătate morţi, care abia mai reuşeau să rămână deschişi. Îşi deschise gura uscată, cu buze crăpate, dând să spună ceva, dar Corben îi ceru, cu un gest calm, să stea liniştit.

— Îmi pare rău, spuse apoi, aplecându-se asupra lui.

Farouk îl privi cu o nedumerire plină de spaimă.

Braţele lui Corben se repeziră către el. O mână îi ajunse în spatele capului, ţinându-i-l nemişcat. Cealaltă i se aşeză pe faţă, strângându-l cu putere şi astupându-i gura şi nasul.

Ochii lui Farouk se căscară şi braţele i se ridicară, biciuind aerul, dar nu mai avea pic de vlagă în ele. Una dintre mâinile lui Corben zvâcni în jos, trântindu-i un pumn în preajma rănii, ceea ce îl făcu să scoată un urlet înăbuşit de durere, aplecându-se înainte. Corben îl îndesă înapoi, în spătarul scaunului, şi continuă să-l împiedice să respire. Farouk începu să tuşească şi să hârâie, scoţând un sunet grav, gâlgâitor, cu ochii ieşiţi din orbite în timp ce se holba la Corben cu o groază instinctivă. Acesta îşi înteţi strânsoarea, simţind cum se secătuia puterea irakianului, simţind cum ultimii stropi de viaţă îi părăseau trupul stâlcit, până când rezistenţa lui inutilă încetă cu desăvârşire.

46

Prin fereastra acelei încăperi a biroului de presă în care se afla. Mia zări Pathfinder-ul trecând pe lângă clădirea anexă şi îndreptându-se către partea din spate a complexului. Geamul din partea şoferului era coborât, îngăduindu-i să-l vadă pe Corben, care conducea SUV-ul către parcarea plasată într-un adăpost acoperit, situat la distanţă de vila principală, ca o măsură suplimentară de precauţie faţă de maşinile-capcană.

Sări în picioare şi privi pe fereastră, cu pulsul accelerându-i-se în timp ce îşi concentra privirea asupra maşinii. Unghiul din care se uita nu-i permitea să vadă dacă era cineva pe locul pasagerului. Secundele se târâră, interminabile, până

ce din spatele construcţiei ca un buncăr ce adăpostea parcarea apăru, în sfârşit, Corben.

Moralul Miei căzu la pământ. Era singur,

Încă şi mai rău, era acoperit de ceva care nu putea fi decât sânge. Şi, de parcă asta n-ar fi fost de ajuns, privirea încruntată, sinistră, care îi înnegura chipul, spunea totul.

Mia simţi cum i se înmuiau genunchii. Se lăsă să alunece înapoi, pe scaun, conştientizându-şi sfâşierea profundă din adâncul sufletului.

Nici urmă de Farouk. Nici o şansă de a face rost de carte. Nimic de oferit în schimbul mamei ei.

Corben închise ochii şi lăsă potopul de apă fierbinte să se reverse pe trupul său îndurerat, scăpându-l de sfârşeala care îl cuprinsese. Sala de gimnastică era un liman izolat, fără ferestre, în adâncurile subsolului clădirii anexă, şi cabina sa de duş îi oferea acum lui Corben un scurt răgaz în care să scape de sângele şi de mizeria a ceea ce devenise cea mai intensă dintre zilele trecute de la trimiterea lui în Beirut.

Se gândise, cu mare grijă, ce anume să le spună şefilor săi – şeful filialei şi ambasadorul – înainte de a-i suna, punându-i în alertă, în timp ce conducea maşina către ambasadă. Farouk fusese împuşcat. Mortal. Nu apucase să-l ducă la spital. Şi în momentul acela, nu exista decât o singură soluţie: trebuia să fie sigur că răpitorii nu aveau cum să afle că murise. Pentru că altfel ar fi putut presupune că taina ascunzătorii relicvelor pierise odată cu el şi că, aşa stând lucrurile, nu mai aveau ce obţine în schimbul lui Evelyn.

Nu putuse aduce cadavrul la ambasadă, care era, practic, teritoriul Statelor Unite. Nu li-l putea încredinţa nici poliţiştilor. Ţinând cont cât de multe legături păreau să aibă în rândurile acestora, răpitorii ar fi aflat de moartea lui cu mult înainte să i se răcească leşul. Trebuia să-l facă să dispară. Cel puţin pentru o vreme, oricum. Ca să câştige timp, să poată găsi o altă metodă de a o elibera pe Evelyn.

Aşa că intrase în adâncul pădurii din estul oraşului pe o potecă îngustă, foarte rar folosită, şi aruncase cadavrul acolo. Nu era nimeni prin preajmă. Şi, dacă în cele din urmă, ar fi fost descoperit, atât el, cât şi ambasada puteau nega orice amestec.

Da, Corben plecase cu el în maşină, dar irakianul fusese rănit în schimbul de focuri, după care profitase de primul blocaj de trafic ca să sară din SUV şi s-o rupă la fugă. S-ar fi putut susţine, ca ipoteză pe de-a-ntregul plauzibilă, că indivizii care îl urmăreau şi care îl uciseseră pe asistentul universitar îl ajunseseră din urmă. Până atunci, întreaga afacere avea să fie încheiată şi nimeni nu-şi va mai face griji pentru soarta unui imigrant ilegal, şi mai ales a unui irakian.

Era adevărat că nu avusese de ales. Fusese o decizie dură, pe care trebuise să o ia, acolo şi atunci. Altminteri ar fi pus în primejdie ţinta tuturor eforturilor sale. Ceea ce nu avea de gând să facă. Trofeul către care îşi întindea mâna era mult prea important.

Îşi alungă îndoielile, iar gândurile îi alunecară, curând, către ceva mai eficient. Olshansky obţinuse o localizare preliminară a celularului lui Abu Barzan. Era în nordul Irakului, aşa cum îşi închipuise. Semnalul aparatului rătăcea undeva în estul Turciei, în apropiere de graniţa siriană. Olshansky avea nevoie de ceva mai mult timp ca să-i stabilească locul cu mai multă precizie. Îi spusese lui Corben că nu se îndoia c-o să poată da de urma persoanei care îl interesa, dar că era ceva mai greu să o descopere pe cea cu care se afla în legătură, apoi adăugase, în jargon tehnic, nişte amănunte despre incompatibilitatea reţelelor de comunicaţii, pe care Corben nu le mai luase în seamă.

Poziţia nu-l surprinsese. Un cumpărător din străinătate nu s-ar fi aventurat să vină în Irak ca să primească obiectele, iar Mosul – de unde venea Abu Barzan – nu era departe de graniţa cu Turcia. Corben cunoştea destul de bine zona. Era predominant kurdă, de ambele părţi ale frontierei, ca şi oraşul Mosul. Îşi închipui că aranjaseră ca tranzacţia să aibă loc în Batman, în Mardin sau în Diyarbakir. În cele trei localităţi existau aeroporturi deservite de companiile aeriene locale şi de zboruri charter şi toate erau la câteva ore de mers cu maşina de graniţa turco-irakiană.

Era o tranzacţie pe care Corben nu voia s-o rateze.

Dezvăluirea lui Farouk despre un cumpărător dispus să plătească mai mult decât valora micul tezaur al lui Abu Barzan îi pusese toate planurile sub semnul întrebării. Până în momentul

acela, *hakeem* fusese ţinta lui principală, singurul om de pe radarul său despre care ştia că îşi urmăreşte visul ignorând orice altceva, fără nici o milă. În ochii lui, cumpărătorul misterios era acum cel puţin tot atât de important ca *hakeem*. Reuşise cumva să afle, înaintea acestuia, că respectiva carte era disponibilă. I-o luase înainte în privinţa achiziţionării ei. La naiba, s-ar fi putut, la fel de bine, să ştie mult mai multe decât *hakeem* despre semnificaţia ei. Întrebarea era dacă ştia destul de multe pentru a-l face pe *hakeem* irelevant pentru planurile lui Corben, său opera lui era incompletă? Găsise deja tratamentul, sau avea nevoie de resursele şi de facilităţile excepţionale ale *hakeem*-ului ca să-şi transforme visul în realitate?

În vizorul lui Corben erau acum două ţinte. Una urma să-l caute, în mod inevitabil: *hakeem* avea să presupună că îl avea pe Farouk – şi cartea – şi era posibil să vrea să negocieze. Cealaltă se îndrepta către întâlnirea sa discretă din estul Turciei. Corben trebuia să ajungă acolo la timp, dar era necesar să găsească un mod de a o face în condiţiile alese de el însuşi şi fără să-şi implice colegii de la ambasadă. Din acest punct de vedere, despre tranzacţia iminentă nu mai ştia nimeni, cu excepţia cumpărătorului misterios şi a lui Abu Barzan. Voia ca, pe moment, lucrurile să rămână astfel, măcar până când reuşea să-şi aranjeze călătoria în Turcia după bunul său plac. Trebuia să-şi aleagă cuvintele cu grijă dacă voia să îşi atingă scopul fără să atragă atenţia în mod excesiv.

Sfârşitul jocului era, oricum, aproape.

Kirkwood studia chipul lui Corben în timp ce îi asculta raportul cu o nelinişte profundă. Lucrurile nu merseseră conform planului. Agentul CIA se mişcase cu iuţeală, asta era adevărat. Nu avuseseră garanţia că puteau intercepta convorbirea lui Ramez şi, cu atât mai puţin, că puteau ajunge la Farouk mai repede decât răpitorii. Corben se descurcase remarcabil, reuşise să pună mâna pe irakian înaintea lor şi aproape că ar fi putut transforma totul într-o reuşită, dacă ghinionul n-ar fi făcut ca un glonţ să-şi găsească drumul spre trupul lui Farouk;

Trecu în revistă chipurile celorlalţi bărbaţi din încăpere. Ambasadorul şi Hayflick, şeful filialei, îl ascultau, de asemenea, cu atenţie pe Corben, care prezenta raţiunile în baza cărora acţionase.

— Aşadar, cu ce ne-am ales? întrebă ambasadorul. Ştim unde a ascuns obiectele pe care le caută răpitorii lui Bishop?

Corben clătină din cap.

— N-am avut când să scot asta de la el. Era în stare de şoc, vorbea incoerent, în arabă, înainte ca organismul să-i cedeze.

Ambasadorul dădu din cap, posomorât.

Kirkwood îl fixa pe Corben cu privirea. Se întrebă dacă agentul avea idee că nu exista nici o ascunzătoare. Telefonul lui Abu Barzan ridicase în mintea lui Kirkwood o serie de întrebări supărătoare şi, de vreme ce Farouk nu încăpuse pe mâna răpitorilor, celălalt ofertant nu putea fi unul dintre ei. Iar în privinţa sincronizării, coincidenţa era prea bătătoare la ochi pentru a nu se gândi că celălalt putea să fie în legătură cu Corben, dacă nu cumva era el însuşi.

Ceea ce conducea către o serie de concluzii derutante. Una ar fi fost că era foarte posibil ca agentul CIA să fi ştiut de apropiata tranzacţie din Turcia. Iar cealaltă că, date fiind planurile sale secrete, s-ar fi putut ca eliberarea lui Evelyn, teafără şi nevătămată, să nu reprezinte pentru el o prioritate.

— Crezi că răpitorii vor încerca să intre în legătură cu noi? îl sondă Kirkwood.

— N-au încotro, presupuse Corben. În momentul de faţă, ei cred că îl avem pe Farouk, deci îşi închipuie că ştim şi locul unde îşi ascunde comoara. Şi ei asta vor. Mă gândesc că ne vor căuta şi ne-o vor oferi pe Evelyn în schimbul ei. Sau, cel puţin, sper că o vor face. În clipa asta, e singura noastră şansă de a o elibera.

În încăpere se lăsă o tăcere sumbră.

Nu e suficient, îşi spuse Kirkwood. Nu-l liniştea nici strategia *aşteaptă-şi-roagă-te*, nici tranzacţia-cacealma, dacă răpitorii sunau într-adevăr. Simţea nevoia să impulsioneze lucrurile.

— Trebuie să le dăm un semn, sugeră el. Un mesaj. Să-i anunţăm că suntem gata să negociem. Se întoarse către ambasador. Poate că ai putea da o declaraţie de presă. Ceva de

genul: „Aşteptăm un cuvânt din partea răpitorilor, pentru a găsi o rezolvare şi pentru a le oferi tot ce este necesar în scopul orientării acestei situaţii către un final reciproc avantajos.” Sau ceva similar.

Chipul ambasadorului se înnegură.

— Ştii care e politica noastră în privinţa negocierilor publice cu teroriştii. Vrei să apar la televizor şi să-i invit să facem un schimb?

— Nu sunt terorişti, îi reaminti Kirkwood. Sunt contrabandişti de antichităţi.

— Ei, haide, Bill! E o subtilitate pe care n-o s-o remarce nimeni. Pentru majoritatea telespectatorilor, sunt unul şi acelaşi lucru.

Kirkwood se încruntă, frustrat.

— Dacă ar face-o fiica lui Evelyn Bishop? O femeie care transmite un apel emoţionant, pentru eliberarea mamei sale?

— Nu văd nici o problemă în asta, cedă ambasadorul. Bine. O să aranjez ceva. Dar o să fie dificil să ducem la bun sfârşit o astfel de cacealma, ţinând cont că nu avem obiectele.

— Dacă primim telefonul şi vor să negocieze, o s-o eliberăm oricum, îl asigură Hayflick. Putem aranja lucrurile astfel încât să fie în avantajul nostru.

Kirkwood se întoarse spre Corben. I se păru că observase o umbră de îngrijorare dincolo de expresia lui dură, dar chipul agentului nu trăda prea multe. Acceptă sugestia dând uşor din cap, dus pe gânduri.

Undeva în mintea lui Kirkwood apăruse o altă idee, străduindu-se să-i capteze atenţia. Senzaţia că avea să fie inevitabil era tot mai puternică. În privinţa asta, el şi partenerii săi căzuseră de acord. Fă tot ce-ţi stă în putinţă ca s-o eliberezi pe Evelyn fără să compromiţi proiectul, dar, dacă n-o să ai încotro, foloseşte cartea. Pentru că nu o văzuse încă, nu era sigur că renunţând la ea ar fi dat în vileag totul, dar ar fi putut pune în pericol munca lor, expunând riscurilor o moştenire pe care o deţineau de sute de ani.

Hotărârea nu trebuia luată imediat. Nu avea nici o importanţă atâta vreme cât răpitorii nu stabileau un contact. Simţi o vibraţie în buzunar şi îşi scoase telefonul. Aruncă o privire,

verificând identitatea interlocutorului. Era principalul său om de legătură de la Naţiunile Unite.

— Îmi cer scuze, trebuie să preiau convorbirea, le spuse celorlalţi, în timp ce se ridica, îndepărtându-se de masă.

Vocea tăioasă de la capătul celălalt intră direct în subiect.

— Treaba aia despre care m-ai întrebat… acel *hakeem*. Cred că am ceva pentru tine.

Cuvintele pline de căinţă care se revărsau din gura lui Omar îl înfierbântară pe *hakeem*.

— A scăpat, *mu'allimna*. Americanul a pus mâna pe el.

Hakeem fierbea, nevenindu-i să creadă. Cum era posibil ca Omar să-l dezamăgească – încă o dată? I se oferiseră toate avantajele necesare. Dispunea de resurse, avea relaţii, avea arme şi, cu toate astea, eşuase.

Omar îşi îndruga explicaţiile şi scuzele, dar el îl reduse la tăcere, ocărându-l cu sălbăticie. Nu voia să afle amănunte. Nu-l interesau decât rezultatele. Şi avea nevoie de oameni care să-i poată face rost de ceea ce îi era necesar. După ce se termina toată povestea, avea să se ocupe de înlocuirea lui Omar. Îi trebuia cineva mai demn de încredere. Mai capabil. Cineva care să îşi îndeplinească însărcinările.

Îşi lăsă respiraţia să de domolească şi se concentră asupra următoarei mişcări. Mai avea încă un atu. Putea să capete ceea ce îl interesa în schimbul femeii, nu se îndoia de asta. Dar tranzacţia era riscantă şi, ţinând cont de palmaresul recent al lui Omar, nu avea câtuşi de puţin garanţia că reuşea s-o scoată la capăt fără să lase nici o urmă. *Hakeem* nu era dispus să îşi asume riscuri inutile, iar stupiditatea lui Omar făcea ca unul imens să nu poată fi evitat. Schimburile de ostatici nu erau niciodată lipsite de pericole, pentru nici una dintre părţi.

Prin venele sale fierbea altceva, ceva cu mult mai otrăvitor decât întrezărită ameninţare a schimbului: americanul îi umilise încă o dată oamenii, ceea ce însemna că îl umilise pe el însuşi. Era un afront personal, o insultă gravă, pe care o considera intolerabilă şi de neiertat. Ofensa trebuia pedepsită. Ordinea trebuia reinstaurată.

— Sună-ţi legăturile. Imediat. Vreau să ştiu tot ce e de ştiut despre americanul ăsta, se răsti el. Totul.

47

Din adăpostul camerei ei de hotel. Mia se privea la televizor, cu o detaşare calmă. Se uita cu ochii pierduţi dincolo de ecran, de parcă propria ei faţă s-ar fi conturat în mod straniu, întorcându-i privirea în vreme ce recita cuvintele alese cu grijă ale apelului pe care i-l înmânase

Corben înainte de a o lăsa în seama reprezentantului de presă al ambasadei. Nu reuşea să fixeze imaginea de pe ecran. Îi crea senzaţia unei lumi alternative, a unui univers paralel, fantastic, pe care îl vedea printr-o spărtură a unui continuum de tipul Matrix, excepţie făcând faptul că nu era vorba de aşa ceva. Totul era real. Categoric şi indiscutabil.

Cu inima grea, telefonase la locuinţa mătuşii din Nahant, exact înaintea conferinţei de presă. Îi răspunsese chiar ea, cu o voce senină care dădea de înţeles că încă nu citise nimic despre răpire. În timpul unui scurt schimb de tachinări, îşi adunase curajul şi îi povestise mătuşii, cu mare grijă, cele întâmplate. Fusese o conversaţie dificilă, dar mătuşa ei era o femeie puternică şi, cu toate că părea extrem de îngrijorată, primise totul cu stoicism. Mia îi atrăsese atenţia asupra conferinţei de presă, asigurând-o că se făceau toate eforturile pentru a o găsi pe Evelyn şi a o aduce înapoi nevătămată şi adăugând că da, desigur, şi ea avea să fie prudentă. Încheiase convorbirea simţind în piept o strângere dureroasă.

Închise sonorul televizorului şi medită asupra noutăţilor sumbre relatate de Corben. Cu Farouk mort şi neştiind unde ascunsese artefactele, nu aveau ce să ofere în schimbul lui Evelyn. O veste cu adevărat proastă. Se gândise să se întoarcă în apartamentul mamei sale, să caute printre lucrurile ei, să vadă dacă nu putea găsi o altă carte, ceva purtând simbolul şarpelui, pe care să-l poată folosi, ceva care să-i ispitească pe răpitori să facă un schimb, dar Corben îi spulberase speranţele. El fusese deja acolo, făcuse asta. În apartament nu era nimic care să poată înlocui cartea. În plus, în momentul acela, totul era inutil. Nemernicii nu încercaseră să stabilească nici un contact.

Speră – se rugă – fără cuvinte, că aveau s-o facă. Trebuia s-o facă. Ce rost avusese s-o răpească, dacă nu cereau nimic în schimbul ei?

Emisiunea de ştiri trecu la un alt eveniment. Opri televizorul şi îşi roti privirile prin încăpere. Îi displăcea singurătatea aceea cumplită şi se întoarse cu gândul la noaptea precedentă, la apartamentul lui Corben. Cu toate că abia îl cunoscuse, prezenţa lui era reconfortantă. Îşi dădu seama că, în scurtul timp scurs din clipa când îl văzuse pentru prima oară, trecuseră împreună prin mai multe decât trăise vreodată alături de oricare alt bărbat. Se întrebă dacă să-l sune, să afle dacă avea noutăţi, dar îşi abandonă gândul, convinsă că ideea nu era bună.

Aruncă o privire către pat şi ştiu că somnul nu avea să vină decât dacă îl silea, dacă îl mituia, dacă îl momea, îşi luă cardul de deschidere a uşii şi celularul şi se îndreptă spre ieşire.

În camera sa de zi cufundată în întuneric, Corben închise televizorul şi porni către dormitor. Fusese o zi cumplită – probabil cea care îl pusese cel mai mult la încercare, în toată viaţa lui. O suportase alimentat de un torent de adrenalină, dar izvorul secase acum cu desăvârşire. Simţea oboseala luptei în fiecare por al trupului, care plângea după un răgaz. Iar el nu avea de gând să se împotrivească.

Se aşeză în pat şi stinse luminile. Jaluzelele de camuflaj anulau lumea exterioară, lăsându-i mintea să divagheze. Se împotrivi o vreme, agitându-se cu încăpăţânare, în jurul sarcinilor care îi stăteau înainte.

Gândurile i se concentrară asupra telefonului pe care i-l dăduse Evelyn Bishop lui Tom Webster. Corben îi ceruse unui analist de la Langley, specializat în procesarea datelor, să introducă numele în sistem. Apăreau prea multe coincidenţe – numele era surprinzător de frecvent. Corben îi dăduse analistului vârsta aproximativă şi câteva date fundamentale, ca să îngusteze câmpul cercetărilor, dar pentru a ataşa numele de o persoană era nevoie de timp.

Îşi mută atenţia asupra unei probleme mult mai presante. Conform ultimei actualizări primite de la Olshansky, negustorul irakian se oprise peste noapte la Diyarbakir, un orăşel din sud-estul Turciei, aflat la vreo douăzeci şi cinci de kilometri de

graniţa siriană. Corben îşi închipuise că se ducea la Mardin, care era cu vreo două ore mai aproape de graniţa cu Irakul. Amândouă localităţile aveau aeroporturi, dar cel din Diyarbakir era mai mare, aşa cum era şi oraşul, şi vizitatorii nu riscau să atragă prea mult atenţia. Cu ajutorul triangulaţiei, Olshansky îl localizase pe negustor în interiorul unui cerc cu raza de cincizeci de metri, ceea ce, în cazul unui loc atât de îndepărtat ca Diyarbakir, era cât se putea de bine.

Corben trebuia să-şi facă un plan pentru a putea ajunge acolo fără să-şi alerteze colegii aflaţi la faţa locului. Agenţia avea oameni în zonă, dar el nu intenţiona să delege sarcina. Voia să ajungă acolo el însuşi şi nu dorea ca Hayflick sau altcineva să afle adevărul în această privinţă. Se gândi că putea folosi urmărirea telefonului, de care se ocupa Olshansky, ca să-şi justifice călătoria. Putea să spună că era vorba de un ins pe care îl sunase Farouk de la cafenea. O persoană care prezenta interes. Diyarbakir nu era decât la cinci sute de kilometri distanţă. Zborul acolo cu un mic avion nu avea să dureze mai mult de două ore.

Era primul lucru de care trebuia să se ocupe în dimineaţa următoare, dacă voia să fie la faţa locului în momentul apariţiei cumpărătorului misterios.

Gândul la întâlnirea aceea îi făcu plăcere şi îl cufundă în somnul de care avea o nevoie disperată.

Cu două etaje deasupra camerei ocupate de Mia, Kirkwood îşi ridică ochii de pe ecranul laptopului şi urmări declaraţia ei televizată fără să-i acorde toată atenţia. O mai văzuse pe unul dintre celelalte posturi locale. Ataşaţii de presă ai ambasadei făcuseră treabă bună, aşa cum făcuse şi Mia; răpitorii mamei ei aveau să primească mesajul, fără nici o îndoială.

Atenţia îi fusese atrasă în altă parte, aşa că ochii i se opriră pe ecranul laptopului şi asupra fişierului sinistru pe care i-l trimisese, prin e-mail, omul său de legătură de la Naţiunile Unite. Îl citise deja o dată, iar acum o făcea pentru a doua oară.

Conţinea dosarul *hakeem*-ului.

Dosarul arunca lumină asupra lui Corben, agentul însărcinat să-i dea de urmă. Corben însuşi era descris temeinic. Misiunile lui reprezentaseră baza activităţilor de teren ale Agenţiei din

Orientul Mijlociu, fără să aibă nimic condamnabil şi fără prea multe greşeli. Informaţiile referitoare la *hakeem* erau cele care îl şocaseră pe Kirkwood.

Oamenii lui din Irak menţionaseră că cineva se interesase de Ouroboros de vreo câteva ori în ultimii ani, dar nu reuşiseră niciodată să descopere cine se ascundea în spatele cercetărilor. Sub guvernarea lui Saddam, oamenilor le era frică să vorbească. Cu atât mai mult în acest caz.

Răsfoi din nou dosarul, cu pieptul strâns în gheara repulsiei. Descoperirile din Irak erau mai mult decât atroce. Autopsiile unora dintre cadavrele găsite în urma raidului din complexul *hakeem*-ului confirmaseră, cu detalii înspăimântătoare, la ce anume lucra acesta. Erau puţine îndoieli asupra scopurilor cercetărilor sale.

Multe dintre tehnicile pe care le testa fuseseră experimentate pe animale de laborator, mai ales pe şoareci, şi se bucuraseră de diverse grade de succes în privinţa întineririi şi a prelungirii vieţii. Problema era că *hakeem* nu folosea şoareci. Făcea aceleaşi experienţe pe oameni.

Una dintre ele, întreprinsă cu vâlvă de neurologii italieni şi americani la începuturile anilor 1990, consta în transplantarea unor ţesuturi din glanda pineală a şoarecilor mai tineri la cei mai bătrâni şi viceversa. Simplu spus, şoarecii bătrâni întinereau, iar cei tineri îmbătrâneau. Primii aveau un aspect mai sănătos, erau în stare să alerge în jurul cuştii şi să-şi învârtească roţile cu o vigoare uimitoare şi trăiau mai mult decât cobaii de control de aceeaşi vârstă; cei din urmă îşi pierdeau lustrul blănii, deveneau mai înceţi în mişcări, până la un punct în care nu mai erau în stare să facă o serie de lucruri elementare pe care le realizau cu uşurinţă înainte de transplant, şi mureau curând. Autopsiile animalelor demonstraseră, de asemenea, că o parte dintre organele interne ale şoarecilor bătrâni cărora li se transplantaseră ţesuturile celor tineri prezentau semne uluitoare de întinerire. Şi, dat fiind faptul că glanda pineală este responsabilă de producerea hormonului numit melatonină, reîntinerirea era pusă pe seama creşterii nivelului de melatonină secretat de animalele receptoare, fapt care iscase o adevărată isterie a suplimentelor de melatonină.

Cu toate acestea, întregul tablou nu era chiar atât de promiţător: savanţii care analizaseră cu mai multă atenţie rezultatele descoperiseră că şoarecii folosiţi pentru experimente aveau un defect genetic care îi împiedica, practic, să secrete melatonină. Fapt pentru care era absurd să pui îmbunătăţirea metabolismului lor pe seama acesteia, ceea ce dovedea că melatonina nu era responsabilă pentru viaţa lor mai sănătoasă şi mai lungă, dar nu nega faptul că, în realitate, arătau mai tineri şi trăiau mai mult. Ceva avea acest efect. Dar nu melatonina.

Autopsiile demonstraseră că scopul unora dintre experienţele *hakeem*-ului era de a verifica dacă grefele şi transplanturile de glandă pineală aveau acelaşi efect asupra oamenilor. Să faci astfel de experienţe pe fiinţe umane nu era simplu. Glanda pineală, care la om are dimensiunile unui bob de mazăre, este localizată în miezul creierului. Este activă până la pubertate, iar la vârsta adultă se calcifiază, încetându-şi secreţia hormonală. Ceea ce înseamnă că singurele glande pineale care merită să fie extrase provin de la copii şi de la adolescenţi, la ele ajungându-se cu ajutorul microchirurgiei endoscopice, iar operaţia este complexă şi delicată, implicând mari riscuri pentru donator.

Dar asta nu era o piedică, atunci când aveai la-ndemână o rezervă nesfârşită de puştani.

O altă problemă majoră era reprezentată de faptul că experimentele de prelungire a vieţii se făceau, de obicei, pe specii cu o durată scurtă de viaţă, pentru ca rezultatele să poată fi observate şi consemnate într-un interval rezonabil de timp. Efemeridele erau ideale, datorită duratei lor de viaţă de numai o zi. Limbricii, care trăiesc în jur de două săptămâni, erau folosiţi de asemenea în mod frecvent, ca şi şoarecii de laborator, deşi durata lor de viaţă, de circa doi ani, îi împiedica să fie cobaii ideali. În cazul oamenilor, era nevoie de perioade mult mai lungi de supraveghere pentru a se putea constata o schimbare semnificativă. Ceea ce însemna că, după ce erau supuşi tratamentelor extreme ale *hakeem*-ului, subiecţii rămâneau în detenţie vreme de luni de zile, sau chiar de ani, înainte ca rezultatele să devină observabile.

Autopsiile demonstraseră că *hakeem* nu se juca doar cu glanda pineală. Din repertoriul său făceau parte şi altele, cea

pituitară şi timusul de pildă, precum şi testiculele la bărbaţi şi ovarele la femei. În cazul unora dintre victime, îşi limitase experienţele la studiul efectelor diverşilor hormoni şi enzime asupra organismului. Activitatea lui era remarcabil de avangardistă, incluzând atât substanţe de prelungire cromozomială, cum era telomeraza, cât şi materiale mai recente de genul proteinei PARP-1. Avea la dispoziţie echipamente de ultimă oră şi era, fără nici o îndoială, un chirurg îndemânatic şi un specialist de frunte în biologia moleculară.

Subiecţii experienţelor sale aveau parte, fără excepţie, de o moarte oribilă. Unii dintre bărbaţii, femeile şi copiii aduşi în sala lui de operaţii reprezentau pepiniera de diverse organe care îi erau necesare, fiind apoi eliminaţi. Ceilalţi, primitorii, aveau parte de perioade lungi de viaţă în care îndurau efectele operaţiilor lui demente şi, când organismele lor cedau, *hakeem* îi deschidea, fără să-şi facă vreo problemă de conştiinţă, ca să arunce o privire asupra organelor care nu funcţionaseră cum ar fi trebuit, înainte de a le azvârli rămăşiţele în gropi comune.

Kirkwood era scârbit. În gâtlej îi ardea un ghem de furie. Mai auzise despre savanţi care o şterseseră în ţări mai puţin scrupuloase, ca să-şi poată continua experimentele groteşti fără să-şi facă griji din pricina comitetelor de etică. Dar asta era cu totul altceva. Trecea cu mult dincolo de ceea ce considerase el vreodată drept omeneşte posibil.

Era răul în stare pură.

Cea mai şocantă parte a întregii poveşti era că, în conformitate cu cele menţionate în dosar, Corben fusese însărcinat să-l găsească pe *hakeem*.

Nu să-l oprească. Ci să-i exploateze talentele.

Aşa ceva nu se întâmpla pentru prima oară. Guvernele dădeau întotdeauna cu plăcere uitării păcatele trecutului, oricât ar fi fost de cumplite, şi se prindeau în horă cu diavolul dacă astfel puteau pune mâna pe rezultatele unor cercetări inovatoare şi valoroase. Cel al Statelor Unite se numărase printre primele care adoptaseră acest model. O făcuse cu savanţii nazişti, specialişti în rachete. O făcuse cu ruşii experţi în armament nuclear, chimic şi biologic. Şi se părea că era încântat să facă acelaşi lucru cu acest *hakeem*.

Misiunea lui Corben era să îl găsească pe *hakeem* şi să-l aducă la ordine. Răpirea lui Evelyn îi oferise un mijloc de a intra în legătură cu el. Dar asta însemna, că în ochii agentului, ea era un material consumabil. O cale de a-şi atinge scopul. Atât şi nimic mai mult.

Se întoarse la telefonul neaşteptat primit de Abu Barzan. De la ofertantul surpriză. Chiar în momentul când Farouk era rănit mortal. În timp ce se afla în custodia Iui Corben. Înainte de a muri.

Cât de departe erau pregătiţi să meargă?

Trebuia să-şi modifice planurile.

Se întrebă cine altcineva mai era la curent. Oare erau implicaţi cu toţii? Hayflick, şeful filialei CIA – probabil. Ambasadorul – poate că nu. Kirkwood nu sesizase aşa ceva

În comportarea lui, dar pe de altă parte oamenii ăştia îşi câştigau traiul minţind.

Trebuia să-i sune pe ceilalţi, să-i pună la curent cu descoperirile sale. Ştia că aveau să fie de acord. Era necesar să scurtcircuiteze misiunea lui Corben, chiar dacă astfel ar fi pus proiectul în pericol. De asta depindeau viaţa lui Evelyn şi vieţile nenumăraţilor nevinovaţi care ar fi nimerit pe masa de operaţii a monstrului.

Imaginile victimelor *hakeem*-ului îl pândeau din spatele fiecărui gând. Ştia că somnul nu avea să-l fure cu prea mare grabă.

O rafală de bufnituri înfundate îl făcu pe Corben să se trezească, tresărind.

Sări abia înregistrând imaginea fantomatică a ceasului deşteptător de pe noptieră, care arăta 2:54 A.M., în timp ce creierul său înceţoşat încă mai încerca să intre în funcţiune şi se străduia să proceseze o serie de zgomote aflate la limita pragului auditiv: paşi repezi, furişându-se în grabă pe podeaua de gresie a apartamentului, venind direct către el.

Înţelese ce se întâmpla şi mâna i se afundă instinctiv în sertarul noptierei, în căutarea armei, dar exact în clipa când dădu cu degetele de mânerul ei, uşa dormitorului se izbi de perete şi înăuntru se năpustiră trei bărbaţi, cărora nu le putu desluşi trăsăturile în întuneric. Cel din frunte închise sertarul cu

o lovitură de picior, trântindu-l cu putere peste încheietura lui Corben. El se răsuci de durere, întorcându-se la timp ca să zărească braţul ridicat al intrusului arcuindu-se şi căzând ca trăsnetul asupra lui.

I se păru că întrezărise în mâna lui o armă şi, o fracţiune de secundă mai târziu, lovitura îi nimeri ţeasta, azvârlindu-l brusc într-un întuneric absolut.

48

Atmosfera de pe terasa hotelului Albergo era liniştitoare şi discretă, o schimbare plăcută după freamătul haotic din barul hotelului în care locuise Mia până atunci.

Nu mai fusese acolo niciodată. Printre tufele de iasomie şi printre smochinii pitici erau pierduţi câţiva oameni în separeurile întunecate ale acelei oaze suspendate, care se ridica deasupra acoperişurilor oraşului şi a mării de dincolo de el. Găsi un colţ retras şi se afundă curând în îmbrăţişarea liniştitoare a unui martini. E. B. White numea băutura „elixirul său de linişte”, ceea ce se potrivea de minune în momentul acela, din punctul ei de vedere.

Era prea pierdută în propriile sale gânduri ca să observe că era singura persoană neînsoţită din local. În ultimele patruzeci şi opt de ore se întâmplaseră atât de multe, iar mintea ei era preocupată de o grămadă de lucruri.

Se uita după un chelner care să-i reumple paharul, când apăru Kirkwood, care i se alătură. Băură împreună un rând şi schimbară cu stângăcie câteva vorbe, comentând pe scurt farmecul hotelului şi contradicţiile oraşului. Mia văzu că gândul lui era în altă parte. În ochi îi radia o nelinişte profundă şi era limpede că îl obseda ceva.

El făcu primul pas înapoi, către torentul necruţător împotriva căruia înotau.

— Am văzut emisiunea televizată. Te-ai descurcat excelent. O să aibă efect. Hakeem o să primească mesajul, fără nici o îndoială. Vor suna.

— Şi pe urmă? întrebă Mia. Nu avem ce să le oferim şi ne chinuim să punem la cale un fel de cacealma...

Îşi lăsă cuvintele să se piardă.

— Tipii de la ambasadă îşi cunosc meseria, o asigură Kirkwood. Vor lua totul în calcul. Au reuşit să ajungă la Farouk înaintea oamenilor *hakeem*-ului, nu-i aşa?

Mia observă că nici el nu era încântat de perspectivă, dar îi aprecie efortul.

— Da, şi uite ce întorsătură grozavă au luat lucrurile!

Kirkwood reuşi să încropească o jumătate de zâmbet.

— Am oameni în Irak, care se ocupă de asta. Nu mă îndoiesc că vor găsi ceva.

— Ce? Ce anume ar putea găsi, ca să schimbe lucrurile?

De fapt, nu avea nici un răspuns pe care i l-ar fi putut da. Un chelner se apropie şi le refăcu discret provizia de gustări, apoi Kirkwood spuse, schimbând în mod surprinzător subiectul:

— N-am ştiut niciodată că Evelyn are o fiică.

— N-am stat în preajma ei, zise Mia. Am locuit împreună cu mătuşa mea, la Boston. Ei, în apropiere de Boston.

— Şi tatăl tău?

— A murit înainte de naşterea mea.

Peste chipul lui trecu o umbră.

— Îmi pare rău.

Ea ridică din umeri.

— Au fost împreună. În Irak. În încăperea aceea. Şi peste o lună, el a murit într-un accident de maşină. Îşi ridică ochii spre Kirkwood. Glasul i se înnegură cu desăvârşire. Şarpele ăsta care îşi înghite coada e un talisman al dracului de norocos, nu-i aşa?

Kirkwood păstră tăcerea şi dădu din cap, posomorât.

— Adică, ce naiba o fi în capul nebunului ăluia? se trezi ea întrebând, furioasă. Vrea să reînvie vreo molimă biblică, sau chiar se aşteaptă să descopere o poţiune magică, menită să-i aducă nemurirea? Vreau să spun că nu ştiu nici măcar cum ai putea să încerci să porţi o discuţie logică cu un om ca ăsta.

Kirkwood ridică o sprânceană.

— Crezi că *hakeem* e în căutarea unui soi de izvor al tinereţii? De unde ţi-a venit ideea asta? I-am văzut dosarul. Nu se pomeneşte nimic despre aşa ceva.

Mia îi ignoră referirea la dosar şi, aproape luându-se singură în râs, îi povesti conversaţia despre elixire pe care o avusese cu Boustany.

Kirkwood sorbi din paharul său, părând să-i cântărească spusele. Lăsă apoi băutura jos şi o privi.

— Păi, tu eşti geneticiana. Tu ar trebui să-mi spui. Ideea asta e, într-adevăr, chiar atât de nebunească?

— Te rog! îl luă ea peste picior.

El nu-i răspunse cu aceeaşi monedă. Vorbea serios.

— Chiar mă întrebi dacă aşa ceva e posibil? zise ea.

— Mă gândeam, pur şi simplu, la transplanturile de faţă, care acum câţiva ani erau considerate imposibile. Acum se fac. Dacă te gândeşti la progresele medicinii în ultimii câţiva ani... e uluitor. Şi reuşitele se ţin lanţ. Am realizat harta genomului uman. Am clonat o oaie. Ţesuturile cardiace tocmai au fost create, cu succes, din celule stem. Aşa că eu unul nu ştiu. O fi posibil.

— Sigur că nu e, ripostă Mia, respingând ideea.

— Am văzut o dată un documentar. Despre un savant rus, de prin anii 1950 – cred că îl chema Demihov – care studia transplantul de cap. Ca să demonstreze că era posibil, a grefat capul şi partea de sus a corpului unui căţeluş pe un buldog vârstnic, creând astfel un câine cu două capete. Creatura era bine mersi şi a supravieţuit vreme de şase zile. Ridică din umeri. Şi ăsta e numai unul dintre experimentele sale, despre care ştim.

Mia se aplecă spre el, cu siguranţă de sine în privire.

— Transplanturile se referă la reconectarea nervilor şi a vaselor de sânge şi poate că într-o bună zi şi a măduvei spinării. Dar asta e cu totul altceva. Aici e vorba de a împiedica celulele noastre, ADN-ul nostru, ţesuturile şi organele noastre să se degradeze odată cu fiecare respiraţie. E vorba de erorile din replicarea ADN-ului, despre bombardarea celulelor organismului cu radicali liberi, ceea ce în timp produce modificări dăunătoare, conducând la degradare. Este vorba despre uzură.

— Păi, tocmai ăsta e punctul meu de vedere. Nu ne referim la timp, ci la kilometraj, sublinie el. Vorbeşti despre celulele care se deteriorează şi se distrug, ceea ce nu e totuna cu a spune că au fost programate să dureze un anumit timp, după care mor. E ca şi cum ţi-ai cumpăra o pereche nouă de tenişi. Îi porţi, ţi-i pui când faci jogging, tălpile se uzează şi se rup. Dacă

nu-i porţi, nu se dezintegrează după câţiva ani petrecuţi în cutia lor. Din cauza asta murim, nu? Nu există nici un cronometru care să-i spună organismului că i s-a terminat timpul. Nu suntem programaţi să murim, nu-i aşa?

Mia se foi în scaun.

— Ăsta nu e decât un mod de a gândi.

— Dar unul care are câştig de cauză în momentul de faţă, nu crezi?

Mia ştia că avea dreptate. Era o specializare cu care flirtase ea însăşi, numai că în cele din urmă se orientase într-o altă direcţie, ştiind că cercetările legate de combaterea îmbătrânirii erau ruda stânjenitoare, despre care nimeni nu voia să vorbească. Biogerontologia – studiul îmbătrânirii – trecea prin vremuri grele, începând din, ei bine, de prin Jurasic. În cercurile oficiale, nu se situa prea departe de şarlataniile alchimiştilor sau de escrocheriile vânzătorilor de ulei de şarpe din alte vremuri. Savanţii serioşi, care se agăţau de credinţa tradiţională că îmbătrânirea e inevitabilă, se temeau că şi-ar fi putut alege un obiectiv sortit eşecului şi, cu atât mai mult, că s-ar acoperi de ridicol dacă ar întreprinde o asemenea cercetare. Organismele guvernamentale nu erau dispuse să o finanţeze. O eliminau, considerând-o un vis irealizabil, de toxicoman, şi nu erau dispuse să fie surprinse acordând fonduri pentru un studiu pe care electoratul lor îl considera irealizabil – pentru că aşa i se spusese şi asta învăţase. Chiar şi atunci când se aduceau argumente convingătoare şi se făceau progrese importante, paznicii băierilor pungii nu se apropiau de ea, pentru că aveau o serie de convingeri religioase adânc înrădăcinate: Oamenii îmbătrânesc şi mor. Moartea e o binecuvântare, indiferent dacă ne dăm sau nu seama de asta. Bineînţeles că cei buni vor dobândi nemurirea – dar numai în rai. Şi nu trebuia nici măcar să-ţi treacă prin gând să discuţi în contradictoriu cu preşedintele Consiliului de Bioetică. Combaterea îmbătrânirii era, chiar într-o mai mare măsură decât Al Qaeda, o ameninţare diabolică la adresa demnităţii viitorului nostru de fiinţe umane.

Caz închis.

Cu toate acestea, într-un context mai larg, savanţii obţinuseră succese spectaculoase în privinţa prelungirii vieţii. Speranţa medie de viaţă – numărul mediu de ani pe care se

aşteaptă să-i trăiască un om – oscilase între douăzeci şi treizeci de ani pe aproape toată durata istoriei omenirii. Balanţa se înclina în jos din cauza unei singure cauze principale: mortalitatea infantilă. Pentru fiecare persoană care izbutea să scape de ciumă, să evite lovitura unei săbii şi să atingă optzeci de ani, mureau trei sau patru copii. De aici, media redusă. Progresele din domeniile medicinii şi igienei – apa curată, antibioticele şi vaccinurile – le îngăduiseră bebeluşilor să supravieţuiască, atingând vârsta adultă, ceea ce făcuse ca această medie să crească în mod spectaculos în ultima sută de ani, în cadrul a ceea ce se numeşte prima revoluţie a longevităţii. Ajunsese la patruzeci de ani în secolul al XIX-lea, la cincizeci pe la 1900 şi în prezent era în jur de optzeci de ani în ţările dezvoltate. În vreme ce şansa omul primitiv de a atinge o sută de ani era de una la douăzeci de milioane, cea a omului contemporan era de una la cincizeci. De fapt, începând din 1940, speranţa medie de viaţă crescuse cu câte trei luni în fiecare an. Se dovedise că demografii care preziseseră existenţa unei limite superioare a acesteia se înşelaseră cu desăvârşire.

Diferenţa crucială consta în faptul că prelungirea vieţii se datora dezvoltării vaccinurilor şi antibioticelor, care nu erau concepute pentru a ajuta la atingerea ţelului de a prelungi viaţa, ci mai degrabă la combaterea bolilor, un scop a cărui nobleţe nu putea fi contestată. Diferenţa de nuanţă era esenţială. Iar o schimbare de paradigmă în privinţa atitudinii adoptate de lumea medicală faţă de îmbătrânire avuse loc cu foarte puţin timp în urmă, când se trecuse de la a o percepe ca fiind inevitabilă şi predestinată la a o considera ceva mai puţin draconic: o boală.

Se putea apela la o analogie simplă cu sintagma de maladie a lui Alzheimer, folosită până de curând numai în cazul persoanelor sub o anumită vârstă – în jur de şaizeci şi cinci de ani – afectate de această formă de demenţă. Vârsta odată depăşită, nu mai erai bolnav – erai senil, pur şi simplu, şi nu avea rost să se ia măsuri în această privinţă. Ţinea de procesul de îmbătrânire. Schimbarea se produsese în anii 1970, când un dement de nouăzeci de ani primise un tratament similar cu cel aplicat unuia de patruzeci afectat de maladia Alzheimer – acum se considera că amândoi sufereau de o boală pe care

cercetătorii medicali se străduiau din greu să o înţeleagă şi să o vindece.

În mod similar, „vârsta bătrâneţii” era acum privită, din ce în ce mai mult, ca o boală. O boală uimitoare, complexă, cu multe faţete. Dar o boală.

Iar bolile pot fi vindecate.

Descoperirea-cheie care generase această nouă abordare era înşelător de simplul răspuns la întrebarea: „De ce îmbătrânim?” Răspunsul era, într-o formulare simplă, că îmbătrânim pentru că, în natură, nimic altceva nu a mai făcut-o.

Sau, mai exact, aproape nimic nu o făcuse vreodată.

Vreme de mii de ani – pe efectiv întreaga durată a evoluţiei omenirii – în sălbăticie şi departe de grija cu care ne răsfaţă societatea civilizată şi de progresele acesteia, oamenii şi animalele ajungeau cu mare greutate la o vârstă înaintată. Prădătorii, bolile, foamea şi intemperiile făceau ravagii. Nu aveau nici o şansă să îmbătrânească.

Iar natura este preocupată, dintotdeauna, să se asigure că organismele sale se reproduc, că speciile se perpetuează – atât şi nimic mai mult. Tot ceea ce se cere de la organismele noastre, singurul scop căruia i-am fost destinaţi din punct de vedere al evoluţiei, este să atingem vârsta reproducerii, să avem copii şi să-i hrănim până când sunt capabili să supravieţuiască pe cont propriu.

Atâta tot. Ăsta e singurul lucru de care se sinchiseşte natura.

Dincolo de asta, eram de prisos – oamenii şi animalele deopotrivă. Toate celulele din care suntem făcuţi nu aveau nici un motiv de a ne ţine în viaţă mai mult decât atât.

Şi, de vreme ce nu aveam nici o şansă de a supravieţui cu mult peste vârsta reproducerii, eforturile naturii erau concentrate – pe bună dreptate – pe asigurarea sorţilor de a atinge acea vârstă şi de a ne reproduce. Selecţia naturală nu se sinchisea decât de posibilitatea noastră de a atinge vârsta reproducerii şi – pe bună dreptate şi din nefericire pentru cei care voiau să rămână ceva mai mult pe lume – alesese o durată mai scurtă de viaţă în care să ne îndeplinim menirea, pentru că totul era, astfel, mai eficient: timpul dintre generaţii era mai scurt şi amestecul de gene era mai complex, ceea ce oferea o

adaptabilitate sporită la ameninţările din mediul înconjurător. Toate acestea însemnau că procesul – îmbătrânirea – care nu se manifestase niciodată în natură, în sălbăticie, nu avea cum să evolueze pe cale genetică.

În timp ce ne făcea să evoluăm, natura nu ştia ce înseamnă îmbătrânirea. Cu alte cuvinte, îmbătrânirea nu era inclusă în programarea noastră genetică.

Ceea ce condusese către o perspectivă nouă, radicală, asupra îmbătrânirii.

Dacă nu suntem programaţi să murim, dacă murim din cauza uzurii – după cum se argumentează în prezent – atunci poate, doar poate, am putea fi reparaţi.

49

Mirosul arzător, neaşteptat, al unor săruri aromatice asaltă simţurile lui Corben, readucându-l la viaţă.

Deveni imediat conştient de durerea ascuţită care îi vibra în ceafă şi se simţi ciudat de incomod. Realiză că mâinile şi picioarele îi erau legate unele de altele, cele din urmă fiindu-i îndoite către spate. Şi era încă în boxeri. Gura şi obrajii îi erau apăsate pe ceva dur şi ţepos care aducea cu şmirghelul şi îşi simţea gâtul uscat. Încercă, instinctiv, să-şi lingă buzele, dând în schimb peste solul arid. Scuipă pietrişul şi tuşi.

Îşi repezi privirile în jur, grăbindu-se să studieze împrejurimile, şi văzu că zăcea pe pământ, culcat pe o parte în aer liber, pe un soi de câmpie. Unde era linişte. Farurile unei maşini parcate îl scăldau în lumină; dincolo de ele, văzu că era încă noapte, cu toate că din spatele şirului de munţi din dreapta sa răzbătea licărirea palidă a zorilor.

Un lanţ muntos. Către est. Memoră ideea, ghicind că se afla undeva în valea Bekaa. Şi era aproape dimineaţă, ceea ce însemna că zăcuse fără cunoştinţă cel puţin două ore – fapt care se potrivea cu durata drumului din Beirut până acolo, mai ales la acea oră a nopţii, când drumurile erau pustii.

Toţi nervii îi zvâcniră, revenind la viaţă şi semnalând existenţa mai multor zone dureroase şi a unor vânătăi pe întregul corp. Încercă să-şi schimbe poziţia cu una mai puţin incomodă, dar efortul îi fu răsplătit cu o lovitură ascuţită de

bocanc în coaste, având ca efect o durere mistuitoare în toată partea laterală a corpului.

Stând încă pe o parte, cu obrazul şi coastele afundate în solul bolovănos, se încovrigă, forţându-şi cătuşele de nailon de la încheieturi. Îşi răsuci faţa în sus şi îl văzu pe tipul ciupit de vărsat coborându-şi cu răutate privirea către el.

— *Khalas*, auzi o voce răstită. Destul.

Sesiză o mişcare cu coada ochiului. Bărbatul care vorbise se apropia, trecând prin strălucirea orbitoare a farurilor. Din poziţia lui dezavantajoasă, Corben nu-i putea desluşi decât pantofii – de piele, părând foarte scumpi – şi pantalonii de culoare închisă. Faţa se înălţa undeva, departe, în afara câmpului său vizual.

Bărbatul veni drept spre Corben, până când ajunse cu pantofii la câţiva centimetri de ochii lui. El încercă să se rostogolească încet, cu stângăcie, lăsându-se mai pe spate, dar picioarele îndoite îi împiedicară mişcarea. Bărbatul se mulţumea să stea acolo, holbându-se în jos, către el, de parcă ar fi fost o insectă. Agentul CIA nu reuşea să-i desluşească trăsăturile, dar putea să vadă că era suplu, bărbierit cu grijă şi cu păr argintiu, destul de lung.

Senzaţia de vulnerabilitate şi neajutorare era alarmantă. Ca şi cum ar fi vrut i-o confirme, bărbatul îşi ridică piciorul şi îl aduse deasupra lui, apoi apăsă încet, punându-i talpa pantofului pe nas, fără să se lase de la bun început cu toată greutatea, dar făcând-o treptat, din ce în ce mai mult, zdrobindu-i nasul şi obrajii şi generând o durere cumplită, în timp ce capul i se strivea de pământ.

Corben încercă să se răsucească, eliberându-se, dar piciorul celuilalt îl ţintuise la pământ. Scoase un ţipăt chinuit, înăbuşit pe jumătate, cerându-i să înceteze.

Bărbatul nu o făcu, prelungindu-i chinul alte câteva secunde, înainte de a-şi îndepărta în sfârşit piciorul. Îi aruncă o privire cruntă, studiindu-l.

— Ai ceva pe care îl vreau, spuse cu vocea condimentată de un dispreţ rece.

Corben scuipă nisipul şi pietrişul din gură.

— Iar tu ai pus mâna pe ceva – pe cineva – pe care îl vrem noi.

Bărbatul îşi ridică din nou piciorul, lăsându-l să planeze, ameninţător, deasupra feţei lui Corben. El nu tresări. Celălalt rămase aşa preţ de o secundă, de parcă ar fi fost pe punctul de a zdrobi un gândac, înainte de a-şi retrage piciorul.

— Nu cred că eşti într-o poziţie care să-ţi permită să joci dur, îi spuse el calm. Vreau cartea. Unde e?

— N-o am.

Dincolo de năuceală, Corben îi remarcă accentul. Sud-european, cu siguranţă. Poate italian. Îşi propuse să ţină minte.

Bărbatul dădu aprobator din cap către cineva din spatele lui Corben. Înainte de a putea vedea cine era, o altă lovitură ascuţită i se înfipse în coaste. Urlă de durere.

— Ţi-am spus că n-o am, fir-ar al dracului!

Bărbatul păru surprins.

— Bineînţeles c-o ai. Irakianul e în mâinile tale.

— Încă n-o am, e bine? O s-o am mâine.

Vocea lui Corben era plină de mânie. Reuşi să desluşească mai limpede figura celuilalt, dar vederea îi era încă obstrucţionată de pantoful acestuia, iar în ceea ce mai rămăsese din câmpul său vizual strălucea lumina orbitoare a farurilor.

— N-o avea la el, adăugă furios.

— M-am săturat de jocuri. Dă-mi cartea, sau îţi transform viaţa în iad. Ceea ce, după cum vezi, face parte dintre talentele mele.

Corben îi privi cu înverşunare.

— O să-ţi dau cartea. Vreau să ajungă la tine. Dar mai vreau şi altceva.

— Oh? făcu celălalt, cu vocea marcată de uimire.

Corben îşi simţea pulsul zvâcnindu-i în urechi.

— Ştiu la ce lucrezi.

Buzele bărbatului se strânseră a îndoială.

— Şi la ce lucrez?

— Ţi-am văzut laboratorul. În Saddamiya. Gropile comune. Organele interne. Banca de sânge.

Corben îl studie. Vederea i se limpezea şi trăsăturile celuilalt deveneau clare. Îşi concentră privirea asupra lui, adăugând:

— Am fost acolo, *hakeem*.

Şi observă tresărirea, semnul de recunoaştere. În clipa aceea, ştiu că îşi găsise omul.

Până atunci, bănuise, presupusese că doctorul din Baghdad era în spatele răpirii lui Evelyn, dar nu fusese sigur. Nu văzuse nici o fotografie a *hakeem*-ului, nici nu-i auzise vocea şi, cu atât mai puţin nu-l întâlnise în persoană. Şi cu toate că nu aşa sperase – nici pe departe – că avea să dea ochii cu bestia, ea era acolo, în faţa – sau mai degrabă deasupra – lui.

Fu năpădit de un amestec confuz de oroare şi exaltare.

— Am pus nişte experţi în medicină legală să arunce o privire, continuă el. Au examinat cadavrele, urmele lăsate de intervenţiile chirurgicale, echipamentele pe care le-ai lăsat în urmă. Organele interne din recipiente. Concluziile lor au fost... surprinzătoare.

Se opri, cântărind reacţia celuilalt. *Hakeem* îl privea impasibil, cu buzele strânse şi ochii îngustaţi, ca nişte fante subţiri. Corben îl lăsă câteva clipe, aşteptând ca vorbele sale să-şi facă efectul, apoi întrebă:

— Ai înţeles unde vreau să ajung?

— Vă interesează cercetările mele, nu-i aşa? *Hakeem* îl lua peste picior, cu nepăsare. Ai venit aici ca să-mi oferi binecuvântarea şi patronajul guvernului american, dacă împart cu voi rezultatele muncii mele?

— Nu. Ochii lui Corben se înăspriră. Nu ale guvernului american. Doar ale mele.

50

— Din câte am citit eu, îi spuse Kirkwood Miei, gemenii monozigoţi au exact aceleaşi gene, dar nu trăiesc la fel de mult şi nu mor din aceeaşi cauză – şi nu mă refer la cazul în care unul e lovit de un autobuz. Studiile au demonstrat că ADN-ul fiecăruia suferă propriile sale mutaţii. Dacă îmbătrânirea ar fi fost înscrisă în codul genetic, atunci înaintarea în vârstă i-ar fi afectat în acelaşi mod. Dar nu e aşa. Celulele organismului lor se deteriorează la întâmplare, aşa cum se întâmplă cu oricare dintre noi.

Mia sorbi din nou din pahar.

— Îţi dai seama ce implică această „reparare” a noastră? Vorbim despre celule precum cele ale creierului sau ale inimii, care nu mai sunt înlocuite atunci când mor, despre mutaţiile cromozomiale care generează cancerul, despre acumulările de proteine din interiorul şi din exteriorul celulelor... Există mai multe moduri distincte în care trupul uman se distruge în timp.

— Vrei să spui că o face din cauza uzurii, zâmbi Kirkwood.

— Păi, viaţa înseamnă uzură, nu-i aşa? ridică Mia din umeri. N-am de gând să mă mut într-o mănăstire lipsită de stres din Tibet şi să-mi petrec zilele fredonând melodii de succes şi meditând, ca să câştig vreo două decenii de viaţă în plus.

— După Beirut, s-ar putea să fie puţin cam plictisitor, glumi el.

— De fapt, dacă mă gândesc mai bine, în momentul ăsta m-aş bucura să am parte de ceva plictiseală.

Kirkwood dădu din cap cu înţelegere, apoi expresia lui deveni serioasă.

— Nu vreau să spun decât că este posibil. Dar că, deocamdată, nu ştim cum. Despre cancer se crede că e vindecabil, nu-i aşa? Ne ocupăm de asta. S-ar putea să nu-i găsim leacul în următoarea sută de ani, dar avem şanse să reuşim într-o bună zi. Face parte din modul nostru de operare. Până cu nu mult timp în urmă, principala cauză a morţii erau infecţiile, începând de la cele produse de un simplu virus şi până la epidemiile de gripă. Ciuma era considerată un blestem trimis de Dumnezeu. Am aflat între timp că nu era aşa. Acum, după ce am învins aceste boli, trăim destul de mult ca să ne confruntăm cu cele de inimă şi cu cancerul. Cu o sută de ani în urmă, se credea că acestea sunt incurabile, spre deosebire de infecţii. Se presupunea că provin din interiorul trupului. Acum ştim că altul e adevărul. Şi, odată ce le vom înfrânge, cine poate spune care vor fi efectele asupra restului organismului?

Mia îl studie, curioasă.

— Pari să ştii al naibii de multe despre toate astea.

Kirkwood zâmbi.

— Într-un fel, am investit în aşa ceva.

Ea îl privi, neştiind cum să-i interpreteze spusele. El făcu o pauză, de parcă ar fi vrut să-i alimenteze incertitudinea, apoi adăugă:

— O facem cu toţii, nu-i aşa? Cred că nimeni nu vrea să moară mai devreme decât ar trebui.

— Deci eşti într-adevăr interesat de asta? Nu cumva te înfometezi şi iei vreo două sute de pastile pe zi?

Mulţi biogerontologi de frunte apelau la un program riguros de exerciţii fizice – singura cale unanim acceptată către o viaţă mai sănătoasă şi mai lungă. Şi totodată se tratau singuri cu vitamine şi antioxidanţi şi îşi alegeau cu grijă regimul alimentar. Cel din urmă era uneori împins cu nechibzuinţă către extreme, deoarece se ştia că reducerea severă a caloriilor prelungeşte viaţa – a animalelor, nu a oamenilor – cu toate că cei mai mulţi erau de acord că tratamentul prezenta deficienţe serioase la capitolul calitate-contra-cantitate.

— Îmi port de grijă, bineînţeles, acceptă el. Tu n-o faci?

Ea îşi ridică paharul, cu un gest plin de sarcasm.

— Cu asta şi cu ceva gloanţe – o metodă nu tocmai ideală, dacă speri să treci dincolo de bariera sutei de ani, zise ea în bătaie de joc.

Îşi lăsă paharul jos şi privi chipul bărbatului. Sub expresia lui se ascundea ceva, o prudenţă dincolo de care nu izbutea să răzbată.

— Totuşi, serios vorbind, insistă ea, eşti mult mai incitat de povestea asta decât un om care îşi poartă, pur şi simplu, de grijă.

— Păi, n-avem la Naţiunile Unite un mic departament – Organizaţia Mondială a Sănătăţii? Am făcut parte dintr-o serie de comitete. Avem o gamă întreagă de iniţiative legate de îmbătrânire, care se referă, în cea mai mare măsură, la îmbunătăţirea calităţii vieţii persoanelor în vârstă. Însă găzduim, totodată, o serie de dezbateri şi pregătim studii complete, pe care îmi fac timp să le citesc – pentru că mă interesează. Îşi concentră privirea asupra ei. Tu ai cunoştinţă de toate progresele pe care le face biologia moleculară. Ştiinţa şi tehnologia trec printr-o perioadă de dezvoltare exponenţială. Rata ei accelerată are puterea de a transforma perspectivele îndepărtate într-un viitor tangibil. Lucruri pe care credeam că le vom realiza în sute de ani s-ar putea face în numai câteva decenii. Organele interne pentru transplanturi s-ar putea obţine din celule stem; iar acestea pot fi injectate în organism, pentru

a-l reface. Posibilităţile nu au limite. Şi nu vorbesc despre nişte visuri îndepărtate, cum ar fi inteligenţa artificială şi nanotehnologia. Vorbesc despre ceea ce ştim că e realizabil. Dacă organismele noastre se pot repara, dacă uzura celulară poate fi oprită sau remediată o dată, nu există nici un motiv pentru care procesul să nu se poată repeta. Ar fi ca şi cum ţi-ai duce maşina la service după fiecare zece mii de kilometri. Ceea ce ne-ar putea face să trăim mult mai mult, sau, dacă ducem această noţiune până la concluzia logică, am putea să fim – de fapt, am impresia că o mulţime de savanţi par convinşi că într-adevăr suntem – în pragul dobândirii nemuririi pe cale medicală. Iar dacă *hakeem* umblă după asta... s-ar explica al naibii de multe lucruri, nu-i aşa?

Chipul Miei se crispă, ea părând să ia în considerare această posibilitate.

— Tu chiar crezi că nişte alchimişti primitivi, care şi-au scris lucrările acum o mie de ani, ar fi putut să descopere ceva despre care noi abia începem să înţelegem că ar fi posibil?

Kirkwood ridică din umeri.

— În Grecia antică, mucegaiul era folosit ca antibiotic. Savanţii l-au perfecţionat şi l-au numit penicilină cu mai puţin de o sută de ani în urmă, dar el exista de mii de ani. Ca şi aspirina. Nu mă îndoiesc că ştii c-o foloseau şi fenicienii tăi, aşa cum făceau şi asirienii, băştinaşii americani şi nenumărate alte popoare. La urma urmelor, nu e vorba să proiectezi rachete. E un simplu proces de oxidare al unui praf luat de pe scoarţa sălciilor. Acum ştim că toată lumea ar trebui să ia zilnic o mică doză, ca să ţină bolile de inimă la distanţă. Chiar ieri citeam despre chilieni, care au redescoperit recent remediile folosite de triburile Mapuche pentru diverse boli şi îşi dau seama cât de eficiente sunt. Mai există încă o mulţime de alte lucruri despre care nu ştim nimic. Nu e nevoie decât de un singur preparat, poate de un anihilator puternic al radicalilor liberi, care ar putea repara distrugerile provocate de oxidare în celulele organismului uman. Un singur preparat. Nu e imposibil să concepi aşa ceva.

— Şi totuşi, ripostă ea, în ciuda a tot ceea ce ştim, cu toate cunoştinţele pe care le deţinem, n-am fost în stare să-l preparăm.

— Observaţia ta ar fi valabilă dacă s-ar face o grămadă de eforturi pentru a preveni îmbătrânirea, dar nu e aşa.

De fapt, foarte puţini oameni se ocupă de asta. Nu s-ar putea spune că savanţii ar avea motive să lucreze într-un asemenea domeniu. Fiecare oficial guvernamental, fiecare lider al Bisericii şi fiecare savant „mortalist” le spune că nu e posibil şi, chiar presupunând că ar fi, ni se tot repetă că nu e un lucru pe care să ni-l dorim. Mass-media se grăbeşte să sară pe orice pare promiţător, ceea ce are ca efect transformarea oricărei activităţi serioase într-o glumă falnică. Orice om de ştiinţă bine intenţionat care acordă atenţie acestui domeniu se teme – pe bună dreptate – să nu fie inclus în masa de şarlatani care „vând” tinereţe şi sunt nominalizaţi la Premiul Lâna de Argint[12]. Ştiu că, începând din clipa când menţionează că activitatea lor are legătură cu tratamentele antiîmbătrânire, orice finanţare încetează – nici măcar nu mai folosesc termenul; acum totul e deghizat sub o altă denumire, medicina longevităţii. Se tem că vor ajunge să se ocupe de ceva care are nevoie de decenii pentru a da rezultate, pentru a dovedi că are efect asupra oamenilor – lucru care poate fi extrem de descurajator când rişti să dai greş şi să fii luat tot timpul în râs… Tu eşti geneticiană. Te-ai implica în aşa ceva?

Mia clătină din cap, posomorâtă. Se părea că întregul ei câmp de acţiune era minat în ultima vreme.

— Înţelegi ce vreau să spun, continuă el. Ştii ce părere are guvernul despre activitatea ta. Nu sunt pregătiţi nici măcar să susţină cercetarea în domeniul celulelor stem. La fel stau lucrurile şi în cazul Bisericii. Aşa că finanţarea şi stimulentele materiale sunt inexistente. Dar situaţia e în schimbare. Noii magnaţi îmbătrânesc. Şi sunt interesaţi. Nu vor să moară dacă nu este absolut necesar. Iar aşa ceva se descoperă fie printr-un noroc, fie cu multă trudă şi cu o grămadă de bani. Gât am cheltuit pentru Proiectul Manhattan? Sau ca să trimitem oameni pe Lună? Sau cu războiul din Irak? Încercarea de a repara organismul uman, de a eradica bolile şi ravagiile pe care le face bătrâneţea nu merită a zecea parte din aceste fonduri? Sau măcar a suta parte? Nu avem nici măcar atât. Ştii câţi oameni

12 Premiu acordat celor mai sfruntate false remedii antiîmbătrânire (n.tr.).

mor zilnic din cauza bolilor vârstei înaintate? O sută de mii. O sută de mii de decese pe zi. Se întrerupse şi ridică din umeri. Poate că merită să ne gândim la asta.

Îşi lăsă paharul jos şi i se adresă cu ardoare.

— Să nu mă înţelegi greşit. Nu vreau să-l apăr pe *hakeem*, dacă se ocupă de aşa ceva. Metodele lui trec dincolo de demenţă. E un monstru care merită să fie eviscerat şi sfâşiat în patru. Dar poate – doar poate – ceea ce caută el nu e chiar o nebunie. Şi dacă nu este, imaginează-ţi ce s-ar întâmpla când ar fi descoperit.

Mia îşi termină băutura şi se lăsă pe spătarul scaunului. Posibilităţile pe care le întrezărea o ameţeau.

— Cred că încep să înţeleg măsura în care s-a dedicat unui asemenea scop. Dacă el crede că este cât de cât realizabil... Chipul îi străluci în urma revelaţiei. Probabil că-şi doreşte cu disperare să pună mâna pe cartea aia. Ceea ce ne-ar putea ajuta s-o aducem pe mama înapoi.

— Fără nici o îndoială. Ai discutat ceva despre asta cu Jim?

Ea clătină din cap.

— Până acum o oră, nu eram sigură că ar fi ceva de discutat. De ce?

— Mă întrebam cum vede el lucrurile în această privinţă. Noi doi n-am stat de vorbă decât despre detaliile operaţiunii în desfăşurare.

— E de părere că tipul lucrează la o armă biologică. Poate că ar fi bine să ştie şi toate astea. O să-l sun dimineaţă.

Kirkwood se crispă, stânjenit.

— Eu aş lăsa-o baltă. Adevărul e că toată povestea nu-i afectează planurile.

— Da, dar dacă este posibil, dacă ăsta e scopul cercetărilor pe care le face *hakeem*... poate că ar schimba lucrurile.

Chipul lui Kirkwood se întunecă.

— Nu în bine, în ceea ce priveşte salvarea lui Evelyn.

Gravitatea neaşteptată a vorbelor lui trimise asupra

Miei un val tot atât de neaşteptat de îngrijorare.

— Ce vrei să spui?

Preţ de o clipă, Kirkwood îşi feri privirea, cântărindu-şi cuvintele. Se aplecă spre ea, rămânând la fel de încruntat.

— Gândeşte-te la asta: Jim e agent guvernamental. Dacă aşa ceva e posibil, dacă ei ştiu că de asta se ocupă de fapt *hakeem*... Crezi că i-ar da cartea unui nebun? Sau crezi că ar păstra-o în secret?

51

Replica lui Corben îl luă pe *hakeem* prin surprindere și-l făcu să amuţească, dar numai pentru o clipă.

— Şi se presupune că ajutorul şi patronajul tău sunt chiar mai atractive decât ale guvernului american, asta vrei să spui?

Corben privi în sus, către el, vorbindu-i cu voce calmă şi fermă:

— Mi s-a cerut să te caut. Să-ţi iau urma. Dar asta a fost acum patru ani. De atunci s-au schimbat multe.

Îşi modifică puţin poziţia, încercând să micşoreze disconfortul cauzat de solul bolovănos.

— Toată harababura cu armele de distrugere în masă ne-a paralizat, continuă el. Notă informativă a devenit o expresie murdară, sinonimă cu o invenţie a Casei Albe. Ne-a transformat în nişte paria. Mişcarea pacifistă şi presa ne-au criticat cu sălbăticie. Oamenii, inclusiv şeful meu, au fost concediaţi sau transferaţi. Priorităţile s-au schimbat. Toată lumea era ocupată să înjunghie pe la spate, să arate cu degetul şi să alerge de colo-colo, încercând să-şi salveze fundul, aşa că o mulţime de chestii s-au pierdut în învălmăşeală. Dosarul tău a fost unul dintre ele. Agenţia şi-a pierdut interesul.

— Dar tu n-ai făcut-o, remarcă sec *hakeem*.

— Nu aveam nici o certitudine. Era posibil să fii doar o pierdere de timp, o vânare de vânt. Făceai experienţe, dispuneai de toate resursele şi de toţi cobaii umani de care aveai nevoie, dar nu ştiam dacă munca ta dăduse rezultate. Şi ai dispărut ca la carte. Ar fi trebuit s-o las baltă. Să trec mai departe. Dar exista simbolul ăla, săpat în peretele uneia dintre celulele tale. Şarpele care îşi devorează coada. Procesarea datelor nu a scos la lumină nimic relevant, dar când am făcut nişte cercetări de modă veche prin arhiva noastră din Langley, am găsit ceva. Un dosar vechi, dat de mult uitării. Raportul unui agent de la Vatican. Un memoriu despre un caz vechi, din secolul al

XVIII-lea, în care erau implicaţi simbolul şarpelui care îşi devorează coada, un fals marchiz şi un principe care era convins că marchizul nu îmbătrânise nici măcar cu o zi în mai bine de cincizeci de ani. Corben observă maxilarul *hakeem*-ului, care devenise mai proeminent. Şi asta, reluă el, m-a făcut să mă întreb dacă nu erai decât un alt şarlatan – Dumnezeu ştie că există destui – sau dacă aveai într-adevăr ceva concret. Aşa că mi-am păstrat mintea deschisă. Ii ştii pe detectivii ăia care nu lasă niciodată nerezolvat un caz, dacă i-a marcat? Tu erai cazul meu. Dacă ceva din toate astea era real, îmi găsisem găina cu ouă de aur care avea să mă scoată din groapa dezgustătoare a muncii de agent de informaţii, palma răsunătoare trasă pe obrazul ticăloşilor nerecunoscători şi ipocriţi din D.C., care sunt mai mult decât fericiţi să se folosească de noi şi să ne spânzure apoi ca să ne uscăm în bătaia vântului, calea pe care să plec în lumina asfinţitului, sorbind şampanie pe bancheta din spate a unui Maybach.

Ceea ce era adevărat, sau cel puţin fusese înainte de convorbirea telefonică cu Abu Barzan. În clipa aceea Corben nu mai era sigur că *hakeem* era cea mai directă cale către izvorul tinereţii, presupunând că exista aşa ceva. Nu înainte de a descoperi ce ştia misteriosul cumpărător. Dar nu voia ca *hakeem* să afle asta. Oricum, nu încă, dacă mai dorea să se întoarcă întreg înapoi, la Beirut.

— După Baghdad, încheie el, am fost trimis aici. Mi-am ţinut ochii căscaţi şi urechile ciulite, în cazul că se ivea ceva. Şi ai apărut tu. Tonul i se aspri. Nimeni altcineva nu ştie că eşti implicat. Nimeni nu ştie că am făcut legătura. Îşi închipuie toţi că e vorba de nişte contrabandişti care se bat pe prada de război. Asta i-am făcut să creadă. Şi pot face ca lucrurile să rămână aşa.

Hakeem îşi luă ochii de la el, dând din cap aproape imperceptibil, ca pentru sine însuşi, părând să mediteze asupra vorbelor lui.

— Ce crezi că mi-ai putea oferi mai mult decât am deja? întrebă în cele din urmă.

— O, mă pot gândi la o serie de lucruri. Acces la reţeaua noastră de informaţii, la resursele noastre. Cercetare. Îţi pot oferi şi o reţea de siguranţă. Nu ştiu unde te ascunzi de când s-a

prăbuşit Baghdadul, dar partea asta de lume nu e cea mai stabilă şi, dacă în jurul tău totul sare din nou în aer, s-ar putea să-ţi doreşti să te muţi într-un loc care... să-ţi dea mai puţine dureri de cap. Mă pot ocupa de asta. Acte noi, o nouă identitate. Şi, dacă ai ceva pe care şi-l doreşte toată lumea, ceva pentru care oamenii sunt dispuşi să plătească bani frumoşi, atunci pot să fiu omul tău de paie. Pot să-ţi servesc drept acoperire şi să legalizez totul. Şi nu-i nevoie să-ţi spun eu că se pot face o grămadă de bani.

Hakeem rămase impasibil, privind fix în jos, către Corben, de parcă ar fi meditat asupra spuselor lui.

— N-aş crede, replică după o clipă, pe acelaşi ton dispreţuitor, făcând un semn din cap către cineva din spatele lui.

Corben fu străbătut de un val de panică. Se încordă, dornic desluşească ce anume se petrecea, dar nu reuşi.

— Cum adică, n-ai crede?

Din direcţia maşinii apăru un bărbat care aducea o servietă de mici dimensiuni. *Hakeem* o deschise, capacul ridicat împiedicându-l pe Corben să-i vadă conţinutul. Apoi îşi afundă mâinile în ea. Când reapărură, ţineau o seringă şi un mic flacon. Dădu din cap către bărbatul din spatele lui Corben. Tipul ciupit de vărsat se întinse şi îl înşfăcă pe Corben, ţintuindu-l locului în timp ce *hakeem* afundă acul în flacon, transferându-i conţinutul în seringă.

— Adică tu îmi spui unde e cartea, oamenii mei mi-o aduc, iar eu hotărăsc dacă te mai las sau nu să trăieşti.

— Nu e nevoie de asta, îţi spun că...

Ciupitul de vărsat îl lovi pe Corben în pântece, lăsându-l fără aer. Îşi simţi braţul răsucit, simţi un garou care îi era aplicat în grabă mai jos de umăr, în timp ce *hakeem* se apleca, făcând să ţâşnească o bulă de aer din seringă.

— Unde e cartea?

Ochii lui Corben se fixară asupra acului.

— Ţi-am spus că n-o am.

Hakeem îi injectă lichidul. Câteva secunde mai târziu, dogoarea i se năpusti în vene, transformându-i sângele în lavă. El urlă de durere, cu figura ameninţătoare a *hakeem*-ului planând asupra lui, urmărindu-l cu o curiozitate detaşată.

— Unde e cartea?

— N-o am, urlă Corben.

Hakeem apăsă mai mult pistonul seringii.

— Unde e cartea?

Corben avea senzaţia că pielea i se prăjea la un foc interior. Ochii i se înceţoşaseră, înecaţi în lacrimi.

— în Turcia, izbucni el. Cartea e în Turcia.

Hakeem scoase acul. Pârjolul se retrase, parcă evaporându-i-se prin degetele mâinilor şi ale picioarelor.

— Continuă.

Corben respiră adânc, tremurând încă.

— Farouk, misitul irakian care a venit s-o vadă pe Evelyn... N-o avea la el. Nu făcea decât să intermedieze vânzarea. Iar negustorul care o are e pe drum, ca să livreze toată marfa unui alt cumpărător.

Ultimele cuvinte aprinseră interesul *hakeem*-ului în mod vizibil.

— Alt cumpărător? Cine e?

— Nu ştiu.

Hakeem ridică ameninţător acul.

— Nu ştiu, insistă Corben. N-a vrut să-mi spună. Am încercat o contraofertă, dar celălalt a oferit şi mai mult.

Nu vroise să-i vorbească despre celălalt cumpărător şi înjură în sinea lui, remarcând că *hakeem* se gândea, fără nici o îndoială, la acelaşi lucru la care se gândise şi el, disperat fiind să descopere cine era celălalt individ interesat.

— Unde are loc schimbul?

— Încă nu ştiu, zise Corben. Îl urmărim. Se pare că îşi petrece noaptea în Diyarbakir. Tranzacţia se va face mâine. Se încruntă la răpitorul său. Dacă vrei cartea, o să fii nevoit să lucrezi împreună cu mine. Sunt singura persoană care poate obţine informaţia de la oamenii noştri de la spionaj şi, dacă nu apar mâine dimineaţă la birou, totul se anulează.

Pe buzele *hakeem*-ului jucă un zâmbet palid.

— Oh, sunt sigur că poţi obţine informaţia prin telefon. Nu-mi pot imagina că agenţii CIA trebuie să semneze condica de prezenţă în fiecare dimineaţă. Atât timp cât nu uiţi să dai telefonul de control.

Hakeem era bine informat. Ştia că Agenţia obişnuia să le ceară agenţilor de pe teren să dea telefon în fiecare dimineaţă,

la o oră prestabilită, ca să confirme că totul era OK. Urmărit cu atenţie de Corben, *hakeem* păru să cântărească lucrurile, după care adăugă:

— Ce scuză aveai de gând să foloseşti ca să-ţi justifici mica excursie la Diyarbakir?

— Le-aş fi spus că trebuia să verific o persoană căreia îi telefonase Farouk. Fără să pomenesc de carte.

Hakeem dădu din cap.

— Vreau cartea aia! Şi chiar mai mult decât atât, vreau să ştiu cine e celălalt cumpărător. O să te duc la Diyarbakir fără să afle oamenii tăi. Dar între timp prefer să te ţin aproape. Dacă mai târziu o să ai nevoie de o justificare, o să le poţi spune că te-am răpit din apartamentul tău şi te-am silit să ne-nsoţeşti. Îl fixă pe Corben cu insistenţă. Du-i pe oamenii mei acolo unde are loc tranzacţia asta. Întoarce-te cu cartea şi cu cumpărătorul şi o să putem sta de vorbă despre viitorul nostru comun. Facem târgul?

Privirea lui Corben se oţeli. Dădu din cap. Nu prea avea de ales. Tipul era, cel puţin, metodic. Mai aveau ceva de discutat.

— Cum rămâne cu femeia? Cu Evelyn Bishop? Ai auzit anunţul ambasadorului. Mi-aş consolida poziţia dacă aş aduce-o înapoi la un moment dat.

Hakeem ridică din umeri.

— Cum spuneam. Adu-mi cartea şi cumpărătorul. Poate că, după asta, o să poţi pune în scenă o evadare miraculoasă şi o s-o eliberezi şi pe ea.

Aruncă o privire întrebătoare către bărbatul ciupit de vărsat şi îi spuse ceva în limba arabă. Corben se încordă ca să se uite peste umăr şi îl văzu pe ucigaş scoţând telefonul celular dintr-un buzunar. Îi îndepărtase bateria, pe care o ţinea în mână.

Hakeem dădu din cap, apoi puse cu grijă seringa în servietă şi le făcu semn oamenilor lui s-o ia. Se întoarse cu spatele şi se îndepărtă, gesticulând scurt către ceilalţi. Aceştia se apropiară de Corben.

— Deci e adevărat? strigă agentul CIA în urma lui.

El îşi văzu de drum.

— Funcţionează? strigă din nou Corben, insistând.

Hakeem se opri şi se întoarse, cu colţurile gurii între-deschise într-un zâmbet strâmb şi subţire.

— Sper că n-o să te străduieşti să afli prea multe. Îţi pot găsi oricând un loc în mica mea clinică. Ne-am înţeles?

Corben îşi pironi ochii într-ai lui. Realiză că era imposibil să-l ţii în frâu şi ştiu că trebuia să-şi schimbe planurile în consecinţă. Dacă celălalt cumpărător îşi cunoştea marfa, avea să se descotorosească de *hakeem*. În clipa aceea, gândul de a-l vinde sau – chiar mai bine – de a-i trimite un glonţ în frunte părea să-i ofere o satisfacţie imensă.

Hakeem se urcă în maşina care îl aştepta. Se îndepărtă în timp ce oamenii lui se strânseră în jurul lui Corben, îi astupară gura cu bandă adezivă, îl ridicară în picioare şi îl cărară ca pe un taur legat fedeleş, aruncându-l apoi în portbagajul unei maşini, pe care îl închiseră cu zgomot

52

Lumina prăfoasă a dimineţii conspiră cu claxoanele maşinilor şi cu vânzătorii ambulanţi ca să alunge somnul Miei. De fapt, nu dormise bine, în ciuda confortului oferit de patul moale. Ca şi cum întreaga poveste despre posibilitatea ca dorinţa nebunească a *hakeem*-ului să nu fie chiar atât de nebunească n-ar fi fost suficientă, ultimele cuvinte ale lui Kirkwood îi învolburaseră mintea într-un vârtej năucitor. Probabil că nici cele trei pahare de martini nu-i fuseseră de nici un ajutor în această privinţă.

Kirkwood avea dreptate. Era bine să ţină asta sub tăcere, cel puţin până după eliberarea lui Evelyn. Ceea ce însemna că trebuia să o ascundă lui Corben.

Întorcându-se cu gândul înapoi, îşi aminti că, atunci când îl văzuse pe Corben pentru prima oară în preajma lui Kirkwood, simţise că agentul CIA se purta cu o oarecare suspiciune. Care ar fi putut fi adevăratul motiv? Oare ştia mai multe decât îi povestise? Rememoră conversaţia lor despre laboratorul din Baghdad. Corben sugerase că ar fi fost vorba de nişte arme biologice, dar nu-i oferise o explicaţie satisfăcătoare despre motivul care îl îndemna pe *hakeem* să caute codicele, repetând – în mod enervant, după părerea ei – că amănuntul nu avea nici o relevanţă în privinţa eliberării lui Evelyn. Dacă

experimentele *hakeem*-ului aveau legătură cu longevitatea, atunci experţii CIA descoperiseră asta deja, cu siguranţă.

Ceea ce însemna că intenţionau să păstreze secretul.

Sau ea se înşela, lucru care i se păru posibil. Sau, dacă speculaţiile făcute împreună cu Kirkwood în timpul nopţii se apropiau de realitate, Corben îi ascundea anumite lucruri. Fapt care, îşi reaminti ea, nu ar fi fost chiar atât de şocant. Era agent CIA. Avea de îndeplinit o misiune. Nu-şi pierdea somnul pentru că nu-i spusese ei întreg adevărul.

Pe de altă parte, ea nu ştia prea multe despre Kirkwood. În comportamentul lui se simţea o anumită rezervă, o ezitare, aproape o stingherealǎ legată de ceva anume. Dar radia totodată un calm şi o încredere care veneau dintr-o cunoaştere împinsă către perfecţiune. Totuşi, de fapt nu ştia nimic despre el. Apăruse la Beirut cu intenţia de a ajuta la eliberarea lui Evelyn, era de la Naţiunile Unite, şi cam atâta tot. Mia îşi dădu seama că şi ea trebuia să fie prudentă faţă de Kirkwood. Erau valabile aceleaşi motive care o făceau să se îngrijoreze din pricina lui Corben.

Îşi simţea gura uscată şi stomacul îi chiorăia, nemulţumit. Hotărând că asta se putea rezolva mai repede la restaurant decât apelând la serviciul în cameră, îşi trase repede nişte pantaloni comozi şi o cămaşă şi se îndreptă către restaurantul hotelului.

Aşteptă liftul pierdută în gânduri când uşile acestuia se deschiseră cu un bâzâit. Înăuntru era Kirkwood. La picioarele lui stăteau o servietă diplomat argintie şi un rucsac. Părea gata de plecare.

Mia intră în lift, plimbându-şi privirile de la el la bagaje şi înapoi. Avea un nod în gât.

— Pleci?

Faţa lui se crispă, de parcă ar fi fost prins asupra unui fapt nepermis.

— Nu, mă… mă întorc diseară.

Ea dădu din cap, simţindu-i stânjeneala. Se hotărî să-l sondeze ceva mai adânc.

— Ştii, m-am gândit la discuţia noastră şi cred că ar fi bine să-i dau de ştire lui Jim. Îi studie chipul. Poate c-o să fie de folos.

Nici Kirkwood nu dormise bine. Conversaţia purtată cu Mia în barul de pe terasă îl întorsese pe dos. O împinsese către adevăr, apoi dăduse înapoi. Ceea ce o lăsase cu o mulţime de întrebări. Întrebări care o puteau vârî în necaz.

Corben şi şefii lui aveau, fără nici o îndoială, propriile lor planuri. Kirkwood ştia că Evelyn era sacrificabilă. Mia nu reprezenta cine ştie ce ameninţare pentru ei, dar dacă începea să pună prea multe întrebări, transformându-se într-o bătaie de cap, era posibil să se simtă ameninţaţi. Iar el ştia cum procedau într-un asemenea caz.

Mai făcuse aceeaşi greşeală şi în alte rânduri. Păstrând tăcerea asupra adevăratei semnificaţii a şarpelui care îşi devora coada, pusese oamenii în pericol. Nu voia s-o repete.

Şi, cu siguranţă, nu voia să i se întâmple Miei.

— Hai să discutăm ceva mai mult despre asta înainte de a o face, spuse în timp ce ieşeau din lift.

Mătură holul cu privirea şi îl văzu pe agentul însărcinat s-o păzească citind un ziar în preajma uşii de la intrare. Acesta dădu din cap către Mia, care îi răspunse la salut înainte de a se întoarce spre Kirkwood.

— Ştiu că ai îndoieli legate de motivele lui Jim, insistă ea, dar mie mi-a vorbit cu foarte multă sinceritate despre informaţiile pe care le deţine Agenţia şi...

— Te rog. Mia, o întrerupse el, trebuie să ai încredere în mine în privinţa asta.

Se uită la ceas şi se strâmbă. Îşi dorea să-i fi spus totul în noaptea care trecuse. Dimineaţă, ceva mai devreme, se gândise s-o sune în cameră, s-o pună la curent cu ceea ce se petrecea, dar se stăpânise.

O luă deoparte, ducând-o într-un mic bar-bibliotecă, în afara razei vizuale a agentului. Înăuntru nu mai era nimeni.

— Dimineaţă am fost contactat pe internet de cineva din Irak, minţi el. Am dat de ştire prin oamenii pe care-i avem acolo, pe teren. Ne-am implicat într-o foarte mare măsură în încercarea de a pune la adăpost moştenirea istorică a ţării, mai ales după eşecul de la Muzeul Naţional, de acum patru ani. În trecut, am oferit recompense şi amnistii, iar strategia a dat rezultate. Ne-a fost de folos şi în privinţa creării unei reţele de oameni de legătură în comunitatea negustorilor de antichităţi.

Oricum, credem că ştim cine are obiectele pe care încerca Farouk să le vândă. Un misit din Baghdad care îl cunoaşte – în fine, îl cunoştea – i-a spus unuia dintre oamenii noştri că îi pomenise despre ele. I-a povestit că Farouk se ocupa de intermedierea tranzacţiei, în folosul unui alt comerciant, un bărbat din Mosul.

Kirkwood ocolise partea dificilă şi se întorsese la adevăr.

— Farouk nu avea obiectele asupra lui, în Beirut. De aceea se folosea de fotografiile polaroid.

— Deci cartea e încă la Mosul?

Ochii ei străluceau de interes.

— Nu. E în Turcia. Făcu o pauză, studiind reacţia Miei înainte de adăuga, fără să stea prea mult pe gânduri: Mă duc acolo, s-o recuperez. Vino cu mine. Îţi povestesc restul în avion.

Mia era asaltată de întrebări şi de sentimente confuze.

Nu era sigură de Kirkwood, dar, pe de altă parte, nu mai era sigură nici de Corben. Singura persoană în care se putea încrede cu adevărat în privinţa apărării intereselor lui Evelyn era ea însăşi. Dacă acea carte care îi putea elibera mama era într-adevăr în Turcia, trebuia să facă tot ce-i stătea în puteri ca s-o vadă ajunsă cu bine în mâinile lor – sau mai degrabă într-ale ei. Dar o nesiguranţă sâcâitoare se străduia să-i capteze atenţia, să o avertizeze.

— Nu pot pleca cu tine aşa, pur şi simplu, obiectă ea.

— Te rog. Mia, insistă Kirkwood. Există o serie de lucruri pe care nu le ştii.

Asta o înfurie.

— Cum ar fi? Se răsti ea.

El oftă plin de îndoieli.

— Uite, iartă-mă, dar... aseară nu am fost pe de-a-ntregul sincer cu tine. După ce ai pomenit despre *hakeem* atunci, la ambasadă, am reuşit să fac rost de dosarul lui. Ea îi sesiză îngrijorarea profundă din glas. Lucrurile despre care am discutat azi-noapte... Exact de asta se ocupă el. Iar Corben şi oamenii lui o ştiu.

Colţurile gurii ei coborâră.

— Experimentele?...

Ştia deja răspunsul. Kirkwood dădu din cap, posomorât.

— Asta e ceea ce îi interesează.

Mia nu ştia încotro să se întoarcă, dar o certitudine îşi tăia drum prin hăţişul din mintea ei: nu se putea încrede în Corben. Nu şi de acum înainte. În privinţa lui Kirkwood încă nu se putea pronunţa, dar nu prea avea de ales. Trebuia să rişte.

— Ce-i spun agentului de acolo? întrebă arătând către bărbatul care îi asigura securitatea.

— Nu-i spui nimic.

— Stă lângă uşă ca să-mi poarte de grijă. N-o să mă lase să plec de aici alături de tine, fără să ceară aprobarea lui Jim.

Îi rosti numele simţindu-l pe limbă ca pe o otravă. Kirkwood se încruntă, căzând o clipă pe gânduri.

— Restaurantul de alături face parte din hotel, dar are o intrare separată, ceva mai departe pe stradă. Probabil că au aceeaşi bucătărie. Afară mă aşteaptă o maşină. Întoarce-te în camera ta, ia-ţi paşaportul şi tot ce crezi că-ţi mai e de folos, coboară pe scări în restaurant şi ieşi pe acolo. Eu o să te aştept după colţ.

Era gata să plece, când Kirkwood îi puse mâna pe braţ.

— Te rog. Mia. Ai încredere în mine. Nu-l înfrunta pe Jim în privinţa asta. Nu încă. Nu înainte de a şti că avem cartea în mâinile noastre, în siguranţă. Nu vreau să dau nimănui nici o şansă de a ne împiedica s-o folosim pentru eliberarea lui Evelyn.

Ea îl studie în grabă. Ochii îi străluceau de sinceritate. Fie spunea adevărul, fie era un mincinos de-a dreptul spectaculos. Oricum ar fi fost, avea s-o afle în curând. Dădu din cap şi o luă către lift.

Kirkwood privi în urma ei cu un nod în stomac. Zarurile fuseseră aruncate. Nu mai putea da înapoi.

Se uită la ceas şi se hotărî să ia o măsură de precauţie la care se gândise deja. Îşi scoase celularul şi formă numărul spionului lor din Irak, cel care le atrăsese atenţia asupra lui Abu Barzan. Era un om de încredere. O garantau anii de colaborare, loialitatea verificată deja în două rânduri şi un onorariu serios.

Nu putea risca să-l sune el însuşi pe Abu Barzan. Era sigur că, dacă individul care făcuse contraoferta pentru carte era într-adevăr Corben, atunci el şi spionii cu care colabora ştiau despre Abu Barzan şi îi aflaseră numărul de telefon. Probabil că îi puseseră telefonul sub urmărire. Iar Kirkwood prefera să nu îşi trădeze încă interesul în faţa lor.

Iscoada răspunse fără întârziere. El îi spuse ce avea de făcut. Trebuia să acţioneze repede. Şi, pe de altă parte, să se asigure că nu-l sperie pe Abu Barzan. Îi ceru să-l sune apoi de la un alt număr de telefon şi să-l anunţe care avea să fie noul loc de întâlnire.

Închise, îşi luă servieta diplomat şi rucsacul şi porni spre uşă.

53

La optzeci de kilometri distanţă către est, Corben era întins pe un pat îngust, rotindu-şi privirile prin celula lui dezolant de albă. Mica încăpere era lipsită de ferestre şi el nu avea idee ce oră era, însă nu dormise şi nu credea că trecuseră mai mult de câteva ore de când demarase maşina în al cărei portbagaj fusese îndesat.

Încercă să-şi închipuie prin ce treceau ceilalţi prizonieri din complexul *hakeem*-ului. Şi-o imagină pe Evelyn Bishop şi se întrebă cât de aproape se afla şi dacă avea să mai vadă vreodată lumina soarelui.

În mintea lui se contura o imagine şi toate piesele păreau să se potrivească. Se afla fie într-un oraş din nordul Libanului, fie în Siria. Se gândi că cea de-a doua variantă părea mai apropiată de realitate. Accentul asasinului ciupit de vărsat şi al amicilor lui le trăda limpede naţionalitatea. Corben nu vorbea prea bine limba arabă, dar puţinul pe care îl ştia îi permitea să deosebească diferitele accente – libanez, irakian, palestinian, sirian. Acum, după ce îi auzise vorbind, le putea identifica accentul. Şi drumul cu maşina se încadra în profil. Cel puţin cea de-a doua parte, în timpul căreia fusese conştient. O şosea şerpuitoare, în sus, pe munte şi apoi în jos, o oprire şi nişte discuţii – probabil la trecerea graniţei – apoi alte drumuri şerpuite, ducând către un oraş care răsuna de babilonia asurzitoare a chemărilor la rugăciune, mult mai izbitoare decât în Beirut.

Trebuia să fie Damascul.

Gândul îl înfurie. Era oraşul către care se îndreptase prima – şi evidenta – lui presupunere în 2003, când îşi primise în mod oficial însărcinarea şi încercase să-şi imagineze unde se

refugiase *hakeem*. Mulţi dintre apropiaţii lui Saddam îşi croiseră drum într-acolo, ca să evite capturarea. În ciuda animozităţii profunde şi îndelungate dintre cele două ţări, duşmanii înverşunaţi găseau uneori motive de a se ajuta reciproc, ca urmare a avantajelor de moment şi a coincidenţei obiectivelor.

Însă Corben ştia că, în cazul *hakeem*-ului, aranjamentul nu avea nimic în comun cu politica.

Dar totul avea sens. Probabil că îşi găsise protectori care îi puteau oferi aceeaşi susţinere de care se bucurase la Baghdad. I se furniza tot ce îi era necesar. Mica lui casă de oaspeţi îi ocupa tot timpul. Iar atunci când se iveau complicaţii – sau oportunităţi – de genul celor din ultimele câteva zile, avea la dispoziţie forţe umane specializate şi lipsite de scrupule, gata să i se pună la dispoziţie cu promptitudine.

Şi, vorbind de lup, auzi zgomotul uşii care se descuia. *Hakeem* stătea în prag. Era însoţit de Omar, ucigaşul ciupit de vărsat, şi de încă doi bărbaţi înarmaţi.

— E timpul să semnezi condica, îl anunţă *hakeem*.

Îi făcu semn lui Omar, care scoase telefonul lui Corben şi îi puse bateria la loc.

— Trebuie să afli cu exactitate coordonatele GPS ale negustorului irakian, adăugă ridicând un deget avertizator. Nu uita, treizeci de secunde. Nici una în plus.

Corben se ridică, fiind încă în boxeri, şi făcu ce i se ceruse. Luă legătura cu Olshansky. Se părea că, la ambasadă, nimeni nu observase ceva în neregulă. Şi nici n-ar fi avut de ce; atâta vreme cât telefona la timp, nu se aprindea nici un semnal de alarmă.

— Ţinta ta nu s-a deplasat de azi-noapte, îl informă Olshansky. E încă în acelaşi loc din Diyarbakir, dar a intervenit ceva. L-a sunat cineva din Irak.

— Cine?

— Nu ştiu. Convorbirea a fost prea scurtă ca să-l pot identifica. Interlocutorul i-a cerut doar să închidă, să scoată bateria din telefon şi să-l sune din nou, de la un alt aparat.

Corben avu grijă ca această complicaţie neaşteptată să nu-i schimbe expresia. Îşi păstră sângele rece şi, fără nici un tremur în voce, îi ceru lui Olshansky ultimele coordonate GPS ale celularului irakianului.

— Eşti sigur că le vrei? întrebă specialistul. Cred că a aflat că e urmărit, după convorbirea aia. Probabil că a plecat de mult.

— Tu mulţumeşte-te să mi le dai, spuse Corben simplu.

Olshansky păru oarecum surprins, dar îi făcu pe plac.

— Încă ceva, adăugă apoi. Celularul din Geneva pe care am încercat să-l localizez nu mai e în Elveţia. Semnalul lui a trecut de la un satelit şi de la un server la altul înainte de a se pierde într-un infern digital, dar urma sa indică limpede o schimbare a zonei. Am intrat în legătură cu un colaborator al meu de la NSA care se străduieşte, cu prioritate, să-l localizeze pentru noi. Tipul crede c-o să reuşească să-i stabilească poziţia până la sfârşitul zilei.

— Fă-o mai repede. Îmi trebuie, răspunse Corben scurt, în timp ce evalua cu repeziciune informaţia.

Avea anumite suspiciuni în legătură cu locul spre care se îndrepta posesorul celularului.

Hakeem îl privi bănuitor şi îi făcu semn să închidă, iar Corben îi dădu ascultare după ce îi ceru lui Olshansky să-l ţină la curent dacă semnalul telefonului irakianului îşi schimba coordonatele. Omar se grăbi să-i ia înapoi aparatul şi să-i scoată bateria. Indivizii erau versaţi în privinţa acoperirii urmelor digitale, îşi spuse Corben. Ţinuseră telefonul lui Ramez deschis ca să nu piardă apelul lui Farouk, dar nu aveau să facă acelaşi lucru cu al lui. Astfel el nu va putea să identifice mai târziu locul în care se află bârlogul *hakeem*-ului în oraş.

Îi dădu acestuia coordonatele, despre care ştia că erau probabil inutile, dar nu avea de ales. Trebuia să vadă ce va face mai departe. În timp ce le rostea, Omar le tastă pe un aparat portabil – era clar că asasinul ştia limba engleză, observă Corben – care afişă o hartă a graniţei Siriei cu Turcia şi a oraşului Diyarbakir. Omar dădu din cap, satisfăcut.

Peste trăsăturile acviline ale *hakeem*-ului se aşternu un zâmbet subţire.

— E timpul de plecare, spuse, făcându-i semn lui Omar să-l aducă pe Corben.

La rândul său, Omar îi făcu semn unuia dintre oamenii lui, care îi întinse un teanc de haine împăturite şi nişte bocanci. El le aruncă la picioarele americanului. Corben se grăbi să şi le tragă peste boxeri – pantaloni largi, kaki, pulover gri-închis din

bumbac şi bocanci militari. Omar scoase nişte cătuşe din plastic şi îi ceru, cu un semn al capului, să-şi apropie mâinile. Corben se supuse în silă. Omar i le fixă, apoi scoase un sac negru. Îl înhăţă pe Corben de umeri şi îl răsuci cu brutalitate, pregătindu-se să i-l tragă peste cap.

— *Yalla, imshi*, mârâi. Mişcă-te!

Corben se săturase să tot fie tratat ca un nimic, era prea mult pentru o singură zi..

— Ia mâna, scârnăvie, se răsti, eliberându-şi braţul şi îmbrâncindu-l pe Omar. O fac singur.

— *Imshi, wlaa*, zbieră celălalt înşfăcându-l şi împingându-l în uşă.

Corben opuse rezistenţă, dar *hakeem* interveni, ordonându-i omului să se retragă. Omar aruncă o privire furioasă către Corben, apoi îi îndesă sacul în mâini şi făcu un pas înapoi.

Cu urechea lipită de uşă, Evelyn ascultă cu atenţie zgomotele din afara celulei. Auzise o uşă descuindu-se i se temuse că o altă victimă fusese adusă sau, mai rău, aleasă pentru o altă şedinţă de tortură cu gazda lor dementă.

În loc de asta, auzi un bărbat vorbind în limba engleză. Un american. Nu reuşea să înţeleagă ce spunea, dar părea să fie sănătos. Iar acum auzi zgomotul unei încăierări şi înţelese că voiau să-l ducă în altă parte. Bărbatul se împotrivise.

Panica îi potopi raţiunea. Nu se hotăra ce să facă. O parte din ea ar fi vrut să strige, să-i semnaleze celuilalt prizonier prezenţa ei. Dacă evada, sau dacă era eliberat, putea da de ştire că ea era încă în viaţă. Dar o altă parte a ei era îngrozită. Îngrozită că i-ar fi putut face necazuri bărbatului, îngrozită că ar fi putut fi pedepsită pentru nesupunere.

Nu putea lăsa să-i scape însă ocazia. La naiba cu consecinţele!

— Ajută-mă! strigă din toate puterile. Mă numesc Evelyn Bishop. Sunt cetăţean american. Am fost răpită din Beirut. Te rog, anunţă ambasada. Lovi de mai multe ori cu pumnii în uşa solidă, de neclintit. Ajută-mă! Trebuie să ies de aici. Te rog! Spune cuiva, oricui!

Rămase neclintită o clipă, cu nervii sleiţi de efort, cu trupul istovit, încordat de spaimă şi chinuit de o speranţă disperată, şi ascultă, aşteptând o reacţie.

Nu se auzi nimic. Se lăsă încet pe podea, cu un zvâcnet nervos în colţul buzelor, şi se cuprinse cu braţele tremurânde.

Corben înmărmuri la auzul ţipetelor lui Evelyn. Se întoarse şi îşi plimbă ochii peste şirurile de uşi care mărgineau coridorul lung, întrebându-se în care celulă era ea. Părea să fie alături, dar sunetele înăbuşite puteau veni din oricare dintre încăperile învecinate.

Dar asta nu avea, oricum, nici o importanţă. Nu se afla într-o postură în care să fi putut face ceva pentru ea.

Aruncă o privire spre *hakeem*. Era impasibil. Părea să studieze reacţia lui Corben. Buzele lui subţiri schiţară apoi un zâmbet fin.

— Depinde de tine, spuse sardonic. Vrei să fii erou? Sau vrei să fii nemuritor?

Corben se lăsă pătruns de înţelesul cuvintelor. Detesta faptul că acel monstru, acea întrupare dementă a răului, putea să-l năucească astfel, să-l îmboldească, să-l tenteze. Îl urî pentru asta; mai mult decât atât, se urî pe sine însuşi pentru că nu era în stare să se opună. Un pact cu diavolul. Nu funcţionase niciodată, nu-i aşa? Dacă ar fi avut ocazia, acolo şi atunci, să îşi înfrângă răpitorii, să le zboare creierii şi s-o elibereze pe Evelyn şi pe ceilalţi, oare ar fi făcut-o?

Nu era sigur. Dar se văzu nevoit să admită că, dacă ar fi avut de ales, probabil n-ar fi făcut-o. Erau prea multe în joc. Premiul era prea mare.

Se încruntă la *hakeem*, apoi îi dădu răspunsul: îşi trase gluga pe cap. Şi, în bezna acelui linţoliu, speră că răsunetul obsesiv al ţipătului lui Evelyn nu avea să-i rămână în conştiinţă, ca un stigmat, pentru prea multă vreme. Pe vecie însemna, într-adevăr, prea mult.

54

Avionul Beechcraft King Air survolă coasta luxuriantă a Mediteranei, purtat de cele două turbopropulsoare gemene spre nord, în direcţia Turciei. Miei nu-i fusese greu să se strecoare neobservată din hotel. Maşina lui Kirkwood era parcată după colţ. La aeroport nu trebuia îndeplinite nici un fel de formalităţi, ea şi Kirkwood fiind conduşi direct către micul avion care îi

aştepta, cu elicele în mişcare. Decolă imediat ce se urcară la bord. Era evident că Organizaţia Naţiunilor Unite era stăpână pe situaţie la Beirut, mai ales de când câteva mii de soldaţi din trupele sale asigurau pacea în sudul ţării.

Diyarbakir era situat la nord-est de Beirut şi culoarul de zbor traversa Siria în diagonală, însă spaţiul aerian al acesteia era controlat cu stricteţe. Kirkwood preferase un traseu mai discret, chiar dacă era ceva mai lung. Aveau să zboare către nord, menţinându-se în afara spaţiului aerian sirian, până ce ajungeau pe coasta Turciei. Acolo urmau să vireze către est, spre centrul ţării, îndreptându-se spre Diyarbakir.

Mia îşi desprinse privirea de ţărmul îndepărtat de la orizont când Kirkwood i se realătură, după o discuţie cu piloţii. Bărbatul se aşeză în faţa ei şi desfăcu harta pe care o ţinea în mână.

— Prietenul lui Farouk se numeşte Abu Barzan, o informă. Ieri a trecut graniţa pe aici, pe la Zakho, şi a intrat în Turcia.

Întinse degetul spre hartă, indicând punctul de trecere a frontierei aflat în apropierea extremităţii unde se întâlneau Turcia, Siria şi Irakul.

— E în Diyarbakir.

Îi arătă un oraş situat la vreo optzeci de kilometri spre nord faţă de graniţa siriană.

— Acolo îşi întâlneşte clientul? întrebă ea.

Kirkwood dădu din cap.

— Ne aşteaptă doi antreprenori particulari. Ne vor conduce la el.

Totul se petrecea prea repede. Mia nu ştia ce să înţeleagă din evoluţia neaşteptată a evenimentelor.

— Cum ai reuşit să-i dai de urmă?

El ezită.

— N-a fost prea greu, o lămuri împăturind harta. Mosul e un oraş mai mic decât Baghdadul, iar el s-a lăudat că a dat lovitura.

— Cum o să obţii cartea?

Kirkwood păru stânjenit de întrebare.

— O să ne dea cartea şi restul obiectelor, iar noi, în schimb, n-o să-l trimitem înapoi în Irak, ca să fie pus sub acuzare.

— Dar cumpărătorul? Ar putea fi amestecat în toată povestea asta, nu-i aşa?

Kirkwood clătină din cap.

— Probabil că nu e decât un comerciant de antichităţi din Londra sau din Frankfurt, presupuse el, respingând ipoteza Miei. N-are de ce să ne preocupe. Nu trebuie decât să luăm cartea şi s-o dăm în schimbul lui Evelyn.

Ea se încruntă. Nu mai auzise nimic despre asta de când făcuse apelul televizat şi nu se simţea deloc bine pentru că nu mai era în contact cu ambasada – şi nici măcar cu Corben.

— Nu ştim dacă răpitorii au stabilit legătura.

— O vor face. Putem să convocăm o altă conferinţă de presă, să anunţăm că am prins nişte contrabandişti, să ne asigurăm că am adus cartea în centrul atenţiei. O privi cu o hotărâre îndârjită. Nu-ţi face griji. Ne vor suna. O să mă ocup de asta.

Mia dădu din cap şi îşi întoarse ochii spre fereastră, pierdută în gândurile ei. După o clipă, vocea lui Kirkwood o smulse din starea de reverie.

— Ce s-a-ntâmplat?

Pe chipul ei se aşternu o expresie de oboseală.

— E greu de crezut că facem asta. Că aşa ceva poate exista cu adevărat. Clătină din cap şi râse batjocoritoare, dar totul ţinea mai degrabă de extenuare decât de altceva. E ca inelul lui Frodo[13]. Tentează omul cu puterea sa supranaturală, cu promisiunea unei vieţi îndelungate. Se joacă cu inimile noastre atât de uşor coruptibile.

Kirkwood îşi strânse buzele a îndoială.

— Nu aş numi-o câtuşi de puţin corupţie. Moartea e o imensă irosire a talentelor. Şi a înţelepciunii.

În timp ce King Air atingea în treacăt şuviţa subţire a norilor, discutară despre schimbările profunde pe care le-ar fi putut declanşa un potenţial „leac” al îmbătrânirii, despre transformările zguduitoare ale modului nostru de viaţă. Suprapopularea era o problemă evidentă. După apariţia hominizilor pe planetă, fusese nevoie de optzeci de milioane de ani ca să ajungem în număr de un miliard, la începutul anilor 1800. După mai bine de o sută de ani, în 1930, apăruse miliardul al doilea, iar de atunci încoace s-a mai adăugat câte unul la fiecare aproximativ cincisprezece ani. Sporul de populaţie provenea, aproape în întregime, din ţările mai puţin dezvoltate;

13 Aluzie la romanul Stăpânul Inelelor de J.R.R. Tolkien (n.tr.).

de fapt, în celelalte abia dacă se năşteau destui copii pentru ca numărul locuitorilor să se menţină constant. Cu toate acestea, existenţa simultană a cinci sau zece generaţii ale aceleiaşi familii ar fi condus către tot soiul de probleme sociale. Ar fi fost nevoie de mai multe resurse naturale, de mai multă hrană şi de mai multe locuinţe. Printre altele, sistemele de asistenţă socială şi de asigurare a pensiilor ar fi avut nevoie de o revizuire mult mai substanţială decât cea care se impunea deja. Iar relaţiile interumane s-ar fi schimbat la modul radical.

Căsătoria – oare această instituţie ar mai însemna ceva când nimeni nu s-ar mai aştepta cu adevărat să rămână alături de cealaltă persoană vreme de două sute de ani? Copiii – cum ar creşte şi cum s-ar purta faţă de părinţii lor? Schimbările s-ar extinde şi asupra muncii. Cariera. Pensionarea. Oare oamenii ar trebui să muncească pe durata întregii vieţi? Probabil. Ar putea face faţă acestei situaţii, din punct de vedere mental? Ce s-ar alege de ideea că bătrânii trebuie să se retragă pentru a le face loc tinerilor? S-ar mai găsi loc pentru ca oricine să poată fi promovat? Dar implicaţiile mai puţin evidente, de genul condamnărilor la închisoare? Ameninţarea unei întemniţări de treizeci de ani ar mai reprezenta o piedică în calea cuiva care se aşteaptă să trăiască două sute?

Cu cât discutau mai mult, despicând firul în patru, cu atât mai mult realiza Mia că, dacă o asemenea posibilitate ar fi fost reală, fiecare aspect al vieţii pe care îl cunoştea ar fi trebuit redefinit în mod radical. Nu-i analizase niciodată implicaţiile, nu trecuse dincolo de conjunctura ştiinţifică şi de idealizatele *ce-ar-fi-dacă*, dar gândindu-se la potenţialul real, era o perspectivă extrem de descurajantă, ba chiar înfricoşătoare.

— Am trăi într-o eră „postumană”, zise Kirkwood. Asta umple de groază instituţiile conservatoare şi religioase. Pe de altă parte, teama lor e iraţională. Lucrurile nu s-ar întâmpla peste noapte. Schimbarea s-ar produce treptat. Modul de „reparare”, dacă va fi descoperit vreodată, ar fi adus la cunoştinţa tuturor şi oamenii, ei bine, oamenii n-ar mai îmbătrâni. Sau ar face-o foarte, foarte încet. Iar lumea s-ar adapta. Noi suntem deja extrem de diferiţi de cei care-au trăit acum o sută de ani. Din punctul lor de vedere, suntem deja „postumani”. Şi se pare că ne descurcăm destul de bine cu

longevitatea sporită, cu progresele medicinii şi cu inovaţiile tehnologice.

Dar Mia ştia că, pe de altă parte, bunul-simţ şi mai binele nu triumfau întotdeauna. Teama de schimbare, combinată cu o privire condescendentă, arogantă şi grandilocventă asupra lumii, era deja pregătită să împiedice o astfel de descoperire. Dincolo de mentalitatea dogmatică şi conservatoare, guvernanţii erau speriaţi de potenţialele costuri – fără să ţină cont de posibilele economii imense din domeniul sănătăţii, datorate dispariţiei bolilor cronice implicate de îmbătrânire – şi de schimbările la nivel organizatoric atrase de o mărire semnificativă a duratei de viaţă. Marile companii farmaceutice erau încântate să ne privească trupurile năruindu-se şi să ne vândă medicamente care să ţină în frâu boala. Cremele antiîmbătrânire, suplimentele nutritive şi hormonii, care nu,aveau cu adevărat efect, erau de asemenea extrem de rentabile – profitul ajungând, de fapt, la şase miliarde de dolari pe an.

— Cei care sunt împotrivă, conchise Kirkwood, sunt fie oameni profund credincioşi, fie filozofi care, oricum, nu trăiesc în lumea reală. Ne compară cu florile care înfloresc sau apelează la alte analogii stupide ca să preamărească importanţa morţii, îi citează pe filozofii greci şi romani şi, inevitabil, Scriptura. Pentru ei, viaţa e definită de moarte. Eu aş afirma exact contrariul: viaţa e definită de ambiţia, de nevoia, de impulsul de a evita moartea. Asta e ceea ce ne face să fim oameni. De asta avem doctori şi spitale. Suntem singura specie care e conştientă de propria sa mortalitate, singura specie dotată într-adevăr cu aptitudinile, inteligenţa şi conştiinţa de sine necesare pentru a aspira să o înfrângă. E o ambiţie pe care o nutreşte omul de la primul său pas pe această planetă. Face parte din procesul nostru de evoluţie.

Mia îl privi cu atenţie şi dădu din cap. Era de acord cu el, dar un gând supărător îi strângea inima ca o gheară.

— Şi, ca s-o aducem pe mama înapoi, trebuie să lăsăm toate astea pe mâinile unui psihopat?

Kirkwood văzu confuzia şi nesiguranţa care înnegurau faţa Miei. Şi el îşi pusese aceeaşi întrebare.

Detesta faptul că era nevoit să o mintă, să amâne inevitabilul. Voia să-i spună întregul adevăr, acolo şi atunci, dar de fiecare dată când încerca, ceva îl trăgea înapoi. Ştia că avea să fie nevoit s-o facă. însă continua să i se pară cumplit de dificil să o privească în ochi şi să-i spună ceea ce ea încă nu ştia.

Ceea ce îl frământa şi mai rău era dosarul *hakeem*-ului. Kirkwood venise la Beirut cu o misiune bine stabilită: să dea o mână de ajutor la eliberarea lui Evelyn, încercând în acelaşi timp să păstreze secretul în siguranţă. Dosarul *hakeem*-ului schimbase totul. Nenumărate victime avuseseră parte de o moarte oribilă şi multe altele erau în primejdie.

Trebuia să fie oprit. Kirkwood şi partenerii săi erau de acord în această privinţă. Era mai presus decât toate celelalte obiective. Decât Evelyn. Decât secretul însuşi.

Unde îi conducea asta pe el, pe Evelyn şi pe Mia – era o cu totul altă problemă.

55

Prin pânza de sac care-i acoperea capul, Corben se concentră asupra huruitului elicopterului. Sunetul era mai răguşit, mai grav, diferit de al aparatelor Huey, Blackhawk şi Chinook, cu care era obişnuit. Scaunul în care fusese îndesat îi confirma suspiciunile. Era plasat în lateral, paralel cu peretele cabinei, era tapiţat cu un material aspru şi rigid, pus peste o umplutură subţire, iar rama de metal îi pătrundea supărător în coapse.

Elicopterul era militar. De fabricaţie rusească. Un Mi, fără îndoială.

Avea s-o afle în curând, pentru că simţi că aparatul încetinea, executând un viraj strâns, ambele acţiuni sugerând iminenţa aterizării. Aşa cum era de aşteptat, se zdruncină şi începu să coboare.

Nu era sigur în privinţa duratei călătoriei, dar ceea ce îi spuneau simţurile se potrivea cu lungimea drumului pe care presupunea că îl făceau: în jur de două ore de zbor. Viteza se încadra lejer în plaja elicopterelor mari.

Ajunseră la sol în scurt timp. Fu îmbrâncit afară din cabină şi auzi pe cineva strigând nişte ordine înainte ca rotorul să revină la puterea maximă, apoi fu izbit de suflul de aer stârnit

de paletele elicei. În timp ce elicopterul se îndepărta, se folosi de foarte probabilul moment de neatenţie a răpitorilor ca să-şi ridice mâinile prinse în cătuşe de nailon şi să-şi tragă sacul de pe cap. Omar îl surprinse şi se răsti la el plin de furie, dar era prea târziu. Corben zări aparatul Mi-25, care vira, îndreptându-se spre sud. Nu reuşi să desluşească nici un marcaj identificator pe flancul camuflat, dar era un elicopter militar, şi numai una dintre ţările aflate la o distanţă de câteva ore de mers cu maşina faţă de Beirut deţinea aşa ceva.

Îi adresă lui Omar un rânjet scurt, arătându-i degetul mijlociu, fără vorbe, apoi se uită în jur. Omar adusese încă trei bărbaţi. Cărau după ei un arsenal impresionant: Corben văzu două puşti cu lunetă, mai multe puşti-mitralieră şi două pachete cu echipament suplimentar. Totul confirma că sponsorul *hakeem*-ului, indiferent cine ar fi fost, avea o putere demnă de luat în seamă. Părea să aibă acces la resurse importante şi la o putere de foc semnificativă, ca şi la o aparent inepuizabilă rezervă de carne de tun. Putuseră să zboare direct către Turcia, cât ai bate din palme, fără îndoială graţie relaţiei simbiotice, gen *duşmanul-duşmanului-meu*, dintre Turcia şi Siria, ambele state fiind angajate în strădania în plină desfăşurare de a sufoca aspiraţiile naţionaliste ale kurzilor.

Corben înţelese că toate planurile pe care şi le făcuse despre o posibilă colaborare cu *hakeem* erau extrem de nechibzuite. El însuşi un tip inflexibil, acesta avea, evident, o serie de sponsori de categorie grea, cărora le dădea socoteală. Oricine ar fi fost, investiseră în el din belşug. Ideea de a invita la petrecerea lor un agent de informaţii american le-ar fi creat probleme serioase.

Ceea ce nu-i displăcea neapărat lui Corben. Căpătase o repulsie serioasă faţă de tip şi faţă de talpa de piele a pantofilor săi lucraţi manual. Aştepta cu nerăbdare ocazia de a i-o vârî pe gât, dacă se dovedea că misteriosul cumpărător i-ar fi putut fi de folos.

Îl văzu pe Omar scoţând telefonul pe care i-l luaseră şi montându-i bateria înainte de a şi-l pune la loc în buzunar şi de a privi la dispozitivul GPS. Corben studie împrejurimile. Aterizaseră într-un luminiş de pe un deal scund, la marginea unei zone întinse, plate şi aride. Mici petice de verdeaţă punctau

marginile unui fluviu. Tigrul, care o străbătea, ondulându-se către sud, de unde traversa, întregul Irak. Spre nord, la vreun kilometru şi jumătate distanţă, era vechiul oraş Diyarbakir, conturându-se neclar pe o colină înaltă, deasupra şesului arid.

Omar se apropie şi îi întinse lui Corben telefonul.

— N-ai nici un mesaj, îi spuse, vorbind cu un accent puternic. Deci poziţia lui Abu Barzan e neschimbată.

— E neschimbată, confirmă Corben. Dar e mai bine să-l ţinem deschis de acum înainte, pentru cazul că mă sună să anunţe vreo schimbare.

Dacă Olshansky nu rezolva problema în curând, situaţia ar fi putut deveni încordată. Trebuia să găsească o ieşire şi s-o folosească.

— Îl ţin la mine, zise Omar. Deocamdată.

Corben zâmbi. Un zâmbet care nu-i ajunse la ochi.

— *Intal rayyis, ya* Omar. Tu eşti şeful.

Sesiză o mişcare şi văzu două SUV-uri prăfuite care se apropiau. Omar le făcu semn cu mâna şi strigă către oamenii săi, ordonându-le să urce. În câteva minute erau pe drum.

Pe pista de aterizare, avionul King Air era aşteptat de unul dintre consilierii de securitate ai lui Kirkwood. Erau tipicii foşti agenţi operativi SAS[14], sau ai Forţelor Speciale, serviciile lor fiind la mare preţ de când cu haosul care luase în stăpânire Irakul. La cererea lui Kirkwood, el şi Mia debarcară într-un colţ izolat al micului aerodrom, departe de orice ochi indiscreţi. Se instalară pe bancheta din spate a unei maşini care îi aştepta, o Toyota Land Cruiser cu geamuri fumurii, în timp ce mercenarul, un australian care le spuse că se numeşte Bryan, le luă paşapoartele pentru a fi ştampilate. Peste câteva clipe, părăseau fără probleme aeroportul, îndreptându-se către Abu Barzan.

— Ai luat legătura cu el? îl întrebă Kirkwood pe australian.

— Da, confirmă acesta. A fost oarecum deranjat de schimbarea locului de întâlnire, dar i-am spus că e o simplă măsură de precauţie. Unul dintre oamenii mei e acolo, cu el.

Mia îi ascultă cu o uşoară surprindere.

— Ce schimbare a locului de întâlnire? Ştie că vii?

14 Special Air Service, Serviciile Aeriene Speciale (n.tr.).

— Azi-dimineaţă i-am cerut să-şi modifice poziţia, îi spuse Kirkwood. Pentru cazul în care Corben şi ceilalţi ar fi pe urmele lui.

Mia avea impresia că ceva nu se potrivea.

— E sub pază, sau altceva de genul ăsta? Adică, nu te temi că te-ar putea lăsa baltă, pur şi simplu?

Kirkwood păru să-i înţeleagă suspiciunile.

— Îţi explic totul când ajungem la el, promit.

Cele două SUV-uri prăfuite străbătură un pod îngust de beton şi începură să urce către Diyarbakir. Oraşul se dezvoltase, devenind capitala kurdă a Turciei de Est.

Partea sa veche, amplasată pe o colină înaltă, era înconjurată de un zid de apărare gros, bizantin. Doar Marele Zid Chinezesc era mai mare. Era construit din blocuri de bazalt negru, includea cinci porţi impozante, care răspundeau în oraşul vechi, şi pe circumferinţa sa erau presărate şaisprezece donjoane. Construcţiile mai noi, aflate dincolo de marginea exterioară, se întindeau până pe câmpia din jur.

De pe bancheta din spate a vehiculului din frunte, Corben îşi studia răpitorii. Omar stătea alături de el, privind coordonatele GPS de pe ecranul dispozitivului pe care îl ţinea în mână, iar unul dintre oamenii lui stătea pe locul din faţă, alături de localnicul de la volan. În cea de-a doua maşină erau ceilalţi lachei ai lui Omar şi un alt şofer.

Tocmai se întreba dacă va avea noroc înainte de a-i fi descoperită cacealmaua, când telefonul lui începu brusc să-şi susure melodia. Omar aruncă o privire pe ecran, apoi i-l întinse în timp ce-şi scotea pistolul, pentru a-i înfige ţeava în gât.

— Ai grijă ce spui.

Corben îi ignoră comentariul, mulţumindu-se să ia telefonul. Trase cu ochiul la ecran. Era Olshansky.

— Unde naiba eşti? îl întrebă tehnicianul. Văd că telefonul tău sună într-un mod de-a dreptul ciudat.

— Nu-ţi face griji din pricina asta, ripostă Corben. Ce ai pentru mine?

Olshansky părea entuziasmat.

— Tipul de la NSA l-a localizat pe interlocutorul misterios, din Elveţia. N-o să-ţi vină să crezi.

Corben se uită la Omar cu detaşare.

— E în Turcia, îi spuse lui Olshansky, cu voce plată.

— Nu doar în Turcia, amice. E în Diyarbakir.

— Unde anume în Diyarbakir?

— Ultima localizare îl plasa la aeroport – nu, stai aşa! Tocmai a intrat în alt careu. E în drum către oraş. Tonul lui Olshansky se schimbă, trădând îngrijorarea. Ei, te simţi bine?

— Mă simt perfect. Să mă anunţi când se opreşte undeva.

Corben închise brusc, apoi se răsuci ca să se uite pe geam, măturând şoseaua cu privirea.

— Ăsta e drumul care vine de la aeroport? îl întrebă pe Omar.

Omar repetă întrebarea în limba arabă, adresându-i-o şoferului. Omul dădu din cap. Corben se întoarse şi privi şoseaua din urma lor. Era pustie.

— Spune-i şoferului să parcheze undeva, într-un loc ferit. Cumpărătorul nostru e în drum către oraş.

56

Peisajul scăldat în soare dintre aeroport şi oraşul de pe colină era arid şi dezolant. Şoferul Miei şi al lui Kirkwood fu nevoit să oprească de mai multe ori, pentru că sătenii în haine zdrenţuite să-şi mâne turmele de oi şi capre, procesiunile apatice fiind escortate de escadroane de muşte şi lăsând în urmă un miros urât, înţepător.

Land Cruiser-ul ajunse, în cele din urmă, la podul de beton şi se îndreptă spre oraş. Clădirile construite cu economie, înşiruite în apropierea drumului, erau un amestec cu totul întâmplător şi dezordonat de vechi şi de nou, multe fiind desfigurate de afişe electorale pe jumătate sfâşiate şi de firmele ţipătoare ale magazinelor amplasate la parter. Strada era ticsită de camionete şi de berline supraîncărcate, care transportau orice, de la pepeni verzi până la frigidere.

Şoferul îşi croia drum prin aglomeraţie, continuându-şi cursa cu obstacole. Nici el, nici pasagerii săi nu observară cele două SUV-uri prăfuite parcate pe traseul lor, la adăpostul unei cisterne mari, care descărca apă.

Când Land Cruiser-ul se strecură pe lângă SUV-ul în care era Corben, ceva din aspectul lui îi atrase atenţia. Era

acceptabil de curat, în bună stare şi, cu toate că prin geamurile fumurii nu se putea desluşi mare lucru, când maşina se îndrepta către ei îl întrezări pe bărbatul de pe scaunul pasagerului, un tip cu pielea albă şi părul de culoarea nisipului, care purta ochelari de soare. Cu siguranţă era omul lor. Venea de la aeroport şi nu părea a fi localnic.

— Acolo. Îi arătă maşina lui Omar. E cumpărătorul nostru. Urmăriţi-l.

Omar îi ordonă şoferului s-o facă. Cele două SUV-uri demarară, intrând în trafic şi păstrând două sau trei maşini între ele şi Land Cruiser.

În aşteptare, muşchii lui Corben se încordară. Nu putea fi absolut sigur că era vorba despre vehiculul cumpărătorului, dar simţea că nu se înşelase. Oricum, avea să-i afle în curând, de la Olshansky, destinaţia finală.

Aruncă o privire spre Omar. Omul *hakeem*-ului dădu uşor din cap către el, înainte ca ochii săi apatici să se rotească, revenind asupra obiectului urmăririi.

Land Cruiser-ul trecu prin tunelul unei porţi mari de piatră, pătrunzând în oraşul vechi. Casele mult mai vechi şi mai scunde de aici erau construite din benzi distincte, alternante, de piatră albă şi bazalt roşu-închis. Moscheile abundau, cu minaretele înălţându-se ca nişte suliţe deasupra peisajului dens al oraşului. Trotuarele accidentate, cu asfaltul crăpat, erau pline de bărbaţi, majoritatea purtând tradiţionalii şalvari negri, şi de femei cu baticuri albe. Din strada principală radiau altele, înguste şi întunecate, pe care copiii se jucau în umbră.

Cele două SUV-uri urmăreau Land Cruiser-ul de la o distanţă sigură. Se opriră dincolo de colţul unui magazin mare, în vreme ce ţinta lor trase în faţa unei case alăturate.

Afară aşteptau doi bărbaţi. Unul era arab, iar celălalt occidental. Amândoi păreau gata de drum. Omar îl întrebă pe şofer unde se aflau. Acesta îi spuse că ajunseseră la Hassan Pasha Ham, un vechi caravanserai care găzduia acum magazine cu suvenire şi cu covoare.

Corben nu-l asculta. Îşi ţinea ochii pironiţi asupra Land Cruiser-ului, ale cărui portiere se deschideau.

Bărbatul cu păr de culoarea nisipului ieşi primul, studiind împrejurimile cu ochi experimentaţi. Ochelarii de soare şi

umflătura hainei lui kaki, de camuflaj, sub care se ascundea tocul pistolului, îi dădură de înţeles că era un mercenar. Schimbă câteva vorbe cu occidentalul care aştepta în faţa casei, în timp ce se deschideau şi portierele din spate.

Corben o văzu pe Mia coborând prima. Şi, ca şi cum asta nu ar fi fost de ajuns, apariţia lui Kirkwood, care ieşi în urma ei, îi aduse conexiunile cerebrale încă nesolicitate într-o stare de concentrare extremă.

Se aşteptase să-l vadă pe Webster. Mintea lui se grăbi să descifreze evoluţia evenimentelor. Era limpede că Webster şi Kirkwood lucrau mână-n mână. Ceea ce explica în mare măsură apariţia lui Kirkwood la Beirut şi interesul pe care îl manifestase.

Se uită la Omar, care o văzuse de asemenea pe Mia, dar nu-l cunoştea pe Kirkwood. Şi se mulţumi să dea din cap, fără să-şi trădeze mulţumirea.

Perfect.

57

Mia coborî din Land Cruiser şi se uită la australian, care îi întinse lui Kirkwood servieta diplomat argintie. Acesta din urmă se întoarse spre ea.

— Acordă-mi un minut, se poate? Lasă-mă să mă asigur că tipul n-o să ne facă nici un fel de necazuri.

Mia dădu din cap. Kirkwood intră în casă împreună cu australianul, lăsând-o afară, alături de celălalt mercenar, un sud-african pe nume Hector, şi de omul lui Abu Barzan. Cei doi bărbaţi o întâmpinară cu câte o înclinare scurtă a capului – arabul studiind-o ceva mai insistent decât celălalt – înainte de a-şi aduce aminte de misiunea lor şi a se concentra asupra străzilor şi a clădirilor din jur.

Oraşul părea să fi intrat în toropeala specifică amiezii din Orientul Mijlociu. Strada era liniştită, iar clienţii care intrau sau ieşeau din bazar erau puţini. În josul unei alei laterale, înguste şi pavate cu piatră, câţiva puştani care nu se lăsaseră înfrânţi de letargia generală jucau fotbal în picioarele goale, sub nişte sfori pline-ochi de rufe. Mia îl privi pe unul dintre băieţi care săltă

mingea în repetate rânduri, lovind-o cu picioarele, cu genunchi şi cu coapsele, şi se alese cu aplauzele prietenilor săi.

Kirkwood întrerupse distracţia de moment a Miei, invitând-o să i se alăture. Uşa de la intrare dădea direct într-o cameră de zi, simplu şi sărăcăcios mobilată şi impregnată cu un miros stătut de nicotină. Însoţitorul lor australian era acolo, alături de trei arabi care, constată ea, fumau cu toţii.

— Iată-l pe Abu Barzan, spuse Kirkwood, arătându-i un bărbat îndesat, cu bărbie triplă, părul vopsit într-un negru-intens, mustaţă stufoasă de aceeaşi culoare şi o aluniţă proeminentă pe obrazul stâng.

— Sunt foarte încântat să vă cunosc.

Abu Barzan zâmbi, legănându-şi ţigara pe buza de jos, în timp ce îi lua cu entuziasm mâna între labele lui mari şi asudate.

— Acesta este Kaak Mohsen, zise el, folosind cuvântul kurd care însemna „frate” şi gesticulând către un bărbat mai vârstnic şi mai rezervat, care îi ură Miei bun venit în tăcere, cu o jumătate de plecăciune. Dragul meu prieten ne-a pus cu amabilitate casa sa la dispoziţie, imediat ce a fost anunţat, adăugă Abu Barzan, accentuând cuvintele şi aruncându-i o privire lui Kirkwood, care îi aprobă spusele dând din cap cu recunoştinţă. Şi nepotul meu, Bashar, încheie irakianul, arătând un bărbat mai tânăr, burtos şi chelit prematur.

Mohsen îi oferi Miei omniprezenta ceaşcă de ceai îndulcit din belşug. Ea luă o sorbitură, privind în spatele bărbaţilor şi remarcând panoplia de arme din încăpere. Pe un bufet de lângă uşa care ducea spre restul casei erau două carabine, iar nepotul lui Abu Barzan ţinea un pistol-mitralieră AK-47 şi avea un revolver îndesat sub curea. Văzu şi servieta diplomat argintie a lui Kirkwood, aşezată pe masa din colţul încăperii. Bryan, mercenarul australian, părea s-o păzească. Pe podea, alături de masă, erau mai multe lăzi de lemn, pline cu obiecte înfăşurate în saci din pânză moale.

Privirea i se opri asupra lui Kirkwood.

— Are cartea? îl întrebă.

— A, acea faimoasă carte! Abu Barzan râse satisfăcut, gutural, cu burta ondulându-i-se în tandem cu respiraţia greoaie. Da, desigur că am adus-o pentru dumneavoastră. Aici, spuse, apoi se apropie de masă clătinându-se greoi, luă o pungă

mică şi o întinse către ei. Asta e cea care vă interesează, nu-i aşa?

Desfăcu învelişul protector scoase la lumină codicele şi îl ridică plin de mândrie.

Chiar şi din partea opusă a camerei. Mia desluşi şarpele care îşi devora coada. Întreaga încăpere părea să vibreze de promisiuni şi de speranţe. Abu Barzan aşeză cu hotărâre cartea pe masă.

— Vă rog.

Îi invită cu un gest să se apropie. Kirkwood se uită la Mia, apoi se apropie de masă aproape cu veneraţie. Mia i se alătură. El întinse mână să ia codicele, dar Abu Barzan îi adresă un zâmbet întrebător, aşezându-şi calm degetele ca nişte cârnăciori deasupra obiectului. Kirkwood înţelese şi îi făcu lui Bryan un semn din cap. Cu un fior de nelinişte, Mia îl urmări pe australian în timp ce ridica servieta diplomat, întinzându-i-o unui Abu Barzan radios, care se retrase plin de respect.

Ea vru să întrebe ce se petrecea, dar Kirkwood luă în mână codicele, captându-i atenţia. Îl ţinea astfel încât Mia să-l poată examina odată cu el. Coperta se afla într-o stare remarcabil de bună. Ouroboros-ul era gravat cu meticulozitate pe piele, cu fiecare solz reliefat. Kirkwood se uită la Mia, cu chipul radiindu-i agitaţia şi speranţa, apoi deschise cartea, cu mare grijă.

Trebuia citită de la dreapta la stânga, ca orice scriere în limba arabă. Pagina de gardă avea o prelungire albă, care se putea îndoi, aşa cum se obişnuia în epocă. În centrul primei pagini era un text în scrierea Naskhi.

Imediat ce sorbi din ochi cuvintele, chipul lui Kirkwood se schimonosi de dezamăgire.

— Ce e? întrebă Mia.

— E o altă carte, zise el, scuturând din cap cu disperare. Se numeşte *Kitab al Kayafa*, citi cu voce tare. Cartea Principiilor.

Descoperind că el ştia să citească în limba arabă, pe faţa Miei se aşternu pentru o scurtă clipă uimirea. Urmări cu interes dând pe rând paginile şi aruncând câte o privire grăbită pe fiecare dintre ele. Indiferent ce ar fi căutat, era limpede că nu se afla acolo.

Rămase tăcută în timp ce el se întorcea la prima filă şi ochii îi fură imediat atraşi de rândurile scrise de mână, cu alfabetul

latin, care fuseseră adăugate după toate aparenţele mult mai târziu, în colţul de sus.

— Ce scrie? E în franceză? întrebă ea, străduindu-se să priceapă scrisul puternic stilizat.

— Da, confirmă Kirkwood.

Citi pentru sine însuşi, fără vorbe. Ea îi studie chipul. Era pierdut în gândurile sale, de parcă restul lumii încetase să mai existe pentru el. Indiferent ce ar fi fost scris pe foaia de hârtie, textul părea să pătrundă în adâncul inimii lui. Ea aşteptă răbdătoare, nevrând să-l stingherească, până când nu-şi mai putu ţine incitarea în frâu.

— Ce scrie?

— E un mesaj, îi spuse el cu un aer solemn. De la un bărbat pe moarte către soţia lui de mult pierdută.

Tăcu, evident reflectând încă asupra cuvintelor pe care abia le citise. După un scurt moment, reîncepu să vorbească.

— Scrie: *„Iubitei mele Thérésia. Cât de mult tânjesc să te revăd, să-ţi spun cât de cumplit îmi lipseşti, să mai simt încă o dată dogoarea îmbrăţişării tale şi să-ţi arăt ceea ce ştiu acum că ţine de realitate, pentru că totul e adevărat, iubita mea. Tot ce am sperat e adevărat. Am văzut-o cu propriii mei ochi, dar până şi descoperirea aşteptată o viaţă întreagă păleşte când mă gândesc cum am plătit-o, adică renunţând la viaţa alături de tine şi de iubitul nostru fiu, Miguel. Adio."* Şi e semnată *„Sebastian"*.

Pe chipul lui dansa o expresie nedumerită. Îşi lăsă capul pe o parte, de parcă ar fi cântărit înţelesul unui cuvânt, apoi dădu pagina şi începu să citească. Găsi ceva, după care mai întoarse o pagină, se cufundă în lectura ei, apoi trecu la o alta şi la cea care o urma. Ochii i se aprinseră pe măsură ce parcurgeau textul, devorând cuvintele în limba arabă, şi pe chip i se ivi deodată un zâmbet larg.

— Ce e? întrebă Mia, cu ochii pironiţi asupra lui. Ce e?

— Este... minunat, spuse el, radiind. E adevărat, Mia. E adevărat.

56

— Vezi, uită-te aici, de exemplu, se entuziasmă Kirkwood, spune că „memoria bărbaţilor şi femeilor din noua societate va fi

pusă la încercare aşa cum nu s-a mai întâmplat niciodată” şi stabileşte metodele prin care se poate depăşi situaţia asta. Iar aici – se întoarse la pagina precedentă – vorbeşte despre modul în care se vor descurca bărbaţii şi femeile cu numeroşii lor descendenţi din noua lume. Nu doar bărbaţii. Bărbaţii şi femeile.

— Nu înţeleg, mărturisi Mia.

Kirkwood încă îşi mai ordona gândurile.

— Ăsta e un cod de legi, un ghid referitor la etică şi la relaţiile interumane. Stabileşte regulile şi principiile de viaţă într-o societate în care viaţa omului s-a modificat în mod esenţial.

— Pentru că trăieşte mai mult?

— Da. E vorba despre adaptarea la noua longevitate. Şi se referă la bărbaţi şi femei, înţelegi? Bărbaţi şi femei. Clătină din cap. După atâţia ani, a găsit-o. Chiar a găsit-o!

Spusele lui Kirkwood nu aveau nici un sens.

— Despre ce vorbeşti?

— Sebastian Guerreiro. Şi-a dedicat întreaga viaţă descoperirii formulei corecte şi asta l-a costat totul – soţia, fiul – dar a reuşit în cele din urmă. A reuşit. Probabil că a găsit o altă carte sau o serie de cărţi tăinuite, o altă încăpere secretă, precum cea descoperită de mama ta – numai că aceasta conţinea formula completă. E adevărat. Kirkwood radia. Există!

Mintea Miei era năpădită de un roi de întrebări.

— De unde ştii? Vreau să spun că această carte ar putea fi o simplă teorie. De unde ştii că nu e doar un tratat filozofic care studiază modul în care ar putea funcţiona o societate dacă ar exista o asemenea substanţă?

— Pentru că Sebastian ştia deja o parte a formulei, îi povesti Kirkwood. Găsise – adică îi fusese încredinţată – o carte similară cu asta. Aceeaşi copertă, acelaşi stil... Descria o serie de experienţe făcute cu ajutorul unei substanţe care părea să împiedice îmbătrânirea. Experienţele conduseseră la o formulă, la un mod de preparare a unui elixir, dar cartea era incompletă. Ultima parte lipsea. Sebastian nu ştia ce cuprindea restul cărţii. Nu ştia dacă avuseseră succes, dacă exista o formulă completă, una care să funcţioneze într-adevăr, sau dacă nu era vorba decât de descrierea unor experimente eşuate care ar fi trebuit îmbunătăţite.

— Cartea asta nu conţine formula?

— Nu, dar îi confirmă existenţa. Caligrafia ei e identică cu a cărţii pe care o avea Sebastian.

— Ai văzut-o?

— Da, mărturisi Kirkwood, după o uşoară ezitare. E vorba despre aceeaşi societate secretă, despre acelaşi grup, sunt sigur de asta.

Mia îşi simţea capul învârtindu-se.

— De unde ştii toate astea? Cine a fost Sebastian?

— A fost un inchizitor portughez. Kirkwood o privi cu o tentă de profundă mândrie aşternută pe chip. Şi strămoșul meu.

Pe acoperişul unei clădiri cu un singur etaj situată puţin mai jos şi vizavi de casa lui Mohsen, Corben auzea cuvintele lui Kirkwood în căştile conectate la un microfon direcţional manevrat de Omar. Arabul îi aruncă o privire. Asculta şi el şi, după cum dădea din cap, părea să înţeleagă totul.

— Strămoșul tău? întreba Mia, furioasă. Ce naiba se întâmplă aici? Şi tu cine eşti?

— Te rog, Mia! Doar... te rog!

Kirkwood tăcu, apoi îl auziră adresându-i-se lui Abu Barzan, pe care îl întrebă:

— Unde ai găsit cartea asta?

— Nu ştiu, eu... nu sunt sigur, se auzi bâlbâiala nu tocmai convingătoare a vocii unui irakian, aparţinându-i evident lui Abu Barzan.

— Nu mă lua aşa, ai înţeles? După tot ce am făcut ca să ajungem aici! Ai fost deja plătit cu o mică avere. Unde ai găsit astea? insistă Kirkwood, cu violenţă.

După o scurtă pauză şi după ceea ce sună a fum tras cu putere din ţigară, irakianul îi răspunse, în sfârşit:

— Am dat peste ele într-un sat Yazidi. Un locşor din munţi, la nord de Al Amadiyya, în apropiere de graniţă. Se numeşte Nerva Zhori, recunoscu, oarecum cu mâhnire.

— Mai erau şi alte cărţi cu simbolul ăsta pe copertă? întrebă Kirkwood, cu încordare. Ai mai văzut şi altceva asemănător cu asta?

— Nu ştiu. *Mokhtar*-ul satului – termen care se referea la omologul unui primar – m-a rugat să trec pe la un depozit cu tot

felul de fleacuri învechite, ca să văd dacă dădeam peste vreun obiect pe care l-aş fi putut cumpăra, zise Abu Barzan. Am luat câteva lucruri, nişte cărţi vechi, câteva amulete. Nu le păsa ce iau, nu voiau decât nişte bani gheaţă. De când cu războiul, oamenii sunt disperaţi, sunt nevoiţi să vândă orice ca să facă rost de bani.

— Odată ce mama ta o să fie în siguranţă, trebuie să mergem acolo. Trebuie să stăm de vorbă cu acest *mokhtar* şi să descoperim cum a ajuns cartea la ei.

— De ce? întrebă Mia.

— Pentru că Sebastian a dispărut undeva în Orientul Mijlociu, în timp ce era în căutarea formulei, îi explică Kirkwood, ardoarea din glasul său răzbătând printre şuierăturile paraziţilor din microfonul direcţional. Şi asta e prima dată când dăm peste un indiciu referitor la ceea ce i s-a întâmplat şi la locul unde şi-a găsit sfârşitul.

Omar îşi ridică mâna, apăsându-şi degetul pe cască şi, o secundă mai târziu, se întoarse către Corben, dând din cap de parcă ar fi spus: nu avem nevoie de mai mult. Corben îi răspunse tot cu un gest al capului, o clătinare scurtă, sugerând un nu încă, dar Omar nu era interesat. Îşi întinsese deja mâna după staţia de emisie-recepţie şi, abia murmurând, lansă ordinul de a ucide.

— Stai o clipă, insistă Mia, încă nu mi-ai răspuns la întrebare. Cum adică e strămoșul tău? Cine eşti? Ce faci aici, de fapt?

— E o poveste lungă. Kirkwood privi în jur, evident stânjenit de existenţa spectatorilor. Hai să ducem totul în avion. O să-ţi povestesc restul acolo.

Două pocnete înfundate tulburară liniştea din afara casei. Cu excepţia lui Bryan, care stătea cel mai aproape de fereastra din faţă, ceilalţi abia dacă le auziră.

— Nu, izbucni Mia. Îmi povesteşti acum. M-am săturat ca tu şi Corben să-mi tot dezvăluiţi câte o picătură din ceea ce credeţi voi că...

— Linişte, o întrerupse scurt Bryan.

Se apropie pas cu pas de canatul ferestrei. Mia şi Kirkwood tăcură, urmărindu-l cu privirea în timp ce se uita pe după perdeaua de dantelă, folosind peretele drept acoperire. Colegul

lui şi omul lui Abu Barzan erau întinşi la pământ. Sub capul sud-africanului se forma o baltă de sânge. Arabul sângera din zona pieptului. Nici unul nu mai mişca.

— La podea, ordonă Bryan, scoţându-şi pistolul şi îndepărtându-se dintr-un salt de fereastră. Avem oaspeţi.

Se uită din nou afară, măturând cu privirea acoperişurile de vizavi. Întrezări un lunetist care lua linia de ochire şi se ghemui la adăpostul peretelui exact în clipa când alte două gloanţe silenţioase loviră geamul şi se zdrobiră de plăcile de gresie ale podelei, împroşcând partea din faţă a încăperii cu aşchii de sticlă spartă.

Bryan făcu un salt înapoi şi trimise câteva gloanţe către acoperiş în vreme ce, în spatele lui, ceilalţi îşi căutau adăpost. Kirkwood înhăţă cartea şi o împinse pe Mia în spatele mesei, încercând să găsească o cale de scăpare. Abu Barzan înhăţă servieta diplomat într-o mână şi prinse, cu stângăcie, un pistol în cealaltă. Nepotul lui şi gazda se întinseră şi ei după arme şi toţi trei se retraseră către uşa din spatele încăperii.

— Mai există vreo altă ieşire? strigă Kirkwood către Abu Barzan.

Irakianul masiv era pe jumătate ghemuit, măturând agitat ferestrele cu privirea şi retrăgându-se tot mai mult către adâncurile casei.

— Da, în spate, spuse el. Pe aici.

De lângă fereastră, Bryan mai trase câteva gloanţe, golindu-şi încărcătorul, înainte de a se grăbi să dea înapoi, alăturându-li-se lui Kirkwood şi Miei.

— Câţi ai reuşit să vezi? întrebă Kirkwood.

— N-am văzut decât lunetistul. Fără să stea pe gânduri, Bryan împinse un încărcător plin în locaşul pistolului. Cine sunt tipii ăştia?

— Nu ştiu, răspunse Kirkwood, în timp ce mai multe împuşcături distrugeau încuietoarea uşii din faţă, pe care un bocanc militar o deschise imediat dintr-o lovitură.

— Adăpostiţi-vă, zbieră Bryan, apoi răsturnă masa, pe care o trânti cu partea laterală pe podea, şi se aruncă în spatele ei, pentru a se apleca apoi în afară, în căutarea unei ţinte.

De dincolo de uşă răbufni un şuvoi de rafale de foc, care măturară camera într-o tăcere ireală înainte ca unul dintre

atacatori să dea buzna înăuntru, trăgând în timp ce se ghemuia, îndepărtându-se de intrare. Bryan îl văzu şi trase de câteva ori în direcţia lui, nimerindu-l în coapsă. Bărbatul ţipă de durere, prăbuşindu-se în spatele unei canapele. Când Bryan se aplecă în afară, încercând să-l lichideze, un alt pistolar îşi repezi braţul înăuntru şi trase două gloanţe silenţioase, dintre care unul îl nimeri pe australian în umăr. El se cutremură de durere şi se aruncă înapoi, în spatele mesei, verificându-şi rana sângerândă cu mâna teafără.

— Ieşiţi prin spate, le şopti lui Kirkwood şi Miei printre dinţii strânşi, cu broboane de sudoare prelingându-i-se pe frunte.

Kirkwood protestă.

— Nu te putem lăsa aşa...

— Plecaţi, prietene, ieşiţi dracului de aici înainte de a fi prea târziu.

Apoi ţâşni afară din adăpost şi trase în tot ce mişca în direcţia uşii, secerându-l pe primul bărbat, pe care îl rănise, şi făcându-l pe celălalt să se retragă.

— Haide! strigă Kirkwood întorcându-se spre Mia şi sări din spatele mesei, cu codicele încă sub braţ.

Ea îl urmă, menţinându-se imediat lângă el, şi se năpustiră prin uşa care ducea în spatele casei. Se strecurară pe lângă scările ce urcau către etaj şi intrară în bucătărie. Abia ce puseseră piciorul în harababura din încăpere când auziră mai multe focuri de armă şi bufnituri, după care Abu Barzan se înapoie singur, dând buzna pe uşă. Încă nu apucase să intre cu totul când ochii lui îi întâlniră pe ai Miei, iar ceva îl lovi din spate, trimiţându-l grămadă pe podea şi făcându-l să se zvârcolească de durere în timp ce o pată stacojie îi înflorea pe coapsa stângă.

— Înapoi, în partea cealaltă, repede! strigă Kirkwood, împingând-o pe Mia din nou în casă.

Ea îşi desprinse ochii de irakianul căzut şi se grăbi către camera de primire.

Cu muşchii crispaţi şi cu mâinile încă imobilizate de cătuşele de plastic, Corben stătea alături de Omar; urmărindu-l pe primul bărbat înarmat care se repezea înăuntru.

Îi văzuse pe cei doi paznici de afară seceraţi de lunetist, care tocmai ajunsese lângă ei. Omar trimisese deja trei bărbaţi în spatele casei şi Corben ştia că aveau să taie orice cale de retragere. În clipa aceea nu putea face nimic. Se mulţumea să stea lângă perete, aşteptând momentul potrivit, în speranţa că se va ivi o ocazie şi privindu-i neajutorat pe oamenii lui Omar, care îşi vedeau de treabă.

Ştia că li se ceruse să nu-l rănească pe cumpărătorul american – îl auzise pe Omar repetând ordinul în mai multe rânduri – şi se simţea învăpăindu-se de furie la gândul că Mia era încolţită în „pavilionul de tir”. Omar nu spusese nimic despre ea.

Auzi împuşcături în spatele clădirii, apoi un foc de baraj izbi cadrul uşii. Omar se încruntă, cu ochii către casă, ascultă cu atenţie şi îi ordonă lunetistului să intre. Acesta dădu din cap, aruncă o privire înăuntru, îşi repezi un braţ într-acolo şi trase de câteva ori. Mormăitul de durere care veni din interior îi dădu de înţeles lui Corben că şi cel de-al doilea însoţitor al lui Kirkwood fusese lovit. Se uită la Omar. Auzise şi el. În ochii lui sticli un licăr de demenţă când le ceru oamenilor săi să-şi lichideze adversarul.

În camera de primire, Bryan fixă ultimul încărcător şi mai privi o dată în faţa casei. Ambii trăgători erau adăpostiţi. Nu mai putea rămâne în spatele mesei răsturnate – mai curând sau mai târziu, aveau să năvălească asupra lui. Umărul îl durea acum mai tare, rana se răcea repede, iar pierderea de sânge începea să-l năucească. Trebuia să acţioneze.

Se aplecă în afară, văzu o mişcare şi trase de câteva ori, cu băgare de seamă, înainte de a o lua la fugă, aplecat şi în mare viteză, către uşa prin care dispăruseră ceilalţi. Îl văzu pe trăgătorul de afară aruncând o privire înăuntru şi trimise două gloanţe în direcţia lui când ajunse în cadrul uşii.

Trecu dincolo de ea şi se grăbi către spatele casei. Ajunse în dreptul scărilor odată cu Mia şi Kirkwood, care se întorceau din bucătărie. Nu era semn bun – îşi făcuse planul să iasă prin spate, pe urmele lor.

— Pe aici! strigă după ce o văzu pe Mia ridicându-şi ochii.

Din faţa casei se auziră brusc ordine grăbite, în limba arabă, şi bărbatul pe care nu-l rănise veni după el. Bryan se adăposti

pe scară, numără în gând două secunde, apoi sări şi îl doborî pe celălalt cu o împuşcătură în piept, aruncându-l la podea ca pe un calup de untură.

Atunci îl nimeri în spate primul dintre cele trei gloanţe.

Mia abia dacă urcase câteva trepte, cu Kirkwood imediat în urma ei, când un mic potop de foc se izbi de pereţii coridorului îngust de dedesubt, în jurul lui Bryan. Se uită în jos şi îl văzu pe australian adăpostindu-se şi ripostând, fiind însă lovit în spate peste câteva secunde, de un intrus care îi urmărise prin bucătărie.

La vederea bărbatului care se prăbuşea în timp ce gloanţele îi brăzdau carnea, simţi un spasm de groază, dar se oţeli şi-şi sili picioarele să continue să urce. Se năpusti cu înfrigurare pe trepte, în salturi, cu Kirkwood pe urmele ei, şi ajunse curând la etajul întâi. Scările continuau, îndreptându-se către un alt nivel.

— Nu te opri! zbieră Kirkwood, dar ea urca deja, lăsându-se complet în voia instinctelor.

Încă un set de trepte şi ajunse sub o trapă orizontală de lemn, cu un lacăt vechi, care – din mila cerului – nu era încuiat. O împinse, o deschise şi se năpusti afară, pomenindu-se pe acoperişul plat al casei. Kirkwood se căţără după ea şi trânti trapa în urma lui, dar pe dinafară nu avea nici un lacăt şi nu se zărea nici un obiect greu cu care să o blocheze. Mătură acoperişul cu privirea, găsi o bucată ruginită de armătură şi o îndesă prin urechile trapei. Avea să reziste, dar nu prea mult.

Mia se răsuci, cercetând din priviri micul spaţiu văruit în alb şi punându-şi speranţele într-un miracol. Centrul era ocupat de un coteţ mare de porumbei, plasat alături de trapă. Îl ocoli cu paşi mari, cu nervii întinşi la maximum, cu mintea alergându-i, grăbită să treacă în revistă posibilităţile de salvare, care se dovediră inexistente: casa era izolată, înconjurată de străzi şi de pasaje din toate părţile. Nu aveau unde să fugă.

60

Corben se uita la Omar care, cu arma în mână, cerceta camera din faţă înainte de a-l smuci ca pe un câine în lesă, silindu-l să străbată casa în goană.

Îl văzu pe bărbatul rănit de lângă uşă şi ajunse lângă el din câţiva paşi. Era căzut, îngrămădit lângă perete, şi nu arăta câtuşi de puţin bine. Trupul celui de-al doilea trăgător intrat în încăpere zăcea la picioarele lui. Omar se adăposti în spatele uşii deschise şi strigă în lungul holului, cerând să fie pus la curent. Drept răspuns, cineva zbieră că un tip pe nume Rudwaan era mort – unul dintre cei doi oameni expediaţi de Omar în spatele casei sau cel de-al treilea membru al echipei lui de atac, ori poate unul dintre şoferii care îi întâmpinaseră – dar că şi cel de-al doilea mercenar fusese ucis, iar americanul şi fata fugiseră la etaj.

Cu privirea plină de furie, Omar îl înşfăcă pe Corben de gât şi îl trase după el în casă. Se întâlniră cu supravieţuitorul care venea din spate. Cadavrul celuilalt mercenar angajat de Kirkwood era la piciorul scării, încovoiat şi scăldat în sânge.

Omar se uită în sus, cugetă preţ de o nanosecundă, apoi se întoarse spre Corben. Îşi ridică pistolul şi îi propti ţeava sub bărbie. Îl sfredeli cu privirea, cu furia revărsându-i-se din fiecare cicatrice a feţei ciupite de vărsat.

Corben nu se clinti. Fie murea acolo, fie avea o şansă.

Lacheul *hakeem*-ului se răsti la omul lui, cerându-i să rămână locului şi să-l supravegheze pe american, apoi o luă la goană pe scări, pe urmele lui Kirkwood şi ale Miei.

Kirkwood şi Mia ocoleau năuciţi acoperişul, încercând să găsească o cale de scăpare şi privind neliniştiţi de la parapetul jos care îi înconjura către trapă şi înapoi.

Ocoliseră acoperişul de-a lungul marginilor şi reveniseră în punctul de plecare. Bărbaţii înarmaţi aveau să apară în curând. Era cazul să facă ceva.

Kirkwood se îndreptă către cel mai îngust spaţiu care îi despărţea de o altă clădire şi îi strigă Miei să-l urmeze. Ajunseră la margine şi se opriră. De acoperişul plat al bazarului de alături, care era lung şi plin de proeminenţe care le-ar fi oferit adăpost, îi despărţea un spaţiu de aproape doi metri. Dar era vorba de o săritură peste un hău de adâncimea a trei etaje, la baza căruia se zărea pasajul îngust şi prăfuit.

— Poţi să sari? o întrebă Kirkwood, cu disperare în glas, privind înapoi, către trapa care s-ar fi putut deschide în orice clipă.

— Eşti nebun? zbieră ea.

— Poţi, insistă el.

— Nu sar.

Trapa zăngăni, lovită cu putere.

Ochii lui Kirkwood se înfipseră într-ai Miei.

— Poţi s-o faci, îi strigă el cu sălbăticie. Trebuie s-o faci!

Trapa vibră sub forţa altei lovituri. Se întredeschise, cu balamalele tremurând. Nu avea cum să mai reziste mult. Mia se uită la acoperişul bazarului, apoi la Kirkwood.

— Sari, şi eu îţi arunc cartea. Nu mă aştepta. Pleacă, încearcă să ajungi la una dintre ambasadele noastre şi insistă să vorbeşti cu un ambasador, neapărat cu un ambasador, înţelegi?

Mia părea să privească în interiorul lui, cu mintea potopită de o rafală de întrebări şi de emoţii. Trapa se cutremură din nou, cu un zgomot surd.

— De ce faci asta? îl întrebă. Cine eşti? De ce ar trebui să am încredere în tine?

Fiecare întrebare se înfigea în inima lui ca o lance. Simţi o durere cumplită şi, în acelaşi timp, o furie turbată.

— Fiindcă am fost împreună cu mama ta în încăperea aia din Al-Hillah, îi spuse.

Pe chipul ei apăru o expresie de nedumerire desăvârşită.

— Fiindcă sunt aproape sigur că sunt tatăl tău, adăugă el cu disperare, simţind că sufletul îi era smuls din trup acolo şi atunci.

Încă o bufnitură sonoră şi, de data asta, trapa cedă. Kirkwood şi Mia se răsuciră în aceeaşi clipă, în timp ce ucigaşul cu faţa ciupită de vărsat ţâşnea din deschizătură, căţărându-se pe acoperiş.

— Du-te! îi porunci el.

Mia se uită la pasajul întunecat de dedesubt, îşi ridică ochii spre bărbatul care tocmai îi spusese că îi era tată şi dădu din cap. Era prea stupefiată ca să mai răspundă, cu mintea înecată sub un potop de întrebări. Se mulţumi să facă doi paşi înapoi, se avântă şi se aruncă în aer.

Coşmarul ţinu mai puţin de o secundă, timp în care picioarele ei biciuiră aerul, înainte de a cădea cu violenţă pe acoperişul bazarului, rostogolindu-se pe suprafaţa lui prăfuită. Se ridică sărind în picioare, cu dinţii clănţănind şi cu capul

învârtindu-i-se din cauza aterizării greoaie, şi se repezi către parapet.

Kirkwood era acolo şi, când o zări ridicându-se, faţa i se destinse într-un zâmbet radios, de uşurare. Din spatele lui se năpustea o umbră. Acelaşi bărbat ciupit de vărsat văzut de Mia în Beirut, de fiecare dată, de când începuse toată nebunia. Avea în mână un pistol.

— E în spatele tău! strigă ea.

Kirkwood aruncă o privire peste umăr, se întoarse spre Mia, îşi plecă ochii, se uită pentru o ultimă oară la cartea pe care o strângea în mâini şi, cu o singură mişcare fluidă, o azvârli către ea.

Cartea se învârti în aer, răsucindu-se în jurul ei înseşi, un străvechi şi nepreţuit disc zburător, înainte de a ateriza în braţele Miei exact în clipa în care ucigaşul ajungea lângă parapet. Ea îl văzu ridicându-şi arma şi ochind-o, văzu moartea gata să-şi întindă mâna din ţeava pistolului ca să-i smulgă viaţa, numai că bărbatul pe care îl cunoştea sub numele de Bill Kirkwood fandă către agresor şi îl înşfăcă, împingându-i braţul într-o parte şi trimiţând glonţul în lături, în văzduhul neclintit.

— Fugi, strigă el, luptându-se cu ucigaşul înarmat.

Şi, în ciuda tuturor dorinţelor ei arzătoare, a tuturor emoţiilor şi a tuturor instinctelor care o pironeau locului, Mia fugi.

În întunecimea de la piciorul scării, Corben se uita la bărbatul agitat care îl păzea, ascultând alături de el răsunetul loviturilor repetate de deasupra lor. Se părea că Mia şi Kirkwood se încuiaseră într-o cameră. Omar era pe pumctul de a pătrunde înăuntru, Corben nu se îndoia de asta.

Totul avea să se sfârşească în curând. Dacă voia să încerce ceva, trebuia s-o facă acum. Un singur om îl păzea. Un amărât. Petrecerea putea să înceapă.

Cadavrul mercenarului angajat de Kirkwood bloca scările. Mai departe, pe coridor, era întins pe podea unul dintre pistolarii morţi ai lui Omar. Alături de braţul lui se zărea ceva interesant.

Corben susţinu privirea nervoasă a paznicului, apoi se uită într-o parte, coborându-şi ochii către leşul omului lui Omar,

după care se întoarse din nou spre paznic, prefăcându-se surprins.

— Cartea! E acolo, uite.

Arătă către podeaua însângerată. Şi făcu un pas către trăgătorul mort, cu un ochi ţintă la paznic, studiindu-i reacţia. Omul ţipă la el, ameninţându-l, dar Corben îl privi până când acesta îşi feri privirea, apoi continuă să înainteze şi ridică vocea mai tare.

— E cartea, secătură, pricepi? *Al kitab*. Făcu încă un pas, ridicându-şi mâinile încătuşate într-un gest de neputinţă şi arătând apoi în jos.

— *Al kitab*, repetă el. Pe asta o vrea *mu'allim* al tău, idiotule.

Celălalt continuă să strige, îşi ridică arma şi, neştiind ce ar fi trebuit să facă, privi agitat spre scară, pe urmele lui Omar. Corben luase o hotărâre, avea o poziţie avantajoasă şi nu intenţiona să dea înapoi. Continuă să se aplece, zbierând:

— E cartea, pricepi? *Al kitab*, înţelegi? Apoi se întoarse cu spatele, înhăţă pistolul cu amortizor al mortului, se răsuci pe călcâie, gata să-l înfrunte pe arabul cu ochii măriţi de uimire, şi apăsă pe trăgaci, sperând până la Dumnezeu – în care nu credea – că încărcătorul nu era gol şi schimbând astfel tabăra în timp ce în pieptul paznicului pătrundea o rafală gloanţe, aruncându-l pe spate şi trântindu-l pe podea, ca pe un morman însângerat.

Pe acoperiş, Omar îl îmbrânci pe Kirkwood izbindu-l furios cu capul şi se ridică în picioare. Îl ţinu la distanţă, ameninţându-l cu arma, în vreme ce inspecta acoperişul bazarului de alături. Nici urmă de Mia sau de carte.

Îl înşfăcă pe Kirkwood de gât şi îl săltă în picioare. Aruncă o ultimă privire spre bazar, apoi renunţă şi îi strigă americanului să se mişte. Îl împinse prin trapă şi îl mână pe scări în jos, împungându-l în spate cu pistolul.

Era livid.

Pierduse cartea, deşi fusese chiar acolo, deşi n-ar fi trebuit decât să întindă mâna. Dar avea ceea ce îşi dorea *hakeem*-ul cu şi mai multă ardoare: cumpărătorul. Viu şi nevătămat. Gata să fie interogat. Dar acţiunea nu fusese succes, nu din toate punctele de vedere. Pe lângă carte, pierduse şi mulţi oameni.

Trebuia să părăsească repede locul. Fără îndoială că poliţia turcă era deja pe drum, alertată de focurile de armă.

Când ajunseră la baza scărilor, îl văzu pe Corben întors cu spatele către ei. Furios, se răsti la omul în a cărui pază îl lăsase. Corben se răsuci încet spre el, părând inofensiv, cu expresia tot atât de grăitoare ca o coală albă de hârtie.

Şi, în întunecimea de pe holul prăfuit, Omar nu îi văzu arma din mână, nici măcar atunci când scuipă un glonţ de 9 milimetri, care ţâşni din ţeavă croindu-şi drum către fruntea lui.

61

Kirkwood îl văzu pe Omar prăbuşindu-se alături de el şi rostogolindu-se pe ultimele trepte cu capul înainte, până când rămase nemişcat, ca un morman diform şi murdar, la picioarele lui Corben. Acesta ridică ochii spre el.

— Unde-i Mia? întrebă cu disperare.

Kirkwood îl privi cercetător. Încă mai analiza dezlănţuirea de evenimente din ultimele minute. Ucigaşii erau arabi – probabil oamenii *hakeem*-ului – însă agentul CIA venise împreună cu ei. Ceva nu se potrivea.

— Ce cauţi aici?

Corben părea ocupat să rumege el însuşi lucrurile.

— M-au înhăţat azi-noapte.

— Cum au aflat despre întâlnirea asta? insistă Kirkwood. Prin voi? Îl ţineţi pe Abu Barzan sub observaţie?

Nu se străduia să-şi mascheze tonul acuzator al vocii. Fapt care nu-l tulbură pe Corben.

— N-avem timp pentru asta, ripostă el fără menajamente. Unde e cartea?

— E la Mia. Şi, crede-mă, ea a plecat de mult. Kirkwood îl studie, pândindu-i reacţia. Şi n-ai cum să-i găseşti vreo vină, după toate minciunile pe care i le-ai spus, pretinzând că salvarea mamei ei se află pe locul unu în topul priorităţilor tale.

Corben se uită după Mia pe scări, apoi înfruntă privirea lui Kirkwood.

— Aşa cum se află, evident, în al tău, ripostă el, cu cinism. Adică ăsta e singurul motiv pentru care te afli aici, nu-i aşa?

N-are nimic de-a face cu descoperirea formulei după care umbla strămoșul tău.

Raţionamentele lui Kirkwood se poticniră la auzul replicii. Corben n-avea de unde să ştie asta – dacă nu cumva trăsese cu urechea. Ceea ce însemna că nu ajunsese acolo ca prizonier. Colabora deja cu *hakeem* – numai că era evident că planurile i se schimbaseră, ţinând cont că tocmai îl omorâse pe omul care părea să conducă echipa de atac.

Corben aruncă o privire spre uşa din faţă, apoi se aplecă asupra cadavrului lui Omar şi scoase dintr-unul dintre buzunare un cuţit, de care se folosi ca să-şi elibereze mâinile. Îşi frecă încheieturile ca să pună sângele în mişcare, apoi îşi recuperă telefonul dintr-un alt buzunar al arabului şi se grăbi să-i verifice bateria. Era complet încărcată. O scoase şi o puse deoparte, se întoarse către leşul lui Bryan, luă pistolul-mitralieră care îi atârna de umăr şi îi cotrobăi prin buzunare. Dădu peste câteva încărcătoare suplimentare, pe care le luă, ceea ce făcu şi cu cheile Land Cruiser-ului, pe care le căuta de fapt.

Kirkwood îl văzu privind scurt spre partea din spate a casei, ca şi cum l-ar fi surprins ceva.

— Haide, îi porunci Corben, păşind peste trupul lui Omar şi pătrunzând în adâncul locuinţei.

— Unde mergem?

Corben nu răspunse. Kirkwood îl urmă în bucătărie. Agentul CIA verifică în grabă aleea din spate, apoi se întoarse înăuntru. Abu Barzan zăcea într-un colţ al încăperii, cu faţa în jos, într-o baltă de sânge întunecat. Servieta diplomat era la picioarele lui. Corben o ridică. Se întoarse. Kirkwood stătea alături. Îi adresă o privire sarcastică şi întinse mâna după servietă. Agentul CIA clătină uşor din cap.

— Cred c-o s-o ţin eu. Ca să mă asigur că ajunge cu bine înapoi, la Naţiunile Unite. Nu vrem să se piardă tocmai acum, nu-i aşa?

Un zâmbet subţire şi batjocoritor răzbătu dincolo de expresia lui severă.

Kirkwood îi susţinu o clipă privirea, apoi încuviinţă frustrat, în tăcere. Era evident că nu se mai tratau cu mănuşi. Nu avea nici un rost să pretindă că nu pricepuse. Se uită în jos şi dădu cu

ochii de una dintre armele irakienilor, un pistol căzut pe podea, alături de el. Era tentant de aproape.

Şi Corben îl văzuse.

Muşchii lui Kirkwood se încordară. Întâlni privirea agentului CIA. Era ca şi cum fiecare ar fi putut citi gândurile întipărite pe chipul celuilalt.

— Nu e o idee bună, îl avertiză Corben.

— Afară ar mai putea fi şi alţii, ripostă el. Încă un trăgător ţi-ar putea fi de folos.

Celălalt clătină din cap, respingând ideea.

— S-a terminat cu toţi. Arătă cu ţeava pistolului spre uşa din spate, făcându-i semn s-o ia înainte. Să mergem!

Stând ghemuită în spatele parapetului de pe acoperişul bazarului. Mia strângea cu putere codicele între degetele încleştate. Arunca întruna priviri nervoase înapoi, către casa din care scăpase, dar se părea că nimeni nu mai avea de gând să iasă prin trapă, luând-o pe urmele ei. Numai că asta nu reuşea s-o liniştească. Inima continua să-i bată nebuneşte în timp ce căuta să dea un sens tuturor celor întâmplate, şi mai ales spuselor lui Kirkwood – sau cum l-o fi chemat în realitate.

„Fiindcă sunt aproape sigur că sunt tatăl tău.”

Ceea ce era lipsit de sens. Nu avea cum să fi fost împreună cu Evelyn la Al-Hillah. Pentru că de atunci trecuseră

treizeci de ani, iar el părea să nu fi împlinit nici măcar patruzeci.

Încă nu era pregătită să accepte singura explicaţie posibilă.

În afară de asta, mai spusese şi că strămoșul lui se aflase în căutarea formulei complete a elixirului. Că era incompletă. Şi dacă era incompletă, însemna că nu funcţiona, iar el nu avea cum s-o folosească.

Îşi alungă din minte întreaga teorie. Pur şi simplu, nu era posibil. Nu avea cum. O minţise, asta trebuia să fie. Era o concluzie raţională şi liniştitoare, de care ar fi trebuit să se agaţe, numai că nu se simţea în stare s-o facă. Îl privise în ochi când rostise cuvintele acelea, când îi spusese despre strămoșul lui, Sebastian, despre codice, când îi dezvăluise cine era. La el, totul radia de sinceritate. Avusese aceeaşi senzaţie când îi vorbise în avion şi mai înainte, în barul de pe terasa hotelului.

Nu minţise. Nu se îndoia de asta, dintr-un anumit motiv pe care încă nu reuşea să-l înţeleagă.

Iar asta însemna că tot ce crezuse că era imposibil trebuia revizuit, pus sub semnul întrebării şi – dacă instinctul nu o înşela – reconsiderat, înlăturându-i-se prefixul *im*.

Auzi o mişcare dedesubt şi îşi furişă privirea pe deasupra parapetului. Îngheţă când îl zări pe Kirkwood, mergând pe aleea îngustă din partea laterală a casei. În spatele lui era un alt bărbat. Îşi întinse gâtul deasupra muchiei, ca să vadă mai bine, şi îi stătu inima când îşi dădu seama că era Corben.

Ce caută aici?

Nu era sigură că asta avea vreo importanţă şi apariţia lui îi ridică moralul. Reuşise să-l salveze pe Kirkwood din mâinile oamenilor *hakeem*-ului şi erau amândoi în siguranţă.

Era gata să sară în picioare, făcându-şi cunoscută prezenţa, când în timp ce îi urmărea înaintând de-a lungul străzii, pe lângă cadavrul omului lui Abu Barzan şi al celuilalt bodyguard al lui Kirkwood, mai observă şi altceva. Corben mergea în spatele lui Kirkwood. Avea cureaua unui pistol-mitralieră trecută peste umăr şi ducea servieta diplomat. Ţinea ceva şi în mâna cealaltă. Un revolver.

Întregul limbaj al trupurilor celor doi părea de rău augur. Încordarea dintre ei era sesizabilă, se desprindea din felul în care păşea Kirkwood în faţa lui Corben.

Aproape ca şi cum ar fi fost prizonier.

Corben mergea în spatele lui Kirkwood, conducându-l către Land Cruiser, cu servieta diplomat într-o mână şi cu pistolul cu amortizor în cealaltă. În timp ce se apropiau de SUV, inspecta calm casele din jur. Zări un băiat care îi privea pe furiş de la o fereastră deschisă, înainte de a fi tras înapoi de mama lui speriată. Simţi mişcare şi în spatele celorlalte ferestre. Trebuia să se grăbească. Probabil că poliţiştii turci erau deja pe drum – se aflau întotdeauna în alertă în zonă, în acel fief al militanţilor separatişti kurzi din PKK – şi, până una-alta, el nu avea nici un interes să le dea explicaţii, nici lor, nici oricui altcuiva.

Ajunseră la Land Cruiser. Avea geamurile lăsate în jos şi Corben văzu că portierele nu erau încuiate.

— Urcă în maşină, îi ordonă lui Kirkwood cu voce scăzută, tăioasă, şi nu face nici o prostie.

Kirkwood se aşează pe locul pasagerului, iar el aruncă servieta diplomat şi pistolul-mitralieră pe bancheta din spate. Îşi ridică ochii, studiind acoperişurile de deasupra lor. Nu o vedea nicăieri, dar ştia că trebuia să fie pe undeva, urmărindu-i cu privirea.

— Mia! strigă el către înălţimi. Haide, ieşi de acolo. Nu mai e nici un pericol. Trebuie să plecăm imediat.

Mia stătea ghemuită în timp ce ecourile vocii lui Corben se ridicau către ea. Ultimul lucru pe care şi-l dorea era să fie părăsită acolo, în acel colţ de lume îndepărtat şi dezolant, singură, înconjurată de cadavre. În ochii minţii ei, analogia cu filmul *Expresul de la miezul nopţii* prindea viaţă într-un mod din ce în ce mai alarmant. Vroia să creadă că agentul CIA era de partea lor, că se afla acolo ca să-i salveze, că se străduia să-i aducă mama înapoi. Era clar că îi omorâse pe oamenii *hakeem*-ului. Ceea ce trebuia să fie un semn bun. Şi ce dacă ştia despre experienţe? Ce dacă nu-i spusese despre ce era vorba de fapt? Mare scofală! Ea nu avea „nevoie s-o ştie”. Şi asta nu însemna că agentul nu se străduia s-o salveze pe Evelyn.

— Mia! strigă din nou Corben. Trebuie să plecăm. Haide!

Închise ochii, îşi imagină mașina în care se aflau Corben şi Kirkwood plecând fără ea şi gândul o îngrozi. Nu se putea descurca singură.

Îşi înfrânse emoţiile contradictorii şi, cu stomacul strâns ghem de teamă că făcea o greşeală imensă, se ridică în picioare.

În Land Cruiser, Kirkwood de simţi invadat de un val de nelinişte la auzul strigătelor lui Corben. Trebuia să facă ceva. Nu era sigur că agentul CIA ar mai fi fost interesat de prezenţa Miei după ce punea mâna pe carte. Ea ştia prea multe. Trebuia s-o prevină.

Întinse mâna, deschise brusc portiera şi sări din maşină.

— Mia, rămâi acolo! strigă, plimbându-şi privirea pe acoperişurile din jur. Stai deoparte!

Corben se repezi după el şi îl trânti la pământ, la câţiva metri de SUV. Îl înhăţă de guler şi îi îndesă pistolul în faţă. Kirkwood se încruntă, sfidător.

— Ce ai de gând să faci, să mă-mpuşti?

Corben îl ţintui locului o clipă, clocotind de furie şi de frustrare.

— Ridică-te, îi porunci, trăgându-l în picioare şi împingându-l către Land Cruiser.

Se opri lângă maşină, aruncă o ultimă privire către acoperişuri, îl împinse pe Kirkwood înăuntru, apoi se urcă şi el.

Miei i se tăie respiraţia când îl văzu pe Kirkwood coborând dintr-un salt şi luând-o la fugă pe stradă. Şi se crispă când Corben îl prinse, îl trânti la pământ şi îl împinse înapoi, la maşină.

Se ascunse din nou, îl privi pe agentul CIA urcându-se în urma lui Kirkwood şi inima i se strânse când auzi vibraţia motorului, care prinse viaţă înainte ca SUV-ul să demareze scrâşnind şi să dispară dincolo de colţ.

Se ridică în picioare, năucă, cu sângele pierit din obraji. Privi în jos, spre strada pustie. Land Cruiser-ul plecase într-adevăr, lăsând în urmă o dâră de praf şi două cadavre. Oameni uluiţi şi curioşi ieşeau, cu prudenţă, din casele alăturate şi din bazar.

Îşi coborî privirea spre cartea veche din mâna ei şi văzu că unghiile i se înfipseseră adânc în coperta de piele. Simţi nevoia să sfâşie obiectul acela blestemat şi să-şi scuipe plămânii urlând de mânie, dar se uită în jur, zări ceva ce părea să fie casa unei scări şi o luă într-acolo.

62

Mia se strecură afară din bazar pe una dintre intrările laterale, ajungând pe aleea pietruită de pe care apăruseră Corben şi Kirkwood. Văzu că, pe măsură ce oamenii îşi dădeau seama că primejdia trecuse, sporea şi agitaţia din faţa intrării casei de pe strada principală, aşa că se furişă în sens opus, revenind pe alee.

Când dădea colţul, observă că din casă ieşea, împleticindu-se, o siluetă greoaie. Era Abu Barzan. Bărbatul imens înainta încet, cocârjat, cu o mână apăsată pe coapsă şi cu pantalonii leoarcă de sânge. Pe alee erau presărate mai multe cadavre. Se opri lângă unul dintre ele şi se ghemui, trecându-şi

mâna peste faţa mortului. Mia înţelese că dăduse peste trupul nepotului său.

Se apropie încet de arab. El se întoarse şi o privi, respirând adânc şi cu greutate. Avea ochii îndureraţi, pe jumătate închişi, şi faţa cu bărbie dublă îi strălucea de sudoare.

— Îmi pare rău, murmură ea, evitând să se uite cu prea mare atenţie la bărbatul căzut la picioarele lui.

Abu Barzan se mulţumi să dea din cap cu stoicism, cu o expresie mânioasă, sfidătoare.

— Lasă-mă să arunc o privire, zise Mia, arătând către rană.

El nu reacţionă. Ea întinse mâna şovăind şi îi sfâşie pantalonul în zona rănii, descoperind-o. În stratul gros de carne de pe coapsa lui se vedeau atât gaura prin care intrase glonţul, cât şi cea prin care ieşise. Observând că sângerarea nu era intensă şi ţinând cont că el mai respira încă şi se putea ţine pe picioare, se gândi că, probabil, artera femurală nu-i fusese secţionată nici de glonţ, nici de vreo frântură de os. Ceea ce excludea riscul de a-şi pierde viaţa din pricina sângerării, dar trebuia pansat cât mai repede, ca să se oprească hemoragia şi să se evite o infecţie.

— Cred că n-a fost zdrobit nici un os, comentă ea, dar rana trebuie curăţată.

Din depărtare se auzi, estompat, urletul unei sirene. Abu Barzan îi aruncă o privire îngrijorată.

— Trebuie să plec, mormăi, şi începu să se îndepărteze şchiopătând.

— Aşteaptă! Mia îl urmă, păşind peste bărbaţii căzuţi. Trebuie să mergi la un spital.

El respinse propunerea cu o fluturare de mână.

— La spital? Eşti nebună? Sunt pe jumătate kurd, scuipă, peste umăr. Cum crezi că aş putea să explic toată istoria asta?

Ea dădu din cap, cu un aer sumbru.

— Nici eu nu sunt sigură că ştiu cum aş putea-o explica.

Abu Barzan o măsură preţ de o clipă.

— Haide, o îndemnă apoi.

Mia îşi strecură braţul pe sub umărul lui, ajutându-l să nu-şi lase greutatea pe piciorul rănit, şi se furişară pe aleile înguste şi întunecoase ale oraşului vechi.

Corben scoase Land Cruiser-ul din oraş şi îl îndreptă înspre sud, către Mardin, uitându-se tot timpul cu atenţie în oglinda retrovizoare. Trebuia să ia o decizie importantă şi, cu cât se gândea mai mult la asta, cu atât devenea mai convins că era în stare s-o facă. Îl avea pe Kirkwood, care putea dezlega misterul dacă i se oferea motivaţia potrivită, iar Corben era expert în a găsi stimulente. Avea la dispoziţie o scurtă perioadă în care îşi putea permite să intre în rolul băiatului rău: fusese răpit în somn, uşa apartamentului său putea servi drept dovadă. Avea să spună că fusese prizonierul *hakeem*-ului. Acţionase cu arma la tâmplă. Nu era nevoie de mai mult.

Problema era Kirkwood. Nu-l putea lăsa să-i scape. Pentru că ştia ceea ce ştia. Mia – cu ea se putea descurca, cu un strop de viclenie. În privinţa lui Kirkwood era mai complicat.

— Chiar lucrezi pentru Naţiunile Unite? îl întrebă.

Îşi ţinea pistolul pe genunchi.

— Lucram ultima dată când am verificat, răspunse Kirkwood plat, privind drept înainte, cu chipul lipsit de orice expresie.

Corben dădu din cap, impresionat.

— Şase sute de mii. Nu s-ar putea spune că e o nimica toată. Aşteptă zadarnic o reacţie. Câţi sunteţi?

Sesiză licărul de nedumerire din privirea celuilalt.

— Despre ce vorbeşti?

— Câţi sunteţi voi, cei interesaţi de obiectul ăsta? Adică, eşti tu şi Tom Webster, nu? sondă Corben terenul. Ai fost în stare să-ţi faci apariţia, cât ai clipi, cu o servietă plină cu bani gheaţă. Cred că aveţi la dispoziţie nişte resurse frumuşele.

Kirkwood îi ignoră comentariul.

— Unde mergem?

— Umblăm amândoi după acelaşi lucru. Aş zice s-o facem până la capăt. În afară de asta, mi-e dor de munţi. De aerul curat al înălţimilor. E bun pentru plămâni, adăugă impasibil.

Graniţa irakiană era la o distanţă de două ore de mers cu maşina. Se întrebă dacă era cazul să sune, să-şi anunţe şeful că fusese răpit, să-i spună că reuşise să scape şi că acum îl urmărea pe traficantul aflat în spatele răpirii şi să-i ceară să dea un telefon care să-i garanteze că putea trece nestingherit graniţa. Se decise să n-o facă, preferând să-şi mai prelungească pentru scurt timp şederea în umbră. Şi, cu toate că nu avea

asupra lui nici paşaport, nici un alt act de identitate, pe bancheta din spate se afla un document de călătorie mult mai eficient: o servietă plină cu dolari. Ştia că acolo, pe tărâmul disperării, câteva dintre acele bancnote verzi aveau să-i deschidă majoritatea uşilor. Al Amadiyya nu era departe de locul unde se aflau. Dacă totul mergea şnur, putea ajunge în satul despre care vorbise Abu Barzan la căderea nopţii.

— Ce ai de gând să faci cu cartea, dacă e acolo? întrebă Kirkwood, fără ocolişuri. Nu-mi pot imagina că guvernul nostru e pregătit să se descurce cu aşa ceva. Să păstreze starea de fapt şi tot restul. Se întoarse şi îl privi în ochi. Pentru că ăsta e planul, nu-i aşa? Îngroap-o – alături de toţi cei care ştiu ceva despre ce e vorba.

Corben surâse cu superioritate şi chicoti scurt.

— Poate. Dar nu e şi planul meu.

Kirkwood ridică o sprânceană. Oh?

Corben îl aruncă o privire fugară, cu colţurile gurii încreţite într-un zâmbet strâmb.

— Să spunem că abordez viaţa dând dovadă de un spirit ceva mai întreprinzător. Făcu o pauză. Întrebarea este ce planuri aveţi voi pentru ea.

— O lume mai bună pentru toţi, răspunse Kirkwood, părând impresionat de atitudinea binevoitoare a lui Corben. Pentru toţi, în adevăratul sens al cuvântului.

Corben ridică din umeri.

— Atunci cred că suntem pe aceeaşi lungime de undă.

— Cu excepţia unui mic detaliu supărător. Eu nu sunt pregătit să ucid pentru ea.

— Poate că încă n-ai fost pus în faţa acestei opţiuni.

— Şi dacă am fost?

Insinuarea îi intrigă pe Corben, dar nu se trădă.

— Atunci aş spune că eu sunt mai preocupat decât tine de transformarea lumii într-un loc mai bun, ripostă el cu nonşalanţă.

— Şi unde se încadrează Evelyn Bishop în toată povestea asta? La pierderi colaterale?

— Nu neapărat.

Corben îi aruncă o privire. Unealta cu care putea fi impulsionat Kirkwood tocmai ieşise singură la lumină.

— Ajută-mă să descifrez totul şi nimic n-o să mă încânte mai mult decât să-l fac praf pe *hakeem* şi s-o eliberez.

În aşteptarea reacţiei lui Kirkwood, înălţă o sprânceană şi zâmbi în sinea lui. Îl pusese pe gânduri, ceea ce era bine. Însemna că avea să-şi petreacă mai puţin timp încercând să-şi recapete libertatea.

Se decise să-l împingă şi mai mult în aceeaşi direcţie.

— Apropo, când aveaţi tu şi Webster de gând să-i spuneţi Miei că tatăl ei trăieşte?

Tonul glumeţ al agentului CIA îl făcu pe Kirkwood să se crispeze. Cel puţin Corben nu ştia tot adevărul, îşi reaminti el. Cel puţin, nu ştia că el era Tom Webster.

Se întoarse cu gândul la ceea ce auzise, probabil, Corben în Diyarbakir şi rederulă conversaţia în gând. Agentul CIA şi închipuia pesemne că formula nu dădea rezultate pentru nimeni. De aceea nu făcuse legătura.

Să lăsăm lucrurile aşa cum sunt, îşi spuse.

Numele sub care îl cunoştea Evelyn îl duse cu gândul către ea. Se simţea mistuit de vinovăţie. Dacă atunci, la Al-Hillah, i-ar fi spus adevărul, poate că ar fi fost mai prudentă. Ar fi ştiut că secretul atrăgea oameni periculoşi. Întotdeauna se întâmpla aşa. Apăreau ca din senin, imediat ce apucau să-l adulmece. Ăsta era mersul lumii. Nu se schimbase de sute de ani.

Evelyn n-ar mai fi fost răpită. Iar el ar fi ştiut că avea o fiică. O fată care ar fi crescut având un tată. S-ar fi asigurat de asta. Ar fi găsit o cale.

Îşi reaminti cum îl privise Mia când îi spusese adevărul şi se simţi devastat pentru a doua oară, sfâşiat şi pustiit pe dinăuntru, unde nu mai rămase decât o gaură neagră, larg căscată.

Cel puţin, se gândi simţind o vagă alinare, cel puţin ea era acum în siguranţă.

În camera plină de fum de ţigară, Mia stătea pe un scaun şubred. Sorbea dintr-un pahar cu apă, în timp ce bătrânul slab şi vânos, cu mâinile pătate de sânge, termina de pansat rana lui Abu Barzan.

Negustorul de antichităţi o condusese pe străzile dosnice ale oraşului vechi către casa unei cunoştinţe. În ciuda ocazionalelor încăierări fratricide, toţi kurzii împărtăşeau ura faţă de

duşmanul comun şi se ajutau unii pe alţii când era vorba să se ferească de ghearele MIT, agenţia turcă de informaţii – varianta locală a *mukhabarat*-ului.

În încăpere se mai aflau încă trei bărbaţi, toţi localnici şi fumând. Vociferau în limba kurdă, discutând în contradictoriu între ei şi cu Abu Barzan. Mia nu reuşea să înţeleagă ce spuneau, dar se vedea limpede că erau furioşi din cauza celor întâmplate. La urma urmelor, fusese ucis unul dintre ai lor, nepotul lui Abu Barzan, iar discuţia se referea, evident, la natura repercusiunilor – şi a potenţialelor represalii.

Doctorul îşi termină treaba şi părăsi încăperea, luându-i pe ceilalţi cu el şi lăsând-o pe Mia singură cu Abu Barzan. În timp ce şuviţele de fum se subţiau, între ei se lăsă o linişte de plumb; pe urmă irakianul se întoarse spre ea.

— Încă mai ai cartea.

Codicele stătea pe masă la vedere, în faţa ei. Mia dădu din cap, cu gândurile departe.

— Ce ai de gând să faci?

— Nu ştiu.

În timp ce doctorul pansase rana lui Abu Barzan, ea chibzuise fără să găsească vreun răspuns.

— Nu mă pot duce la ambasadă. Nu mai ştiu în cine să mă încred.

Îi povesti despre cele petrecute la Beirut şi despre răpirea lui Evelyn. Obrajii lui se împurpurară de furie când îl puse la curent cu ceea ce ştia despre *hakeem*. Saddam folosise deja gaze paralizante împotriva kurzilor. Nu s-ar fi putut spune că erau poporul lui preferat. Era posibil – chiar foarte probabil – să-şi fi selectat cobaii din rândurile lor.

Îi povesti şi despre Corben, dar se mulţumi să-l prezinte pe Kirkwood drept un oficial de la Naţiunile Unite, care încerca să dea o mână de ajutor, şi evită să repete spusele lui de pe acoperiş. Pe care continua încă să le frământe în minte.

Chipul cu fălci căzute al arabului fu traversat de o expresie plină de scepticism.

— Bărbatul de la Naţiunile Unite. Cel care a cumpărat asta – arătă cu un deget gros către codice – ai încredere în el?

La început, întrebarea o surprinse pe Mia, care îşi aduse apoi aminte că îl văzuse pe Kirkwood înmânându-i arabului servieta diplomat argintie. Totul prinse contur.

— A fost clientul tău de la bun început, nu-i aşa?

Abu Barzan dădu din cap.

— Şase sute de mii de dolari. Pierduţi.

Oftă cu dezolare. Mia se încruntă când gândurile i se întoarseră la Corben. Undeva în mintea ei, o idee părea să se înfiripe, dar ea nu reuşea să pună punctul pe „i”. Îşi aminti că îl văzuse pe Corben ducând servieta diplomat, dar ceva nu se potrivea. Era singur. Nici un fel de întăriri, nici o echipă SEAL, nici un fel de forţe turce care să-i dea ajutor – şi, la urma urmelor, turcii erau aliaţii Statelor Unite.

Acţiona pe cont propriu. Un agent solitar. Se cutremură, străbătută de un fior de îngrijorare. Kirkwood. Căzuse în mâinile lui Corben. Şi era singura ei şansă de a-şi elibera mama. Încercă să-şi imagineze care ar fi putut fi următoarea mişcare a agentului CIA. Evelyn nu conta în ochii lui, asta era evident. Îi ucisese pe oamenii *hakeem*-ului, ceea ce nu era cea mai fericită metodă de a anunţa că intenţiona să stabilească o legătură cu el. Corben îşi urma propriile planuri. Iar asta însemna că avea să se ducă după carte. Şi că se îndrepta spre un loc anume.

— Vrei să-ţi recapeţi banii? îl întrebă pe Abu Barzan, cu vocea iluminată de speranţă.

Irakianul îşi ridică ochii spre ea, cu o figură tristă, năucită.

— Poţi să ne treci pe amândoi peste frontieră? adăugă Mia cu respiraţia tăiată.

63

Soarele trasase un arc, pierzându-se dincolo de orizontul ceţos al amiezii, când Land Cruiser-ul trecu graniţa, pătrunzând în Irak. Corben oprise în faţa unei tarabe cu fructe, pe drumul din afara oraşului Idil, în apropierea frontierei, şi luase două sticle cu apă şi nişte banane pentru el şi prizonierul său. Îl dezlegase pe Kirkwood – căruia îi încătuşase încheietura mâinii drepte de mânerul portierei, ca să se asigure că nu încerca să fugă – şi se uşuraseră amândoi pe marginea şoselei. Pe urmă Corben condusese pe lângă un şir lung de camioane-cisternă

goale şi autobuze, care aşteptau să intre în Irak, şi parcase în faţa punctului de frontieră turcesc. Soldatul de serviciu, grosolan şi ultrazelos, fusese repede redus la tăcere de un ofiţer mult mai maleabil, care, cu ochii sticlind la vederea sumei ce echivala cu mai multe salarii lunare, le oferise cu generozitate o hartă a regiunii înainte de a le permite să părăsească ţara.

Corben şi Kirkwood traversaseră apoi zona-tampon, delimitată cu sârmă ghimpată, care despărţea cele două frontiere. Fâşia lipsită de vegetaţie era şi mai dezolantă decât câmpiile pe care le despărţea. După o sută de metri, ajunseseră la punctul de frontieră irakian, unde un paznic într-o uniformă de camuflaj îşi îndesase de asemenea cu voioşie în buzunar un mic rulou de bancnote şi se grăbise să-şi fluture mâna, făcându-le semn să treacă. Odată convins că mita oferită la graniţă nu dăduse rateuri şi că nu-i urmărea nimeni, Corben opri la o staţie de benzină de lângă Zakho. Făcu plinul maşinii şi se uită pe hartă, căutând Nerva Zhori. Nu izbuti să localizeze sătucul de la bun început, dar, după o tresărire de îngrijorare, îl observă, marcat cu cele mai mărunte litere şi ascuns între munţi, aproape pe graniţa cu Turcia.

Trebuiau să se îndrepte spre sud, către Dahuk, şi să vireze apoi la stânga, către nord-est, trecând pe lângă Al Amadiyya şi în zona de podiş. Se uită la ceasul maşinii, îşi ridică ochii, văzu cât de sus ajunsese soarele şi făcu în gând un calcul rapid. Era de părere că, dacă nu dădeau peste nişte obstacole majore, puteau ajunge înainte de apusul soarelui.

Împături harta, trase cu ochiul la Kirkwood şi călcă pedala de acceleraţie.

De pe bancheta din spate a unui Peugeot vechi, Mia privea peisajul monoton, stâncos şi sterp care se derula dincolo de geamul deschis. Nu se vedea nici măcar un copac; în schimb, drumul era mărginit de un şir de stâlpi electrici, cu sârmele dintre ei atârnând letargice, curbate către pământ. Îi aduceau aminte de sârmele de telegraf din Vestul Sălbatic, ceea ce se potrivea, se gândi ea, dată fiind ziua – de fapt, zilele – de care avusese parte.

Abu Barzan era aşezat alături, respirând şuierat între două fumuri trase cu sete din ţigară. Pe scaunele din faţă stăteau alţi

doi bărbaţi, pe care îi cunoscuse în casa doctorului. Mia pierduse şirul ţigărilor aprinse de irakian şi de prietenii săi în timpul călătoriei. Pe pantalonul lui se desluşea o zonă de culoare mai închisă, acolo unde sângele se infiltrase prin bandaj, dar pata nu se mărea. Se părea că doctorul din Diyarbakir făcuse treabă bună, însă nu era mai puţin adevărat că, trăind într-o regiune atât de agitată, avea probabil destulă experienţă.

În ciuda rănii lui Abu Barzan, se hotărâseră să urce în maşină şi să plece imediat din Diyarbakir. Aleseră un drum mai lung decât cel pe care credeau ei că o luase Corben. Nu puteau risca să treacă graniţa în mod oficial, pe la Zakho, cu rana de glonţ a lui Abu Barzan. Iar Mia nu avea paşaport; îşi lăsase geanta în Land Cruiser. Şi nici nu ştiau dacă Corben nu apelase la oamenii de legătură pe care îi avea în rândurile serviciului de informaţii turc, ca să înăsprească, în urma lui, controalele de la graniţă – pentru orice eventualitate. Aşa, aveau să meargă optzeci de kilometri către est, pe şoseaua principală care se întindea de-a lungul graniţei, până la poalele munţilor Chiy-Linik. Acolo urmau să treacă frontiera clandestin.

Traversară două orăşele de graniţă, cu clădiri din blocuri de zgură, apoi locul câmpiei fu luat de dealuri unduitoare. În depărtare se înălţa un lanţ de munţi impozanţi şi drumul deveni în curând şerpuitor, urcând cu repeziciune, iar maşina uzată se înclină pe o parte.

Când părăsiră şoseaua principală, îndreptându-se spre sud printr-o vale îngustă, soarele dispăruse dincolo de piscurile semeţe de deasupra lor. Prin vale curgea un râuleţ şi Peugeot-ul merse încă trei kilometri, tresăltând de-a lungul lui, pe drumul pietruit ce dădea într-un luminiş; acolo îi aşteptau patru bărbaţi cu chipuri aspre. Aduseseră catâri – încărcaţi cu tot ce era necesar şi înşeuaţi, după cum observă Mia cu recunoştinţă – şi erau înarmaţi cu pistoale-mitralieră Kalaşnikov şi carabine.

Şoferul opri motorul. Mia coborî şi se uită la prietenii lui Abu Barzan, care îl ajutau să coboare din maşină. Făcură schimb de sărutări energice pe obraji, însoţite de bătăi cu palma pe spate şi îmbrăţişări puternice, şi deplânseră cu fervoare rana irakianului. Ritualul plin de pasiune odată încheiat, Abu Barzan se întoarse spre Mia.

— Acum plecăm, spuse, simplu, invitând-o să se urce pe catârul asaltat de muşte care aştepta alături de el.

Ea îşi ridică ochii către munţii înfricoşători ce păreau să se prăvălească asupra lor şi încuviinţă.

La şaisprezece kilometri dincolo de Al Amadiyya, Corben viră, intrând pe un drum şerpuitor de ţară care se îndrepta spre nord. Transmisia cu tracţiune integrală a Land Cruiser-ului era supusă unui adevărat antrenament şi gemea, protestând, în vreme ce SUV-ul se străduia să urce muntele pe o potecă pentru catâri.

— Abu Barzan a spus că e un sat „Yazidi”, îşi aminti Corben, luptându-se cu volanul în încercarea de a evita pietroaiele mai mari care le stăteau în drum. Ştii ceva despre ei?

— Numai că sunt adoratori ai diavolului, menţionă Kirkwood cu un zâmbet strâmb.

Corben ridică din umeri.

— E bine de ştiut.

Era o eroare frecventă, dar în clipa aceea, când vedea iritarea aşternută pe chipul lui Corben, Kirkwood găsea în ea un strop de plăcere.

Mai exact, Yazidi, numită şi „Cultul îngerilor”, era o mică sectă pacifistă, ce rezista în mijlocul Islamului de sute de ani. Se spunea că religia ei, care includea elemente zoroastriste, maniheiste, iudaice, creştine şi islamice, ar fi fost cea mai veche din lume. Yazidi respingeau conceptele de păcat, diavol şi iad şi credeau în purificarea şi mântuirea prin metempsihoză – transmigraţia sufletelor – şi, da, îl venerau pe Satan, dar numai ca înger căzut, care se căise, dobândind iertarea lui Dumnezeu, şi fusese reprimit în rai, devenind mai-marele celorlalţi îngeri. Saddam avusese o aversiune deosebită faţă de Yazidi. Popularizase eticheta de închinători la diavol şi o folosise pentru a crea o prăpastie între ei şi kurzi. După primul război din Golf, în timpul represaliilor asupra kurzilor, satele Yazidi făcuseră obiectul incursiunilor brutale şi al jafurilor. Bărbaţii fuseseră ucişi, iar familiile lor obligate să plătească gloanţele folosite pentru execuţii.

Peisajul era din ce în ce mai luxuriant, din ce în ce mai asemănător cu cel din munţii cu păduri dese aflaţi mai departe, către nord. Pe măsură ce Land Cruiser-ul înainta cu greutate pe

poteca abruptă, scăderea temperaturii devenea demnă de luat în seamă. Când observară fuioarele subţiri de fum care se spiralau către cerul serii, de asfinţit nu-i mai despărţea nici măcar o oră. Satul le apăru în faţa ochilor la puţin timp după aceea.

Corben parcă SUV-ul pe acostamentul îngust, alături de cărarea stâncoasă. Îşi puse în buzunar un mic teanc de bancnote de o sută de dolari, îşi îndesă pistolul la spate, sub curea, şi se uită la Kirkwood.

— Ajută-mă în privinţa asta, iar eu o să te ajut s-o eliberezi pe Evelyn, ai cuvântul meu, îi reaminti.

Celălalt nu păru convins.

— Nu s-ar putea spune că am de ales, nu-i aşa?

— Şi tu vrei cartea. Hai să-i dăm de urmă. Putem rezolva restul mai târziu.

Kirkwood ridică din umeri şi dădu din cap. Corben ştia că spusese adevărul afirmând că n-avea de ales. Dar mai ştia şi că era greu să rezişti tentaţiei obiectului pe care s-ar fi putut să-l găsească în sat.

Descătuşă încheietura lui Kirkwood şi porniră la drum.

Nerva Zhori era o aşezare mică, dintr-un colţ uitat de lume, cuibărită la adăpostul oferit de un prag de pe panta abruptă a versantului. De ambele părţi ale uliţei prăfuite se întindeau ziduri joase de piatră, întrerupte de porţi din metal ruginit; dincolo de curţile mici, în care se zăreau roabe şi materiale de construcţie, erau case scunde din chirpici, ghemuite printre plopi răzleţi, cu o latură proptită în coasta muntelui şi cu o alta privind în jos, către poala dealului şi către pădurea de dedesubt. În munţii aceia, lutul era materialul de construcţie preferat; până şi acoperişurile de stuf erau acoperite cu un strat gros de pământ uscat. Uliţa era punctată de câteva camionete vechi, uzate. Un cârd de raţe o traversa legănându-se, în timp ce vacile şi caii păşteau pe terenurile necultivate din spatele caselor, din peticele de iarbă înaltă presărate pe solul arid. Recoltele fuseseră adunate de mult şi iarna aspră din ţinuturile muntoase se apropia cu paşi repezi.

Cei doi bărbaţi înaintau către centrul satului, urmăriţi de privirile câtorva localnici. Doi copii şi o bătrână îşi lăsară treburile baltă ca să-i urmărească trecând. Acolo, sus, nu ajungeau prea mulţi vizitatori, dar Yazidi erau renumiţi pentru

caracterul lor blajin şi tolerant şi pentru ospitalitate. Cei doi îşi salutară gazdele dând scurt şi prietenos din cap şi li se răspunse cu prudenţă. Corben studie chipurile sătenilor care îi priveau cu o oarecare nervozitate şi se opri asupra unui băietan.

— Ştii englezeşte? îl întrebă.

Tânărul scutură din cap.

— *Aciwiz itkallam maa il mokhtar* – trebuie să vorbesc cu şeful, spuse Corben, sperând că băiatul înţelegea limba arabă – Yazidi erau kurzi şi vorbeau în *kurmanji*, un dialect răspândit în nordul teritoriului acestora. Îşi însoţi vorbele de gesturi, întinzându-se şi strecurând în palma băiatului o bancnotă de o sută de dolari, după care repetă: *Mokhtar*.

Tânărul ezită, apoi dădu din cap cu nelinişte. Îşi îndesă bancnota în buzunarul din spate al pantalonilor şi le făcu semn să-l urmeze.

Corben îi adresă lui Kirkwood un gest triumfător al capului şi o porniră pe urmele ghidului lor.

În timp ce convoiul tăcut urca poteca şerpuitoare, Mia simţea o senzaţie de arsură prelingându-i-se de-a lungul spatelui şi al picioarelor. Se urcaseră în şeile catârilor cu ore în urmă şi, cu toate că urmaseră drumul obositor fără nici o întrerupere, nu avea impresia că s-ar fi apropiat de ţintă.

Trecuseră pe lângă ciobani înarmaţi cu puşti, care îşi păzeau turmele de oi şi capre de haitele rătăcitoare de lupi şi hiene – iar gândul la acestea nu făcea decât să-i sporească îngrijorarea – şi pe lângă contrabandişti care îşi conduceau pe munte măgarii împovăraţi din greu cu ţigări, luând cunoştinţă unul de prezenţa altuia cu mormăieli şi priviri vigilente, stăruitoare.

Munţii erau străbătuţi de nenumărate poteci, iar autorităţilor din ambele părţi ale frontierei le era imposibil să le acopere pe toate, aşa că renunţaseră, pur şi simplu. Graniţa avea fisuri, dar trecerea ei presupunea un nivel de implicare şi de iscusinţă pe care Mia tocmai începea să-l priceapă.

Peisajul din jurul lor era mult diferit de câmpia aridă pe care o lăsaseră în urmă. Văile adânci, cu ape repezi, despicau şirurile spectaculoase de munţi înălţate semeţ deasupra lor. Pădurile de arbori de fistic şi pâlcurile de plopi punctau terenul de altfel neprimitor, brăzdat de un labirint de cărări tainice.

— Cât mai avem? întrebă Mia.

Abu Barzan repetă întrebarea către unul dintre oamenii săi, apoi îi răspunse:

— O oră. Poate ceva mai mult.

Mia răsuflă adânc, apoi îşi adună puterile, îndreptându-şi spatele. Îşi continuă drumul cu hotărâre, mânată de furia de a fi fost înşelată, de nevoia de a afla adevărul despre tatăl ei şi de cea, mult mai disperată, de a-şi găsi mama.

Băiatul îi conduse pe Corben şi Kirkwood pe lângă o camionetă Toyota stricată, apoi printr-o curte plină de praf. Casa cuibărită lângă deal nu se deosebea nicidecum de celelalte. Nu s-ar putea spune că aduce cu Gracie Mansion[15] medită Corben, mergând pe urmele ghidului către uşa din faţă.

Băiatul o împinse şi strigă, anunţând prezenţa lor. O voce morocănoasă îi răspunse din adâncurile casei. El îşi scoase pantofii, lăsându-i alături de alte încălţări scâlciate. Corben îi urmă exemplul, ceea ce făcu şi Kirkwood.

Agentul CIA îşi aruncă privirile prin casă în timp ce treceau printr-o bucătărie mică şi dincolo de uşa care dădea într-un coridor cu tavanul scund. Când ajunseră în dreptul unei alte camere, privi în podea şi, în clipa când trecea pragul, dădu să conştientizeze ceva care nu se potrivea. În interiorul încăperii, pe dalele podelei erau urmele estompate ale unor încălţări. Se încordă, instinctiv, dar era prea târziu. O ţeavă dură, de oţel, îl împungea în spate.

Înainte de a reuşi să se răsucească, zări silueta zveltă, familiară, stând turceşte în lumina palidă, cu părul argintiu pomădat, şi studiindu-l cu detaşare, cu o privire de gheaţă. Se instalase pe podea – în cameră nu se vedea nici o mobilă, cu excepţia unor perne împrăştiate pe lângă pereţi – cu mica sa trusă medicală alături. Lângă el era un tip vânjos, înarmat până-n dinţi, cu braţele groase încleştate pe umerii unui localnic îngrozit. Corben presupuse că era *mokhtar.* Omul transpira din abundenţă şi îşi freca antebraţul.

Restul încăperii îi intră imediat în raza vizuală. Într-un colţ, un televizor funcţiona în tăcere. Într-o sobă de tablă trosnea un

15 Reşedinţa oficială a primarului New Yorkului (n.tr.).

foc anemic. Lângă ea, trei bărbaţi ţineau sub ameninţarea armei o femeie şi patru copii – un băiat în ultimii ani ai adolescenţei şi trei fete.

— Mă bucur că aţi reuşit să ajungeţi la noi, îi anunţă *hakeem*, cu voce seacă. Tocmai purtam cea mai edificatoare discuţie cu putinţă.

64

Corben se răsuci iute, cu mâinile biciuind aerul ca să-şi înşface pistolul îndesat la spate, dar nu o făcu destul de repede. Adversarul său îşi ridică braţele cu viteza fulgerului, izbindu-l cu patul Kalaşnikovului, care îl nimeri direct în falcă. Se prăbuşi cu un zgomot surd, cu ţeasta amorţită de durerea chinuitoare.

Străduindu-se să-şi refocalizeze privirea, se întoarse şi îl văzu pe *hakeem* ridicându-se în, picioare şi apropiindu-se cu doi paşi. Dar, spre surprinderea lui, altceva părea să-l intereseze. Trecu pe lângă el, îndreptându-se spre Kirkwood.

— Deci acesta e cumpărătorul nostru misterios, spuse el, plimbându-şi ochii pe chipul lui cu o fascinaţie nemascată. Şi numele tău e?...

Lăsă întrebarea să atârne în aer. Kirkwood se mulţumi să stea neclintit, privindu-l fără să-i răspundă. *Hakeem* chicoti scurt şi, fără să-şi ia ochii de la el, ridică seringa pe care o ţinea în mână, adresându-i-se lui Corben:

— Ai vrea să fii atât de amabil încât să-l instruieşti pe oaspetele nostru în privinţa puterilor mele de convingere?

Corben se ridică, gemând.

— Spune-i ce vrea să ştie, se supuse el, în silă. Crede-mă, asta o să te scape de ceva durere.

Ochii *hakeem*-ului continuau să-l ţintuiască pe Kirkwood şi în privire i se citea o umbră de automulţumire.

Kirkwood se uită la bărbatul care îşi freca antebraţul, îmbrăcat în veşmintele tradiţionale locale, *mokhtar*-ul părea copleşit de durere şi, avu el impresia, de ruşine.

— Kirkwood. Bill Kirkwood.

— Şi n-ai vrea să mai adaugi şi alte nume? îl hărţui *hakeem*. Nu? Tăcu o clipă, studiindu-şi prada. Foarte bine. Deocamdată o

să lăsăm asta deoparte. Pe faţă îi juca o privire nedumerită. Nu văd cartea nicăieri. Unde e?

— N-o am, răspunse Kirkwood, cu răceală.

Hakeem înălţă sceptic din sprâncene.

— N-o are, interveni Corben. I-a dat-o fiicei lui Evelyn Bishop. Probabil că în clipa asta e condusă către ambasada noastră.

Hakeem medită asupra informaţiei, apoi ridică din umeri.

— Presupun că n-are nici o importanţă. Oricum nu conţine formula, nu-i aşa? Adică, tu însuţi ai spus-o. Şi n-aveai de ce să minţi. Îl studie cu atenţie, după care adăugă: Nu în faţa domnişoarei Bishop. Pe ea nu vrei s-o minţi, nu-i aşa?

Lui Kirkwood îi îngheţă sângele în vene. Înţelese că *hakeem* ascultase, probabil, totul. Mintea îi alerga, încercând să rememoreze fiecare cuvânt rostit în camera aceea.

— Şi cu toate astea, te-ai grăbit încoace, continuă *hakeem*. Ca să vorbeşti cu omul ăsta. Arătă, cu un deget elegant, către victima lui aşezată pe podea. Ce sperai să afli de la el?

Kirkwood păstră tăcerea.

— Poate sperai să afli ce s-a întâmplat cu strămoșul tău? Şi, cu puţin noroc, ce anume a descoperit? *Hakeem* se apropie de fereastră şi privi îndelung dincolo de ea. Un tip fascinant, strămoșul ăsta. Un om cu multe talente. Şi cu multe nume, adăugă în bătaie de joc. Sebastian Guerreiro. Marchizul de Montferrat. Contele de St. Germain. Sebastian Botelho. Iar astea nu sunt decât cele pe care le cunoaştem. Nu e mai puţin adevărat că, din câte îmi închipui, a avut parte de o viaţă intensă, nu-i aşa?

Kirkwood simţi fiecare nume prăbuşindu-i-se în stomac, ca o încărcătură de cărămizi. Nu avea rost să se prefacă. Individul era, evident, foarte bine informat.

— De unde ai aflat toate astea?

— Ei bine, dacă ştii totul despre strămoșul tău, răspunse *hakeem*, cu semeţie, trebuie să fi auzit vorbindu-se şi despre unul dintre ai mei. Poate că numele îţi spune ceva. Raimondo di Sangro.

Cărămizile se transformară brusc în acid. Kirkwood ştia foarte bine numele.

Hakeem se propti în faţa lui, cu ochii debordând de un interes sinistru.

— Ceea ce conferă sintagmei cerc închis un înţeles cu totul nou, nu eşti de aceeaşi părere?

Chipul lui căpătă o expresie mai serioasă.

— O să fac economie de timp, pentru noi toţi. Aşa cum spuneam, eu şi amabila noastră gazdă – *hakeem* dădu dispreţuitor din cap către *mokhtar* – tocmai purtam o mică discuţie încântătoare. Care mi-a confirmat că, pe astfel de coclauri, amintirile legate de generaţiile trecute coboară mult în timp.

Arătă către pereţii camerei.

Kirkwood se uită în jur şi înţelese despre ce vorbea. Portretele decolorate ale strămoşilor *mokhtar*-ului se conturau, neclare, privind în jos din spatele sticlei învechite. Erau plasate la loc de cinste, pe peretele principal al încăperii.

— Oamenii n-au jocuri video şi televiziune prin cablu care să-i distreze, continuă *hakeem*. În schimb, se adună în jurul focului, spunându-şi unul altuia poveşti despre experienţele prin care au trecut în viaţă. Şi Yazidi au, în mod aparte, o tradiţie orală fenomenal de puternică, bazată probabil pe necesitate, ţinând seama că unele dintre cele mai sacre scrieri ale lor nu mai există de mult.

Cartea lor sfântă, *MashafRash* – Cartea Neagră – se pierduse de multă vreme. Cei mai mulţi erau convinşi că fusese luată de englezi şi că era ţinută sub cheie într-un muzeu undeva în Anglia. În locul ei îi aveau pe povestitorii tradiţionali, care puteau s-o recite pe de rost, din scoarţă-n scoarţă.

— Şi se pare că bunicul acestui om de treabă i-a povestit o dată despre un bărbat care a coborât din munţi, un bărbat care era cel puţin şeic. Delira, fiind pradă unei febre cumplite – febră tifoidă sau holeră, după bănuielile mele – iar, în ultimele ore ale vieţii, a vorbit în mai multe limbi, nişte limbi pe care localnicii nu le mai auziseră niciodată. A stârnit ceva agitaţie, ceea ce e uşor de înţeles.

— A murit aici? întrebă Kirkwood.

— Aşa s-ar părea, confirmă sardonic *hakeem*. Eram pe picior de plecare, ca s-aruncăm o privire la mormântul lui. Nu vrei să-l vezi?

65

LISABONA, PORTUGALIA – MARTIE 1765

Sebastian dădu pinteni calului, îndepărtându-se de port cu o senzaţie de mulţumire deplină. În serile limpezi şi aurii, ca aceea, Lisabona era un oraş cu adevărat magnific, iar el se bucura că se întorsese.

Trecuse mult prea mult timp.

Întoarcerea în ţara – ca să nu mai vorbim de oraşul – de baştină îl neliniştise, dar se văzuse nevoit să o facă, independent de voinţa lui. Aidoma metropolei, renăştea el însuşi, ceea ce era – pentru amândoi – un progres important faţă de precedentele lor întrupări.

În dimineaţa de 1 noiembrie 1755, de Ziua Tuturor Sfinţilor, oraşul fusese devastat de un cutremur catastrofal. Când începuse prima zguduitură, bisericile erau ticsite de credincioşi care îşi cinsteau morţii. Cea de-a doua urmase după patruzeci de minute. Apele fluviului Tejo ieşiseră din matcă şi se năpustiseră în Lisabona, măturându-o aproape în întregime de pe suprafaţa pământului. Flăcările făcuseră restul. La căderea nopţii, oraşul era un teren viran, care ardea mocnit. Muriseră peste treizeci de mii de oameni şi mai toţi supravieţuitorii rămăseseră fără adăpost.

Marchizul de Pombal, adevăratul conducător al Portugaliei, abordase urmările dezastrului cu o grijă şi cu o eficienţă exemplare. Adăposturi şi spitale fuseseră improvizate în mare grabă, iar armata fusese mobilizată ca să le aducă provizii celor aflaţi la ananghie. Şi racolase arhitecţi vizionari, care remodelaseră cu repeziciune vechiul oraş medieval, preschimbându-l într-o uluitoare capitală europeană.

Renaşterea Lisabonei nu se petrecuse doar în plan fizic. Datorită modului în care făcuse faţă calamităţii, prestigiul lui Pombal era în creştere, ceea ce îi permisese să scape ţara de forţele cu care se lupta de multă vreme. În ochii lui Sebastian, faptul că Pombal dizolvase Ordinul Iezuit, îi surghiunise membrii şi îi transformase cartierul general în spital avea o importanţă aparte. Palatul Inchiziţiei, năruit de cutremur, n-a mai fost reconstruit niciodată.

Sebastian şi Thérésia sosiseră la Lisabona în plină perioadă de reconstrucţie. Lipsa arhivelor şi optimismul molipsitor îi conveneau celui dintâi de minune. Toţi cei care şi-l aminteau din vremea petrecută ca inchizitor muriseră de mult. Şi, odată cu expulzarea iezuiţilor, toate fantomele care supravieţuiseră celor mai negre dintre zilele sale dispăruseră în sfârşit, fără nici o urmă.

Contele de Saint Germain îşi reluase, aşadar, primul nume, cel ales de părinţi, Sebastian. Ca precauţie, renunţase la cel de familie, preferând în schimb numele de fată al mamei sale, Botelho. Îşi investise banii într-o mică fabrică de zahăr din cartierul Alfama, preschimbând trestia brută, adusă din Brazilia, într-un aliment pe care îl exporta în întreaga Europă. Afacerea era înfloritoare, ceea ce se putea spune şi despre căminul lui. Nunta cu Thérésia fusese o ceremonie modestă, desfăşurată în biserica din Tomar, iar fiul lor, Miguel, se născuse doi ani mai târziu.

În ziua când părăsise Parisul împreună cu Thérésia, îndepărtase o altă umbră din trecut.

Chipul ei radios îi stăruia în minte în vreme ce călărea pe lângă arcadele clădirilor din Plaça do Comércio, îndreptându-se spre casă. Afacerile din ziua aceea fuseseră încununate de succes, contractul se încheiase în mod satisfăcător.

Dădu pinteni calului şi porni în plin galop, savurând aerul proaspăt şi sărat în timp ce ocolea apele strălucitoare ale Mar de Palha – marea interioară, „de paie” – înainte de a o lua spre nord, pătrunzând între dealurile unduitoare ce înconjurau oraşul.

În clipa când i se spuse că Miguel era încă afară, călărind împreună cu Thérésia, căzu pradă unei sentiment de teamă nedefinită. Îi cumpărase de curând primul ponei şi mamei lui îi făcea plăcere să-l urce pe mica şa a acestuia şi să-l plimbe în jurul lacului de pe moşie. Sebastian ştia că nu rămâneau niciodată afară până la o oră atât de târzie, mai ales în perioada aceea a anului, după ce soarele dispărea printre dealurile din preajmă, capitulând în faţa frigului nopţii.

Nu se mai obosi să-şi ia calul şi coborî povârnişul, mărind pasul în timp ce îşi croia drum printre pâlcurile de măslini şi lămâi. Când ieşi în goană dintre copaci şi zări poneiul, care

păştea liniştit şi singur, îi sări inima din piept. Se grăbi într-acolo, cercetând malul lacului cu ochi plini de spaimă, şi o văzu pe Thérésia zăcând pe pământ cu faţa în jos, la o sută de metri de ţărm. Miguel era în apropiere, pe un afloriment stâncos, aşezat alături de un bărbat pe care Sebastian îl recunoscu, chiar şi de la distanţa aceea, după atitudinea lui ameninţătoare.

Bărbatul se ridică în picioare, strângându-şi cu putere degetele în jurul mânuţei copilului, în vreme ce Sebastian se grăbea în ajutorul Thérésiei. Din fericire, încă respira. Nu se vedea nici o urmă de sânge, nici o tăietură şi nici o rană. Era doar năucită. Sebastian îşi închipui că di Sangro o lovise, doborând-o, înainte de a-i smulge fiul.

— Miguel, murmură ea îngrijorată, revenindu-şi la atingerea soţului său.

El îi făcu un semn din cap, scoţându-şi în grabă haina şi îndesându-i-o sub tâmplă, apoi se ridică, gata să-şi înfrunte călăul.

Chipul şi ţinuta lui di Sangro dovedeau că, după ultima lor întâlnire din Paris, avusese parte de un deceniu de necazuri şi frustrări. Umerii îi căzuseră, părul i se transformase într-o claie căruntă, pielea îi era zbârcită şi palidă. Principele înalt, sprinten şi nesăţios, din Neapole dispăruse. Nu mai rămăsese decât carapacea lui ruinată, distrusă de scurgerea timpului şi de propria obsesie. Doar setea care îi ardea în ochi nu se stinsese.

— Dă-i drumul băiatului! urlă Sebastian.

Di Sangro nu se clinti.

— Îmi eşti dator, *marqúese. Occhio per occhio, dente per dente*.

Ochi pentru ochi, dinte pentru dinte. Îşi scoase pumnalul de la cingătoare şi îl apropie de obrazul copilului.

Sebastian înţelese. Fiul lui di Sangro nu supravieţuise după ce îl rănise în noaptea aceea, în Ile de la Cité.

— Tu ai venit după mine, spuse el feroce, întinzând un deget acuzator către principe şi încercând zadarnic să-şi ţină mânia în frâu. Tu l-ai pus în pericol.

— Exact aşa cum îţi pui tu fiul în pericol refuzându-mă, ripostă di Sangro.

Sebastian făcu un pas înainte, dar celălalt se grăbi să-l înşface mai bine pe băiat, proptindu-i vârful lamei în gât.

— *Tranquillo, marqúese*, îl avertiză. Eşti suficient de aproape.

Sebastian se opri şi îşi ridică palmele deschise, într-un gest împăciuitor.

— Îmi pare rău pentru fiul tău, spuse cu regret sincer, continuând să-l fixeze pe di Sangro cu privirea. Dă-i drumul. Pe mine mă vrei.

— N-am ce face cu tine, i-o tăie furios principele. Nu vreau decât secretul tău. Spune-mi adevărul acum şi poate c-o să-l iau drept *soldi di sangue*. Preţ al sângelui. Poate că astfel, adăugă el cu jale, moartea fiului meu nu va mai fi în van.

— Continui să-ţi închipui că am ceea ce cauţi, zise Sebastian calm, ţinându-şi mâinile în faţă, departe de trup, şi apropiindu-se de principe prudent, cu paşi măsuraţi.

— Ştiu că..., începu di Sangro, apoi vocea prinse să-i tremure.

Sebastian era acum la cinci metri de el şi, la fiecare pas, ceva se schimba în expresia principelui. În ochii lui obosiţi pâlpâi nedumerirea în timp ce studia chipul celuilalt. Colţurile gurii îi coborâră uşor.

— Ai... ai îmbătrânit? întrebă, slăbind puţin strânsoarea în care ţinea copilul, încă privindu-l ţintă.

Nu, ochii nu-l înşelau.

Din ziua în care fugise din Paris împreună cu Thérésia, Sebastian încetase să mai ia elixirul. Se hotărâse să lase totul în urmă. Renăscutul Sebastian Botelho din Lisabona avea să se ofilească şi să moară ca un om obişnuit.

Nu-şi regretase niciodată cu adevărat decizia şi, în rarele sale clipe de nehotărâre şi remuşcare, nu trebuia decât să privească în ochii surâzători şi jucăuşi ai fiului său de şase ani ca să ştie că nu făcuse o greşeală. Gata cu secretele, gata cu nevoia de a se ascunde sub o nouă identitate şi, mai presus de orice, gata cu singurătatea. Avea să-şi trăiască restul zilelor alături de femeia pe care o iubea, recunoscător pentru fiecare răsărit de soare întâmpinat împreună.

Până în seara aceea fatidică.

Di Sangro se holba la inamicul său. Se schimbase mult faţă de zilele în care îl întâlnise la Neapole şi la Paris. Faţa îi era ridată. Părul, acum brăzdat de şuviţe încărunţite, i se rărise la tâmple.

Sebastian stătea locului, lăsând uimirea să se infiltreze sub îndârjirea lui di Sangro. Observă că principele slăbise şi mai mult strânsoarea îi care îi ţinea fiul şi că se apropia de el încet, ca în transă, dornic să-l vadă mai bine.

— Dar... credeam că?...

Sebastian sări asupra lui, ţinându-i pumnalul la distanţă cu o mână în timp ce cu cealaltă îl izbea din plin în piept, făcându-l să îşi piardă echilibrul şi trântindu-l la pământ.

— Fugi lângă mama ta! îi strigă lui Miguel, care se grăbi să se lipească de Thérésia în timp ce el îşi imobiliza vrăjmaşul.

Luă pumnalul căzut şi îl lipi de gâtul lui di Sangro.

— De ce nu poţi să-mi dai pace?

Principele îşi coborî privirea, din care se stinsese tot focul.

— Tu ce ai fi făcut în locul meu?

Sebastian retrase lama.

— Şi eu mi-am irosit viaţa căutând ceva ce nu există. Am încercat să-ţi spun, dar n-ai vrut să m-asculţi.

Principele dădu din cap cu mâhnire.

— Deci e adevărat că nu-l ai?

Sebastian încuviinţă.

— Da.

Când conştientiză înţelesul replicii sale hotărâte, pe chipul principelui se aşternu o adevărată disperare. Îşi duse mâna sub cămaşă şi scoase lanţul pe care îl purta la gât. Pipăi medalionul cu degete tremurătoare.

— Şi ăsta? întrebă, înălţându-l către ochii celuilalt.

— Nimic altceva decât o înşelătorie, o iluzie, zise Sebastian cu voce seacă. O sirenă care momeşte bărbaţii şi le zdrobeşte vieţile de stâncile unei făgăduieli mincinoase.

Se uită la di Sangro şi îi dădu drumul. Se ridică în picioare şi îi întinse mâna. Principele o luă şi îşi întoarse ochii către oglinda lacului, cu descurajarea strecurându-i-se în fiecare por al trupului istovit.

— Ce păcat! O tragedie. Pentru noi toţi. Se întoarse spre Sebastian. Imaginează-ţi că ar fi fost adevărat. Imaginează-ţi

cum ar fi schimbat lumea. Ce dar am fi primit. Să ai mai mult timp de petrecut alături de cei dragi. Mai mult timp în care să înveţi, să călătoreşti, să descoperi… să trăieşti cu adevărat.

Sebastian dădu din cap, posomorât.

— Du-te acasă. Întoarce-te la familia ta. Bucură-te de timpul care ţi-a mai rămas. Şi lasă-mă în pace, să mă bucur de-al meu.

Di Sangro îi aruncă o ultimă privire şi încuviinţă în tăcere.

Vocile gălăgioase şi râsetele vuiau în jurul lui, dar di Sangro nu le auzea. Stătea la masa din colţul micii taverne, un bărbat distrus, sorbind din nu mai ştia a câta halbă de bere, holbându-se la flacăra jucăuşă a lumânării din faţa ochilor, pierdut în abisurile propriei sale minţi.

Toate astea, pentru nimic, se jelui el. Ani irosiţi. Timp, bani. Viaţa fiului său. Şi pentru ce? Ca s-o sfârşească aşa, bătrân şi istovit, înecându-se în bere, la mare depărtare de casă.

În ciuda pâclei care îi întuneca mintea, îşi scormoni memoria în căutarea fiecărei frânturi de informaţie pe care o adunase, a fiecărui cuvânt pe care îl auzise, a fiecărei subtilităţi pe care o surprinsese în timpul urmăririi încăpăţânate a omului care acum îşi spunea Sebastian Botelho. Crâmpeie de gânduri se înălţau, când şi când, din crevasele minţii sale, ameninţând să se îmbine într-o afirmaţie după care tânjea, dar îndoiala se instala de fiecare dată, împrăştiindu-le şi trimiţându-le în umbră. In interiorul său, vocile şi imaginile se luptau ca să-i atragă atenţia – printre altele, contessa di Czergy şi amintirile ei din Veneţia, madame de Fontenay la Paris – dar, de fiecare dată apărea chipul lui Sebastian Botelho acoperind totul, ca o putere dumnezeiască, copleşind şi supunând orice.

Ceas după ceas, rememoră întâlnirile cu bărbatul acela, vorbele pe care le schimbaseră, dezvăluirile pe care le întrezărise – sau pe care crezuse că le întrezărea în ochii lui. Şi din toată jungla, din toată harababura, câteva cuvinte continuau să agaţe de el ca nişte gheare: Nu vrei să ştii, principe. Crede-mă. Nu e un har, nu e pentru oricine. E un blestem, pur şi simplu un blestem. Un blestem pentru care nu există nici o alinare.

Alinare.

Se concentră asupra cuvântului şi asupra privirii chinuite a lui Botelho – a marchizului de Montferrat, cum îşi spunea pe atunci – din clipa când articulase vorbele acelea, cu ani de zile în urmă. Şi dacă Botelho îşi găsise până la urmă alinarea? Dacă avusese elixirul, dar – dintr-un motiv nebunesc, pe care el nu-l putea înţelege – se hotărâse să nu-l mai folosească?

Dădu cu halba de podea şi îşi frecă brutal ochii, străduindu-se să împrăştie ceaţa care îi întuneca gândurile.

Bătăile inimii îi răsunau în urechi în timp ce revelaţia se materializa, stârnindu-i mânia.

Fusese înşelat.

Marqúese o făcuse din nou. Îl jucase pe degete, ca pe un nătâng. Da, Botelho era mai bătrân. Dar asta nu însemna că nu avusese niciodată elixirul. Ci doar că nu-l mai folosea. Iar el, ca un prost bătrân, aşa cum se gândea acum că devenise, îl lăsase să-l tragă pe sfoară, dându-i crezare şi abandonându-şi căutările.

— *Bastardo*, zbieră el, sărind de pe scaun şi împleticindu-se către ieşirea din hanul aglomerat, purtat de focul mistuitor care îi ardea în vene.

Sebastian urmărea alunecarea umbrelor firave aruncate de lumina lunii pe pereţii dormitorului. Nu reuşea să adoarmă. Ideea de a-i pierde pe Thérésia sau pe Miguel din pricina lui di Sangro îl chinuia. Se întrebă dacă n-ar fi trebuit să-l omoare, acolo şi atunci, dar acum era prea târziu. În afară de asta, nu ştia cine îl mai însoţea, cui îi mai împărtăşise bănuielile sale. Uciderea lui nu-i garanta liniştea.

Sanctuarul fusese pus în pericol. Interesul nu era atât omul, cât mai degrabă cuvintele sale, care continuau să răsune în urechile lui Sebastian.

„Imaginează-ţi că ar fi fost adevărat. Imaginează-ţi cum ar fi schimbat lumea. Ce dar am fi primit. Să ai mai mult timp de petrecut alături de cei dragi. Mai mult timp în care să înveţi, să călătoreşti, să descoperi... să trăieşti cu adevărat.”

Îşi imaginase de atâtea ori, aşa cum o făcuseră înaintea lui tatăl său şi Isaac Montalto. Un dar pe care visaseră cu toţii să i se ofere omenirii. O povară care rămăsese numai pe umerii lui. O promisiune pe care o încălcase.

Di Sangro avea dreptate. Era o tragedie. Nu mai putea s-o ignore.

Thérésia se foi alături de el, cu pielea ei catifelată detaşându-se pe fundalul palid al cearşafurilor. Sebastian îi văzu privirea îngrijorată şi ştia că putea să-i citească gândurile întipărite pe chipul chinuit, aşa cum se mai întâmplase de nenumărate ori.

— Trebuie să plecăm, nu-i aşa? îl întrebă.

El se mulţumi să dea din cap şi s-o strângă în braţe.

Odată cu prima rază de soare, di Sangro dădu buzna în vilă ca un demon, învârtind o sabie într-o mână şi un pistol în cealaltă şi strigându-i lui Sebastian să se arate înaintea lui, dar urletele sale rămaseră fără răspuns. Îi împinse şi îi lovi cu piciorul pe servitorii care îşi făcuseră apariţia, încercând să-i vorbească, urcă pe scara centrală sărind mai multe trepte o dată şi ajunse la etaj, unde se aflau dormitoarele. Deschise cu o lovitură de picior uşile duble, sculptate, ale dormitorului lui Sebastian şi al Thérésiei, şi descoperi că era pustiu.

Plecaseră de multă vreme şi, în străfundul inimii sale, ştiu că n-avea să-i mai revadă niciodată, pe nici unul dintre ei.

Se prăbuşi în genunchi, lăsând armele să cadă cu zgomot pe podeaua de marmură, şi plânse.

Sebastian îi supraveghea pe hamalii care duceau pe navă cufărul Thérésiei şi trusa ei de toaletă. Portul era ticsit de vase de tot soiul, de la cele mici de tip fenician, nişte *fragatas* în formă de semilună, până la corăbiile mari, cu trei catarge, ce brăzdau Atlanticul legând bătrânul oraş portuar cu Lumea Nouă.

Inima i se strânse la gândul traversării pe care aveau s-o facă în curând soţia şi fiul său. Hotărârea îl chinuise în fiecare clipă de nesomn, începând din noaptea în care îşi abandonaseră casa cu puţine zile în urmă.

Nu aveau să-şi găsească liniştea niciodată. Din pricina lui di Sangro, din pricina altora care aveau să audă, inevitabil, despre ce era vorba. Niciodată, atâta vreme cât erau împreună.

Iar el avea ceva de făcut. Avea de îndeplinit o promisiune. Avea de împlinit un destin.

— Ce-ar fi să te răzgândeşti şi să ne laşi să te însoţim? îl întrebă Thérésia.

Miguel stătea lângă ea, ţinând-o de mână şi uitându-se fascinat la ultimele lăzi încărcate pe vasul impunător.

— N-aţi fi în siguranţă, răspunse Sebastian, şi vorbele i se desprinseră cu greu de pe buze.

Ştia despre ce vorbeşte. Mai fusese acolo şi înainte – şi era pe punctul de a pleca din nou. Avea să se reîntoarcă la Constantinopol. Avea să-şi asume identitatea unui şeic, exact aşa cum o mai făcuse cu o jumătate de secol înainte. Şi avea să călătorească prin Levant, îndreptându-se către tumultuoasele oraşe Beirut, Ierusalim, Damasc şi Baghdad şi traversând munţii şi pustiurile dintre ele, cu speranţa că, de data aceasta, căutările sale aveau să dea mai multe roade.

Secundul vasului ceru să fie ridicată pasarela şi să se dezlege parâmele. Mâna Thérésiei se încleştă cu putere pe a lui Sebastian.

— Să te-ntorci la mine, îi şopti la ureche.

El o strânse în braţe şi o sărută, apoi îngenunche şi îşi sărută fiul.

— O să mă străduiesc din răsputeri, fu tot ce reuşi să-i promită.

Şi, cu inima tremurând, urmări pânzele vasului întinzându-se şi despărţindu-l de singura fericire adevărată pe care o cunoscuse în viaţa lui.

66

Ieşiră din casă sub ameninţarea armelor – Kirkwood şi Corben, alături de *mokhtar* şi de familia lui – sub cerul cu petice purpurii şi cenuşii. Norii pufoşi alunecau de-a lungul liniei orizontului, luminaţi din spate de soarele care apunea.

Cimitirul era în capătul opus al satului. Pietrele simple de mormânt înconjurau un *mazar*, un mic monument funerar local, de formă conică. *Mokhtar*-ul îi conduse pe terenul bolovănos şi sterp, până ce ajunseră lângă o piatră modestă. Acolo se opri şi le-o arătă, cu o privire ursuză.

Kirkwood îngenunche şi studie lespedea veche. Piatra austeră abia dacă se înălţa deasupra pământului. Era goală, cu

excepţia unui mic semn rotund gravat în centru. Kirkwood întinse mâna şi îndepărtă muşchiul şi praful de pe margini. Capul unui şarpe se contură ceva mai limpede, detaliile fiind şterse de scurgerea timpului.

Sub el mai observă şi altceva. Îşi plimbă degetele pe deasupra gravurii, curăţând-o. Era o dată, scrisă cu cifre arabe.

— O mie opt sute doi, citi Kirkwood Cu voce seacă.

Îşi simţi gura uscată în timp ce era invadat de senzaţia că suferise o pierdere, imensă. Acela era locul în care i se încheia călătoria. Vocea *hakeem*-ului îi întrerupse vârtejul amintirilor, spulberându-i-le.

— O mie opt sute doi, repetă el, gândind cu voce tare. Strămoșul meu a murit în 1771. Ai putea spune că nu e o diferenţă enormă. Cu excepţia unui detaliu minor. Strămoşii noştri s-au întâlnit pe la mijlocul secolului al XVIII-lea, prin 1750 sau cam aşa ceva. Judecând după cele scrise în jurnalul lui di Sangro, la vremea aceea strămoșul tău părea să fie cam de vârsta lui, adică să se apropie de patruzeci de ani. Ceea ar însemna că a murit la, eh, aproape la o sută de ani. Dar mai e ceva. Când a murit, strămoșul meu era un om bătrân. Dar al tău, ei bine... după cum spune povestea care a trecut din gură-n gură, bărbatul care a venit de peste munte şi a murit aici nu era bătrân. Coborâse muntele călătorind singur. Şi a fost ucis de o boală, nu de bătrâneţe. *Mokhtar*-ul s-a exprimat foarte limpede în privinţa asta. Ceea ce înseamnă fie că strămoșul tău a găsit în munţii ăştia ceva care i-a păstrat tinereţea, fie că – şi asta este explicaţia pe care o prefer – aşa cum a bănuit principele, folosea formula de ani de zile. Dar tu ai spus că nu avea formula completă. Ceea ce mi se pare derutant. Şi-a abandonat soţia şi copilul ca să cutreiere prin acest colţ de lume îndepărtat şi periculos căutând un lucru pe care îl avea deja?

Kirkwood îşi îndreptă spatele.

— N-o avea.

Hakeem făcu un pas ameninţător înainte şi fruntea i se înnegură.

— Ştii ceva? Cred că minţi. Cred c-o avea, zise el cu acreală. Cred că ilustrul meu strămoş a avut tot timpul dreptate. Cred că Sebastian Guerreiro a folosit formula ca să aibă o viaţă extraordinar de lungă. Şi cred că tu faci acelaşi lucru.

Kirkwood încercă să-şi stăpânească furia şi teama.

— Nu ştiu despre ce vorbeşti.

Vocea nu-i tremura. Simţi ochii lui Corben pironiţi asupra lui, dar nu îndrăzni să se întoarcă spre el. *Hakeem* îl studia cu prea multă atenţie.

— Chiar aşa? O să vedem.

Lătră un ordin către oamenii lui. Doi dintre ei se îndepărtară păşind apăsat şi dispărură în spatele unei case. Paznicii rămaşi îşi ridicară cu prudenţă puştile-mitralieră, supraveghindu-i pe Corben şi pe Kirkwood cu ochi de şoim.

Cei doi se întoarseră peste câteva clipe, aducând un prizonier în uniformă de camuflaj, cu mâinile încătuşate. Capul prizonierului era ascuns sub un sac negru, aidoma celui pe care îl folosiseră pentru Corben. Îl lăsară lângă *hakeem* şi se îndepărtară.

Înainte ca şeful să facă prezentările, Kirkwood desluşi ce se ascundea sub echipamentul larg şi sub mască. Revelaţia îl paraliză. Se uită într-o parte, către Corben, dar nu reuşi să descifreze expresia de nepătruns de pe chipul agentului.

— Spuneai că?... Întrebă hakeem, cu asprime, înainte de a smulge sacul pe de capul prizonierului.

Evelyn clipi ce câteva ori, obişnuindu-şi ochii cu lumina. Pe urmă îl văzu pe Kirkwood stând în faţa ei şi rămase cu gura căscată. – Dumnezeule... Tom?

67

Uimirea din ochii lui Evelyn împlântă în inima lui Kirkwood ace de gheaţă.

— Evelyn, slavă Domnului că eşti... Clătină din cap, pradă remuşcărilor. Îmi pare atât de rău!

Hakeem studia reacţia lui Evelyn radiind de încântare. Se întoarse spre Kirkwood, cu chipul strălucindu-i de o satisfacţie, agasantă, şi se apropie de el până când nu-i mai despărţiră decât câţiva centimetri.

— Ştiu că în zilele noastre chirurgia plastică face minuni, dar asta..., îi spuse lui Evelyn, ridicând mâna şi coborând-o apoi către Kirkwood, e mult mai mult decât cosmetică, nu crezi?

— Eşti... Ea îşi simţea vorbele oprindu-i-se în gât. Cum de e posibil?

Hakeem dădu din cap către unul dintre oamenii lui, care o înşfăcă pe Evelyn şi o trase deoparte. Apoi se întoarse spre Kirkwood, cu trăsăturile contorsionate într-o reîmprospătată expresie ameninţătoare.

— Ai formula, făcu el, clocotind de furie. De fapt, ce cauţi?

Kirkwood îşi adună toată voinţa care îi mai rămăsese şi îşi menţinu poziţia.

— Acelaşi lucru pe care îl cauţi şi tu.

— Dar îl ai deja!

Kirkwood nu răspunse. *Hakeem* înşfăcă arma unuia dintre oamenii săi şi o lipi de capul lui Evelyn.

— O ai, nu-i aşa?

Kirkwood îşi simţi toţi nervii încordându-se, dar se stăpâni şi nu reacţionă. *Hakeem* îşi apăsă degetul pe trăgaci.

— O ai, nu-i aşa?

Kirkwood se mulţumi să îi arunce o privire furioasă, fără să scoată o vorbă.

— Atunci, să facem cum vrei tu, şuieră *hakeem*, despicând aerul cu vocea lui stridentă, şi se uită spre Evelyn, iar încheietura mâinii i se îndoi uşor în timp ce se pregătea să-i tragă un glonţ în cap...

— Aşteaptă! strigă Kirkwood.

Hakeem se întoarse spre el, fără să coboare arma. Kirkwood se uită la Evelyn, apoi îşi lăsă ochii în pământ.

— Am formula, murmură.

Fără să-şi ridice privirea, ştiu că toată lumea se holba la el.

— Nu înţeleg, interveni Corben. Atunci, ce dracu' faci aici? Ce cauţi cu atâta disperare?

Kirkwood îşi ridică privirea grea, plină de frustrări.

— Experimentele din cartea pe care o avem... nu sunt complete. Formula nu are efect... asupra tuturor.

— Cum adică „nu asupra tuturor”? întrebă *hakeem*, lăsând arma jos.

Kirkwood se uită la Evelyn, apoi îşi întoarse ochii plini de furie către el.

— Are efect numai asupra bărbaţilor.

Hakeem îi rumegă cuvintele şi o euforie demenţială îi lumină chipul.

— Deci o foloseşti?

Kirkwood înclină din cap.

— Cartea pe care a găsit-o Sebastian nu era completă. O parte era arsă şi lipseau ultimele pagini – de fapt, cine ştie câte! Experimentele pe care le explica nu erau complete, cel puţin nu în paginile pe care le avem. Exista acest defect, de o importanţă critică. Vreme de mulţi ani, ar fi fost inutil să încerci să-ţi dai seama în ce constau deficienţele şi să încerci să pui formula la punct. Ştiinţa nu era destul de avansată şi, pe lângă asta, cele mai strălucite minţi erau preocupate de rezolvarea unor probleme mai importante, descoperirea tratamentului pentru alte boli era mult mai urgentă. De fapt, abia în ultimii cincizeci de ani am început noi să simţim că a venit în sfârşit timpul să facem apel la nişte resurse ştiinţifice serioase şi să încercăm să rezolvăm această enigmă.

— Noi? replică *hakeem*, agitând arma într-un gest întrebător.

— Formăm un mic grup. Suntem patru. Aleşi cu grijă şi abordaţi de acel descendent al lui Sebastian care a primit moştenire… povara. Tata a început să procedeze aşa.

— Şi, la rândul lui, ţi-a încredinţat-o ţie.

— Da. Kirkwood se întoarse spre Evelyn. De asta n-am putut să rămân cu tine. Făcusem un jurământ şi viaţa mea nu era una care să poată fi trăită alături de cineva. Nu atâta timp cât luam elixirul. Trebuia să ne ocupăm de perfecţionarea formulei, să ne dăm seama cum s-o facem să aibă efect asupra tuturor, iar celulele noastre, sângele nostru, erau folosite pentru experienţe. Dar trebuia să păstrăm secretul. Nu puteam risca să lăsăm lumea să afle de existenţa ei. Dacă ieşea la lumină, dacă era la îndemâna oricui – nu e greu de preparat, cel puţin nu în forma sa actuală – societatea s-ar fi întors cu susul în jos. Dacă bărbaţii ar trăi două sute de ani, iar femeile ar muri după o treime din acest interval… lumea noastră ar trebui redefinită, toate legile civilizaţiei noastre ar trebui rescrise.

— Oh, nu sunt convins, murmură cu cinism *hakeem*, studiindu-l pe *mokhtar* cu uimire şi interes. Musulmanii şi

mormonii au mai multe soţii şi totul pare să meargă bine. Ar fi acelaşi lucru, numai că ne-am însura cu ele pe rând.

Evelyn părea să se afle încă sub efectul năucitor al surprizei.

— Cât timp îţi oferă? Două sute de ani? întrebă ea.

Kirkwood încuviinţă.

— Se pare că elixirul îţi asigură o durată aproximativ triplă de viaţă, dacă începi să-l iei după ce organismul a atins maturitatea deplină. Nu ne face nemuritori. Însă îmbătrânim foarte, foarte lent. Încetineşte îmbătrânirea celulară şi permite o decelerare radicală a procesului de senescenţă. Apoi, în cele din urmă, organismul intră într-o cădere liberă.

— Cum funcţionează? întrebă omul de ştiinţă din *hakeem*.

Kirkwood ridică din umeri.

— Încă nu suntem siguri. Pare să acţioneze ca un distrugător extrem de puternic al radicalilor liberi. Am descoperit că modifică modul de înfăşurare al ADN-ului în jurul unor proteine cromozomiale. Ca urmare, acţiunea unor gene e intensificată, pe când a altora e împiedicată. Printre cele dintâi se numără aceea care favorizează procesul de antioxidare. Dar dintr-un anumit motiv, ceva legat de diferenţa cromozomială dintre sexe, mai exact la nivel mitocondrial, îi inhibă efectul asupra femeilor.

— Aşa cum se întâmplă cu 4-fenilbutiratul, se entuziasmă *hakeem*.

După cum o demonstraseră experienţele, substanţa recent descoperită avea un efect uimitor asupra musculiţelor de oţet, prelungindu-le viaţa în mod spectaculos.

— Numai că aici e vorba de oameni.

Kirkwood dădu din cap în silă.

— Exact.

Ochii lui Evelyn erau ţintuiţi asupra lui, exprimând un amestec de furie, dezamăgire, uimire şi oroare.

— Câţi ani ai? îl întrebă, fiecare cuvânt care îi ieşea de pe buze fiind marcat de spaimă.

Kirkwood spusese deja mai multe decât ar fi vrut, dar pe ea nu putea s-o mintă.

— M-am născut în 1913, mărturisi cu voce scăzută. Sebastian a fost bunicul meu.

Îşi luă ochii de la chipul şocat al lui Evelyn şi se uită la ceilalţi. Corben se holba la el cu răceală, cu o figură la fel de

impasibilă ca de obicei. Şi *mokhtar*-ul asculta cu atenţie deşi, ţinând cont de modul în care îşi freca antebraţele, era de-a dreptul năucit.

— Deci asta aţi făcut, în toate aceste secole, îl acuză *hakeem* cu indignare. Aţi folosit formula în taină, în micul vostru grupuscul, în loc s-o faceţi cunoscută, să le-o împărtăşiţi şi altora, să cereţi celor mai strălucite minţi din lume să vă ajute s-o puneţi la punct!

— Avem câteva minţi strălucite care se ocupă de asta, protestă Kirkwood. Era un punct dureros, un motiv de vinovăţie. Unii dintre cei mai talentaţi savanţi.

— Ei bine, poate că era nevoie de mai mulţi oameni, ripostă *hakeem*, împungând aerul cu arma ca să-şi sublinieze cuvintele, cu degetul încă îngrijorător de aproape de trăgaci. Şi poate că aşa s-ar fi găsit soluţia până acum. În schimb, aţi preferat să ascundeţi totul, să-l păstraţi, cu egoism, numai pentru voi.

— Crezi că e distractiv? izbucni furios Kirkwood. Să nu poţi să ai niciodată o relaţie strânsă, cu nimeni? În timp ce vorbea, se uită la Evelyn şi vocea i se îmblânzi. Să vezi cum se ofilesc şi cum mor toţi cei pe care îi iubeşti, toţi cei de care te-ai legat? În plus, adăugă întorcându-se către *hakeem*, dacă nu există o rezolvare? Dacă n-au izbutit niciodată s-o facă să acţioneze asupra tuturor?

— Ei bine, e limpede că bunicul tău era de părere c-au reuşit, remarcă hakeem cu o voce sfidătoare.

Dădu din cap pentru el însuşi, disecând cuvintele lui Kirkwood, analizând totul. Când îşi ridică ochii, din ei radia o hotărâre de neclintit.

— Vreau formula, spuse cu voce calmă. Dar nu-ţi face griji. Nu e vorba decât de un proiect temporar. Care să mă amuze cât timp cercetează oamenii mei munţii ăştia. Se întoarse spre *mokhtar*. Ce zici? Crezi că mă poţi îndruma în direcţia corectă?

Mokhtar-ul se trase înapoi clătinându-se şi sângele îi părăsi în mod vizibil obrajii când se izbi de unul dintre însoţitorii *hakeem*-ului. Cu ochii cât cepele, scutură de mai multe ori din cap, în timp ce pe frunte îi izvorau broboane de sudoare.

Hakeem se apropie de el, cu chipul din ce în ce mai înnegurat şi mai ameninţător.

— Un bărbat ciudat coboară de pe munte, vorbind limbi necunoscute şi ducând cu el o carte misterioasă, în care lasă un ultim mesaj, cu o scriere necunoscută. Şi moare aici, în satul ăsta. Vrei să cred că strămoşii voştri n-au fost curioşi să afle de unde a venit? Chiar te aştepţi, serios vorbind, să cred că n-au încercat să afle de unde a apărut?

Mokhtar-ul continua să scuture din cap, aruncând priviri în dreapta şi în stânga, oriunde altundeva decât spre străinul înalt, hotărât, care nu-l slăbea din ochi.

— Ei? făcu *hakeem*. *Jaawih, ya kalb*, îi porunci cu răutate. Răspunde, câine!

Omul murmură ceva. El nu ştia nimic.

Ochii *hakeem*-ului se îngustară, apoi se întoarse spre bărbatul înarmat care păzea familia mai-marelui satului şi îi arătă pe copii dând dispreţuitor din cap. Paznicul îi împinse către el, cu brutalitate.

Kirkwood îşi simţi pulsul accelerându-se şi făcu instinctiv un pas înainte, dar banditul care îl păzea îl opri cu o mână fermă. *Hakeem* îşi îndreptă arma spre copii.

— Care să fie primul? îl întrebă pe *mokhtar*. Îl luă la ochi pe adolescent. Băiatul? Sau – roti arma cu nepăsare, aţintind-o asupra uneia dintre fetiţe – ea? Alege unul!

Pe obrazul *mokhtar*-ului se prelinse o lacrimă.

— Te rog, murmură, căzând în genunchi.

— Care să fie? urlă *hakeem*, cu o înverşunare dementă în priviri.

— Spune-i! strigă furios Kirkwood.

Mokhtar-ul clătină din cap.

— Spune-i, repetă Kirkwood. Nu merită să plăteşti cu vieţile lor, adăugă cu ochii la copiii îngroziţi.

Mokhtar-ul îşi frecă faţa cu mâinile, apoi, fără să-şi ridice ochii, se declară de acord printr-o înclinare a capului.

— O să te duc, mormăi. O să te duc acolo unde vrei să mergi.

În aceeaşi clipă, ceva îl izbi pe unul dintre oamenii *hakeem*-ului exact în piept, azvârlindu-l pe spate şi stârnind un nor roşu. Bărbatul se prăvăli la pământ, în timp ce zgomotul împuşcăturii răsuna pe dealurile din jur.

În cimitir răpăiră şi alte împuşcături, făcându-i pe bărbaţii înarmaţi şi pe ostaticii lor să se împrăştie, cuprinşi de panică. Kirkwood se aruncă spre Evelyn, dar *hakeem* era mai aproape de ea şi o, prinse chiar în clipa în care trei gloanţe loveau o piatră de mormânt din preajmă. Kirkwood se ghemui, adăpostindu-se, şi nu putu decât să-i privească în timp ce o trăgea spre zidul scund al cimitirului, cu un pistol lipit de tâmplă. Împuşcăturile păreau să vină din spatele unei case de la marginea satului. *Hakeem* era însoţit de unul dintre oamenii săi, care se ridica din când în când din adăpost, bombardând sursa gloanţelor cu focuri de armă bine ţintite.

Kirkwood încercă să plece după Evelyn, dar se afla în raza tirului unui alt om al *hakeem*-ului, care trăgea de după *mazar*, ceea ce îl silea să rămână la adăpost. Se uită spre capătul opus al cimitirului şi îl zări pe Corben zorindu-i pe *mokhtar* şi pe ai lui către un loc mai sigur şi ajutându-i pe copii să treacă dincolo de curbura zidului. Îi văzu şi *hakeem*, care se răsti la bărbatul ghemuit alături, cerându-i să-i oprească. Corben îl auzi zbierând şi se întoarse. Banditul îşi înălţă arma, căutându-şi ţinta. Corben îl împinse pe *mokhtar* peste curbură, apoi sări el însuşi dincolo de ea, în vreme ce două gloanţe muşcau din cărămizile din spatele lui.

Ratându-l pe trăgătorul adăpostit în spatele micului monument, câteva gloanţe izbiră pietrele de mormânt din jurul lui Kirkwood. În stânga lui, *hakeem* continua să se adăpostească lângă zidul scund, înaintând încet înspre partea opusă a cimitirului, către dealuri, şi trăgând-o după el pe Evelyn, căreia îi înconjurase gâtul cu braţul. Dincolo de zid se întindea o pădure de plopi înalţi. Kirkwood înghiţi în sec, cu greutate. Se aflau la marginea satului, iar cei care îi atacaseră, indiferent cine ar fi fost, veneau din partea opusă. Nu erau încercuiţi. Iar asta însemna că *hakeem* avea şanse să scape.

Kirkwood nu-i putea îngădui s-o răpească din nou pe Evelyn. Dar în momentul acela era neajutorat, nu avea cum să intervină. Frustrat şi tulburat, îl văzu pe cel de-al treilea dintre membrii supravieţuitori ai echipei *hakeem*-ului ridicându-se de după zid şi trimiţând conţinutul unui încărcător întreg în direcţia atacatorilor, ghemuindu-se şi reîncărcând, apoi ridicându-se şi

trăgând iarăşi, înainte de se clătina, dând înapoi şi prăbuşindu-se, cu partea din spate a ţestei lipsă. Cel care îl nimerise făcu greşeala de a se apleca în afara adăpostului, dornic să-şi verifice izbânda, însoţitorul *hakeem*-ului se ridică şi îl doborî cu un singur glonţ în piept.

Hakeem şi Evelyn ajunseră la marginea cimitirului. Kirkwood o zări încercând să fugă, dar răpitorul ei se repezi şi o înşfăcă brutal. Lui Kirkwood îi clocotea sângele în vene. Nu mai suporta să stea deoparte. Văzu că trăgătorul de lângă cei doi fusese lovit în timp ce riposta, văzu că atenţia *hakeem*-ului era atrasă de bărbatul care se zvârcolea alături, îl văzu aruncând priviri îngrozite dincolo de zid şi se decise să acţioneze.

Traversă cimitirul în goană, cu capul plecat, cu pumnii strânşi, cu ochii pironiţi asupra ţintei sale. Nimeni nu trase, iar el continuă să alerge. Ajunsese la trei metri distanţă, când îl zări *hakeem*.

Kirkwood sări asupra lui, cu braţul strâng întins către arma din mâna lui dreaptă, care se răsuci în aceeaşi clipă. Glonţul care îl izbi îi trimise un puseu violent de durere în umărul stâng. O auzi pe Evelyn ţipând şi, purtat de valul de adrenalină, îşi înfipse genunchiul în pieptul *hakeem*-ului, care respira hârâit, cu greutate. Îşi încleştă ambele mâini în jurul armei, străduindu-se cu disperare s-o îndrepte în altă parte. Răsună o altă împuşcătură, dar pistolul era acum aţintit spre pământ, iar glonţul spulberând inofensiv ţărâna.

— Îndepărtează-te! îi strigă Kirkwood lui Evelyn, nereuşind să-şi ia ochii de la adversarul său şi să-şi de-a seama cât de aproape stătea ea.

Hakeem îi repezi un umăr în falcă şi oasele lovite cu putere unul de altul scrâşniră, iar capul lui Kirkwood fu străbătut de un fulger de durere arzătoare. Slăbi strânsoarea în care îi prinsese mâna, şi celălalt profită de ocazie ca să-şi elibereze arma. O îndreptă spre Kirkwood, dar el nici nu clipi, aruncându-se asupra lui cu hotărâre şi cu toată greutatea, izbindu-l de zid şi azvârlindu-i pistolul care, odată desprins de degete, se răsuci prin aer şi căzu la pământ.

Ochii li se întâlniră pentru o fracţiune de secundă, în care se priviră cu o scârbă deplină. Pe urmă privirile li se îndreptară, cu un decalaj de câteva nanosecunde, către revolverul căzut.

Kirkwood simţi o mişcare alături. Se întoarse şi îl văzu pe trăgătorul care supravieţuise, cel ascuns după *mazar*, îndreptându-şi arma spre el. Inima i se opri pentru o clipă, dar două gloanţe de carabină loviră imediat monumentul, silindu-l pe bandit să intre din nou în adăpost. Kirkwood se repezi la Evelyn, trăgând-o la pământ şi întorcându-se apoi ca să-l înfrunte pe *hakeem*, care îi aruncă o ultimă privire haină înainte de a se căţăra pe zidul scund, dispărând dincolo de el.

— Haide! îi strigă Kirkwood lui Evelyn, în timp ce trăgătorul supravieţuitor îşi reîncepea cu înfrigurare tirul.

Se târî, acoperind-o pe Evelyn şi încercând să pună cât mai multe pietre de mormânt între el şi omul care trăgea. Durerea din umăr îl săgeta la fiecare mişcare. Reuşise să înainteze vreo doi metri când trăgătorul îşi reîntoarse atenţia asupra lor şi ieşi din adăpost ca să-i ia în bătaia armei, dar înainte de a reuşi să o facă, fu străpuns de mai multe gloanţe, care îl trântiră pe spate, iar rafala mitralierei se stinse odată cu el, după ce sfâşiase văzduhul.

Asupra cimitirului se lăsă o linişte nefirească. Kirkwood aruncă o privire spre Evelyn, cu umărul arzându-i, cu mintea alergând, întrebându-se dacă erau, în sfârşit, în siguranţă.

— Hei! strigă fără a se adresa cuiva anume, cu speranţa că cei care interveniseră le erau prieteni.

Vocea care îi răspunse se revărsă asupra lui ca un val de încântare.

— Kirkwood? Mamă? ţipă Mia. Sunteţi teferi?

El se uită la Evelyn, cu chipul radiind de uşurare.

— Totul e bine, răspunse.

Îi studie pe oamenii căzuţi ai *hakeem*-ului, şi îşi roti privirile, în căutarea unor ameninţări nevăzute, apoi se ridică şi durerea din umăr îl făcu să se cutremure. Evelyn i se alătură. Mia şi câţiva bărbaţi înarmaţi coborau în goană dinspre sat.

Evelyn întinse mâna, vrând să-i vadă rana din umăr. Când o atinse, Kirkwood se trase înapoi, simţind zvâcnirea durerii mistuitoare.

— E în ordine, o asigură, înainte de a privi scurt spre panta împădurită ce cobora dincolo de marginea cimitirului.

Hakeem continua să fie undeva, acolo. Evelyn îi urmări privirea.

— Tom, îl avertiză.

El se apropia deja de omul căzut al *hakeem*-ului.

— Nu, Tom! o auzi strigându-i, în timp ce se apleca după puşca-mitralieră de lângă cadavru.

Îi verifică încărcătorul, găsi încă două pline, prinse de centura mortului, îşi puse unul în buzunar, îl fixă pe celălalt în armă şi aduse un glonţ pe ţeavă exact în clipa în care Mia şi oamenii lui Abu Barzan ajunseră lângă ei.

— Stai cu mama ta, îi spuse Miei, apoi o luă la fugă către zid.

Se căţără pe el cu stângăcie, încercând să-şi protejeze braţul rănit, şi aruncă o privire grăbită spre cele două femei înainte să dispară pe pantă în jos.

— Ce aşteptaţi? le strigă Evelyn însoţitorilor Miei. Duceţi-vă după el. *Sa'idoo*, insistă în limba arabă. Ajutaţi-l!

Bărbaţii dădură din cap şi se repeziră pe urmele lui.

69

Kirkwood alerga prin pădurea tăcută, din ce în ce mai întunecată, cu propria sa respiraţie dezordonată răsunându-i în urechi asurzitoare, cu durerea din umăr explodând ori de câte ori atingea pământul cu piciorul, privind frenetic printre copaci, în căutarea unei urme a *hakeem*-ului. Paşii neconteniţi şi iuţi ai oamenilor lui Abu Barzan se auzeau în spatele lui.

Pe măsură ce pierderea de sânge începea să-i afecteze principalele funcţii ale organismului, îşi simţea capul tot mai înnegurat şi pleoapele mai grele. Strânse din dinţi şi se concentră, adunându-şi ultimele rezerve de energie şi lăsându-se îmboldit de furie şi de repulsie.

La limita de percepţie a auzului, desluşi un vuiet estompat, un zgomot de motor care prindea viaţă. Cu fiecare pas, devenea tot mai puternic, tot mai dezlănţuit, pe măsură ce paletele unui rotor despicau aerul cu o sălbăticie crescândă.

Revelaţia îi stârni un val disperat de adrenalină, care îl purtă mai departe, în josul râpei. Îşi imagină elicopterul înainte de a-l vedea, îşi închipui cum *hakeem* îi făcea cu mâna, privind în jos în timp ce aparatul decola, purtându-l către un loc sigur, şi gândul îl făcu să alerge cu şi mai multă repeziciune.

Nu-l putea lăsa să scape. Nici măcar nu-l mai putea lăsa să trăiască.

Prin jocul năucitor de lumini şi umbre de sub plopi, îl întrezări urcându-se într-un elicopter imens. Ieşi în goană dintre copaci, fiind izbit în plin, cu sălbăticie, de valul de aer stârnit de elice şi de urletul pătrunzător al turbinei, în timp ce aparatul se înălţa.

Elicopterul, un Mi-25, era cu faţa către el. Părea o viespe mutant oribilă, cu fuzelajul desfigurat de o spuzeală de geamuri bulbucate şi de turele de mitralieră, cu două aripi laterale mici, proeminente, şi purtând povara unor lansatoare de rachete şi a altor accesorii detaşabile. La comenzi stăteau doi piloţi, privindu-l de dincolo de geamuri şi forţând aparatul să se înalţe cu repeziciune.

Kirkwood ridică arma şi începu să tragă. Foc automat.

Un încărcător întreg, apoi al doilea. Tot ce avea.

Fiecare glonţ îi trimitea în umăr un ecou mistuitor, dar continuă să strângă puşca-mitralieră cu hotărâre, descărcând-o fără cruţare şi scăldând vulturul masiv care se înălţa într-un torent de foc. Urmări gloanţele care ricoşau în învelişul metalic al elicopterului ca săgeţile trase într-un tanc, dar continuă să-şi regleze tirul şi câteva reuşiră să nimerească geamul carlingii din faţă, primul trecând prin sticlă şi fisurând-o, iar următoarele sfredelind carnea şi oasele pilotului în timp ce o trâmbă roşie împroşca stropi macabri pe parbrizul crăpat.

În clipa când oamenii lui Abu Barzan îl ajunseră şi i se alăturară, uriaşul elicopter se lasă pe o parte, cu motorul gemând, cuprins de o neaşteptată isterie. Se înclină sub un unghi considerabil şi lunecă prin aer cu rotorul secerând marginea crângului de plopi. Palele masive ciopliră vârfurile copacilor înalţi şi, pentru o clipă, pădurea păru o pânză gigantică de păianjen care făcuse o captură importantă. Kirkwood îl urmărea cu o privire sumbră, trăgându-se instinctiv înapoi, anticipând, imaginându-şi explozia care avea să distrugă coasta dealului şi să-l radă pe el de pe faţa pământului, cu gândul la Evelyn şi la Mia în timp ce elicopterul militar se legăna periculos. Părea gata să se răstoarne pe o parte şi să se afunde între copaci, dar tocmai când lăsa impresia că îşi trăia ultimele clipe, copilotul păru să recâştige controlul. Aparatul se

redresă cu o smucitură şi se aplecă pe partea cealaltă, smulgându-şi palele elicei din capcana copacilor şi înălţându-se în văzduhul limpede.

Se răsuci şi se ridică, ignorându-şi adversarii spre care se întoarse cu coada în timp ce vira, pentru a se îndepărta apoi de munte. Kirkwood îl privi retrăgându-se, năucit de oroare şi inundat de mânie şi de o frustrare deplină, apoi ceva răbufni în spate venind de sus, dinspre sat. Un zgomot cum nu mai auzise niciodată, ca o pocnitură puternică, urmată cu repeziciune de un sunet şuierător ce despică aerul de deasupra lui. Îşi ridică ochii şi văzu dâra firavă din urma unui tub alb şi subţire fulgerând pe cerul peticit, descriind un arc către elicopterul spre care se năpustea şi pe care îl ajunse. Impactul dezlănţui o mică explozie, urmată aproape instantaneu de apariţia unei mingi enorme de foc, palele rotorului se desprinseră, azvârlite violent în toate direcţiile, iar fuzelajul mătăhălos făcu o tumbă în aer înainte de a se prăbuşi ca un pietroi şi de a erupe într-un nor gigantic de foc.

Evelyn şi Mia alergară în josul dealului şi îl găsiră pe Kirkwood trăgându-şi sufletul, rezemat de un copac. Avea faţa brobonită de sudoare, tenul de o paloare bolnăvicioasă şi abia îşi mai putea ţine ochii deschişi, dar, la vederea lor, reuşi să-şi salte capul. Le însoţeau doi bărbaţi, unul dintre ei cu mâinile încă încleştate pe aruncătorul de grenade antitanc SA-14, pe care şi-l sprijinea de umăr. Bărbaţii – prietenii kurzi ai lui Abu Barzan, după cum explică Mia – chiuiră cu încântare şi se îmbrăţişară cu cei doi camarazi ai lor, bătându-se cu palmele pe spate. În depărtare, fumul negru continua să tălăzuiască spre înălţimi, pierzându-se în lumina muribundă a zilei.

Evelyn rămase cu ochii la Kirkwood, în timp ce Mia se grăbi să-i inspectecze rana, străduindu-se să pună capăt pierderii de sânge.

El nu ştia de unde să înceapă.

— Evelyn, îi spuse, cu voce slabă, simţind că îşi pierde toată puterea, niciodată n-am... Se întrerupse, cu respiraţia întretăiată sub povara părerilor de rău.

Ea îl privi drept în ochi.

— Mai târziu, îi răspunse.

El dădu din cap, cu recunoştinţă, dar era ceva pe care nu se simţea în stare să-l amâne. Se uită, la Mia, care păru să-i înţeleagă privirea. Apoi se întoarse spre Evelyn.

— Ea e?... o întrebă, ştiind răspunsul şi sperând totuşi să-l primească şi abia suflând.

— Da. Evelyn înclină din cap. E fiica ta.

— Aşadar, cum să-ţi spunem? întrebă Mia. Bill? Tom? Sau poate altfel?

— Tom, mărturisi el, cu o jumătate de zâmbet pocăit, întorcându-se spre Evelyn. Tom Webster.

Se simţi potopit de năvala unor emoţii confuze, de un cockteil îmbătător de vinovăţie şi euforie. Nu se putea împiedica să nu radieze la vederea fiicei lui, acolo, alături de el, alături de mama ei, după ce reuşise să ajungă la ei şi să-i salveze, pansându-l acum pe el. Se simţi deodată foarte bătrân, dar pentru prima oară în viaţa lui, asta îi făcu plăcere.

Apariţia unei siluete care venea dinspre sat, coborând panta în fugă, îi întrerupse gândurile. Era fiul *mokhtar*-ului. Cu chipul plin de spaimă.

De pe buze i se desprindeau cuvinte incoerente, dar Kirkwood reuşi să-i desluşească repede sensul vorbelor.

Corben plecase. Şi îl luase cu el pe *mokhtar*.

70

Cei doi cai urcau către culme, dislocând cu copitele pietrele răzleţe şi trimiţând ecouri printre copaci. Lumina era din ce în ce mai slabă şi căderea deplină a întunericului tot mai aproape.

Corben nu avusese de ales. Trebuia să părăsească imediat satul. Trebuia să fugă câtă vreme ce ceilalţi erau încă preocupaţi. Înainte de a-şi întoarce atenţia asupra lui.

Urcau pe munte şi *mokhtar*-ul deschidea drumul, având grijă să nu se aventureze prea departe de răpitorul lui, care îl ţinea, literalmente, în frâu. Odată ce ieşiseră din sat, Corben îl legase de mijloc cu o funie căreia îi înnodase celălalt capăt de oblâncul şeii sale. Şi îl lăsase pe unul dintre oamenii căzuţi ai *hakeem*-ului fără puşca-mitralieră AK-47. Ar fi vrut să ia mai multe din Land Cruiser – în primul rând servieta diplomat cu bani – dar îl parcaseră în apropierea satului şi se gândea că era

mai mult decât probabil ca Abu Barzan şi oamenii lui să fi dat iama prin el la sosire.

Apariţia lor neaşteptată – pe deasupra şi împreună cu Mia, pe care o văzuse lângă unul dintre puşcaşi – i se păruse tot atât de enervantă pe cât era de impresionantă. Era curios să afle cum ajunseseră până acolo, dar avea bănuielile lui. Îşi făcea reproşuri fiindcă, în bucătăria din Diyarbakir, nu se ostenise să verifice dacă negustorul era mort, însă pe de altă parte nu făcuse tocmai rău. Era foarte posibil ca bărbatul mătăhălos şi ceata lui să-i fi salvat viaţa.

Cântărind bine lucrurile, situaţia în care se afla nu-l îngrijora decât într-o foarte mică măsură. În versiunea oficială, ajunsese acolo sub ameninţarea armei şi, după toate probabilităţile, *hakeem* era mort. El şi *mokhtar*-ul văzuseră elicopterul explodând în văzduh. Evelyn era în siguranţă, ceea ce se putea spune şi despre Mia.

Misiune îndeplinită.

Nu credea că cele două femei sau Kirkwood – ori mai degrabă bărbatul care pretindea că se numeşte Kirkwood – puteau reprezenta o problemă. Nu aveau nici un interes să stârnească un scandal legat de adevărata desfăşurare a faptelor. Pentru că ar fi riscat să-l înfăţişeze pe Kirkwood drept ceea ce era în realitate şi ştia că nici unul dintre ei nu voia asta. Probabil că ar fi căzut de acord să-i susţină povestea, oricare ar fi fost ea.

Cel mai important lucru, îşi reaminti, era că trofeul se afla acum la-ndemână. Şi, odată ce intra în posesia lui, avea să ocupe o poziţie privilegiată. Era cheia împărăţiei. Dacă situaţia se complica, indiferent în ce sens, putea să negocieze de pe poziţia deţinătorului puterii supreme.

Oricum, se aştepta să devină în curând un om indecent de bogat. Şi, ca bonus suplimentar, avea să se bucure de însemnele acelei puteri vreme îndelungată.

Înaintând prin praful stârnit în urma călăreţilor, Mia înjură în sinea ei. Nu s-ar fi putut spune că tocmai asta îşi dorea, după cele patru ore de drum istovitor, străbătut în aceeaşi după-amiază, în spinarea unui catâr.

De data asta, era însoţită de alte trei persoane. Fiul *mokhtar*-ului mergea în frunte. Recunoscuse – după o ezitare

plină de nelinişte – că ştia unde îl ducea tatăl său pe Corben. *Mokhtar*-ul îi împărtăşise taina la izbucnirea războiului din Irak, pentru eventualitatea că lui i s-ar fi întâmplat ceva. Imediat în spatele adolescentului călăreau doi bărbaţi din sat, iar Mia încheia coloana. Bărbaţii erau bine înarmaţi. Îşi însuşiseră mitralierele oamenilor morţi ai *hakeem*-ului, în timp ce băiatul – de numai şaisprezece ani – pe care Mia aflase că îl chema Salem, avea o puşcă veche de vânătoare.

Hotărârea de a pleca imediat în urmărire, în loc să aştepte venirea dimineţii, îi punea în faţa unei misiuni dificile. Munţii urmau să se afunde curând într-un întuneric deplin. Avea să le fie greu să-şi dea seama pe unde mergeau, iar potecile erau abrupte şi înşelătoare. Noaptea mai aducea şi alte pericole. Lupii, hienele şi şacalii cutreierau ţinutul pustiu în căutarea unui strop de hrană.

Fiul *mokhtar*-ului ceruse, cu încăpăţânare, să plece imediat, iar mama lui avusese aceeaşi dorinţă şi îl susţinuse. Corben şi prizonierul lui nu aveau cine ştie ce avans, dar presupunând că mergeau toată noaptea, aveau să fie greu de ajuns dacă plecau pe urmele lor abia după ivirea zorilor. Mia li se alăturase din cu totul alte motive. Ea insistase s-o facă. Trecuse prin atâtea alături de Corben şi simţea că trebuia să ia parte la desfăşurarea evenimentelor până la sfârşit. Se gândea că, în funcţie de evoluţia lucrurilor, ar fi putut fi de folos, ar fi putut juca rolul unui intermediar, ar fi putut vorbi cu Corben, dat fiind timpul pe care îl petrecuseră împreună. Dincolo de asta, avea senzaţia că acum purta o responsabilitate. Între ea şi secret exista o legătură de sânge.

Trebuia să-l apere.

Potera formată în grabă luase cât mai multe echipamente cu putinţă: lanterne, torţe, pături – la altitudini atât de mari, temperatura scădea dramatic după apusul soarelui – şi apă. Mia aruncă o ultimă privire asupra satului care tocmai dispărea după o culme şi cuvintele tatălui ei îi răsunară în minte. Tatăl ei – ideea continua să fie greu de acceptat şi bănuia că asta avea să mai dureze o vreme. Îi confirmase că, da, elixirul era într-adevăr real. O altă idee care avea nevoie de timp ca să fie acceptată. Pe urmă adăugase că nu avea efect decât asupra bărbaţilor, dar formula completă se afla undeva, pe dealurile

acelea, fiind ţinta căutărilor lui Corben, care nu urmărea să ajute guvernul s-o distrugă, ci voia s-o folosească pentru propriul său profit material.

Iar asta nu puteau permite.

Kirkwood – ba nu, Tom, se corectă ea – şi asociaţii lui intenţionau să aducă formula completă la cunoştinţa întregii lumi, dar totul trebuia făcut cu o grijă deosebită şi respectând un plan riguros. Să dezvălui aşa ceva în faţa unei lumi care nu bănuia nimic era o misiune dificilă; avea să conducă la o transformare cutremurătoare a întregii omeniri – poate cea mai spectaculoasă schimbare care se petrecuse vreodată. Fiecare aspect al vieţii urma să fie afectat. Nu era genul de informaţie pe care ţi-ai fi dorit să o încredinţezi unui criminal mânat de motive dezgustătoare.

Îşi mânau caii cât se putea de repede, pe o cărare ascunsă care şerpuia prin crăpăturile dintre stânci şi prin trecătorile dintre piscuri abrupte. Devenea tot mai accidentată, tot mai povârnită, tot mai alunecoasă, cu tot mai puţine locuri pentru proptit piciorul. Pinii bătrâni, noduroşi, doborâţi de dezlănţuirile necruţătoare ale vremii, se conturau ameninţători, atârnând pe pereţii verticali de piatră care ameninţau să-i zdrobească după fiecare cot al potecii. Cu toate acestea, continuau să înainteze şi caii li se împleticeau prin trecătorile înguste, trimiţând în jos pietrele şi bulgării de pământ pe care îi loveau cu copitele, în timp ce ultimele raze de lumină capitulau în faţa atacului nopţii.

Pe măsură ce urcau, aerul devenea tot mai rece şi frigul se strecura pe sub hainele subţiri ale Miei cu uşurinţă. Încercă să-l ignore o vreme, dar o pătrunse în curând până la oase. Desfăşură pătura care îi fusese prinsă la repezeală de şa şi şi-o înfăşură în jurul trupului. Caii urcau râpa fornăind, croindu-şi drum printr-o trecătoare interminabilă, şerpuitoare, făcută de mâna naturii în creştetul muntelui.

Când ajunseră în sfârşit în partea cealaltă, întunericul îşi consolidase poziţia pe deplin. O lună în cel de-al treilea pătrar le atârna deasupra capetelor, răspândindu-şi strălucirea palidă, argintie, pe valea lungă şi adâncă de dedesubt. Părea o pată enormă de cerneală, cu marginile de jos pierdute în întuneric, protejată de un bastion de piscuri semeţe, sub care se întindeau o succesiune nesfârşită de văi şi coline unduitoare. Mia îşi

încordă privirea, încercând să desluşească încotro îi conducea fiul *mokhtar*-ului, dar era împiedicată de lumina slabă. Şi băiatul părea să aibă probleme, aşa că scoase curând o brichetă şi aprinse una dintre torţele pe care le aduseseră.

Micul convoi încetini, înaintând cu mai multă prudenţă pe panta lină, printr-un pâlc de copaci deşi. Umbrele crengilor golaşe se hârjoneau şi dansau în jurul lor. Dincolo de lumina pâlpâitoare a torţei, nemişcarea era chinuitoare. Nici o boare de vânt, nici un ciripit de pasăre, nici un clopot la gâtul vreunei capre. Nimic altceva decât respiraţia greoaie a cailor, tropotul vlăguit al copitelor şi împuşcătura care răsună, aruncându-l pe unul dintre săteni la pământ.

Animalele se speriară când un al doilea glonţ muşcă din ieşitura de piatră din preajma celuilalt bărbat. Omul sări din şa fără să reuşească să-şi calmeze iapa şi îşi căută adăpost în spatele stâncilor, în timp ce animalul scăpat din frâu se năpusti pe potecă, nechezând cu furie şi dispărând din vedere. Mia descălecă şi îşi trase calul la loc relativ sigur, dincolo de linia copacilor. Fiul *mokhtar*-ului făcu acelaşi lucru, aruncând torţa, care continuă să ardă.

Mia scrută întunericul. N-ar fi putut spune unde se afla Corben. Răsunară încă două împuşcături şi gloanţele se înfipseră în trunchiurile copacilor, periculos de aproape de ei. Corben era un trăgător bun; Mia ştia deja.

Strigătul lui se desprinse din liniştea înconjurătoare.

— Plecaţi, faceţi cale-ntoarsă! Nu vreau să fiu silit să mai rănesc şi pe altcineva.

Mia îl auzi pe *mokhtar*, care dădu să strige ceva, dar o lovitură înăbuşită puse repede capăt izbucnirii sale.

— Jim, spuse ea, lasă să plece. N-au de gând să-l abandoneze.

— N-o să-i fac nici un rău, zbieră el, drept răspuns. Odată ce capăt ceea ce vreau, îl las să plece.

Şoaptele din stânga ei îi atraseră atenţia şi îi văzu pe fiul *mokhtar*-ului şi pe sătean punând ceva la cale. Murmurară câteva vorbe în taină, apoi se furişară pe nesimţite din ascunzătoare, despărţindu-se şi descriind arce largi. Când trecu pe lângă ea, băiatul îi aruncă o privire de rămas-bun, având în

ochi o spaimă de neconfundat, chiar şi în lumina torţei aproape stinse.

Miei îi stătu inima la gândul că puştanului i s-ar fi putut întâmpla ceva, că avea să se verse mai mult sânge.

— Jim, insistă ea, strigând în beznă. Te rog! Nu face asta.

El nu răspunse. Ştia ce are de făcut.

Corben supraveghea copacii cu concentrarea unui şoim, atent la cea mai mică mişcare din pădurea de umbre din jur. Prezenţa Miei îl supăra. Ce naiba căuta acolo? Nu riscase deja destul?

Scrâşni din dinţi şi şi-o alungă din minte. Trebuia să se concentreze. Strigându-şi avertismentul, *mokhtar*-ul trădase poziţia lor şi, cu toate că se deplasase cu câţiva copaci în lateral, Corben continua să fie vulnerabil.

Se opriseră pentru popasul de noapte – era prea întuneric ca să se mai poată târî de-a lungul potecii – când auzise apropierea urmăritorilor. Nu se aşteptase să plece cineva după ei în seara aceea. Pe unul îl eliminase. Era aproape sigur că nu fuseseră decât patru, cu tot cu Mia. Ceea ce însemna mai rămăseseră doi bărbaţi înarmaţi din pricina cărora să-şi facă griji.

Superioritatea lor numerică nu-l deranja în mod deosebit. În plus, era întotdeauna de preferat să te afli pe teren mai înalt. Trebuia să-l scoată din ascunzătoare, iar pentru asta erau nevoiţi să se arate. El nu avea de făcut altceva decât să fie pregătit.

Regatul meu pentru o pereche de ochelari de noapte, cugetă. Şi pentru o boare de aer cald. Tremura, chinuit de frigul pe care încerca să-l ignore. Apoi simţi o mişcare în stânga. Paşi furişaţi, apropiindu-se încet. Paşii unui vânător.

Închise ochii pentru câteva secunde ca să-şi sensibilizeze retina, apoi îi redeschise şi privi atent printre copaci. Şi atunci auzi scâşnetul unor paşi pe pietriş, numai că de data asta venea din dreapta lui.

71

Mia se încorda, străduindu-se să străpungă întunericul gros, şi îşi auzea bătăile inimii tunându-i în urechi. O senzaţie pe care

o detesta. Ştia că cineva avea să moară în curând – din nou – iar ea nu putea să împiedice asta.

Flăcările de la gurile ţevilor de armă licăriră pe neaşteptate în întuneric şi împuşcăturile răsunară printre copaci. Numără cel puţin o duzină, la intervale neregulate, inegale, auzi caii nechezând frenetic şi luând-o la goană, tropot de copite pierzându-se în depărtare, apoi linişte.

Nu tocmai linişte.

Gemete. Gemetele de durere ale unui rănit. Urmate de strigăte, în limba kurdă. Urlete înnebunite de furie şi de durere.

Sări din ascunzătoare şi se repezi în direcţia zgomotului, evitând trunchiurile copacilor şi bolovanii răzleţi şi încercând să se ţină bine pe picioare.

Dădu mai întâi peste cel de al doilea sătean. Era la pământ, rănit, dar încă în viaţă. Fusese lovit în coastă. Era chinuit de durere şi de o spaimă vizibilă. Străduindu-se să-şi ţină ochii deschişi, o imploră să-l ajute. Când se apleca să arunce o privire asupra rănii, Mia îl auzi pe *mokhtar* strigând disperat, din toate puterile, şi îşi îndreptă atenţia în direcţia ţipetelor. Văzu o umbră mişcându-se printre copacii din faţa ei şi auzi mai multe împuşcături, apoi ţăcănitul inconfundabil al unei arme rămase fără gloanţe.

Gesticulă către sătean, dându-i de înţeles că avea să se întoarcă imediat, şi îl auzi pe băiat strigându-şi tatăl. Tuşea violent, dar zgomotul era mai degrabă de vomă decât de tuse, şi era limpede că fusese rănit grav. Mia înaintă, furişându-se către locul încăierării, şi îl găsi pe Salem, fiul *mokhtar*-ului, zăcând pe pământ. Sângele îi izvora exact de sub umăr şi rana părea să fie periculos de aproape de partea de sus a plămânilor. Tuşi, scuipând sânge, ceea ce confirma atât posibila existenţă a unei perforaţii a acestora, cât şi gravitatea rănii. *Mokhtar*-ul era acolo, alături de el, cu faţa schimonosită de îngrijorare şi de mânie, iar degetele lui tremurătoare strângeau patul unei carabine. O ţinea îndreptată către doi copaci groşi, de care îl despărţeau vreo zece metri.

— Acolo, murmură, arătând către ei, ca şi cum ar fi vorbit despre un vânat încolţit. Vino!

Înainta cu prudenţă, ţinând arma în faţă, gata de tragere. Mia îl urmă. Se apropiară treptat de copaci, apoi ocoliră cele două trunchiuri masive.

Corben era acolo, întins pe pământ, cu spatele sprijinit de cel mai gros dintre ele. Şi el era rănit, undeva în zona mijlocului. Avea cămaşa îmbibată de sânge şi mai strângea încă în mâini un Kalaşnikov descărcat.

Se uită la *mokhtar* cu ochi goi. Omul începu să-l înjure cu violenţă, îndreptând carabina către el, apoi păru cuprins de nebunie, urlând cât îl ţinea gura şi pregătindu-se să-i zboare creierii. Mia se aşeză în faţa lui, în faţa armei, ţipând: Nu!

Bărbatul era livid, bodogănea în limba kurdă, arăta peste umăr către fiul său rănit, îl înjura pe agentul căzut.

— Nu! continuă Mia să urle, repetând cuvântul iarăşi şi iarăşi, fluturându-şi braţele cu furie, până când sfârşi prin a înşfăca ţeava puştii, împingând-o într-o parte.

— Destul! strigă. E deja prea mult. E la pământ. Iar fiul tău e rănit. Aşa cum e şi un alt om al tău. Au nevoie de ajutor.

Mokhtar-ul coborî arma în silă, aruncă o ultimă privire ameninţătoare către Corben, apoi dădu din cap. Mia îl privi întorcându-i spatele şi pierzându-se în întuneric. Îngenunche alături de Corben, ridică puşca-mitralieră AK-47 şi o îndepărtă de el, spunând:

— Nu mai ai nevoie de asta, nu-i aşa?

El încuviinţă, ţintuind-o cu o privire năucită. Mia examină rana. Glonţul îl nimerise în abdomen. Era greu de spus dacă vătămase ceva. În zona traiectoriei se aflau multe organe, majoritatea vitale.

— Cât de dureroasă e rana? întrebă ea.

— E… nu cine ştie ce, răspunse el, crispându-se.

Indiferent ce fusese atins – stomacul, ficatul, rinichii, intestinele – vătămarea trebuia înlăturată fără întârziere. Rănile de glonţ din regiunea abdomenului erau, aproape întotdeauna, devastatoare. Ţinând cont de nivelul sângerării, Mia se gândi că exista o şansă demnă de luat în seamă ca aorta să nu fi fost secţionată, dar, dacă asta se întâmplase şi nu era tratat cât mai repede, timpul pe care îl mai avea de trăit se măsura în minute.

— Trebuie să te ducem înapoi, în sat.

Corben dădu din cap fără vlagă, dar încuviinţarea sumbră din privirea lui spunea limpede că ştia că n-o să mai revadă niciodată satul. *Mokhtar*-ul se întoarse în grabă. Strângea în mână frâul unui cal, unul dintre cei pe care călăriseră el şi Corben.

— Nici urmă de caii voştri, anunţă el. Ăsta e singurul care ne-a mai rămas.

Mia scruta întunericul din jur. Nici ea nu reuşea să vadă vreun alt cal. Oftă, descurajată.

— Fiul tău are nevoie urgentă de ajutorul unui medic. Şi celălalt bărbat din satul tău...

— *Shker*, vărul meu. E mort, o informă *mokhtar*-ul cu o voce la fel de înnegurată ca pădurea din jur.

Mia dădu din cap. Ştia ce era de făcut.

— Ia calul şi pe fiul tău. Poţi să mergi călare, alături de el. Eu rămân aici, cu Corben.

— Nu te pot lăsa aşa, aici, argumentă *mokhtar*-ul. Putem să-l urcăm pe cal şi să-i ducem jos împreună.

— N-avem timp pentru asta. Are nevoie urgentă de ajutor.

Mokhtar-ul clătină din cap, frustrat.

— Ai venit după mine, ca să mă salvezi.

— Atunci grăbeşte-te să cobori şi să aduci ajutoare, insistă ea. Du-te!

Bărbatul o privi cu atenţie o clipă, de parcă ar fi vrut să-şi întipărească chipul ei în memorie, apoi dădu din cap.

— Te ajut să faci un foc.

— Nu, du-te. Mă descurc singură.

O privi cu ochi întunecaţi de mustrările de cuget. Cedă fără tragere de inimă, aruncă o ultimă privire furioasă în direcţia lui Corben, apoi mână calul, îndepărtându-se în direcţia fiului său căzut.

Îşi împărţiră lanternele, torţele – *mokhtar*-ul trebuia să vadă drumul la coborâre – şi păturile pe care reuşiră să le recupereze. Câteva minute mai târziu, el îşi ajută fiul să ajungă în şa, se săltă în spatele lui şi dădu pinteni calului, fluturând pentru o ultimă oară, cu inima grea, torţa pe care o ţinea în mână. Ridicându-şi propria torţă aprinsă, Mia îl urmări îndepărtându-se, cu ochii agăţându-se cu disperare de silueta care pierea încet din vedere, până când bezna o înghiţi.

Studie din nou rana lui Corben. Nu putea face mare lucru pentru el, în afară de a-l ţine la căldură. Cu un alt fel de frig strecurându-i în oase, căută trupurile celor doi săteni. Le găsi, mai întâi pe unul, apoi pe celălalt, zăcând pe pământul rece, fără nici o urmă de viaţă. Le căută pulsul, pentru orice eventualitate, şi simţi un val de amar de furie urcându-i-se în gât la gândul acţiunii nechibzuite a lui Corben. Plină de remuşcări şi cu mâini tremurânde, scoase haina unuia dintre ei şi i-o duse agentului CIA.

Trebuia să facă focul. Ploile de iarnă încă nu începuseră, aşa că nuielele şi crengile pe care le adună erau uscate şi sfărâmicioase. Izbuti să le aprindă în faţa copacului de care se sprijinea Corben şi strânse un mic morman de lemne suplimentare, cu care să-l întreţină.

Se întrebă cât timp aveau de aşteptat până la sosirea ajutoarelor. Ţinând cont că ei ajunseseră acolo după aproape două ore de mers călare, socoti că, până la apariţia cuiva, avea să treacă cel puţin de două ori pe atât, sau poate chiar mai mult, dacă te gândeai că urmau să facă întregul drum noaptea – şi asta presupunând că aveau să plece într-adevăr în noaptea aceea, în loc să aştepte până dimineaţă. O cuprinse o senzaţie de căldură când se gândi, cu nostalgie, la Evelyn şi la Tom. Ştia că ei n-aveau să amâne pe a doua zi dimineaţă, dar pe de altă parte, nu voia să-i pună din nou în pericol.

Extenuarea – fizică şi mentală deopotrivă – copleşea ultimele urme de adrenalină care îi dăduseră putere. Capitulă în faţa ei şi se lăsă să alunece pe pământ, alături de Corben. Se mulţumiră să stea o vreme în tăcere, privind lung focul, ascultându-l trosnind şi pârâind, urmărind flăcările care lingeau crengile, înfăşurându-se în jurul lor înainte de le nărui, mistuindu-le.

— Ultimul lucru pe care mi-l amintesc e că am plecat să mă-ntâlnesc cu mama la bar, spuse Mia, într-un târziu. Cum de am ajuns aici?

Corben medită o clipă.

— Din cauza unor nemernici ca *hakeem*. Şi ca mine. În vocea lui seacă se desluşeau părerile de rău. Mia se întoarse spre el.

— Îţi doreai elixirul chiar atât de mult? Corben ridică din umeri.

— Pare să fie mai puternic decât orice altceva pe lume, nu-i aşa? Se cutremură. Cu excepţia unui glonţ în măruntaie.

— L-ai ucis pe Farouk? Corben dădu uşor din cap.

— Era grav rănit, dar... Da.

— De ce?

— Lăcomie. Instinct de conservare. Îşi cântări cuvintele. Mai ales lăcomie. Se răsuci ca s-o privească în ochi. Nu sunt un om bun. Mia. N-am fost antrenat ca să fiu bun. Am fost antrenat ca să fiu eficient. Ca să-mi îndeplinesc misiunile. Am făcut câteva lucruri dubioase şi câteva cumplite, pentru care am primit aplauzele superiorilor. Clătină din cap, cuprins de remuşcări. Presupun că undeva, pe drumul ăsta, m-am hotărât să acţionez în acelaşi mod şi în beneficiul meu.

— Atunci mama, eu... noi am fost doar... ce anume? Ceva de care te-ai folosit?

El clătină din cap, fără grabă.

— N-am avut nici un plan. Am fost luat prin surprindere – toţi am fost luaţi prin surprindere şi duşi de val.

Se întâmplă ceva, se iveşte o ocazie, şi te grăbeşti să profiţi. Dar în toată povestea asta, ultimul lucru pe care mi l-am dorit a fost să te pun pe tine în primejdie, să te rănesc în vreun fel. Şi indiferent de motivele mele, am avut întotdeauna de gând să-ţi eliberez mama, imediat ce ar fi fost posibil. Adevărul e că, în meseria mea, înveţi încă din prima lecţie că lucrurile merg rareori după planul tău. Tuşi, scuipă un strop de sânge şi îşi şterse buzele. Îşi ridică ochii spre ea. Dacă asta mai are importanţă, îmi... Scutură din cap, ca şi când s-ar fi hotărât să nu-şi mai rostească gândul. Îmi pare rău. Pentru toate.

În aceeaşi clipă, un urlet care îţi îngheţa măduva în oase spulberă liniştea nopţii. Urletul de neconfundat al unui lup. Un altul îi răspunse imediat, părând să stârnească în jurul lor mai multe ecouri.

Nu era un lup. Erau lupi. Vânau întotdeauna în haită.

Cuprinsă de o spaimă neaşteptată, Mia îşi simţi stomacul strângându-se ghem. Îşi întoarse ochii spre Corben. Şi el auzise.

— E din cauza sângelui, o informă posomorât, îndreptându-şi spatele. I-au simţit mirosul.

Un alt urlet sfâşie noaptea, de data asta mult mai aproape. Cât de repede se mişcau? Mia se ridică în capul oaselor, numai ochi şi urechi.

— Armele, murmură el. Ia armele.

Ea sări în picioare şi scoase din foc o creangă aprinsă. Se îndepărtă în fugă, simţindu-şi picioarele ca de cauciuc, îndreptându-se către locul unde îşi amintea că zăcuse fiul *mokhtar*-ului. Parcă îl văzuse pe tatăl lui lăsând acolo carabina. Zărise şi nişte puşti-mitralieră lângă sătenii căzuţi, dar se aflau mult mai departe şi nu era sigură că îndrăznea să se aventureze până acolo.

Înainta cu prudenţă, mişcând lemnul aprins în dreapta şi-n stânga, scrutând întunericul de nepătruns în căutarea oricărei urme a fiarelor de pradă. Zări puşca veche de vânătoare sprijinită de copacul lângă care se prăbuşise băiatul. Se apropie şi, exact când era gata să întindă mâna, desluşi formele cenuşii pândind în întuneric. Îi stătu inima când le văzu acolo, uitându-se la ea. Întinse creanga aprinsă spre ele, făcându-le să tresară şi să dea înapoi cu un pas, dar nu se speriau atât de uşor. Se apropiară iarăşi, dezgolindu-şi ameninţător colţii, cu trupurile încordate, aşteptând.

Îşi făcu curaj şi despică aerul cu lemnul aprins, ţipând la lupi şi apropiindu-se de puşcă, prudentă, cu încă un pas. O prinse cu mâna liberă, fiind surprinsă de greutatea ei, apoi se retrase, tot timpul cu spatele la foc şi agitând nebuneşte în jurul ei băţul aprins. Îi ajunseră la urechi schelălăituri şi mârâieli furioase, venind de la o distanţă ceva mai mare, şi cei trei lupi care o pândiseră o luară la fugă, dispărând în întuneric. Îi auzi devorând ceva cu înfrigurare şi îşi dădu seama că găsiseră cadavrele sătenilor.

Se grăbi să revină lângă Corben, înainte ca lupii să se întoarcă, dornici de mai mult. Agentul reuşise să se ridice şi era pe jumătate ghemuit, cu spatele la foc şi cu un lemn aprins în mână. Mia îi întinse arma.

— Şi automatele?

— N-am reuşit să ajung la ele, spuse ea speriată.

Corben inspectă puşca şi se încruntă. Era o carabină rusească SKS, din dotarea fostei armate irakiene. Magazia avea o capacitate de zece gloanţe. Corben avea impresia că auzise

două pierzându-se în vânt, iar cel de-al treilea îi sfâşiase lui carnea, ceea ce însemna că mai erau şapte, dacă fusese complet încărcată. Pipăi sub ţeavă. Spre consternarea lui, baioneta nedemontabilă în cazul armelor folosite de armată fusese îndepărtată.

Mia îl privea cu coada ochiului.

— Cu ce ne-am ales?

— Şapte gloanţe, în cel mai bun caz, o informă el sumbru.

Siluetele fantomatice se materializară curând în întunericul din jur, cu ochii reflectând licărirea aurie a flăcărilor pâlpâitoare. Se roteau, înconjurându-i ca o legiune desprinsă din iad, tăindu-şi calea una alteia, cu calm, de parcă s-ar fi sfătuit între ele, planificându-şi atacul. Clănţăneau din dinţi, dezgolindu-şi-i, tachinându-şi prada, se năpusteau spre ea, dând înapoi tot atât de repede, jucându-se cu ea, punându-i la încercare apărarea.

Mirosul fetid al lupilor invadă nările Miei în timp ce se avânta spre ei, cu ochii usturând-o din pricina torţei, cu spatele la focul de tabără ce ardea la câţiva centimetri în spatele ei.

— N-o să reuşim să-i ţinem la distanţă o veşnicie, şuieră ea, şi sunt mai mulţi decât şapte.

Corben se gândea la acelaşi lucru. Îşi rotea ochii, încercând să numere lupii pe care îi înfruntau. Din câte vedea, erau zece, sau poate o duzină. Cel puţin atâţia zărea în prima linie.

Se clătină, cu puterea de mult secătuită, fără să ştie cât se mai putea ţine pe picioare. Două fiare se hotărâră să forţeze nota şi se repeziră spre el, cu boturile larg deschise, salivând hămesite, cu limbile umede pline de bale, cu colţii ascuţiţi strălucind în lumina focului. El ripostă atacându-le cu creanga aprinsă, făcând eforturi disperate să rămână în picioare, cu bătăile inimii suprasolicitate răsunându-i asurzitor în urechi. Lupii se feriră de flăcări cu uşurinţă, retrăgându-se agili, cu viteza fulgerului. Parcă simţind că forţa lui vitală era pe ducă, unul dintre ei decise să-l ucidă şi sări la el, cu labele răşchirate şi cu gura căscată, ţintindu-i gâtul. Corben trase un glonţ care îl nimeri în plin zbor, şi animalul chelălăi, prăbuşindu-i-se la picioare, ca un sac cu nisip. Un altul încercă să profite de ocazie şi îl atacă, dar Corben îl opri cu o altă împuşcătură. Pentru câteva clipe, ceilalţi lupi părură să se sperie de focurile de armă

şi de moartea subită a semenilor lor şi dădură înapoi, retrăgându-se în întuneric.

— Eşti teafăr? întrebă Mia, cu ochii încă aţintiţi asupra umbrelor care îi pândeau.

Corben abia mai reuşea să stea în picioare şi să-şi ţină ochii deschişi. Avea senzaţia că se scufundă într-un hău înăbuşitor.

— O să avem nevoie de armele alea automate, scrâşni printre dinţii încleştaţi. O dogoare mult mai cumplită decât a focului de tabără părea să-l mistuie din interior. Unde e cea mai apropiată?

— Într-acolo, mai jos. Mia arătă în direcţia sătenilor căzuţi. Dar sunt prea departe ca să putem ajunge la ele, ţi-am mai spus.

— Nu avem de ales. N-o să reuşesc să scap de ceilalţi cu mâna de gloanţe care au mai rămas în bucata asta de fier vechi. Şi fără arme, suntem morţi oricum. Focul o să se stingă la un moment dat. Jivinele or să ne stoarcă de puteri, asta or să facă. Şi nu ştiu ce-ţi doreşti tu, dar eu unul n-am chef să sfârşesc ca hrană pentru lupi.

— Ce vrei să fac? întrebă Mia, cu gura uscată de spaimă.

— Ia două crengi aprinse, mari. Cele mai mari pe care le poţi duce. Mergem într-acolo, spate în spate. Înaintezi pas cu pas şi îi ţii la distanţă. Dacă o să fie nevoie, o să folosesc gloanţele care ne-au mai rămas. Dacă găsim o armă, cred că pot să scap de ei. Ce zici?

— Poţi s-ajungi până acolo?

Corben îşi şterse sudoarea care îi şiroia pe faţă.

— Niciodată nu m-am simţit mai bine. Mergem?

Mia îi întâlni privirea. Indiferent ce făcuse şi care îi fuseseră intenţiile, îi salvase totuşi viaţa, nu doar o singură dată, şi, poate, poate că exista o şansă să o facă din nou. Iar asta conta.

— Haide, o îndemnă el, tuşind şi scuipând sânge. Cât mai eşti încă tânără, adăugă cu o sclipire sardonică în ochi.

Mia se aplecă la marginea focului şi scoase două lemne mari, arzând cu flacără. Dădu din cap către Corben.

— Ia-o înainte, dar nu te dezlipi de mine, îi spuse el.

Spate în spate, începură să meargă ca un crab, în lateral, îndepărtându-se treptat de foc, îndreptându-se spre adâncurile întunecate ale pădurii, rotind torţele în toate părţile, înconjurându-se cu un inel protector de foc. Pas cu pas, ajunseră

tot mai aproape de locul unde căzuse unul dintre săteni şi imaginea cadavrului sfâşiat de lupi li se întipări în minţile istovite. În jurul lor, creaturile clănţăneau din dinţi şi mârâiau, apropiindu-se, dând înapoi şi ocolindu-i în fugă, cu ochii incandescenţi pironiţi asupra prăzii.

În lumina palidă a flăcărilor, Corben zări leşul sfârtecat al săteanului şi, nu departe de el, strălucirea ţevii unei AK-47.

— Pe aici, îi spuse Miei printre dinţi, modificând direcţia în care înaintau şi îndreptându-se către arma salvării lor.

Simţea că picioarele erau gata să-i cedeze, dar le impuse să-l mai susţină o vreme şi, cu un efort uriaş, izbuti să ajungă, alături de Mia, lângă puşca-mitralieră căzută.

— Ţine-i la distanţă până când o verific, reuşi să spună, întinzându-se şi luând arma.

O simţi atârnându-i în mâini de parcă ar fi avut o tonă. Icni şi se crispă de durere când o ridică, apoi se îndreptă şi îi verifică magazia de cartuşe, apăsând cu degetele în locaşul de deasupra, ca să vadă dacă era încărcată.

— Cum e? întrebă Mia, cu disperarea răsunându-i în voce.

— Misiune îndeplinită, răspunse el, abia izbutind să se mai ţină pe picioare.

Reglă arma pe foc automat şi se răsuci pe jumătate, ca să-i poată vedea faţa. Ea îl privea cu ochii măriţi, agitată, în aşteptare.

— Ia asta, spuse el, întinzându-i carabina. O să dobor cât de mulţi pot, dar dacă mă dovedesc, o să fii nevoită să-i termini cu asta. Are piedica trasă. Nu trebuie decât să ocheşti şi să tragi, OK?

Ea reuşi să zâmbească. Deschise gura, dând să spună ceva, dar el ştia că nu era momentul. O ştia şi ea.

Lupii erau acum înnebuniţi, presimţind confruntarea finală şi inevitabilul masacru. Unul se ridică pe labele din spate şi se repezi la Corben. El apăsă pe trăgaci şi fiara făcu un salt în aer şi se prăbuşi, moartă, exact când celelalte se apropiau, gata să ia parte la uciderea prăzii.

Corben slobozi mai multe gloanţe, smucind arma în dreapta şi-n stânga şi răspândind moartea în rândurile lor. Acum se mişca din pură inerţie, fiecare împuşcătură îi vibra îh tot trupul, îl împingea înapoi, către Mia, şi degetele i se încleştau pe patul

şi pe încărcătorul puştii într-o strânsoare cumplită. Lupii se prăvăleau rând pe rând, opriţi în plin salt, ca loviţi de un baros invizibil sau parcă izbindu-se de o inexistentă barieră de sticlă, căzând unul peste altul şi împestriţând pământul cu blană, oase şi sânge.

Când la picioarele lui nu mai scrâşneau din dinţi decât ultimii doi lupi, capsa percutoare lovi în gol, cu un ţăcănit sonor. Una dintre fiare sări asupra lui. Corben suci Kalaşnikov-ul cu patul de lemn în sus şi o lovi. Animalul îşi reveni imediat, de parcă n-ar fi fost pocnit decât cu un ziar rulat. Înainte de a apuca să se întoarcă pentru un alt atac frontal, agentul CIA răsuci puşca-mitralieră în mâini, ţinând-o acum strâns de ţeavă, ca pe o secure, şi o coborî cu putere asupra ei, lovind-o o dată, de două ori – şi în văzduhul liniştit se înălţară schelălăituri disperate.

— Jim!

Auzi strigătul Miei, dar, înainte de a se răsuci, fu izbit din spate de ultimul lup supravieţuitor. Îi simţi colţii înfigându-i-se în gât şi ghearele sfârtecându-i spinarea, iar primul lup îşi reveni, se întoarse şi i se alătură. Corben, scăpă puşca din mâini şi văzu pământul ridicându-se şi ieşindu-i în întâmpinare când se prăbuşi cu violenţă. Durerea era ireală, trupul fiindu-i sfâşiat din toate părţile, dar el era deja amorţit, cu neuronii prea solicitaţi ca să mai poată transmite senzaţiile către creierul epuizat. Nu era sigur, dar avea impresia că auzise o împuşcătură, apoi alta, şi încă una, iar mişcările de deasupra sa încetară, sfâşierea încetă, iar colţii şi ghearele îngropate în carnea lui încremeniră.

Se răsuci pe spate şi simţi viaţa părăsindu-i trupul. Zări silueta vagă a Miei, icnind când smuci lupii care îl sfâşiaseră, trăgându-i la o parte, apoi îi desluşi faţa conturându-se deasupra lui, privindu-l cu un amestec de groază şi de întristare, cu lacrimile care îi curgeau din ochi picurând pe buzele lui, gustul lor sărat readucând la viaţă celulele moarte pe care le atinseseră, cu degetele catifelate mângâindu-i fruntea şi îndepărtând ceva, cu buzele mişcându-se şi rostind nişte vorbe pe care el nu reuşi să le înţeleagă, cu un halo de stele îndepărtate pâlpâind în jurul chipului ei îngeresc, şi se gândi că era un mod plăcut de a muri, mai plăcut decât îşi imaginase vreodată că îi era hărăzit şi decât crezuse că merita. Speră că

izbutise să zâmbească, fără să fie sigur că o făcuse, în timp ce sorbea o înghiţitură caldă din minunatul elixir din faţa lui şi înainte ca totul să pălească, înnegrindu-se, şi ca toate senzaţiile să-i părăsească trupul secătuit.

73

Mia rămase multă vreme aşezată alături de trupul lui Corben, fără să se clintească. Simţea în piele rezonanţa unui tremur care nu voia să înceteze şi ochii i se holbau în întuneric, evitând să privească grămada de leşuri, al omului şi ale fiarelor, din jurul ei.

În cele din urmă, băgă de seamă că lemnul pe care continua să-l strângă în mână se stingea, se ridică şi îşi târşâi picioarele către foc. Nici măcar nu se osteni să se uite după alţi lupi, fiind prea sătulă de toate, prea frântă de oboseală şi prea istovită ca să se mai sinchisească.

Nimic nu se năpusti asupra ei.

Cu mâinile amorţite, aruncă alte lemne pe foc, apoi se lăsă la pământ, cu spatele lipit de copacul de care se sprijinise Corben, şi îşi afundă faţa în palme.

Până în zori mai era multă vreme. Pierduse noţiunea timpului, dar ştia că o aştepta o noapte lungă. Dar nu avea importanţă. Nu pleca nicăieri. Avea de gând să stea aşa, ţintuită locului, până când va veni cineva – sau ceva – care s-o smulgă de acolo.

Un urlet singuratic şi îndepărtat sfâşie tăcerea. Nu i se răspunse. Fiara părea îndurerată, de parcă ar fi jelit imensa pierdere de vieţi, musonul morţii care îmbibase pământul pârjolit de pe munte.

Şi atunci le văzu.

Lumini pâlpâind în depărtare, apărând printre copaci şi dispărând dincolo de ei, un convoi care înainta încet, şerpuind, către ea.

Se încordă ca să desluşească mai bine cine sau ce erau, dar distanţa era mult prea mare. Dispăreau după câte o culme, apoi se iveau iarăşi peste câteva minute, ceva mai aproape. Îşi croiau încet drumul către ea, călătorind în tăcere, o procesiune mută.

Când reuşi să îi vadă limpede, îşi dădu seama că erau mai mulţi, călare, şase cel puţin, ţinând în mâini torţe şi lămpi cu ulei.

Nu-l recunoscu pe nici unul. Se gândi că nu erau din Nerva Zhori – întâlnise o mulţime de săteni în timpul agitaţiei de după explozia elicopterului – apoi zări faţa familiară a *mokhtar*-ului, care descălecă şi se apropie cu un zâmbet ostenit şi cu o pătură.

O înfăşură în ea şi o conduse către calul care o aştepta, în vreme ce ceilalţi o urmăreau într-o tăcere intrigată, dar respectuoasă.

PHILADELPHIA – DECEMBRIE 1783

Lemnele trosneau în căminul din încăperea mică, dar confortabilă, în timp ce Thérésia privea pe fereastră. Zăpada cădea asupra copacilor ca o pulbere fină şi fulgii scânteiau în lumina difuză a lunii, plutind către o dulce odihnă.

Ştia că el n-avea să se mai întoarcă. O ştiuse şi pe cheiul din Lisabona, cu aproape două decenii în urmă.

Oare trecuse atât de mult timp?

Chipul i se destinse într-un zâmbet plin de tristeţe, în vreme ce amintirile i se revărsau în minte.

Thérésia nu dorise ca Sebastian să plece, dar ştia că fusese nevoit s-o facă. În Lisabona petrecuse cei mai fericiţi, cei mai împliniţi ani din lunga ei viaţă – trăise alături de el, călătoriseră umăr la umăr, învăţaseră lucruri noi şi, fireşte, îşi crescuseră fiul împreună. Îşi dorise să nu se termine niciodată, dorise cu disperare ca el să rămână sau ca ea şi Miguel să-l însoţească, dar îşi dăduse seama că nu era posibil. El era dator să-şi împlinească destinul, ea era datoare să-l ţină pe fiul lor la adăpost.

Plecarea lui Sebastian şi mutarea ei dincolo de ocean îi aduseseră liniştea – aşa cum îi făgăduise el. Nimeni nu-i tulburase pe ea şi pe Miguel – acum se numea Michael – de când se stabiliseră în Philadelphia. Oraşul Dragostei Frăţeşti era la înălţimea numelui său. Ultimii ani fuseseră tumultuoşi – aşa cum sunt întotdeauna revoluţiile – dar din fericire, ea şi Michael

supravieţuiseră tulburărilor şi acum, după semnarea Tratatului de la Paris[16] se părea că tot ce fusese mai rău rămăsese în urmă.

Totuşi, o obseda o altă întrebare: cât avea să mai trăiască şi să se bucure de pace. Micii noduli duri care îi apăruseră sub braţe şi la sânul stâng o deranjau. În vremurile grele din timpul războiului, se mândrise cu independenţa şi cu rezistenţa ei şi fusese atât de sănătoasă cât putea fi o văduvă de şaizeci de ani – mica minciună fusese acceptată cu uşurinţă după sosirea ei în oraş. Dar, după ce descoperise nodulii, simţea, în fiecare dimineaţă, imediat ce se trezea, o sfârşeală în oase, avea respiraţia scurtă şi capul greu, şi toate astea îi stârneau valuri de îngrijorare. Ştia că şi sângele ivit, de o săptămână încoace, ori de câte ori tuşea, era de rău augur.

Nu îi mai rămăsese prea mult timp. Se întrebă cum arăta Sebastian. Îşi imagina că bea din nou distilatul şi zâmbi în sinea ei la gândul că se schimbase, probabil, foarte puţin faţă de cum şi-l aducea aminte. Îşi întrezări propria faţă ridată, reflectată de sticla subţire a ferestrei, şi îşi dori ca el să izbândească. Ce dar minunat ar fi fost! Era cea mai îndreptăţită dintre căutări… chiar dacă ea o plătise cu dragostea vieţii ei, iar Michael, cu pierderea tatălui său.

Îşi văzu fiul intrând pe poartă şi apropiindu-se de casă. Crescuse, devenise un tânăr admirabil, care se descurcase excelent în vremurile de cumpănă, lucrând alături de mama lui la stabilirea unei înţelegeri cu trimişii Franţei, care susţinuseră eforturile revoluţionarilor împotriva englezilor. Abilităţile lui diplomatice şi organizatorice erau evidente şi, pe toată durata conflictului, ea îşi imaginase că urma să aibă parte de un viitor măreţ în patria lui adoptivă. Dar cu fiecare zi ce trecea, tânărul îi reamintea din ce în ce mai mult de Sebastian. Vedea asemănarea în ochii şi în ţinuta lui, ba chiar şi în lucrurile mărunte, ca modul în care ţinea în mână un condei. Pe măsură ce băiatul creştea, devenind bărbat, ea ştia că nu avea cum să-i ignore obârşia deosebită.

Aşa cum nu putea să ignore nici moştenirea lăsată de tatăl lui.

16 Tratatul care a pus capăt Războiului de Independenţă a SUA (n.tr.).

Îi promisese lui Sebastian că nu avea să-i spună niciodată băiatului de ce anume îi părăsise. El îi ceruse să-i făgăduiască şi, cu timpul, ea înţelesese de ce. Dorea ca fiul său să aibă parte de o viaţă normală. Nu voia să fie prins în cursa unui jurământ precum cel făcut de el însuşi. Era povara lui, nu a fiului său.

Dar era o promisiune pe care nu mai putea s-o respecte.

Îi datora asta lui Sebastian. Amintirii şi moştenirii sale. Dacă îi era sortit să moară departe de ea, singur, pe pământ străin, ea era datoare să se asigure că moartea lui nu va fi în van. Undeva, în străfundul sufletului ei, ştia că el ar fi dorit să o facă.

— Mamă?

Îl auzi pe Michael scoţându-şi cizmele şi venind să i se alăture în salon. Se întoarse spre el şi durerea din mădulare îi dispăru când dădu cu ochii de faţa lui radioasă. Îi zări expresia întrebătoare aşternută pe chip la vederea ei şi îi urmări privirea coborând asupra cărţii pe care o strângea la piept – veche, legată în piele, având pe copertă un simbol ciudat, rotund.

— Trebuie să-ţi spun ceva, zise ea, invitându-l să se apropie.

75

Mia se foi în patul îngust. În jurul ei, camera era scăldată în raze prăfoase de soare. Se ridică în coate şi îşi roti privirea, încă istovită şi cu creierul înceţoşat. Pereţii netezi, văruiţi de mână, mobila simplă de stejar şi perdelele de dantelă o salutară liniştite, în tăcere.

Îşi scormoni mintea, încercând să-şi limpezească amintirile, şi un nor de imagini confuze se înălţă lent, plutind, pană ce reuşi să se concentreze asupra lui. Îşi aminti că făcuse parte dintr-un convoi care înainta încet, călărind în noapte, lăsând în urmă leşuri sfârtecate. Îşi aminti privirile furişe ale bărbaţilor şi femeilor care o însoţeau, aşa cum îşi aminti şi de *mokhtar*, care călărea în faţa ei, susţinând-o cu priviri încurajatoare, în timp ce coborau pe o potecă şerpuită pe coasta muntelui, până într-un sat pe care nu-l recunoscuse. Îşi aminti că fusese condusă într-una dintre case, că stătuse într-o bucătărie şubredă, alături de o sobă aprinsă, că îi fusese oferită o infuzie fierbinte de ierburi cu aromă necunoscută, pe care o băuse cu recunoştinţă, în timp ce

mokhtar-ul şi un cuplu de oameni în vârstă o priveau cu căldură şi curiozitate.

Avea impresia că e uşor mahmură, presupuse că îi dăduseră un soi de sedativ şi se gândi că luaseră, fără îndoială, o hotărâre înţeleaptă. Nu-şi mai simţea capul greu şi începu să-şi revină. Pe scaunul de lângă mica fereastră o aşteptau o lenjerie de corp din bumbac şi o rochie bej, cu mâneci lungi şi broderie fină pe manşete şi la guler. Alături, pe podea, erau nişte mocasini din piele de oaie. Se îmbrăcă, deschise fereastra şi oblonul de lemn şi simţi căldura mângâietoare a soarelui pe pielea obosită.

Privi afară. Grupul de case scunde era amplasat pe fundul unei văi. Erau construite în parte din chirpici şi în parte din piatră, având acelaşi tip de acoperişuri din paie ca acelea din satul Yazidi. Dincolo de mica aşezare se vedeau ogoare şi pajişti bine îngrijite, purtând pecetea începutului de iarnă, răsfirate la poalele piscurilor zimţate care înconjurau valea.

Părăsi camera şi cutreieră prin casă, fără să întâlnească pe nimeni. Trecu prin bucătărie şi ieşi în curte. Aerul era surprinzător de cald, cu totul diferit de frigul nopţii în vârful muntelui, şi în afară de foşnetul arborilor de fistic, agitaţi de o adiere firavă, şi de trilurile păsărelelor, nu se auzea nici un zgomot. Liniştea profundă contrasta, şocant, cu iadul din ziua – şi din noaptea – precedentă.

Îşi înfăşură trupul cu braţele şi porni în josul unui drumeag îngust, trecând pe lângă două case mici şi pe lângă un hambar. Locul avea ceva waldenesian, liniştitor, bine-venit în momentul acela. Simplitatea, ordinea şi superba izolare îi aduceau aminte de o comunitate amish[17] întâlni o familie – părinţii şi doi băieţi puţin trecuţi de zece ani – care descărca lemne dintr-o căruţă trasă de un cal. Îi zâmbiră politicoşi şi îşi văzură de treabă. Ceva mai departe, pe acelaşi drum nepavat, se întâlni cu două femei care mânau un catâr ce ducea un coş cu pâine. O salutară privind-o cu ochi calzi şi dând uşor din cap, fără să se oprească.

Mia îşi continuă drumul, savurând liniştea şi aerul proaspăt, simţind cum revenea la viaţă. Auzi voci estompate undeva în dreapta şi zări câteva siluete care stăteau la poalele unei mici

17 Protestanţi extrem conservatori, refractari la facilităţile oferite de progresul tehnic şi adepţi ai nonviolenţei (n.tr.).

coline, adâncite într-o discuţie. Îl văzu pe *mokhtar* alături de un cuplu de bătrâni despre care îşi aminti, vag, că îi oferiseră băutura din noaptea precedentă, şi – spre marea ei uşurare – de Evelyn şi de Webster.

— Mamă? strigă ea. Webster?

Încă nu se putea convinge să se gândească la el spunându-i tată, dar nu se îndoia că asta avea să vină cu timpul.

Se întoarseră, o zăriră şi îi făcură cu mâna, cu figuri radioase. Ea se grăbi să coboare pe pajişte şi să li se alăture. Stăteau lângă un mic heleşteu. Îşi îmbrăţişă mama şi îl strânse uşor în braţe pe Webster, făcându-şi griji pentru rana lui.

— Când aţi ajuns aici? îi întrebă încântată.

— Am venit călare în dimineaţa asta, o informă Evelyn. Kaak Sulayman – arătă către *mokhtar* – a avut amabilitatea de a trimite pe cineva în satul lui, să ne aducă aici.

Mia îşi aduse aminte că *mokhtar*-ul plecase călare, alături de fiul său rănit.

— Cum se simte Salem? îl întrebă, sperând să afle veşti bune.

— Va trăi, spuse el şi în ochii întunecaţi se strecură un licăr de uşurare. Va trăi, repetă, de parcă cuvintele ar fi putut ajuta să se rezolve lucrurile.

Mia dădu din cap. Amintirile cumplite din noaptea precedentă îi săgetară inima. Ca şi cum i-ar fi citit gândurile, tatăl ei îi atrase atenţia asupra cuplului de bătrâni care îi însoţea.

— Aceştia sunt Muneer şi Ariya, zise el. Gazdele tale.

Se mişca încet, nesigur, şi se crispă de durere când îşi lăsă braţul în jos. Evelyn îi luă mâna într-ale ei, cu un aer protector. Bătrânii îi adresară Miei un zâmbet prietenos.

— Vă mulţumesc că aţi venit după mine azi-noapte, spuse ea.

Cei doi ridicară din umeri, cu modestie. Ea observă că din atitudinea lor se desprindeau o uşoară încordare şi o vagă stânjeneală, pe care le văzu reflectându-se, cu repeziciune, în comportamentul lui Webster şi al mamei ei. Îşi aduse dintr-odată aminte ce anume îi adusese acolo şi se întoarse spre Webster, simţindu-se pradă unui val de excitare.

— Ei? făcu ea. Îl au? I-ai întrebat?

Întreaga vale păru să se umple de făgăduieli când el se întoarse spre bătrâni cu un aer conspirativ, după care îi adresă

Miei o privire plină de subînţelesuri, înainte de a-şi îndrepta ochii spre heleşteu.

Ea îi urmări privirea şi pe faţă i se aşternu nedumerirea, apoi înţelese.

— Ăsta e? întrebă, arătând către lac.

Webster zâmbi şi dădu din cap.

— Ăsta e.

Heleşteul nu avea nimic ieşit din comun. Era un iaz puţin adânc, cu apă dulce, tulbure. Pe toată suprafaţa lui, foarte aproape de oglinda apei, creşteau mănunchiuri de plante subţiri, cu frunze mărunte. Mia se aplecă, dornică să le vadă mai bine.

— Ce-i asta?

— Se numeşte *bacopa*, zise Webster. *Bacopa monniera*. Mai e cunoscută şi sub numele de iarba binecuvântării, ceea ce te face să te întrebi...

Se întrerupse.

— Noi îi spunem *jalneem*, adăugă Muneer într-o engleză surprinzător de corectă.

Inima Miei se strânse în timp de era cuprinsă de o exaltare sălbatică.

— Dar...

Ezită cu ochii la ei, cu întrebarea-cheie în vârful buzelor. Se întoarse spre Webster.

— Înseamnă că Sebastian a avut dreptate? Are efect asupra... tuturor?

El îi susţinu privirea şi, cu o scânteiere de infinită mulţumire în ochi, dădu calm din cap, încuviinţând.

Se aşezară în jurul măsuţei din bucătărie şi savurară cu poftă gustarea pregătită la iuţeală de Ariya – fiertură din fulgi de porumb, brânză, pâine şi măsline. Mia se strădui din greu să îşi ia gândul de la întrebările care i se învolburau în minte şi îşi impuse să mănânce, ştiind că trupul ei are nevoie de hrană.

Nu era simplu. Se aflau în pragul unei noi lumi.

Mokhtar-ul îi povestise lui Muneer ce îi spusese Webster *hakeem*-ului, la mormântul lui Sebastian. Îi vorbise despre modul în care Webster şi asociaţii lui păziseră taina. Îi povestise că Webster era nepotul lui Sebastian. Ceea ce îl făcuse pe Muneer să se simtă în largul lui, măcar atât cât era nevoie ca să analizeze el însuşi povestea străinului.

— Ce ştiţi despre societatea secretă care se întrunea în încăperile subterane din Al-Hillah? întrebă Evelyn.

— Membrii ei erau strămoşii noştri, răspunse Muneer. Acolo, în sudul Irakului, a început totul, pe la mijlocul secolului al XI-lea. Un învăţat-filozof puţin cunoscut, pe nume Abu Fares Al-Masboudi, care înainte de a pleca la Kufa, s-a numărat printre discipolii lui Ibn Sina – Avicenna – a făcut cel dintâi descoperirea. Bacopa se găsea din belşug în mlaştinile din sudul Irakului, iar călătorii care veneau din India povesteau că oamenii de acolo o foloseau de veacuri întregi, dar nu o preparau în acelaşi mod. Ceea ce i-a stârnit curiozitatea.

Webster desluşi întrebarea din ochii Miei.

— E ca aspirina despre care vorbeam. Dacă mesteci o bucată de scoarţă de salcie, nu are acelaşi efect. E vorba de un proces chimic complicat, dar totul începe cu planta.

Muneer dădu din cap.

— Al-Masboudi a început să folosească el însuşi elixirul şi, crezând că era un simplu tonic, i-a îndemnat pe soţia sa, pe doi asociaţi şi pe nevestele lor să facă acelaşi lucru. După ce l-au luat mai mulţi ani, au început cu toţii să-i remarce efectele. Şi-au dat seama cât de ramificate erau consecinţele utilizării elixirului şi au creat societatea secretă la care te referi, ca să hotărască ce anume să facă mai departe, dacă era bine sau nu să-şi anunţe descoperirea. Trebuie să ţineţi cont că lumea era atunci cu totul altfel decât azi. Toată lumea pretindea că face descoperiri fantastice, dar între a face experimente şi a fi etichetat drept vrăjitor linia de demarcaţie era foarte subţire.

— Le-am studiat lucrările, spuse Evelyn, uitându-se la Webster. Aveau vreo legătură cu Confreria Neprihănirii?

— Unul dintre asociaţii lui Al-Masboudi făcea parte din Confrerie, confirmă Muneer, dând impresionat din cap. S-au întrebat dacă să pună sau nu Confreria la curent cu descoperirea lor, dar în cele din urmă au decis s-o păstreze pentru ei înşişi, până ce dobândeau certitudinea că nu urma să fie folosită în mod abuziv de conducătorii ţării. În Irakul din vremea aceea, sub califul al-Qa'im, domnea aceeaşi harababură ca acum. Selgiucizii erau o ameninţare majoră la adresa dinastiei abasside, care deţinea atunci puterea. Strămoşii mei se temeau că, dacă i-ar fi dezvăluit califului secretul, ar fi fost ucişi,

rămânând ca el să acorde după bunul său plac privilegiul unei vieţii îndelungate celor pe care i-ar fi ales, transformându-se astfel într-un zeu pe pământ. Aşa că au păstrat tăcerea şi au aşteptat,

Întâlnindu-se în taină, organizându-se după modelul Confreriei, discutând şi întrebându-se cum ar fi putut funcţiona o nouă societate, în care oamenii ar fi trăit mai mult.

Pe măsură ce treceau anii, lumea a început, inevitabil, să vorbească. Iar strămoşii mei şi-au dat seama că era necesar să plece spre alte locuri şi să înceapă o viaţă nouă. Aşa că au pornit spre nord. În cele din urmă, s-au stabilit pe teritoriul Yazidi – arătă către *mokhtar* cu o uşoară înclinare a capului – ajungând în final în valea asta izolată.

— Şi cu cât au aşteptat mai mult, cu atât li s-a părut mai greu să găsească o modalitate prin care să-şi anunţe descoperirea, zise Webster mai degrabă ca o observaţie decât ca o întrebare.

Muneer înclină din cap, aprobându-i spusele,

— Până de curând, părea aproape imposibil să vorbim şi altora despre asta. Am fost întotdeauna de părere că există doar două opţiuni: toată lumea să aibă acces la elixir sau acesta să rămână o taină. Numai că, de secole, lumea e condusă de clasa aristocratică preocupată doar de propriile sale interese şi de dictatori nemiloşi. Nu există fraternitate între oameni, nu există nici o democraţie adevărată. Sclavia a fost reală. Vanitatea şi lăcomia au stârnit războaie. Cei puţini îi conduceau pe cei mulţi, iar aceştia din urmă nu erau nici ei mai buni. Se părea că oamenii nu puteau să prospere decât chinuindu-i pe alţii, decât apelând la orice îi putea ridica deasupra altora, pe seama altora, indiferent de durerea şi de suferinţa pe care le lăsau în urmă. Iar noi ştiam că un astfel de elixir nu ar fi făcut altceva decât să-ncline şi mai mult balanţa şi să accentueze cele mai întunecate porniri ale individului. Aşa că întrebarea era alta: oare omul merită să trăiască mai mult, sau asta nu i-ar servi decât ca să reverse şi mai multă suferinţă asupra semenilor săi?

— Nu cred că e bine să puneţi pe toată lumea în aceeaşi oală, ripostă Webster. Pe planeta asta există o mulţime de oameni cumsecade.

— Se poate, acceptă Muneer. O ştii mult mai bine decât noi. Dar poţi să ne-nţelegi reticenţa.

— Cum de ştiţi atâtea lucruri despre lumea exterioară, întrebă Mia, locuind în valea asta izolată?

— Aici nu e vorba de o utopie. Am trăit întotdeauna ascunzându-ne. Şi n-am fost niciodată prea mulţi. Ştiam că, dacă vrem să supravieţuim, trebuie să ne amestecăm printre oamenii din afară. Aşa că noi – cei din micul cerc de paznici ai secretului, dacă vreţi să ne spuneţi astfel – părăsim valea pe rând, călătorim. Am făcut-o întotdeauna. Şi n-am luat niciodată elixirul cu noi. A rămas acasă. Am cutreierat ţinuturile, am văzut cum a evoluat lumea. Am adus aici cărţi şi tratate, ca să-i învăţăm pe ceilalţi. Şi am aşteptat. Din când în când, am întâlnit câte un om excepţional, pe cineva în care am văzut un aliat puternic, despre care am crezut că ne-ar fi putut ajuta să găsim o cale de a doborî obstacolele ce ne împiedică să dezvăluim secretul în faţa restului planetei. În timpul cruciadelor, a existat un cavaler care le-a făcut strămoşilor mei o asemenea impresie. Muneer se întoarse spre Webster. Străbunicul tău a fost altul.

Webster părea să-l studieze, făcând un calcul în minte.

— Nu, zâmbi bătrânul, parcă citindu-i gândurile, eu nu l-am cunoscut. Încă nu mă născusem. Dar tata îl ştia. Amintirea lui e păstrată aici cu afecţiune.

— Cum v-a găsit? întrebă Webster.

— Noi l-am găsit pe el, răspunse Muneer surâzând. Era în Damasc. Punea întrebări despre Ouroboros, căuta cărţi pe care să existe acest simbol. Tata a auzit de el şi i-a dat de urmă. L-a adus aici. Avea de gând să ne ajute să răspândim vestea – era plin de optimism şi de energie şi nu se temea de forţele care ne-ar fi putut sta în cale – dar în iarna aceea s-a îmbolnăvit de febră tifoidă. N-a vrut să moară aici, a insistat să încerce să ajungă înapoi, la soţia lui... deşi ea era peste mări şi ţări.

Mia îl privi cu uimire.

— Şi în toţi aceşti ani aţi reuşit să păstraţi taina? Nimeni nu a lăsat să scape nimic?

— Asta e un cătun, replică Muneer. Oamenii – cei tineri, mai ales – simt nevoia să plece, să vadă lumea. De aceea nu le dezvăluim tuturor secretul. Unii pleacă şi nu se mai întorc niciodată. Alţii revin, aducându-i cu ei pe cei dragi. Aşa că

aşteptăm. Şi îi supraveghem. Traiul cumpătat nu se potriveşte oricui, dar atunci când ne dăm seama că cineva a ajuns într-un stadiu în care se mulţumeşte cu ce-i oferă valea asta, în care îi place să lucreze pământul şi să se bucure de universul nostru simplu, fără a se simţi frustrat de ideea vieţii în izolare, atunci – şi numai atunci – îl invităm în cercul nostru de păstrători ai tainei şi i-o împărtăşim, ca să se bucure de ea şi să vegheze asupra ei.

Mia se lăsă pe spătarul scaunului, simţind cum i se învârtejeau în minte tot soiul de posibilităţi. Aruncă o privire spre Webster, apoi spre Evelyn. Amândoi îi citeau gândurile întipărite pe chip. Tatăl ei înclină uşor din cap. Se întoarse apoi spre Evelyn, care îi dădu şi ea de înţeles că era de acord. Mia îşi ridică ochii spre gazda lor şi întrebă, cu inima la gură:

— Noi v-am putea ajuta să faceţi întregii lumi darul ăsta?

Muneer se întoarse către soţia lui, apoi către *mokhtar*.

O studie pe Mia o clipă, după care zâmbi cu blândeţe:

— Crezi că lumea e pregătită să-l primească?

— Nu sunt sigură că va fi vreodată, răspunse Mia. Dar dacă acţionăm cu chibzuinţă... nu văd de ce n-am încerca.

Muneer îi cântări cuvintele.

— Eu zic să facem aşa. Întoarceţi-vă în lumea voastră. Puneţi-vă treburile în ordine. Asiguraţi-vă că n-o să vi se simtă o vreme lipsa. Apoi reveniţi şi staţi cu noi un scurt răstimp. O să putem discuta de-a fir a păr, pe îndelete. Pe urmă, dacă o să cădem cu toţii de acord, s-ar putea să trecem la fapte împreună.

Mia se întoarse către părinţii ei.

— Ce spuneţi?

Chipul lui Evelyn căpătă o expresie sobră.

— Trebuie să ne asigurăm că va fi desfiinţată clinica *hakeem*-ului şi că toţi cei care mai sunt încă închişi acolo vor fi eliberaţi.

Se întoarse spre Webster. El dădu din cap.

— Bineînţeles. Dar, spuse întorcându-se apoi către Mia, cu ochii debordând de speranţă şi de mândrie, cred că avem cu toţii foarte multe să ne povestim, şi că o să o facem după aceea.

Mia zâmbi, bănuind că pentru asta li se aşternea foarte mult timp înainte.

نها ية

Nota autorului

„Ca să-ţi împlineşti adevăratul destin nu trebuie să te laşi călăuzit de un mit din trecut, ci de o viziune a viitorului."

MARK B. ADAMS,

discutând despre biologia vizionară a lui
J.B.S. Haldane

La data scrierii romanului de faţă, nu există nimic care să-şi fi dovedit capacitatea de a încetini sau a stopa procesul de îmbătrânire a fiinţelor umane. Acesta este crudul adevăr. Dar nu se poate nega faptul că savanţii fac progrese semnificative în ceea ce priveşte descifrarea cauzelor care duc la îmbătrânire – şi moarte. Iar progresele se datorează, în cea mai mare parte, schimbării de paradigmă – transformarea modului de abordare, descrisă în acest volum. În loc să se mulţumească să studieze simptomele apărute odată cu înaintarea în vârstă şi să încerce să descopere cum să le trateze şi cum să le atenueze, cum să peticească trupul uman pe măsură ce se descompune în timpul a ceea ce „mortaliştii" consideră drept o inevitabilă, predestinată şi chiar nobilă cădere în decrepitudine, „longeviştii" se străduiesc acum să afle în primul rând de ce se produce îmbătrânirea şi cum poate fi întrerupt întregul proces, îndrăznind să spere că acesta ar putea fi în cele din urmă în-frânt, aidoma cancerului şi afecţiunilor cardiovasculare, şi că nu e nimic rău în a trăi o viaţă mai lungă şi mai sănătoasă.

Savanţii care îşi desfăşoară activitatea în această arenă au în faţă o muncă herculeeană: nu sunt nevoiţi să înfrunte doar cea mai complicată problemă ştiinţifică pusă vreodată în faţa omenirii, ci şi ideile preconcepute asociate cu domeniul de activitate al medicinii longevităţii, şi dezbaterea etică înverşunată care le însoţeşte. Aubrey de Grey, Tom Kirkwood, Michael Rose, Cynthia Kenyon, Leonard Guarente, Bruce Ames şi Barbara Hansen, ca să numim doar câţiva, se află în linia întâi a celui mai dificil, mai controversat şi mai important domeniu al cercetării ştiinţifice, fapt pentru care merită aplauzele şi încurajările noastre. Este posibil – şi ne putem imagina că se va întâmpla cu siguranţă – ca unul dintre ei să facă, într-un

oarecare moment din viitor, o descoperire ce va avea ca urmare nici mai mult, nici mai puţin decât redefinirea umanităţii. Volumul de faţă le este dedicat şi lor, deopotrivă.

Celor interesaţi să afle mai multe despre acest subiect le recomand să înceapă cu noua carte extrem de detaliată şi de uşor de citit a lui Bryan Appleyard, *How to Live Forever or Die Trying* (Cum să trăieşti veşnic sau să mori străduindu-te). Le recomand de asemenea, cu căldură, *The Fountain of Youth* (Izvorul tinereţii), o colecţie de eseuri profunde, editată de Stephen Post şi Robert Binstock. *The Quest for Immortality* (În căutarea nemuririi) este, deopotrivă, o lectură necesară, pe acelaşi subiect.

Le recomand, totodată, să acorde atenţie viziunii lui Sherwin Nuland asupra teoriilor lui Aubrey de Grey, viziune prezentată în articolul *„Do we want to live forever?”* („Vrem să fim nemuritori?”) de pe site-ul web al MIT, Technology Review, care poate fi accesat la adresa *www.technologyreview.com*. La o altă adresă, *www.future-pundit.com*, puteţi găsi o arhivă de mari dimensiuni, actualizată permanent, referitoare la procesul îmbătrânirii.

Pentru proiectul dedicat fenicienilor care a adus-o pe Mia la Beirut îmi exprim recunoştinţa faţă de Rick Gore şi faţa de fascinantul său reportaj despre lucrarea lui Spencer Wells şi Pierre Zalloua, dedicată descoperirii originii fenicienilor. Cei interesaţi sunt invitaţi să viziteze *https://www3.nationalgeographic.com/genographic*, pentru a afla mai multe despre *Proiectul Genografic*[18] iniţiat de National Geographic. Puteţi chiar să luaţi parte, descoperindu-vă originea.

În ceea ce priveşte partea istorică a acestui roman, despre contele de Saint Germain s-au scris – şi s-au inventat – foarte multe. Poveşti despre el au apărut din belşug în secolul al XVIII-lea şi, sute de ani mai târziu, numele continuă să-i fie învăluit într-o aură mistică. Nu există dubii asupra autenticităţii existenţei sale, atestată de nenumărate scrisori şi jurnale intime din perioada respectivă, aparţinând mai multor diplomaţi şi

---

18 Studiu care va aduna şi analiza mostre ADN de la peste 100 000 de oameni de pe tot cuprinsul globului (n.tr.).

aristocraţi. Aceştia menţionează, de exemplu, că „ştia tot ce se poate şti despre plantele medicinale şi inventase o serie de remedii pe care le lua în mod constant, prelungindu-şi viaţa şi întreţinându-şi sănătatea”. Totuşi, legenda sa este susţinută, în cea mai mare parte, de o lucrare considerată cea mai mare farsă literară, *Souvenirs de Marie-Antoinette* (Amintirile Mariei-Antoaneta), despre care se presupune că ar fi fost scrisă de contesa d'Adhemar în secolul al XIX-lea, un veritabil bestseller al timpului său. Oare St. Germain a fost un mistic, un păstrător al unor secrete importante, un iluminat – „cea mai de neînţeles dintre enigme”, cum l-a numit unul dintre contemporanii săi? Sau doar un ilustru şarlatan, un escroc inventiv, care a reuşit să-i farmece şi să-i tragă pe sfoară pe aristocraţii naivii din anturajul său?

În schimb, despre Raimondo di Sangro se ştiu mai multe. În interesul firului narativ, mi-am permis o serie de libertăţi în ceea ce priveşte viaţa sa, dar dacă ajungeţi vreodată la Neapole, vă sfătuiesc din toată inima să vizitaţi capela magnifică pe care ne-a lăsat-o moştenire. Capello San Severo, cu misterioasele ei statui ascunse sub văluri, cu iconografia ei stranie şi cu „maşinile anatomice” la a căror vedere te trec fiorii şi care stau de pază în faţa laboratorului din subsol.

De la Ghilgameş la St. Germain şi, mai departe, la Aubrey de Grey şi la neobosiţii pionieri care se străduiesc să soluţioneze cea mai crudă enigmă, dorinţa mistuitoare de a rămâne pe lume, având parte de o viaţă cât mai îndelungată, este de aceeaşi vârstă cu omenirea. Nu numai că ne trăim vieţile fiind conştienţi de inevitabila moarte, dar suntem şi unica specie care deţine această cunoaştere – purtându-i povara. Fiind conştienţi de ea, e pur şi simplu firesc să încercăm să-i opunem rezistenţă. Şi, indiferent de numărul obstacolelor şi al opreliştilor pe care ni le aşterne în cale tabăra „mortaliştilor”, înverşunarea va sfârşi prin a învinge. La un moment dat în viitor, nevolnicia şi senilitatea vor fi amânate în mod semnificativ, sau poate la nesfârşit.

Nu ştiu care e părerea dumneavoastră, dar eu unul cred că ar fi grozav să apuc să-i văd pe strănepoţii fiicei mele şi să fiu destul de în formă pentru ca, într-o bună zi, să-i pot învăţa să meargă pe bicicletă...

Mulţumiri

Trebuie să încep prin a-i mulţumi soţiei mele, Suellen, pentru generozitatea de care a dat dovadă, împărţindu-mă cu Mia, Evelyn, Corben şi cu tot restul grupului pestriţ de oaspeţi care ne-au invadat vieţile în ultimii ani. Vestea bună pe care i-o pot da este că acum, după publicarea cărţii, ei au plecat. Vestea rea este că o nouă ceată tocmai a sunat de la aeroport şi se îndreaptă spre noi.

Iar aceştia sunt prietenii care, în vreme ce scriam acest roman, mi-au acordat cu generozitate o parte din timpul şi din agerimea minţii lor, aducându-şi, într-o mai mare sau mai mică măsură, contribuţia la modelarea cărţii, şi ţin să le mulţumesc (fără o ordine anume): Mahfouz Zacharia. Nie Ransome, Raya şi Carlos Heneine, Joe şi Amanda McManus, Richard Burston, Bruce Crowther, Bashar Chalabi, Tamara Chalabi, Alain Schibl, dr. Amin Milki şi Lauren Klee; ţin de asemenea să mulţumesc familiei mele – părinţilor mei, fratelui meu Richard, surorii mele Doris şi mătuşii Lillian.

Aş vrea să le mulţumesc, totodată, şi ingenioşilor şi răbdătorilor mei editori, Ben Sevier şi Jon Wood – fără a-l uita pe Mitch Hoffman, care a fost păstorul spiritual al acestui roman la începuturile sale. Fără ei şi fără restul echipelor formidabile cu care am avut şansa de a colabora (pentru a doua oară) la Dutton şi la Orion, nimic din toate acestea nu ar fi fost posibil şi le sunt profund recunoscător, pentru măiestria de care au dat dovadă şi pentru sprijinul lor constant, tuturor celor care s-au străduit să aducă această carte pe rafturile librăriilor şi în mâinile cititorilor.

Şi, la sfârşit, dar nefiind nicidecum ultimii în ordinea importanţei, trebuie să-i menţionez pe membrii superechipei mele de la Agenţia „William Morris”. Eugenie Furniss, Jay Mandel, Tracy Fisher, Raffaella De Angelis şi Charlotte Wasserstein: cu plecăciune.

Mulţumirile mele tuturor.